

INFORMATOR

XXVII SESJI

KRAJOWEGO ZJAZDU DELEGATÓW

NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”

Bielsko-Biała, 8-9 października 2014 r.

Spis treści:

Lista delegatów na XXVII KZD _____	2
Statut NSZZ „Solidarność” _____	10
Uchwała nr 5 XIX KZD (z późn. zm.) ws. działalności finansowej Związku _____	50
Regulamin obrad KZD _____	57
Ordynacja wyborcza KZD _____	71
Sprawozdanie z prac KK za kadencję 2010-2014 _____	89
Kalendarium najistotniejszych wydarzeń 2010-2014 _____	120
Wystąpienie w Sejmie Przewodniczącego KK ws. obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę _____	152
Wystąpienie w Sejmie Przewodniczącego KK ws. referendum emerytalnego _____	159
Skład ustępującej Komisji Krajowej _____	171
Sprawozdanie z prac i działalności Krajowej Komisji Rewizyjnej w kadencji 2010-2014 _____	176
Załącznik nr 1 _____	181
Załącznik nr 2 _____	182
Załącznik nr 3 _____	206
Dokumenty XXV KZD _____	210
Dokumenty XXVI KZD _____	234
Projekty uchwał ws. zmian w Statucie _____	265
Projekty uchwał i stanowisk XXVII KZD _____	274

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

REGION	Nazwisko Delegata	Imię	Numer mandatu
Gdański	Brauer	Bożena	1/1
	Czarnowski	Gustaw	2/1
	Czerwiński	Krzysztof	3/1
	Dośla	Krzysztof	4/1
	Fortuna	Edward	5/1
	Gałęzewski	Roman	6/1
	Hacia	Zdzisława	7/1
	Kościk	Andrzej	8/1
	Kowalczyk	Zbigniew	9/1
	Kuzimski	Roman	10/1
	Litewski	Wojciech	11/1
	Netkowski	Andrzej	12/1
	Olszewski	Bogdan	13/1
	Piórek	Mirosław	14/1
	Połom	Mariusz	15/1
	Sikorski	Zbigniew	16/1
	Śniadek	Janusz	17/1
	Świeczkowski	Leszek	18/1
	Żmuda	Krzysztof	19/1
Warmińsko-Mazurski	Borowik	Jarosław	20/2
	Domian	Henryk	21/2
	Dziki Józef	Józef	22/2
	Kowalski	Wojciech	23/2
	Niszcza	Anna	24/2
	Suchecki	Krzysztof	25/2
Elbląski	Fiodorowicz	Jan	26/3
	Koban	Zbigniew	27/3
	Ziarkowski	Marek	28/3
Dolny Śląsk	Besser	Ireneusz	29/4
	Bogusławski	Przemysław	30/4
	Calińska-Mayer	Małgorzata	31/4
	Gadzicki	Zbigniew	32/4
	Janowicz	Kazimierz	33/4
	Jurgielewicz	Bogusław	34/4
	Kaleta	Marek	35/4
	Kimso	Kazimierz	36/4
	Krauze	Jarosław	37/4

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Dolny Śląsk	Langer	Jerzy	38/4
	Majchrzak	Piotr	39/4
	Mechliński	Radosław	40/4
	Muszyński	Marek	41/4
	Natanek	Wiesław	42/4
	Nowak	Leszek	43/4
	Sokalski	Leszek	44/4
	Utrata	Danuta	45/4
	Wójcik	Tomasz	46/4
Pomorze Zachodnie	Anasiński	Stanisław	47/6
	Głogowski	Dariusz	48/6
	Grudzińska	Anna	49/6
	Jurek	Mieczysław	50/6
	Kowalski	Paweł	51/6
	Kubiacyk-Hrabi	Elżbieta	52/6
	Mazurczak	Mirosława	53/6
	Mądraszewski	Dariusz	54/6
	Nawrocki	Krzysztof	55/6
	Zieliński	Krzysztof	56/6
Ziemia Łódzka	Frączak	Krzysztof	57/7
	Kaurzel	Anna	58/7
	Kilański	Krzysztof	59/7
	Krenc	Waldemar	60/7
	Królewiak	Ireneusz	61/7
	Laskowski	Marian	62/7
	Laskowski	Roman	63/7
	Osiński	Bogdan	64/7
	Skibiński	Janusz	65/7
	Staniszewski	Michał	66/7
	Ścieško	Piotr	67/7
	Zdrojewski	Zbigniew	68/7
Częstochowski	Gawroński	Jacek	69/8
	Kaczmarek	Dorota	70/8
	Kołodziejczyk	Stanisław	71/8
	Strączyński	Jacek	72/8
Ziemia Sandomierska	Kaczmarek	Andrzej	73/10
	Myszka	Edmund	74/10
	Rogoziński	Mirosław	75/10
	Szostak	Henryk	76/10
Płocki	Boczek	Stefan	77/11
	Domaradzki	Ryszard	78/11
	VAKAT		79/11

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Małopolska	Bugno	Marek	80/12
	Gawlik	Adam	81/12
	Gębara	Andrzej	82/12
	Grzeszek	Wojciech	83/12
	Jaworski	Jerzy	84/12
	Jewuła	Romuald	85/12
	Kantor	Ewa	86/12
	Kądziołka	Danuta	87/12
	Kielian	Władysław	88/12
	Kotarba	Józef	89/12
	Kurnik	Stanisław	90/12
	Lach	Adam	91/12
	Łyko	Agata	92/12
	Masłowski	Ryszard	93/12
	Miszczuk	Barbara	94/12
	Najduch	Henryk	95/12
	Parda	Janusz	96/12
	Pokuta	Daniel	97/12
	Ryblewska-Marewicz	Katarzyna	98/12
	Skólska	Anna	99/12
	Smagowicz	Jacek	100/12
	Smoła	Jerzy	101/12
	Sułkowski	Jan	102/12
	Szczur	Zdzisław	103/12
Świerczek	Zbigniew	104/12	
Zaborowski	Tomasz	105/12	
Śląsk Opolski	Adamczyk	Grzegorz	106/13
	Gonet	Cecylia	107/13
	Kościelny	Waldemar	108/13
	Pilichowski	Mariusz	109/13
	Ryśnik	Tadeusz	110/13
	VAKAT		111/13
Koszaliński - "Pobrzeże"	Czernielewska	Danuta	112/14
	Jankowski	Cezary	113/14
	Królikowski	Wiesław	114/14
Słupski	Rudnik	Marian	115/15
	Szukała	Stanisław	116/15
Zielonogórski	Jankowski	Maciej	117/16
	Motowidełko	Bogusław	118/16
	Pierzgalska	Bożena	119/16
	Trubacz	Mirosław	120/16

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Podbeskidzie	Biegun	Andrzej	121/17
	Bogusz	Marek	122/17
	Brzuśnian	Mirosław	123/17
	Górny	Piotr	124/17
	Janoszek	Barbara	125/17
	Pikuła	Marek	126/17
	Stróżyk	Wanda	127/17
	Szwed	Stanisław	128/17
Koniński Koniński	Kukulski	Bogdan	129/18
	Matuszak	Grzegorz	130/18
	Nowakowski	Zdzisław	131/18
	Rutkowski	Roman	132/18
Wielkopolska Południowa	Jasiński	Zdzisław	133/19
	Mosiński	Jan	134/19
	Wilner	Jarosław	135/19
Podlaski	Formejster	Eugeniusz	136/20
	Grodzki	Jerzy	137/20
	Grygoruk	Sławomir	138/20
	Mozolewski	Józef	139/20
	Rogaczewski	Kazimierz	140/20
	Urbańczyk	Ryszard	141/20
Piotrkowski	Bogusławski	Zbigniew	142/21
	Lewandowski	Andrzej	143/21
Podkarpacie	Jarząb	Wojciech	144/23
	Majchrowicz	Tadeusz	145/23
	Potyrała	Bolesław	146/23
	Szall	Andrzej	147/23
Rzeszowski	Binduga	Adam	148/24
	Buczak	Wojciech	149/24
	Filipczyk	Andrzej	150/24
	Jakim	Roman	151/24
	Kokoszka	Marian	152/24
	Niemiec	Józef	153/24
	Uberman	Marek	154/24
Toruńsko-Włocławski	Dębczyński	Janusz	155/25
	Dybicz	Jan	156/25
	Gawęda	Jerzy	157/25
	Grążawski	Piotr	158/25
	Szablewski	Sławomir	159/25
	Żurawski	Jacek	160/25

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Śląsko-Dąbrowski	Bienek	Piotr	161/26
	Biś	Bogdan	162/26
	Brudziński	Roman	163/26
	Cierpiał	Halina	164/26
	Ciok	Andrzej	165/26
	Czypionka	Piotr	166/26
	Drabek	Ryszard	167/26
	Duda	Krzysztof	168/26
	Duda	Piotr	169/26
	Fiuk	Zenon	170/26
	Gierek	Dariusz	171/26
	Goński	Jerzy	172/26
	Goliszewski	Zdzisław	173/26
	Gorla	Sławomir	174/26
	Grymel	Henryk	175/26
	Grzesik	Jarosław	176/26
	Hrustek	Stanisław	177/26
	Hutek	Bogusław	177/26
	Jelonek	Jan	179/26
	Jemioło	Danuta	180/26
	Karol	Andrzej	181/26
	Klisz	Tomasz	182/26
	Kłysz	Stanisław	183/26
	Kokot	Stanisław	184/26
	Kolorz	Dominik	185/26
	Koziński	Bogdan	186/26
	Kozłowski	Sławomir	187/26
	Kulpa	Dariusz	188/26
	Latos	Justyna	189/26
	Leśniowski	Krzysztof	190/26
	Lukosek	Joanna	191/26
	Majchrzak	Lech	192/26
	Nakonieczny	Henryk	193/26
	Odyjas	Edyta	194/26
	Ordon	Lesław	195/26
	Rams	Jacek	196/26
	Sopata	Waldemar	197/26
	Stelmach	Waldemar	198/26
	Sułkowski	Grzegorz	199/26
	Syposz	Bogdan	200/26
	Truchan	Mirosław	201/26
Twardowski	Andrzej	202/26	
Urban	Krzysztof	203/26	

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Ziemia Radomska	Dziubasik	Zbigniew	204/27
	Kicior	Marek	205/27
	Maszkiewicz	Zdzisław	206/27
Wielkopolska	Adamczak	Piotr	207/28
	Dopierała	Adam	208/28
	Dudziak	Lidia	209/28
	Górny	Ryszard	210/28
	Jasiński	Andrzej	211/28
	Kamiński	Czesław	212/28
	Kiereta	Jarosław	213/28
	Lange	Jarosław	214/28
	Marcyjaniak	Julian	215/28
	Nejman	Tomasz	216/28
	Olbryś	Piotr	217/28
	Pabisiak	Karol Jan	218/28
	Rzepecki	Przemysław	219/28
	Tomaszewski	Jarosław	220/28
	Trzasański	Patryk	221/28
Zydorek	Ewa	222/28	
Gorzowski	Gonerski	Krzysztof	223/29
	Porwich	Jarosław	224/29
	Rusakiewicz	Waldemar	225/29
Świętokrzyski	Bartosz	Waldemar	226/30
	Drózd	Joanna	227/30
	Gawłowski	Jacek	228/30
	Głowacki	Stanisław	229/30
	Gójski	Mieczysław	230/30
	Krasuski	Wojciech	231/30
	Latosiński	Bogdan	232/30
	Mróz	Marek	233/30
	Pasternak	Kazimierz	234/30
Środkowo-Wschodni	Bodziuch	Ryszard	235/31
	Choina	Krzysztof	236/31
	Chrzastowski	Andrzej	237/31
	Jacyna	Andrzej	238/31
	Kuchta	Andrzej	239/31
	Król	Marian	240/31
	Michalczyk	Józef	241/31
	Misiuk	Teresa	242/31
	Pasieczny	Antoni	243/31
	Wątorski	Marek	244/31
	Zumska	Agnieszka	245/31

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Bydgoski	Dachowski	Tadeusz	246/32
	Gawronek	Sebastian	247/32
	Kryger	Jan	248/32
	Mazurek	Marek	249/32
	Siciński	Dariusz	250/32
	Walczak	Leszek	251/32
	Witomski	Marek	252/32
Jeleniogórski	Ilnicki	Wojciech	253/33
	Kopec	Franciszek	254/33
	Stecyk	Marek	255/33
	Wojtas	Bogusław	256/33
Ziemia Przemyska	Beńko	Bronisław	257/36
	Rokosz	Edward	258/36
	Wawrzyszko	Szymon	259/36
Mazowsze	Bednarski	Jacek	260/37
	Denysiuk	Zdzisław	261/37
	Dubiński	Waldemar	262/37
	Górecki	Marian	263/37
	Gutowski	Wiesław	264/37
	Iwanicki	Grzegorz	265/37
	Kędra	Joanna Barbara	266/37
	Kierzkowski	Andrzej	267/37
	Kowalska	Teresa	268/37
	Kropiwnicki	Andrzej	269/37
	Lewandowski	Wiesław Janusz	270/37
	Okrasa	Janusz	271/37
	Olszewski	Bogusław	272/37
	Orkan-Łęcka	Elżbieta	273/37
	Paczuski	Dariusz	274/37
	Pełka	Wiesław	275/37
	Piegutkowski	Andrzej	276/37
	Pisarczyk	Elżbieta	277/37
	Rasiukiewicz	Janusz	278/37
	Rewko	Andrzej	279/37
	Stępniewski	Witold	280/37
	Szelągowska	Kamila	281/37
	Świerczyńska	Grażyna	282/37
	Tomaszewska	Ewa	283/37
Włodarzewska-Gisz	Joanna	284/37	
Zbrzezny	Mirosław	285/37	

Lista delegatów na XXVII sesję Krajowego Zjazdu Delegatów

Zagłębie Miedziowe	Broda	Włodzimierz	286/38
	Czyczerski	Józef	287/38
	Dziuba	Jacek	288/38
	Kieleczawa	Bogdan	289/38
	Nuciński	Bogdan	290/38
	Orłowski	Bogdan	291/38
	Pasis	Ireneusz	292/39
	Wegner	Piotr	293/38
Sekretariat Górnictwa	Grajcarek	Kazimierz	294/B/2
Sekretariat Metalowców	Szozda	Bogdan	295/B/3
Sekretariat Przemysłu Spożywczego	Nowicki	Mirosław	296/B/4
Sekretariat Nauki i Oświaty	Proksa	Ryszard	297/B/5
Sekretariat Rolnictwa	Pogorzelski	Wojciech	298/B/6
Sekretariat Budownictwa	Majchrzak	Zbigniew	299/B/7
Sekretariat Przemysłu Chemicznego	Miara	Mirosław	300/B/8
Sekretariat Łączności	Nowicki	Bogumił	301/B/9
Sekretariat Transportowców	Kubiak	Bogdan	302/B/10
Sekretariat Służb Publicznych	Wielgus	Jerzy	303/B/11
Sekretariat Kultury i Środków Przekazu	VAKAT		304/B/12
Sekretariat Banków, Handlu i Ubezpieczeń	Bujara	Alfred	305/B/13
Sekretariat Zasobów Naturalnych i Ochrony Środowiska	Kuszlewicz	Zbigniew	306/B/14
Sekretariat Ochrony Zdrowia	Ochman	Maria	307/B/15
Sekretariat Emerytów i Rencistów	Kucharski	Dariusz	308/P

**JEDNOLITY TEKST STATUTU NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”,
PO WPROWADZENIU ZMIAN UCHWALONYCH PRZEZ
XXVI KRAJOWY ZJAZD DELEGATÓW NSZZ "SOLIDARNOŚĆ"
W DNIACH 22-23 LISTOPADA 2012**

PREAMBUŁA

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” powołany w Polsce w wyniku protestu robotniczego i utworzony na podstawie porozumienia zawartego dnia 31 sierpnia 1980 r. w Gdańsku pomiędzy Międzyzakładowym Komitetem Strajkowym a Komisją Rządową, opierając swoje działania na gruncie etyki chrześcijańskiej i katolickiej nauki społecznej, prowadzi działalność w zakresie obrony godności, praw i interesów pracowniczych członków Związku oraz realizacji ich potrzeb materialnych, społecznych i kulturalnych.

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Niezależność Związku, nazwa, siedziba, terytorialny zakres działania

§ 1

1. Statut niniejszy określa cele i zasady działania oraz strukturę organizacyjną Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego "Solidarność", zwanego dalej Związkiem.
2. Nazwa i znak graficzny „Solidarność” stanowią wyłączną własność Związku i podlegają ochronie prawnej.

§ 2

1. Terenem działania Związku jest obszar Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Związek działa także poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej u pracodawców, do których stosuje się przepisy prawa polskiego.
3. Związek ponadto może prowadzić działalność u innych pracodawców poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, jeśli umowy międzynarodowe to przewidują.

§ 3

Siedzibą Związku i jego władz ogólnokrajowych jest Gdańsk.

§ 4

Związek w swojej działalności statutowej jest niezależny od pracodawców, administracji państwowej, samorządu terytorialnego, organizacji politycznych oraz innych organizacji.

Podmiotowy zakres działania

§ 5

1. Związek zrzesza pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę (także spółdzielczej umowy o pracę), a w rolniczych spółdzielniach produkcyjnych zatrudnionych na podstawie członkostwa (wyboru, powołania, mianowania), jak również uczniów przyzakładowych szkół zawodowych świadczących pracę na rzecz zakładu pracy lub pobierających naukę zawodu, osoby wykonujące pracę nakładczą, osoby wykonujące prace na podstawie umowy agencyjnej, a także osoby czerpiące środki utrzymania z pracy wykonywanej na innej podstawie prawnej niż stosunek pracy. Członkami Związku mogą być także bezrobotni, emeryci i renciści oraz osoby odbywające zastępczą służbę wojskową. Utrata zatrudnienia, a także powołanie do odbycia zasadniczej służby wojskowej nie oznaczają utraty członkostwa.
2. Osobom, które w sposób szczególny zasłużyły się dla Związku, a które nie mają uprawnień do zrzeszania się w nim, Krajowy Zjazd Delegatów może nadać członkostwo honorowe Związku w oparciu o regulamin przedstawiony przez Komisję Krajową i zatwierdzony przez Krajowy Zjazd Delegatów.

Cele i zadania Związku

§ 6

Celem Związku jest obrona godności, praw i interesów pracowniczych (zawodowych i socjalnych) członków Związku, a w szczególności:

- 1) zabezpieczanie praw pracowniczych w zakresie wykonywanej pracy zawodowej, wynagrodzenia, warunków socjalno-bytowych oraz bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 2) przeciwdziałanie zjawisku bezrobocia i pomoc członkom Związku pozostającym bez pracy,
- 3) dążenie do zapewniania pracownikom warunków podnoszenia kwalifikacji zawodowych,
- 4) ochrona interesów zdrowotnych, materialnych, socjalnych i kulturalnych członków Związku oraz ich rodzin,
- 5) podejmowanie działań w duchu dialogu społecznego, zmierzających do zharmonizowania interesów pracodawcy z interesami pracowników,
- 6) wpływanie na kształt polityki gospodarczej i społecznej,
- 7) szerzenie zasad demokracji i występowanie w obronie uniwersalnych wartości humanitarnych,
- 8) kształtowanie aktywnej postawy działania dla dobra Ojczyzny,
- 9) działanie na rzecz osób niepełnosprawnych i potrzebujących szczególnej troski,
- 10) umacnianie rodziny oraz ochrona życia rodzinnego,

- 11) współpraca z organizacjami międzynarodowymi w zakresie solidarnej obrony interesów pracowniczych i respektowania praw człowieka,
- 12) ochrona i promocja kultury oraz szeroko pojętej edukacji,
- 13) podejmowanie działań na rzecz ochrony naturalnego środowiska człowieka,
- 14) reprezentowanie interesów pracowniczych na forum międzynarodowym.

§ 7

Związek realizuje swoje cele między innymi poprzez:

- 1) reprezentowanie swoich członków wobec pracodawców, władz i organów administracji państwowej, samorządu terytorialnego oraz organizacji i instytucji społecznych,
- 2) zawieranie i wypowiedanie układów zbiorowych pracy oraz innych porozumień z pracodawcami,
- 3) organizowanie i kierowanie akcjami protestacyjnymi, do strajku włącznie, w przypadku naruszenia interesów pracowniczych,
- 4) udzielanie pomocy prawnej i podejmowanie interwencji w sprawach dotyczących zakresu działania Związku,
- 5) sprawowanie kontroli nad przestrzeganiem prawa pracy oraz sprawowanie nadzoru nad przestrzeganiem przepisów, a także zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, podejmowanie przewidzianych prawem działań w przypadku występowania zagrożeń dla życia i zdrowia pracowników oraz zapewnianie okresowej kontroli stanowisk pracy,
- 6) tworzenie funduszy celowych, w tym strajkowego, szkoleniowego, eksperckiego, rozwoju Związku, pomocy niepełnosprawnym, pomocy bezrobotnym oraz funduszu związanego z organizowaniem i wspieraniem sportu, turystyki i rekreacji,
- 7) opiniowanie i inicjowanie projektów aktów prawnych z zakresu objętego zadaniami związków zawodowych, prowadzenie działalności badawczej w celu przygotowania opinii Związku wiążących się z jego działalnością,
- 8) szkolenia związkowe i przekwalifikowania zawodowe,
- 9) tworzenie podmiotów dla prowadzenia działalności gospodarczej w celu uzyskania środków na realizację zadań statutowych,
- 10) powoływanie agend dla realizacji zadań statutowych,
- 11) współdziałanie z organami władzy, administracji państwowej i samorządu terytorialnego w zakresie wynikającym z przepisów prawa,
- 12) udział w działalności organizacji międzynarodowych,
- 13) inicjowanie i organizowanie samopomocy członków Związku,
- 14) udzielanie pomocy materialnej członkom Związku,

- 15) podejmowanie starań mających na celu zapewnienie członkom Związku i ich rodzinom odpowiedniego udziału w świadczeniach z funduszu socjalnego i innych funduszy pracodawcy,
- 16) współudział w tworzeniu i działaniu funduszy emerytalnych i różnych form ubezpieczeń,
- 17) informowanie członków o działaniach Związku oraz prowadzenie działalności prasowej, wydawniczej i innej medialnej,
- 18) współdziałanie ze służbą zdrowia na rzecz ochrony zdrowia pracowników i ich rodzin,
- 19) prowadzenie badań nad warunkami życia ogółu pracowników, w szczególności nad poziomem kosztów utrzymania,
- 20) popieranie inicjatyw w zakresie usprawnienia gospodarki, rozwoju kultury, oświaty, nauki i postępu technicznego,
- 21) przeciwdziałanie przyczynom i skutkom patologii społecznej,
- 22) prowadzenie działalności oświatowo – kulturalnej,
- 23) organizowanie i wspieranie działań na rzecz rekreacji, sportu i turystyki,
- 24) prowadzenie różnych form działalności charytatywnej.

ROZDZIAŁ II

CZŁONKOSTWO ZWIĄZKU

Zasady ogólne

§ 8

1. Członkostwo w Związku możliwe jest tylko poprzez przynależność do organizacji zakładowej lub międzyzakładowej – z zastrzeżeniem postanowień § 10 ust. 4. W przypadku osób będących w stosunku pracy, członkostwo w Związku może być realizowane tylko poprzez przynależność do organizacji zakładowej lub międzyzakładowej działającej u pracodawcy, u którego ta osoba jest zatrudniona.
2. Każdy członek Związku może należeć wyłącznie do jednej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, niezależnie od liczby tytułów uprawniających do członkostwa w Związku.
3. Członek Związku nie może należeć do innego związku zawodowego zarejestrowanego w Polsce. Nie dotyczy to przynależności do NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”.

Nabycie członkostwa

§ 9

1. Członkostwo Związku nabywa się:
 - 1) z chwilą rejestracji organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, na podstawie uchwały o utworzeniu organizacji, członkostwo nabywają osoby podejmujące tę uchwałę,

- 2) z chwilą przyjęcia deklaracji członkowskiej uchwałą komisji zakładowej lub międzyzakładowej. Komisja zakładowa lub międzyzakładowa podejmuje uchwałę w sprawie przyjęcia lub odmowy przyjęcia w poczet członków organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, której jest władzą, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty założenia deklaracji przez kandydata na członka. Odmowa przyjęcia w poczet członków wymaga pisemnego uzasadnienia.
2. Komisja zakładowa lub międzyzakładowa może scedować uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, na komisję wydziałową, oddziałową lub podzakładową, a także na prezydium komisji zakładowej lub międzyzakładowej, jeżeli takie zostało utworzone.
 3. Od uchwały odmawiającej przyjęcia do Związku przysługuje prawo wniesienia odwołania do zakładowego zebrania członków lub delegatów, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jej doręczenia. Zakładowe zebranie członków lub delegatów powinno rozpatrzyć odwołanie, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia jego wniesienia. Od decyzji odmowy przyjęcia w poczet członków Związku kandydatowi na członka przysługuje prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania od zakładowego zebrania członków lub delegatów pisemnej uchwały wraz z uzasadnieniem w tej sprawie.
 4. W razie niepodjęcia uchwały przez komisję zakładową lub międzyzakładową albo przez zakładowe zebranie członków lub delegatów w terminach określonych w ust. 1 i 3, kandydatowi na członka przysługuje prawo wniesienia odwołania bezpośrednio do zarządu regionu, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia bezskutecznego upływu tych terminów.
 5. Zarząd regionu jest zobowiązany do podjęcia decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 3 i 4, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania odwołania. Decyzja zarządu regionu w sprawie przyjęcia lub odmowy przyjęcia w poczet członków Związku jest ostateczna.
 6. Ilekroć w ust. 3 i 4 mówi się o zakładowym zebraniu członków lub delegatów, rozumieć przez to należy także międzyzakładowe zebranie członków lub delegatów.

Zachowanie członkostwa w przypadku zmiany pracodawcy.

Zmiana przynależności do podstawowych jednostek organizacyjnych Związku.

§ 10

1. Zmiana przynależności do organizacji zakładowej lub międzyzakładowej może nastąpić w wyniku zmiany pracodawcy lub wystąpienia z tej jednostki i kontynuowania członkostwa w innej organizacji zakładowej i międzyzakładowej, z zastrzeżeniem postanowień § 8 ust. 1 i 2 oraz § 19 ust. 2, a także w wyniku zmian obszaru działania organizacji zakładowych lub międzyzakładowych.

2. W przypadku zmiany pracodawcy przez członka Związku, powodującej konieczność zmiany przynależności do podstawowej jednostki organizacyjnej, staje się on z mocy prawa członkiem organizacji zakładowej lub międzyzakładowej działającej u nowego pracodawcy zgodnie z miejscem jego pracy.
3. Członek Związku, o którym mowa w ust. 2, jest zobowiązany udokumentować stosownym zaświadczeniem swoją przynależność do Związku w poprzedniej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej. Bez jej udokumentowania będzie traktowany jak kandydat na członka Związku, do którego stosuje się postanowienia zawarte w § 9.
4. Członek Związku, który utracił prawo przynależności do dotychczasowej organizacji zakładowej i międzyzakładowej lub z niej wystąpił, a chce kontynuować członkostwo w Związku, przystępuje do innej zakładowej lub międzyzakładowej organizacji, w stosunku do której przysługuje mu prawo przynależności, zgodnie z zastrzeżeniem postanowień § 8 ust. 1 i 2 oraz § 19 ust. 2, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od utraty prawa przynależności lub wystąpienia z organizacji dotychczasowej. Po upływie powyższego terminu jego członkostwo w Związku ustaje z mocy prawa.
5. Zasady postępowania w przypadku zmiany przynależności do organizacji zakładowej i międzyzakładowej, spowodowanej zmianą obszaru działania organizacji zakładowych lub międzyzakładowych, regulują postanowienia uchwały Komisji Krajowej podjętej na podstawie postanowień § 21.
6. Przejście na emeryturę lub rentę oraz utrata zatrudnienia nie powodują ustania członkostwa w dotychczasowej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej.

§ 11

1. Członek Związku, podejmujący zatrudnienie u pracodawcy nieobjętego działalnością podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, może:
 - 1) pozostać członkiem dotychczasowej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, jeżeli komisja zakładowa lub międzyzakładowa wyraziła na to zgodę, a nowy pracodawca działa na terenie objętym działalnością dotychczasowego regionu; wówczas dotychczasowa organizacja zakładowa lub międzyzakładowa rozszerza swój zakres działania na nowy zakład pracy. Decyzje o rozszerzeniu lub nierozszerzeniu zakresu działania organizacji zakładowej lub międzyzakładowej na pracodawcę nieobjętego działalnością żadnej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku podejmuje komisja zakładowa lub międzyzakładowa w terminie nie dłuższym niż 30 dni od momentu przyjęcia wiadomości o tym fakcie,
 - 2) złożyć deklarację członkowską w dowolnie wybranej przez siebie organizacji zakładowej lub międzyzakładowej działającej na terenie danego regionu. Po przyjęciu tej osoby w poczet

członków, organizacja przyjmująca rozszerza swój dotychczasowy zakres działania na nowego pracodawcę zatrudniającego tę osobę, przy czym dotychczasowa organizacja zakładowa przekształca się w organizację międzyzakładową.

2. Organizacja zakładowa lub międzyzakładowa, o których mowa w ust. 1 pkt 2, ma prawo odmówić przyjęcia w poczet swoich członków osoby, o której mowa w tym ustępie. Przyjęcie lub odmowa przyjęcia w poczet członków organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, o której mowa w ust. 1 pkt 2, powinna nastąpić w terminie nie dłuższym niż 30 dni od złożenia deklaracji członkowskiej. Niepodjęcie decyzji w tym terminie jest równoznaczne z decyzją odmawiającą przyjęcia w poczet członków organizacji zakładowej lub międzyzakładowej. Decyzja odmawiająca przyjęcia do danej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej jest ostateczna.
3. W przypadku odmowy przyjęcia do organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, o której mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 2 lub braku zgody na rozszerzenie zakresu działania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, członek Związku ma prawo zwrócić się do właściwego zarządu regionu. Zarząd regionu ma obowiązek wskazania, nie później niż w terminie 30 dni, organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, w której będzie mógł kontynuować swoje członkostwo.

Zawieszenie członkostwa

§ 12

1. Zawieszenie członkostwa w Związku polega na utracie praw członka Związku przez określony czas z jednoczesnym zwolnieniem z wykonywania obowiązków członkowskich. Zawieszenie członkostwa następuje ze względów formalnych w przypadku zaistnienia przeszkód prawnych w przynależności do związków zawodowych, wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa albo gdy wymaga tego specyfika pełnionych funkcji publicznych.
2. W okresie zawieszenia członkostwa osoba, której to dotyczy, nie jest członkiem Związku w rozumieniu postanowień Statutu. Jednakże okres ten nie powoduje przerwy w członkostwie, o którym mowa w § 50 ust. 2 pkt 1, ale nie jest zaliczany do łącznego czasu trwania członkostwa.
3. Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o zawieszenie członkostwa określa uchwała Komisji Krajowej.

Ustanie członkostwa

§ 13

1. Członkostwo Związku ustaje na skutek:
 - 1) wystąpienia ze Związku,

- 2) pozbawienia członkostwa (wykluczenia ze Związku),
 - 3) skreślenia z rejestru członków,
 - 4) niezachowania trybu postępowania, o którym mówi § 10 ust. 4,
 - 5) śmierci członka Związku.
2. Wystąpienie ze Związku następuje w formie pisemnego oświadczenia woli członka Związku, skierowanego do właściwej komisji zakładowej lub międzyzakładowej.
 3. Pozbawienie członkostwa (wykluczenie ze Związku) następuje w wyniku uchwały komisji zakładowej lub międzyzakładowej podjętej na skutek poważnego naruszenia przez członka Związku postanowień Statutu, innych postanowień prawa wewnątrzwiązkowego lub postępowania nieliczącego z godnością członka Związku. Uchwała musi być podjęta w głosowaniu tajnym i wymaga pisemnego uzasadnienia. Od uchwały pozbawiającej członkostwa przysługuje prawo odwołania do zakładowego zebrania członków lub delegatów, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty doręczenia uchwały. Zakładowe zebranie członków lub delegatów może rozpatrzyć odwołanie w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia wniesienia odwołania. W razie podtrzymania decyzji o pozbawieniu członkostwa lub niepodjęcia uchwały przez zakładowe zebranie członków lub delegatów w wyznaczonym terminie, odwołującemu się przysługuje prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia decyzji zakładowego zebrania członków lub delegatów albo od dnia bezskutecznego upływu terminu rozpatrzenia odwołania przez zakładowe zebranie członków lub delegatów.
 4. Zarząd regionu jest zobowiązany do podjęcia decyzji w sprawach, o których mowa w ust. 3, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania odwołania. Decyzja zarządu regionu w sprawie pozbawienia członkostwa jest ostateczna.
 5. Skreślenie z rejestru członków następuje z powodu zalegania z zapłatą składki związkowej należnej za co najmniej 3 miesiące, po uprzednim pisemnym wezwaniu przez komisję zakładową lub międzyzakładową do uregulowania tych należności, w terminie nie krótszym niż 30 dni.
 6. Komisja zakładowa lub międzyzakładowa ma obowiązek wysłania wezwania, o którym mowa w ust. 5, niezwłocznie po stwierdzeniu niewypełnienia obowiązku opłacania składek przez członka Związku.
 7. Nieuregulowanie przez członka Związku zaległych składek, w terminie ustalonym przez komisję zakładową lub międzyzakładową, powoduje skreślenie go z rejestru członków przez komisję zakładową lub międzyzakładową na podstawie podjętej uchwały. Komisja zakładowa lub międzyzakładowa zawiadamia zainteresowanego członka o uchwale skreślającej go z rejestru członków, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od daty jej podjęcia.

8. Od skreślenia z rejestru członków przysługuje prawo odwołania do zarządu regionu, w terminie nie dłuższym niż 14 dni od otrzymania zawiadomienia o skreśleniu. Zarząd regionu uchyla albo utrzymuje w mocy uchwałę o skreśleniu z rejestru członków. Zarząd regionu lub, w jego imieniu, prezydium - jeśli takie uprawnienie zostało mu przekazane - jest zobowiązany do podjęcia decyzji, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania odwołania. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.
9. W przypadku odwołania się od uchwały pozbawiającej członkostwa, uchwała ta ulega zawieszeniu do czasu podjęcia decyzji przez zakładowe zebranie członków lub delegatów bądź przez zarząd regionu.
10. Ilekroć w tym paragrafie mowa o zakładowym zebraniu członków lub delegatów należy przez to rozumieć również międzyzakładowe zebranie członków lub delegatów.

ROZDZIAŁ III

PRAWA I OBOWIĄZKI CZŁONKÓW ZWIĄZKU

§ 14

1. Członek Związku ma prawo do:
 - 1) korzystania z pomocy Związku w obronie praw pracowniczych i obywatelskich,
 - 2) otrzymywania pomocy, w tym finansowej, w okresie pozostawania bez pracy ze względu na prowadzoną działalność związkową,
 - 3) wybierania i bycia wybieranym do władz Związku, z uwzględnieniem zasady równości, zgodnie z postanowieniami niniejszego Statutu i innych aktów prawa wewnątrzwiązkowego,
 - 4) pomocy Związku w sytuacjach losowych, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale finansowej Krajowego Zjazdu Delegatów, o której mowa w § 69,
 - 5) występowania z wnioskami i postulatami do władz Związku,
 - 6) informacji o decyzjach i innych działaniach władz Związku oraz wglądu do dokumentów dotyczących jego osoby,
 - 7) obrony w przypadku postawienia mu zarzutów w sprawach wewnątrzwiązkowych oraz do uczestniczenia w zebraniach, na których podejmowane są decyzje dotyczące jego osoby,
 - 8) uczestniczenia w posiedzeniach władzy stanowiącej i wykonawczej na zasadach określonych w regulaminach obrad tych władz.
2. Członek Związku zatrudniony u kilku pracodawców, objętych działaniem różnych podstawowych jednostek organizacyjnych Związku, ma prawo do obrony swoich praw wobec

pracodawców przez podstawowe jednostki organizacyjne Związku działające u tych pracodawców.

§ 15

Członek Związku jest zobowiązany:

- 1) przestrzegać postanowień Statutu i uchwał władz Związku oraz regularnie płacić składki członkowskie,
- 2) brać udział w życiu związkowym,
- 3) uczestniczyć w zebraniach w jednostkach organizacyjnych Związku, do których należy oraz w posiedzeniach władz Związku, do których został wybrany, a w szczególności w zebraniach sprawozdawczo-wyborczych,
- 4) solidarnie uczestniczyć w akcjach podejmowanych przez Związek i powstrzymywać się od nieakceptowanego przez Związek udziału w akcjach organizowanych przez inne związki zawodowe,
- 5) nie podejmować czynów, które naruszają dobre imię Związku.

ROZDZIAŁ IV

STRUKTURA ORGANIZACYJNA ZWIĄZKU

Zagadnienia ogólne

§ 16

1. Związek jest zorganizowany na zasadzie terytorialno - branżowej.
2. Terytorialnymi jednostkami organizacyjnymi Związku są organizacje zakładowe, międzyzakładowe i regiony oraz inne jednostki tworzone na mocy postanowień § 23.
3. Branżowymi jednostkami organizacyjnymi Związku są krajowe i regionalne sekretariaty branżowe oraz krajowe, międzyregionalne i regionalne sekcje branżowe.
4. Ponadto mogą być tworzone, na mocy postanowień § 30, problemowe jednostki organizacyjne Związku, w tym zawodowe.

§ 17

Związek posiada osobowość prawną. Ponadto osobowość prawną posiadają: organizacje zakładowe, organizacje międzyzakładowe, organizacje podzakładowe, regiony, krajowe sekretariaty branżowe, Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów, Krajowa Sekcja Morska Marynarzy i Rybaków.

§ 18

1. Jednostka organizacyjna Związku, której władza jest jednocześnie organem rejestrującym, pełni wobec zarejestrowanej przez siebie jednostki organizacyjnej Związku funkcję nadzorczą,

koordynuje jej działalność oraz podejmuje wiążące ją decyzje, a także może dokonać jej wyrejestrowania, zgodnie z postanowieniami § 31.

2. Krajowy sekretariat branżowy koordynuje działalność należących do niego krajowych sekcji branżowych.

Terytorialne jednostki organizacyjne Związku

§ 19

1. Podstawowymi jednostkami organizacyjnymi Związku są: zakładowe organizacje koordynacyjne, organizacje zakładowe i organizacje międzyzakładowe z zastrzeżeniem postanowień ust. 2
2. U jednego pracodawcy może działać tylko jedna podstawowa jednostka organizacyjna Związku.
3. Organizacją zakładową, z uwzględnieniem postanowień ust.6, jest jednostka organizacyjna Związku zrzeszająca pracowników zatrudnionych u danego pracodawcy, bez względu na wykonywany przez nich zawód oraz osoby nie pozostające w stosunku zatrudnienia, a będące członkami tej organizacji zgodnie z zasadami określonymi w Rozdziale II.
4. Organizacją międzyzakładową jest organizacja, która zrzesza osoby, o których mowa w ust. 3, i swoim zasięgiem działania obejmuje co najmniej dwóch pracodawców.
5. Organizacją międzyzakładową jest również terenowa organizacja Związku – nie mająca swojej siedziby u żadnego z pracodawców – zrzeszająca osoby zatrudnione u pracodawców z danego terenu lub branży, nieobjętych działaniem innej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku. Ponadto organizacją międzyzakładową jest organizacja, która zrzesza wyłącznie osoby niepozostające w stosunku pracy.
6. Zakładowa organizacja koordynacyjna powstaje u pracodawcy utworzonego w wyniku połączenia pracodawców objętych dotychczas zakresem działania różnych podstawowych jednostek organizacyjnych Związku. Rejestr zakładowych organizacji koordynacyjnych prowadzi Komisja Krajowa. Szczegółowe zasady funkcjonowania zakładowych organizacji koordynacyjnych określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów, który może to uprawnienie scedować na Komisję Krajową.
7. Organizacje zakładowe i międzyzakładowe tworzą, w miarę potrzeby, niższe jednostki organizacyjne Związku. Niższymi jednostkami organizacyjnymi Związku są w szczególności: organizacje wydziałowe, oddziałowe, koła oraz organizacje podzakładowe, o których mowa w ust. 8.
8. Organizacja zakładowa lub międzyzakładowa, która w wyniku zmiany struktury pracodawcy utraciła status podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, może na wniosek władzy

stanowiącej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, której stała się częścią, zostać zarejestrowana - przez właściwy terytorialnie dla niej zarząd regionu - jako organizacja podzakładowa. Zasady tworzenia i funkcjonowania organizacji podzakładowych określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów, który może to uprawnienie scedować na Komisję Krajową.

§ 20

1. Pracownicy zatrudnieni u danego pracodawcy, chcący utworzyć organizację zakładową, tworzą tymczasową komisję zakładową. Zadaniem tymczasowej komisji zakładowej jest doprowadzenie do zarejestrowania organizacji zakładowej przez właściwy terytorialnie zarząd regionu.
2. Organizacja terenowa jest tworzona zgodnie z ustaleniami zawartymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów, o której mowa w § 35 ust. 7.
3. Po zarejestrowaniu organizacji zakładowej, tymczasowa komisja zakładowa pełni funkcje komisji zakładowej do czasu wyboru statutowych władz tej organizacji. Wybory statutowych władz przeprowadza się w ciągu 6 miesięcy od daty zarejestrowania przez zarząd regionu danej organizacji.
4. Ustępy 1 i 3 stosuje się odpowiednio do tworzenia organizacji międzyzakładowej, z tym zastrzeżeniem, iż w skład tymczasowej komisji międzyzakładowej powinni wchodzić pracownicy zatrudnieni u wszystkich pracodawców, którzy będą objęci działaniem tej organizacji.

§ 21

1. Zasady łączenia i podziału podstawowych jednostek organizacyjnych określa uchwała Komisji Krajowej, z tym, że majątek organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, która utraciła status podstawowej jednostki organizacyjnej Związku i następnie została zarejestrowana jako organizacja podzakładowa, pozostaje przy niej w całości.
2. Zasady postępowania, w przypadku podziału lub połączenia z inną jednostką organizacyjną Związku, określa uchwała Komisji Krajowej

§ 22

1. Region tworzą organizacje zakładowe i międzyzakładowe, których teren działania lub siedziba znajduje się w obszarze działania regionu, a także niższe jednostki organizacyjne organizacji zakładowych i międzyzakładowych, o których mowa w § 24 oraz § 19 ust.8.
2. Zasięg działania regionu obejmuje obszar spójny, którego granicę określają granice powiatów wchodzących w jego skład.
3. Krajowy Zjazd Delegatów uchwała zasady tworzenia i funkcjonowania regionów.

4. Decyzję o utworzeniu regionu i określeniu jego obszaru działania, zmianie obszaru działania regionu oraz o wyrejestrowaniu regionu podejmuje Komisja Krajowa.

5. Rejestr regionów prowadzi Komisja Krajowa.

§ 23

Zarząd regionu dokonuje, w oparciu o zasady określone w uchwale Komisji Krajowej, podziału regionu na oddziały i ich organom przedstawicielskim ma prawo przekazać część swoich kompetencji. Regulamin funkcjonowania oddziałów ustanawia zarząd regionu zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Komisji Krajowej.

§ 24

Organizacja wydziałowa, oddziałowa i podzakładowa obejmująca swym działaniem część zakładu pracy znajdującą się na terenie regionu innego niż region rejestrujący organizację zakładową lub międzyzakładową - na wniosek jej komisji zakładowej lub międzyzakładowej - może być zarejestrowana przez zarząd regionu, na terenie którego prowadzi działalność związkową. Zasady działania, warunki i tryb rejestracji takich organizacji określa uchwała Komisji Krajowej.

Branżowe jednostki organizacyjne Związku

§ 25

Zasady tworzenia i rejestracji branżowych jednostek organizacyjnych Związku określa Krajowy Zjazd Delegatów z uwzględnieniem postanowień § 16 ust. 3 i §§ 26, 27, 28 i 29.

§ 26

1. Rejestracji i wyrejestrowania krajowych sekretariatów branżowych i krajowych sekcji branżowych dokonuje Komisja Krajowa, na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów.
2. Rejestracji i wyrejestrowania regionalnych sekretariatów branżowych oraz regionalnych i międzyregionalnych sekcji branżowych dokonuje zarząd regionu, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Komisji Krajowej.

§ 27

1. Do regionalnej sekcji branżowej, zrzeszającej członków Związku zatrudnionych u pracodawców z branży odpowiadającej danej sekcji, mogą należeć:
 - 1) organizacje zakładowe i międzyzakładowe z danego regionu,
 - 2) niższe jednostki organizacyjne organizacji zakładowych i międzyzakładowych, nie należących do żadnej regionalnej lub krajowej sekcji branżowej, zgodnie z zasadami ustalonymi przez Krajowy Zjazd Delegatów na mocy postanowień § 25.
2. Do międzyregionalnej sekcji branżowej, zrzeszającej członków Związku zatrudnionych u pracodawców z branży odpowiadającej danej sekcji, mogą należeć:

1. organizacje zakładowe i międzyzakładowe,
2. niższe jednostki organizacyjne organizacji zakładowych i międzyzakładowych, nienależących do żadnej regionalnej lub krajowej sekcji branżowej, zgodnie z zasadami ustalonymi przez Krajowy Zjazd Delegatów na mocy postanowień § 25, działające na terenie jednego województwa lub na terenie określonym zgodnie z uchwałą Komisji Krajowej, o której mowa w § 26 ust. 2.
3. Do krajowej sekcji branżowej mogą należeć:
 - 1) regionalne i międzyregionalne sekcje branżowe,
 - 2) jednostki organizacyjne Związku – o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 – z regionów, w których nie istnieje regionalna sekcja, należąca do danej krajowej sekcji branżowej i nie objęte zakresem działalności międzyregionalnej sekcji.
4. Jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, może należeć wyłącznie do jednej regionalnej albo międzyregionalnej sekcji branżowej albo też do krajowej sekcji branżowej, jeżeli nie działa na terenie objętym działalnością regionalnej lub międzyregionalnej sekcji branżowej.

§ 28

1. Decyzje o wstąpieniu i o wystąpieniu organizacji zakładowej albo międzyzakładowej lub jej niższej jednostki organizacyjnej z regionalnej sekcji branżowej lub bezpośrednio krajowej sekcji branżowej podejmuje władza stanowiąca podstawowej jednostki organizacyjnej Związku.
2. Decyzje o wstąpieniu i o wystąpieniu regionalnej sekcji branżowej z krajowej sekcji branżowej podejmuje władza stanowiąca regionalnej sekcji.
3. Od decyzji odmawiającej rejestracji sekcji branżowej przysługuje prawo wniesienia odwołania do władzy wykonawczej, która nie później niż 30 dni od złożenia odwołania, może podtrzymać swą decyzję większością co najmniej 2/3 głosów.
4. Postanowienia ust. 1, 2 i 3 stosuje się odpowiednio do międzyregionalnej sekcji branżowej z uwzględnieniem postanowień uchwały Komisji Krajowej, o której mowa w § 26 ust. 2.

§ 29

1. Krajowa sekcja branżowa może ustalić swoją strukturę organizacyjną, tworząc inne wewnętrzne jednostki organizacyjne Związku zgodnie z zasadami przyjętymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów.
2. Krajowa sekcja branżowa należy do krajowego sekretariatu branżowego obejmującego swym zasięgiem działania jej branżę.
3. Krajowy sekretariat branżowy jest zrzeszeniem krajowych sekcji branżowych oraz innych jednostek organizacyjnych Związku wymienionych w ust. 4.

4. Zasady przystępowania do krajowego sekretariatu branżowego innych jednostek organizacyjnych Związku, oprócz krajowych sekcji branżowych, uchwała Komisja Krajowa, z zachowaniem następujących reguł: do krajowego sekretariatu branżowego mogą należeć:
- 1) międzyregionalne i regionalne sekcje branżowe, jeżeli nie istnieje krajowa sekcja danej branży,
 - 2) organizacje zakładowe i międzyzakładowe spełniające łącznie następujące warunki:
 - 2.a) jeżeli nie istnieje krajowa sekcja danej branży,
 - 2.b) jeżeli nie istnieje międzyregionalna ani regionalna sekcja branżowa obejmująca swym działaniem obszar działania danej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej,
 - 2.c) organizacja zakładowa lub międzyzakładowa prowadzi swoją działalność na terenie co najmniej dwóch województw.

Struktury problemowe

§ 30

1. Sekcje problemowe, w tym zawodowe, mogą być tworzone przy zarządzie regionu, radzie krajowego sekretariatu branżowego, radzie krajowej sekcji branżowej oraz przy Komisji Krajowej.
2. Sekcje, o których mowa w ust. 1, rejestrowane są przez władze jednostek organizacyjnych Związku, przy których powstają. Władze te ustanawiają regulaminy działania tych sekcji, określając w nich między innymi przedmiot działania, wewnętrzną organizację oraz ich prawa i obowiązki.
3. Do sekcji, o których mowa w ust. 1, mogą należeć wyłącznie członkowie tej jednostki organizacyjnej Związku, której władza daną sekcję zarejestrowała. Każdy członek Związku może należeć do dowolnej liczby sekcji, o których mowa w ust. 1.
4. Sekcje, o których mowa w ust. 1, mogą łączyć się, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Komisji Krajowej.
5. Ponadto ,jednostką organizacyjną w ramach struktur problemowych Związku, jest Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów, który zrzesza regionalne sekcje emerytów i rencistów.

Zakończenie istnienia Związku i jego jednostek organizacyjnych

§ 31

Decyzję w sprawie wyrejestrowania danej jednostki organizacyjnej Związku ma prawo podjąć władza wykonawcza, która ją zarejestrowała. Szczegółowe zasady postępowania w tym zakresie

określa uchwałą Krajowego Zjazdu Delegatów, który może przekazać to uprawnienie Komisji Krajowej.

§ 32

1. Wyrejestrowanie danej jednostki organizacyjnej Związku może nastąpić z niżej wymienionych przyczyn:

- 1) jednostka organizacyjna przestała zrzeszać odpowiednią liczbę członków określoną postanowieniami uchwały Krajowego Zjazdu Delegatów, który może przekazać to uprawnienie Komisji Krajowej,
- 2) nastąpił jej podział lub połączenie z inną jednostką organizacyjną,
- 3) w wyniku podjęcia uchwały, o której mowa w § 56 ust. 4, 5 i 6 oraz §§ 57 i 58,
- 4) w wyniku niespełnienia wymogów, o których mowa w § 20 ust. 3,
- 5) z własnej inicjatywy, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów, który może przekazać to uprawnienie Komisji Krajowej.

2. Władza wykonawcza Związku dokonująca wyrejestrowania danej jednostki organizacyjnej, posiadającej osobowość prawną, po stwierdzeniu faktu zakończenia jej istnienia, wszczyna procedurę likwidacyjną, wyznaczając jednocześnie likwidatora, który po zaspokojeniu zobowiązań ciążących na tej jednostce, pozostały po niej majątek przekazuje na rzecz jednostki organizacyjnej Związku, której władza dokonuje wyrejestrowania. Procedura nie ma zastosowania do przypadku określonego w postanowieniach ust. 1 pkt. 2.

§ 33

1. Uchwałę o rozwiązaniu Związku może podjąć wyłącznie Krajowy Zjazd Delegatów, przy czym za uchwałą musi głosować więcej niż połowa uprawnionych do głosowania. Uchwała nabiera mocy po zatwierdzeniu jej przez co najmniej 2/3 liczby zarządów regionów, zrzeszających łącznie ponad połowę członków Związku.

2. Uchwałą o rozwiązaniu Związku, o której mowa w ust. 1, określa również:

- 1) postępowanie likwidacyjne Związku z zastosowaniem zasad określonych w § 32 ust. 2, stosowanych odpowiednio,
- 2) sposób podziału i przeznaczenia majątku Związku,
- 3) postępowanie likwidacyjne oraz sposób podziału i przeznaczenia majątku w odniesieniu do jednostek organizacyjnych Związku posiadających osobowość prawną, z uwzględnieniem zasad określonych w punkcie 1.

ROZDZIAŁ V

WŁADZE ZWIĄZKU I ORGANY PRZEDSTAWICIELSKIE

Postanowienia ogólne

§ 34

1. W Związku i jego jednostkach organizacyjnych funkcjonują następujące rodzaje władz:

- 1) władza stanowiąca,
- 2) władza wykonawcza,
- 3) władza kontrolna.

2. Władzą stanowiącą jest:

- 1) w organizacji zakładowej i międzyzakładowej – odpowiednio zakładowe lub międzyzakładowe zebranie członków lub delegatów,
- 2) w zakładowej organizacji koordynacyjnej – zakładowe zebranie koordynacyjne członków lub delegatów,
- 3) w regionie – walne zebranie delegatów regionu,
- 4) w sekcji branżowej – walne zebranie delegatów sekcji,
- 5) w sekretariacie branżowym – kongres sekretariatu,
- 6) ogólnokrajową Związku – Krajowy Zjazd Delegatów,
- 7) w Krajowym Sekretariacie Emerytów i Rencistów – Kongres Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,
- 8) w pozostałych jednostkach organizacyjnych są odpowiednie organy, zgodnie z postanowieniami ust. 7 oraz przepisami szczególnymi wydanymi przez organ rejestrujący.

3. Władzą wykonawczą jest :

- 1) w organizacji zakładowej i międzyzakładowej – odpowiednio komisja zakładowa lub międzyzakładowa,
- 2) w zakładowej organizacji koordynacyjnej – zakładowa komisja koordynacyjna,
- 3) w regionie – zarząd regionu,
- 4) w sekcji branżowej – rada sekcji,
- 5) w sekretariacie branżowym – rada sekretariatu,
- 6) ogólnokrajową Związku – Komisja Krajowa,
- 7) w Krajowym Sekretariacie Emerytów i Rencistów – Rada Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,
- 8) w pozostałych jednostkach organizacyjnych są odpowiednie organy, zgodnie z postanowieniami ust. 7 i przepisami szczególnymi wydanymi przez organ rejestrujący.

4. Władza wykonawcza wymieniona w ust. 3 punkty od 3 do 7 wybiera swoje prezydium. Inne władze wykonawcze mogą również wybrać swoje prezydium. Prezydium jest wybierane zgodnie z postanowieniami §§ 42 i 51 ust. 2.
5. Władzą kontrolną jest:
 - 1) w organizacji zakładowej i międzyzakładowej – odpowiednio zakładowa lub międzyzakładowa komisja rewizyjna,
 - 2) w zakładowej organizacji koordynacyjnej – zakładowa koordynacyjna komisja rewizyjna,
 - 3) w regionie – regionalna komisja rewizyjna,
 - 4) w sekcji branżowej – komisja rewizyjna sekcji,
 - 5) w sekretariacie branżowym – komisja rewizyjna sekretariatu,
 - 6) ogólnokrajową Związku – Krajowa Komisja Rewizyjna,
 - 7) w Krajowym Sekretariacie Emerytów i Rencistów – Komisja Rewizyjna Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,
 - 8) w pozostałych jednostkach organizacyjnych są odpowiednie organy, zgodnie z postanowieniami ust. 7 i przepisami szczególnymi wydanymi przez organ rejestrujący.
6. W podstawowych jednostkach organizacyjnych Związku zarządem, w rozumieniu ustawy o związkach zawodowych, jest jej władza wykonawcza.
7. W wewnętrznych jednostkach organizacji zakładowych i międzyzakładowych, o których mowa w § 19 ust. 7, władzą stanowiącą jest odpowiednio: wydziałowe, oddziałowe lub podzakładowe zebranie członków lub delegatów, władzą wykonawczą jest odpowiednio: komisja wydziałowa, oddziałowa lub podzakładowa, a władzą kontrolną jest podzakładowa komisja rewizyjna oraz - jeżeli została powołana – odpowiednio: wydziałowa lub oddziałowa. Analogiczne postanowienia dotyczą wszystkich wewnętrznych jednostek organizacji zakładowych i międzyzakładowych.

§ 35

1. Władza stanowiąca wybiera władze: wykonawczą i kontrolną, z zastrzeżeniem postanowień ust. 2 pkt. 2, 3 i 4, ust 3 pkt 2, ust. 4 pkt 2, ust. 5 pkt 2, ust. 6 pkt 2 oraz ust. 7.
2. W skład Komisji Krajowej wchodzi:
 - 1) przewodniczący Komisji Krajowej,
 - 2) przewodniczący zarządów regionów,
 - 3) przewodniczący rad krajowych sekretariatów branżowych,
 - 4) Przewodniczący Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów.
 - 5) pozostali członkowie Komisji Krajowej wybrani przez Krajowy Zjazd Delegatów.

3. W skład zarządu regionu wchodzi:
 - 1) przewodniczący zarządu regionu,
 - 2) przewodniczący władz wykonawczych regionalnych branżowych jednostek organizacyjnych i przewodniczący rady regionalnej sekcji emerytów i rencistów, zgodnie z zasadami ustalonymi przez walne zebranie delegatów regionu,
 - 3) pozostali członkowie zarządu regionu wybrani przez walne zebranie delegatów regionu.
4. W skład rady krajowego sekretariatu branżowego wchodzi:
 - 1) przewodniczący rady krajowego sekretariatu branżowego,
 - 2) przewodniczący rad krajowych sekcji branżowych należących do danego krajowego sekretariatu branżowego,
 - 3) pozostali członkowie rady krajowego sekretariatu branżowego wybrani przez kongres sekretariatu.
5. W skład komisji zakładowej lub międzyzakładowej wchodzi:
 - 1) przewodniczący komisji zakładowej lub międzyzakładowej,
 - 2) przewodniczący władz wykonawczych jednostek organizacyjnych Związku, o których mowa w § 19 ust. 7, zgodnie z zasadami ustalonymi przez zakładowe lub międzyzakładowe zebranie członków lub delegatów,
 - 3) pozostali członkowie komisji zakładowej lub międzyzakładowej wybrani przez zakładowe lub międzyzakładowe zebranie członków lub delegatów.
6. W skład zakładowej komisji koordynacyjnej wchodzi:
 - 1) przewodniczący zakładowej komisji koordynacyjnej,
 - 2) przewodniczący komisji zakładowych organizacji zakładowych należących do zakładowej organizacji koordynacyjnej,
 - 3) pozostali członkowie zakładowej komisji koordynacyjnej wybrani przez zakładowe zebranie koordynacyjne członków lub delegatów.
7. Władze wykonawcze organizacji międzyzakładowych, o których mowa w § 19 ust. 5, mogą być wybierane – niekoniecznie spośród jej członków, na zasadach określonych w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów – przez właściwy zarząd regionu. W organizacjach tych, na wniosek co najmniej 1/5 członków danej organizacji, muszą być przeprowadzone wybory władz wykonawczych na ogólnie obowiązujących zasadach.

§ 36

1. Kadencja każdej władzy trwa cztery lata z tym, że terminy wyborów na daną kadencję dla władz poszczególnych szczebli określa uchwała Komisji Krajowej. W wyjątkowych przypadkach Komisja Krajowa może przedłużyć lub skrócić czas trwania kadencji poszczególnych władz, nie

więcej jednak niż o 4 miesiące. Wyboru na nową kadencję dokonuje się w terminach wyznaczonych przez Komisję Krajową, niezależnie od momentu pierwszego posiedzenia danej władzy w poprzedniej kadencji.

2. Początkiem kadencji władzy jest moment rozpoczęcia pierwszego posiedzenia tej władzy w nowej kadencji. Władza wykonawcza i kontrolna jest uprawniona do odbycia swego pierwszego posiedzenia w nowej kadencji, jeżeli dokonano wyboru co najmniej połowy jej członków wybieranych przez władzę stanowiącą danej jednostki organizacyjnej. Kadencja prezydium danej władzy jest identyczna z kadencją tej władzy.
3. Początek kadencji danej władzy jest jednocześnie momentem zakończenia poprzedniej kadencji, niezależnie od przekroczenia terminu, o którym mowa w ust. 1.

Władza stanowiąca

§ 37

1. Krajowy Zjazd Delegatów jest najwyższą władzą stanowiącą w Związku.
2. Władza stanowiąca jest najwyższą władzą w danej jednostce organizacyjnej Związku, do której zakresu działania należą wszystkie sprawy niezastrzeżone wyraźnie dla innych władz.
3. Władza stanowiąca jest związana w swoim działaniu postanowieniami Statutu oraz postanowieniami uchwał władz Związku wyższego rzędu podjętych w zakresie ich właściwości.

§ 38

1. Władza stanowiąca podejmuje uchwały i decyzje wiążące dla pozostałych władz danej jednostki organizacyjnej Związku oraz wszystkich władz jednostek podrzędnych w zakresie ich właściwości, z wyjątkami zastrzeżonymi w Statucie.
2. W zakresie spraw finansowo-majątkowych władza stanowiąca podejmuje jedynie uchwały, które w sposób ramowy nakładają obowiązki w tym zakresie, a konkretne decyzje finansowe przysługują władzy wykonawczej.

§ 39

1. W skład władzy stanowiącej, z wyjątkiem władzy stanowiącej jednostki organizacyjnej Związku, którą tworzą wszyscy członkowie danej jednostki, wchodzi delegaci wybierani w okręgach wyborczych, z zastrzeżeniem postanowień ust. 3 i 4. Sposób podziału na okręgi wyborcze oraz liczbę delegatów wybieranych w tych okręgach wyborczych określa władza wykonawcza danej jednostki.
2. Zasady regulujące sposób przeprowadzania wyborów do władz stanowiących, z uwzględnieniem zasady proporcjonalności oraz zasad dopuszczających zastosowanie wyborów pośrednich, określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów.

3. W skład Krajowego Zjazdu Delegatów wchodzi delegaci wybierani przez walne zebrania delegatów regionów oraz osoby pełniące funkcje wymienione w § 35 ust. 2 pkt 2 - 4.
4. W skład kongresu krajowego sekretariatu branżowego wchodzi delegaci wybierani przez władzę stanowiącą jednostek organizacyjnych Związku, należących do krajowego sekretariatu oraz osoby pełniące funkcje wymienione w § 35 ust. 4 pkt 2.
5. Władza stanowiąca jednostki podrzędnej wybiera delegatów, a w wyborach pośrednich - elektorów uprawnionych do wyboru delegatów do władzy stanowiącej jednostki bezpośrednio nadrzędnej oraz do władzy stanowiącej odpowiedniej branżowej jednostki organizacyjnej, jeżeli do niej należy.

§ 40

1. Do kompetencji władz stanowiących należy wybór wszystkich pozostałych władz danej jednostki organizacyjnej Związku.
2. Władza stanowiąca ustala wewnętrzną strukturę organizacyjną danej jednostki Związku, z zastrzeżeniem postanowień § 23.

Władza wykonawcza

§ 41

1. Władza wykonawcza danej jednostki organizacyjnej Związku kieruje jej działalnością i reprezentuje ją na zewnątrz Związku oraz wobec innych jednostek organizacyjnych Związku. W okresie pomiędzy posiedzeniami władzy stanowiącej władza wykonawcza podejmuje uchwały i decyzje wiążące dla wszystkich władz jednostek podrzędnych w zakresie ich właściwości, z wyjątkami zastrzeżonymi w Statucie. Władza wykonawcza dokonuje rejestracji jednostek organizacyjnych Związku względem niej podrzędnych, z zastrzeżeniem postanowień §§ 25 i 26, a także nadzoruje i koordynuje ich działalność.
2. Władza wykonawcza danej jednostki organizacyjnej Związku prowadzi politykę finansową tej jednostki, w tym uchwała i zatwierdza wykonanie budżetu danej jednostki z tym, że zakładowa komisja koordynacyjna stosuje w tym zakresie postanowienia uchwały Krajowego Zjazdu Delegatów, o której mowa w § 19 ust. 6.
3. Ponadto:
 - 1) władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej Związku reprezentuje członków Związku należących do danej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku wobec pracodawcy, zawiera zakładowe układy zbiorowe pracy na zasadach określonych przepisami prawa powszechnego oraz posiada inne uprawnienia, wynikające z tychże przepisów, a także może przekazać swoje uprawnienia komisji zakładowej (jeśli władzą wykonawczą podstawowej jednostki organizacyjnej

Związku jest zakładowa komisja koordynacyjna), komisji podzakładowej, wydziałowej, oddziałowej lub komisji koła,

- 2) zarząd regionu koordynuje działalność istniejących w regionie jednostek organizacyjnych Związku oraz reprezentuje Związek wobec pracodawców i ich organizacji, władz samorządowych i administracji rządowej, a także wobec innych organizacji i instytucji. Zarząd regionu zawiera ponadzakładowe układy zbiorowe pracy dla pracowników zatrudnionych na obszarze jego działania. Zarząd regionu może upoważnić do zawarcia układu zbiorowego władzę wykonawczą regionalnego sekretariatu branżowego, regionalnej i międzyregionalnej sekcji branżowej, krajowego sekretariatu branżowego, a także organ przedstawicielski, o którym mowa w § 45 ust. 3. Do reprezentowania spraw dotyczących całego województwa zarządy regionów, działające na jego terenie, tworzą organ przedstawicielski, o którym mowa w § 45 ust. 3.
- 3) rada krajowej sekcji branżowej reprezentuje Związek w zakresie problematyki związanej z funkcjonowaniem danej branży wobec organizacji pracodawców oraz organów administracji państwowej, w uzgodnieniu z radą krajowego sekretariatu branżowego,
- 4) rada krajowego sekretariatu branżowego reprezentuje Związek w zakresie problematyki związanej z funkcjonowaniem danej branży, wobec organizacji pracodawców i, z upoważnienia Komisji Krajowej wobec władz państwowych. Rada krajowego sekretariatu branżowego zawiera ponadzakładowe układy zbiorowe pracy w zakresie danej branży na poziomie krajowym lub upoważnia do tego odpowiednią radę sekcji,
- 5) władza wykonawcza branżowej lub podstawowej jednostki organizacyjnej, z upoważnienia nadrzędnych władz Związku, opiniuje lub uzgadnia projekty aktów prawnych dotyczące danej branży lub zakładu pracy.
- 6) Komisja Krajowa jest uprawniona do zawierania układów zbiorowych pracy oraz dokonywania innych czynności prawnych dotyczących układów w imieniu NSZZ „Solidarność”, a także może scedować to uprawnienie na poszczególne władze wykonawcze jednostek organizacyjnych Związku, z uwzględnieniem postanowień punktów 2 i 4.

§ 42

1. Prezydium, o którym mowa w § 34 ust. 4, jest organem władzy wykonawczej.
2. Do zadań prezydium władzy wykonawczej należy kierowanie bieżącą działalnością danej jednostki organizacyjnej Związku.

3. Prezydium władzy wykonawczej tworzą: przewodniczący oraz osoby wybrane na jego wniosek spośród członków tej władzy, w tym jego zastępca lub zastępcy, sekretarz i skarbnik. Przewodniczący władzy wykonawczej jest jednocześnie przewodniczącym prezydium tej władzy.
4. Funkcje sekretarza i skarbnika nie można łączyć z funkcją przewodniczącego.
5. Przewodniczący reprezentuje na zewnątrz władzę wykonawczą, z uwzględnieniem postanowień ust. 7 i 8 oraz § 46, kieruje pracami władzy wykonawczej i jej prezydium, zobowiązany jest do nadzoru i egzekwowania wykonywania obowiązków przez członków władzy wykonawczej i jej prezydium.
6. Władza wykonawcza może scedować część swoich uprawnień na prezydium, bez możliwości dalszego ich przekazywania innym władzom Związku, z zastrzeżeniem uprawnień do wyboru członków danego prezydium oraz uprawnień i obowiązków określonych w postanowieniach §§ 28 ust. 3, 36 ust. 1, 41 ust. 2, 61 ust. 2, 71 ust. 1 i 3.
7. W jednostkach organizacyjnych Związku, posiadających osobowość prawną, czynności prawne w imieniu tych jednostek podejmuje co najmniej dwóch członków prezydium, upoważnionych do tego stosowną jego decyzją, z wyjątkiem czynności prawnych wykonywanych przez przewodniczącego władzy wykonawczej, dokonującego czynności w imieniu pracodawcy w stosunku do zatrudnianych przez jednostkę organizacyjną Związku pracowników. Do czynności związanych z zawieraniem ponadzakładowych zbiorowych układów pracy, prezydium właściwej władzy wykonawczej wymienionej odpowiednio w § 41 ust. 3 pkt 2, 4 i 6, upoważnia co najmniej dwóch członków tej władzy wykonawczej. Władza wykonawcza lub jej prezydium może upoważnić osoby spoza swego składu do zawarcia umowy, z której wynikać mogą zobowiązania finansowe do kwoty w wysokości wyznaczonej przez tę władzę.
8. W przypadku, kiedy komisja zakładowa lub międzyzakładowa nie powołała prezydium, realizuje ona jego zadania i wypełnia kompetencje, a w szczególności określone w postanowieniach ust. 7, udzielając upoważnienia co najmniej dwóm swoim członkom.
9. Komisja zakładowa i międzyzakładowa może, za zgodą zarządu regionu, upoważnić osoby spoza swego składu do dokonywania czynności w jej imieniu. W przypadku, gdy upoważnienie ma dotyczyć spraw związanych z reprezentowaniem członków Związku wobec pracodawcy lub organizacji pracodawców, a dana organizacja zakładowa należy do zakładowej organizacji koordynacyjnej, wówczas dla ważności upoważnienia niezbędna jest zgoda zakładowej komisji koordynacyjnej. Zasady postępowania upoważniające do wprowadzenia powyższej procedury określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 43

Władzom wykonawczym, oprócz uprawnień i obowiązków określonych w niniejszym rozdziale, przysługują również uprawnienia i obowiązki określone w Statucie, uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i uchwałach Komisji Krajowej.

Władza kontrolna

§ 44

1. Komisja rewizyjna każdej jednostki organizacyjnej Związku kontroluje władzę wykonawczą tej jednostki i jej prezydium w zakresie działalności finansowej, zgodności działania tej władzy z postanowieniami Statutu i innych przepisów prawa wewnątrzwiązkowego, wiążących tę władzę oraz z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.
2. Komisja rewizyjna nadrzędnej jednostki organizacyjnej Związku może polecić dowolnej komisji rewizyjnej jednostki podrzędnej podjęcie działań kontrolnych mieszczących się w jej kompetencjach oraz zażądać przekazania odpowiednich informacji i wyjaśnień, nie później niż w terminie 1 miesiąca.
3. Komisja rewizyjna, po powiadomieniu władzy kontrolowanej oraz władzy wykonawczej jednostki organizacyjnej, w której dana komisja rewizyjna działa, może kontrolować władzę podrzędnej jednostki organizacyjnej. O zamiarze przeprowadzenia kontroli, komisja rewizyjna musi powiadomić powyższe władze, nie później niż 14 dni przed dniem rozpoczęcia kontroli.
4. Komisja rewizyjna danej jednostki organizacyjnej Związku ma prawo żądać zwołania posiedzenia jej władzy stanowiącej, które musi się odbyć w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące od pisemnego złożenia żądania w tej sprawie, a w przypadku Krajowego Zjazdu Delegatów – w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące. Jeśli w tym terminie posiedzenie władzy stanowiącej nie odbędzie się, wówczas prawo zwołania tego posiedzenia przechodzi na komisję rewizyjną.
5. Komisja rewizyjna ma prawo zażądać zwołania posiedzenia kontrolowanej władzy w celu przedstawienia jej wyników kontroli i wniosków pokontrolnych. Posiedzenie to powinno odbyć się nie później niż 1 miesiąc od dnia przedstawienia pisemnego żądania.
6. Komisja rewizyjna ma prawo zażądać powtórzenia głosowania, a także przeprowadzenia głosowania imiennego podczas posiedzeń kontrolowanej władzy w sytuacji, gdy, zdaniem przedstawiciela komisji rewizyjnej, proponowana decyzja jest sprzeczna z postanowieniami Statutu, prawa wewnątrzwiązkowego lub z przepisami prawa powszechnego, a także w razie uznania, iż podejmowana decyzja może wywoływać skutki finansowe zagrażające właściwemu funkcjonowaniu danej jednostki. W tym przypadku nie mają zastosowania postanowienia § 60 ust. 2.

7. Komisja rewizyjna, w wyniku dokonanej kontroli, formułuje ustalenia i wnioski pokontrolne, a w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w kontrolowanej jednostce wydaje zalecenia pokontrolne.
8. Członek komisji rewizyjnej jest wyłączony z prac kontrolnych wobec jednostki podrzędnej Związku, której jest członkiem.
9. Zasady funkcjonowania i szczegółowy zakres kompetencji władz kontrolnych różnych szczebli, określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów.

Organy przedstawicielskie

§ 45

1. W organizacjach gospodarczych i innych formach organizacyjnych skupiających pracodawców zatrudniających członków Związku, komisje zakładowe i międzyzakładowe działające u tych pracodawców, mogą tworzyć wspólne organy przedstawicielskie – międzyzakładowe komisje koordynacyjne – reprezentujące je wobec organów kierowniczych tych organizacji.
2. Międzyzakładowe komisje koordynacyjne działają zgodnie z zasadami uchwalonymi przez Komisję Krajową.
3. Zarządy regionów, działające na terenie jednego województwa, tworzą, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Komisji Krajowej, organ przedstawicielski będący ich wspólną reprezentacją wobec pracodawców i ich organizacji, władz samorządowych i administracji rządowej, a także wobec innych organizacji i instytucji w sprawach dotyczących całego województwa.
4. Zasady dotyczące podejmowania czynności związanych z zawieraniem układów zbiorowych pracy przez organ, o którym mowa w § 45 ust. 3, określa uchwała Komisji Krajowej z tym, że do zawarcia układu zbiorowego pracy musi być upoważnionych co najmniej dwóch członków tego organu.

§ 46

Władza wykonawcza może ustanowić swoich przedstawicieli do określonych czynności, nadając im stosowne kompetencje.

Warunki pełnienia funkcji związkowych

§ 47

1. Członkiem władzy jednostki organizacyjnej Związku może być tylko członek danej jednostki, z wyjątkiem przypadku określonego w § 35 ust. 7.

2. W danej jednostce organizacyjnej Związku, oprócz pełnienia funkcji członka władzy stanowiącej, można być członkiem tylko jednej z następujących władz: wykonawczej lub kontrolnej.
3. Funkcji związkowych w podstawowej jednostce organizacyjnej Związku działającej u danego pracodawcy, w tym w jej wewnętrznych jednostkach organizacyjnych, nie mogą pełnić:
 - 1) pracodawca,
 - 2) osoba zarządzająca zakładem pracy,
 - 3) osoba upoważniona w imieniu pracodawcy do nawiązywania lub rozwiązywania stosunku pracy.
4. Funkcji związkowych na poziomie ponadzakładowym, z wyjątkiem funkcji delegata do władzy stanowiącej, nie mogą pełnić osoby wymienione w ust. 3 pkt 1 i 2, z zastrzeżeniem postanowień ust. 9.
5. Funkcji związkowych, z wyjątkiem funkcji delegata do władzy stanowiącej, nie można łączyć z mandatem posła i senatora.
6. Funkcji związkowych nie można łączyć z kierowniczymi stanowiskami w organach władzy i administracji państwowej i samorządowej oraz we władzach innych instytucji pełniących funkcje publiczne. Wykaz tych stanowisk określa uchwała Komisji Krajowej.
7. Funkcji związkowych nie można łączyć z kierowniczą funkcją w organach organizacji politycznych.
8. Funkcją związkową, o której mowa w niniejszym paragrafie, jest członkostwo we wszystkich władzach Związku, oprócz członkostwa we władzy stanowiącej jednostki organizacyjnej Związku, którą tworzą wszyscy członkowie danej jednostki.
9. Zakaz łączenia funkcji, określony w postanowieniach ust. 4, nie dotyczy osób dokonujących czynności w imieniu pracodawcy lub zarządzających zakładem pracy w strukturach organizacyjnych Związku oraz zatrudniających pracowników w podmiotach tworzonych lub współtworzonych przez Związek bądź jednostkę organizacyjną Związku. Powyższe zasady stosuje się także do pracodawców, w odniesieniu do których Związek lub jego jednostka organizacyjna jest podmiotem dominującym, w rozumieniu przepisów kodeksu spółek handlowych, stosowanych odpowiednio.

§ 48

Członek władzy wykonawczej lub kontrolnej, pozbawiony mandatu delegata – członka władzy stanowiącej, która dokonała jego wyboru na daną funkcję, może pełnić tę funkcję do czasu podjęcia decyzji przez daną władzę stanowiącą o jego dalszym pełnieniu funkcji lub odwołaniu z pełnionej funkcji. Władza stanowiąca jest zobowiązana podjąć tę decyzję na najbliższym swoim posiedzeniu.

§ 49

W przypadku naruszenia zakazów określonych w postanowieniach § 47:

- 1) zarząd regionu stwierdza wygaśnięcie mandatu osób pełniących funkcje w podstawowych jednostkach organizacyjnych Związku oraz innych jednostkach organizacyjnych zarejestrowanych przez zarząd regionu,
- 2) rada krajowego sekretariatu branżowego stwierdza wygaśnięcie mandatu osób pełniących funkcje we władzach krajowych sekcji branżowych, należących do tego sekretariatu branżowego,
- 3) Komisja Krajowa stwierdza wygaśnięcie mandatu osób pełniących funkcje we władzach regionalnych, władzach krajowego sekretariatu branżowego, władzach Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów, zakładowej organizacji koordynacyjnej oraz w ogólnokrajowych władzach Związku.

Podstawowe zasady wyborcze

§ 50

1. Wszystkie władze Związku pochodzą z wyborów bezpośrednich, z zastrzeżeniem postanowień §§ 35 i 39.
2. Wybory do władz Związku odbywają się według następujących zasad:
 - 1) kandydatem może być członek Związku spełniający jeden z następujących warunków:
 - 1.a) będący członkiem władzy stanowiącej, która dokonuje wyboru spełniający wszystkie wymogi określone w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów, legitymujący się co najmniej sześciomiesięcznym, nieprzerwanym okresem przynależności do Związku bezpośrednio poprzedzającym wybór; powyższy okres przynależności nie dotyczy kandydatów do władz organizacji nowotworzonych, z wyjątkiem powstałych w wyniku połączenia lub podziału organizacji już istniejących. Zarząd regionu może wyrazić zgodę na kandydowanie do władz podstawowej jednostki organizacyjnej Związku oraz jej wewnętrznych jednostek organizacyjnych osób niespełniających warunku sześciomiesięcznego, nieprzerwanego okresu przynależności do Związku bezpośrednio poprzedzającego wybór. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.
 - 1.b) należący do jednostki organizacyjnej, której władza dokonuje wyboru spełniający wszystkie wymogi określone w uchwale Krajowego Zjazdu

Delegatów, mogący wykazać się co najmniej pięcioletnim nieprzerwanym okresem przynależności do Związku bezpośrednio poprzedzającym wybór oraz uzyskaniem pisemnego poparcia swojej kandydatury przez co najmniej 25% uprawnionych do głosowania, w określonym przez ordynację wyborczą terminie;

- 2) głosowanie odbywa się w sposób tajny,
- 3) wyborcy przysługuje jeden głos,
- 4) głosować można tylko osobiście,
- 5) głosuje się na poszczególnych kandydatów,
- 6) wybory są ważne, gdy wzięła w nich udział co najmniej połowa uprawnionych do głosowania,
- 7) do wyboru konieczne jest uzyskanie przez kandydata więcej niż połowy ważnie oddanych głosów, z tym, że głosów ważnych musi być więcej niż głosów nieważnych.

3. Wyboru dokonuje się na okres kadencji danej władzy lub odpowiednio jej prezydium.
4. Odwołania członka władzy dokonuje ta władza, która go wybrała, z uwzględnieniem zasad określonych w postanowieniach ust. 2 pkt 2 – 7.

§ 51

1. Przewodniczący władzy wykonawczej wybierany jest w wyborach bezpośrednich przez daną władzę stanowiącą, z zastrzeżeniem postanowień § 35 ust. 7. Przewodniczącemu władzy kontrolnej wybiera ta władza spośród swoich członków.
2. Członkowie prezydium władzy wykonawczej są wybierani przez tę władzę na wniosek przewodniczącego, ze wskazaniem funkcji, na którą dana osoba ma być wybrana. Przewodniczący może wskazać tylko jedną osobę kandydującą na określoną funkcję w prezydium. Wybór na każdą funkcję w prezydium stanowi oddzielne głosowanie wyborcze.

§ 52

Szczegółowe postanowienia dotyczące zasad przeprowadzania wyborów wszystkich władz Związku określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów.

Organizacja i obsługa działania władz Związku

§ 53

Przewodniczący władzy wykonawczej jednostki organizacyjnej Związku, posiadającej osobowość prawną, dokonuje czynności w imieniu pracodawcy w stosunku do pracowników zatrudnionych przez daną jednostkę.

§ 54

1. Funkcje związkowe, które mają być wykonywane w ramach stosunku pracy z wyboru, określa uchwała władzy wykonawczej jednostki organizacyjnej Związku, posiadającej osobowość prawną.
2. Szczegółowe zasady zatrudniania osób, o których mowa w ust. 1, określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów.

ROZDZIAŁ VI

ODPOWIEDZIALNOŚĆ WŁADZ ZWIĄZKOWYCH

§ 55

1. Władze wszystkich jednostek organizacyjnych Związku zobowiązane są do prowadzenia działalności związkowej, zgodnie z postanowieniami Statutu oraz uchwałami władz zwierzchnich.
2. Prowadzenie przez władze Związku działalności sprzecznej ze Statutem, innymi aktami prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzjami władz nadrzędnych Związku, powoduje wszczęcie procedury postępowania przewidzianej w postanowieniach §§ 56 - 58.

§ 56

1. Zarząd regionu, z własnej inicjatywy lub na wniosek regionalnej komisji rewizyjnej, może podjąć uchwałę o zawieszeniu działalności władzy wykonawczej i kontrolnej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, prowadzącej działalność sprzeczną ze Statutem, innymi przepisami prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzjami władz nadrzędnych, po uprzednim wyznaczeniu terminu co najmniej 14 dni na dostosowanie tejże działalności do postanowień Statutu, prawa wewnątrzwiązkowego oraz decyzji władz nadrzędnych Związku.
2. W okresie zawieszenia działalności władz, o których mowa w ust. 1, statutowe obowiązki i uprawnienia komisji zakładowej lub międzyzakładowej, z wyjątkiem prawa wykluczania członków Związku, przejmuje zarząd komisaryczny wskazany przez zarząd regionu. Obowiązki i uprawnienia władzy kontrolnej przejmuje regionalna komisja rewizyjna.
3. Zarząd komisaryczny zwołuje posiedzenie zakładowego lub międzyzakładowego zebrania członków lub delegatów, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od daty podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1. W trakcie tego posiedzenia należy:
 - 1) przeprowadzić głosowanie nad wnioskiem zarządu komisarycznego o odwołanie wszystkich członków komisji zakładowej lub międzyzakładowej,
 - 2) przeprowadzić głosowanie nad wnioskiem o odwołanie członków komisji rewizyjnej, jeśli zarząd komisaryczny postawił taki wniosek.

W przypadku odwołania członków władz wskazanych w pkt. 1 i 2, należy przeprowadzić wybory uzupełniające na zasadach ogólnych.

4. Jeśli w okresie 3 miesięcy, pomimo zwołania przez zarząd komisaryczny, nie odbędzie się posiedzenie zakładowego lub międzyzakładowego zebrania członków lub delegatów, albo nie zostanie przeprowadzona procedura, o której mowa w ust. 3, organizacja zakładowa lub międzyzakładowa zostaje skreślona przez zarząd regionu z regionalnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych Związku.

Zarząd regionu może jednorazowo przedłużyć okres funkcjonowania zarządu komisarycznego o kolejne 3 miesiące.

5. Jeżeli po zakończeniu procedury przewidzianej w postanowieniach ust. 3, komisja zakładowa lub międzyzakładowa w dalszym ciągu prowadzi działalność sprzeczną ze Statutem, innymi aktami prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzjami władz nadrzędnych, zarząd regionu może podjąć uchwałę o skreśleniu organizacji zakładowej lub międzyzakładowej z regionalnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych.
6. Od decyzji o skreśleniu z regionalnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych zainteresowanej organizacji służy prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu w terminie nie później niż 14 dni od doręczenia decyzji skreślającej z rejestru. Zarząd regionu może podtrzymać swoją decyzję większością co najmniej 2/3 głosów. Decyzja ta jest ostateczna.

§ 57

W przypadku groźby naruszenia istotnych interesów Związku wynikających z zachowań (działań lub zaniechań) władz Związku, stosuje się procedurę określoną w postanowieniach § 56, z następującymi modyfikacjami:

- 1) zarząd regionu, z własnej inicjatywy lub na wniosek regionalnej komisji rewizyjnej, może niezwłocznie podjąć uchwałę o zawieszeniu działalności władzy wykonawczej i kontrolnej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej prowadzącej działalność sprzeczną ze Statutem, innymi przepisami prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzjami władz nadrzędnych, bez uprzedniego wyznaczenia terminu, o którym mowa w § 56 ust. 1;
- 2) zarząd regionu niezwłocznie zawiadamia Komisję Krajową o zawieszeniu działalności władz organizacji zakładowej, w trybie określonym w punkcie 1; Komisja Krajowa, w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące, może uchylić decyzję zarządu regionu; złożone przez zarząd regionu zawiadomienie, o którym mowa wyżej, nie wstrzymuje wykonania uchwały o zawieszeniu.

§ 58

Postanowienia § 56 mają odpowiednie zastosowanie w przypadku naruszenia Statutu, innych przepisów prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzji władz nadrzędnych, przez władze regionalnych sekcji branżowych, regionalnych sekretariatów branżowych oraz regionalnych sekcji emerytów i rencistów, a także przez władze regionu, krajowej sekcji branżowej, krajowego sekretariatu branżowego, zakładowej organizacji koordynacyjnej oraz Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów, przy czym uprawnienia przysługujące zarządowi regionu wykonuje w tych przypadkach Komisja Krajowa, a uprawnienia przysługujące regionalnej komisji rewizyjnej wykonuje Krajowa Komisja Rewizyjna .

ROZDZIAŁ VII

**ZASADY OGÓLNE FUNKCJONOWANIA I PODEJMOWANIA DECYZJI PRZEZ
WŁADZE ZWIĄZKU**

§ 59

1. Posiedzenia władzy stanowiącej zwołuje władza wykonawcza z własnej inicjatywy lub
 - 1) na wniosek władzy kontrolnej,
 - 2) na wniosek poparty przez co najmniej 1/5 członków władzy stanowiącej.

Ponadto Komisja Krajowa zwołuje Krajowy Zjazd Delegatów na wniosek poparty uchwałami co najmniej 1/3 zarządów regionów. Wniosek o zwołanie posiedzenia władzy stanowiącej musi określać cel i powód zwołania posiedzenia.

2. W przypadku wniosku dotyczącego zwołania posiedzenia władzy stanowiącej innej niż Krajowy Zjazd Delegatów, władza wykonawcza zobowiązana jest zwołać to posiedzenie w terminie umożliwiającym jego odbycie w ciągu 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku, a w przypadku wniosku dotyczącego zwołania posiedzenia Krajowego Zjazdu Delegatów – w ciągu 3 miesięcy.
3. W przypadku niezwołania przez władzę wykonawczą posiedzenia władzy stanowiącej w terminach określonych w postanowieniach ust. 2, posiedzenie to zwołuje władza kontrolna.

§ 60

1. Aktami prawnymi wydawanymi przez władze Związku są:
 - 1) uchwały i decyzje, jako akty o charakterze wiążącym,
 - 2) stanowiska, opinie, apele i inne dokumenty o podobnym charakterze, jako oświadczenia wyrażające pogląd danej władzy jednostki organizacyjnej Związku w określonej sprawie.
2. Akty, o których mowa w ust. 1, podejmowane są zwykłą większością głosów (więcej głosów oddanych za daną propozycją niż przeciw niej) w głosowaniu jawnym, przy udziale co najmniej

połowy uprawnionych do głosowania, chyba że Statut stanowi inaczej. Na żądanie co najmniej 1/10 uprawnionych do głosowania i obecnych na posiedzeniu, podejmowane są one w głosowaniu tajnym.

Dla władz wykonawczych dopuszcza się możliwość głosowania przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość. Zasady oraz sposób głosowania przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość określa uchwała Komisji Krajowej.

3. Uchwałę o przyjęciu i zmianie Statutu podejmuje Krajowy Zjazd Delegatów większością ponad połowy głosów wszystkich uprawnionych do głosowania delegatów na Krajowy Zjazd Delegatów.
4. Zasady głosowań wyborczych określają postanowienia §§ 50 - 52.

§ 61

1. Uchwały i decyzje wydawane przez władze danej jednostki organizacyjnej Związku nie mogą być sprzeczne z postanowieniami Statutu oraz aktami prawnymi, o których mowa w § 60 ust. 1 pkt 1, wydanymi przez władze stanowiące i wykonawcze nadrzędnych jednostek organizacyjnych Związku. Uchwały i decyzje podjęte z naruszeniem postanowień Statutu oraz innych aktów prawa wewnątrzwiązkowego są nieważne. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności określa uchwała Komisji Krajowej.
2. W sprawach spornych lub nieuregulowanych postanowieniami Statutu dotyczących interpretacji jego postanowień, decyzje w formie uchwały podejmuje Komisja Krajowa, która może również dokonać interpretacji uchwał Krajowego Zjazdu Delegatów.
3. Uchwały, o których mowa w ust. 2, ocenia – na wniosek Krajowej Komisji Rewizyjnej – Krajowy Zjazd Delegatów.

ROZDZIAŁ VIII

FINANSE I MAJĄTEK ZWIĄZKU

Zasady ogólne

§ 62

Środki finansowe i majątek Związku oraz poszczególnych jego jednostek organizacyjnych, posiadających osobowość prawną, pochodzą:

- 1) ze składek członkowskich,
- 2) z wpłat członków Związku przeznaczonych na określone cele,
- 3) z darowizn, dotacji, spadków i zapisów,
- 4) z wpływów z zysków podmiotów związanych prawnie ze Związkiem oraz jego jednostkami organizacyjnymi i prowadzących działalność gospodarczą,

- 5) z dzierżaw i najmu nieruchomości oraz innych środków trwałych, a także praw i licencji oraz innych wartości niematerialnych i prawnych, będących własnością Związku i jego poszczególnych jednostek organizacyjnych,
- 6) z nagród,
- 7) ze zbiorów publicznych.

§ 63

1. Majątkiem Związku jest także prawo do znaku NSZZ „Solidarność” oraz innych symboli, które zostaną zastrzeżone uchwałami Krajowego Zjazdu Delegatów lub Komisji Krajowej.
2. Prawo do korzystania ze znaków, o których mowa w ust. 1, Komisja Krajowa może przenieść na rzecz innych podmiotów nie będących jednostkami organizacyjnymi Związku, jednakże bez prawa przenoszenia dalej. Komisja Krajowa ma prawo przekazywania wyżej wskazanych uprawnień, w określonym przez siebie zakresie, władzom wykonawczym określonych jednostek organizacyjnych Związku.

Składka członkowska i inne wpływy

§ 64

1. Członek Związku jest zobowiązany do comiesięcznego płacenia składki członkowskiej, z której finansowana jest działalność Związku oraz jego jednostek organizacyjnych.
2. Wysokość składki ustala Krajowy Zjazd Delegatów w uchwale finansowej, decydując również o przeznaczeniu jej poszczególnych części na określone cele oraz określając zasady jej przekazywania poszczególnym jednostkom organizacyjnym Związku.

§ 65

Wszelkie decyzje dotyczące przyjmowania dotacji, spadków, zapisów i darowizn, podejmuje władza wykonawcza jednostki organizacyjnej Związku posiadającej osobowość prawną lub, z jej upoważnienia, prezydium tej władzy.

Dysponowanie majątkiem, przeznaczenie posiadanych środków

§ 66

Środki finansowe, jakimi dysponuje Związek lub jednostka organizacyjna Związku, a także pozostały majątek Związku i jego jednostek organizacyjnych, są przeznaczane na finansowanie wydatków związanych z działalnością statutową Związku, a w szczególności na:

- 1) działalność organizacyjną, informacyjną, szkoleniową, kulturalno-oświatową,
- 2) badania w zakresie zagadnień socjalnych i inne badania problemów dotyczących ludzi pracy,
- 3) upamiętnienie jego historii,

- 4) działalność humanitarną,
- 5) inwestycje, mające na celu zwiększenie majątku Związku lub jednostek organizacyjnych Związku.

§ 67

1. Każda władza wykonawcza jednostki organizacyjnej Związku, posiadającej osobowość prawną, jest dysponentem majątku danej jednostki organizacyjnej i na niej spoczywa obowiązek prowadzenia dokumentacji finansowo-księgowej, zgodnie z przepisami prawa obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej i przepisami prawa wewnątrzwiązkowego.
2. Jednostka organizacyjna Związku, posiadająca osobowość prawną, nie odpowiada za długi i zobowiązania jednostek organizacyjnych Związku jej podległych, a posiadających osobowość prawną.
3. Jednostka organizacyjna Związku nie posiadająca osobowości prawnej może prowadzić rozliczenia finansowe na zasadzie wyodrębnionej księgowości, za zgodą władzy wykonawczej jednostki organizacyjnej Związku bezpośrednio nadrzędnej i posiadającej osobowość prawną. Udzielenie takiej zgody nie zwalnia władzy wykonawczej jednostki organizacyjnej bezpośrednio nadrzędnej i posiadającej osobowość prawną z odpowiedzialności za całokształt prowadzonej przez nią działalności finansowej.
4. Związek lub jego jednostka organizacyjna posiadająca osobowość prawną może w okresie trzech miesięcy przekazać na rzecz organizacji społecznej, stowarzyszenia, fundacji lub zagranicznego związku zawodowego środki trwałe i środki finansowe o łącznej wartości nie większej niż połowa wysokości miesięcznych wpływów ze składek członkowskich na rzecz Związku lub odpowiednio na rzecz danej jednostki organizacyjnej Związku. W innych przypadkach przekazanie środków trwałych lub środków finansowych przez jednostkę organizacyjną Związku może nastąpić wyłącznie za zgodą władzy wykonawczej nadrzędnej jednostki organizacyjnej Związku, a w odniesieniu do Komisji Krajowej zgodnie ze wskazaniami Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 68

1. Decyzje o charakterze finansowym i majątkowym danej jednostki organizacyjnej Związku podejmuje wyłącznie władza wykonawcza tej jednostki organizacyjnej Związku, a w jej imieniu i z jej upoważnienia – zgodnie z postanowieniami prawa wewnątrzwiązkowego i postanowieniami wewnętrznymi tej władzy wykonawczej – jej prezydium oraz inne osoby upoważnione przez prezydium.
2. Decyzje finansowe w odniesieniu do funduszy specjalnych podejmują organy decyzyjne określone w regulaminach tych funduszy.

§ 69

1. Uchwała finansowa Krajowego Zjazdu Delegatów określa zasady przyznawania członkom Związku pomocy finansowej w sytuacjach losowych oraz rodzinie członka Związku w przypadku jego śmierci.
2. Pomoc ta może być udzielana bezpośrednio przez określone jednostki organizacyjne Związku lub za pośrednictwem systemu ubezpieczeniowego działającego zgodnie z zasadami określonymi w uchwale finansowej Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 70

Podstawowe jednostki organizacyjne Związku, tworzące branżową jednostkę organizacyjną na szczeblu regionalnym i krajowym, mogą uczestniczyć w finansowaniu jej działalności, według regulaminu sekcji lub sekretariatu.

Budżety i dokumentacja finansowa

§ 71

1. Budżet danej jednostki organizacyjnej jest uchwalany przez jej władzę wykonawczą na wyznaczony przez tę władzę okres roczny, półroczny lub kwartalny.
2. Szczegółowe wytyczne w sprawach, o których mowa w ust. 1, określa uchwała Komisji Krajowej.
3. Sprawozdanie z wykonania budżetu jest przedstawiane do zatwierdzenia władzy wykonawczej.
4. Sprawozdanie finansowe za dany rok, w tym bilans i rachunek wyników, jest zatwierdzane przez władzę wykonawczą lub upoważnione przez nią prezydium.

§ 72

1. W budżecie nie są wykazywane wydatki dokonywane w ramach dotacji celowych ze środków donatora oraz dokonywane w ramach funduszy specjalnych.
2. Wydatki realizowane w ramach funduszy specjalnych zatwierdza właściwe gremium, zgodnie z regulaminem danego funduszu.
3. Realizacja wydatków z dotacji celowych jest przedstawiana władzy wykonawczej w takim trybie, jak sprawozdanie z wykonania budżetu.

§ 73

1. Budżet określonej jednostki organizacyjnej Związku i jego wykonanie są jawne dla wszystkich członków tej jednostki.
2. Prawo wglądu w całość dokumentacji finansowej danej jednostki organizacyjnej Związku mają członkowie prezydium władzy wykonawczej tej jednostki oraz pracownicy księgowości, zgodnie z posiadanymi upoważnieniami, a także osoby upoważnione stosowną uchwałą władzy wykonawczej.

3. Każdy inny członek władzy wykonawczej danej jednostki organizacyjnej Związku ma prawo zapoznać się z dokumentacją finansową związaną z zadaniami merytorycznymi, które należą do jego kompetencji.
4. Całość dokumentacji finansowej władzy wykonawczej danej jednostki organizacyjnej Związku musi być udostępniona na żądanie władzy kontrolnej.
5. Regulacje określone w postanowieniach ust. 1- 4 nie wykluczają kompetencji kontrolnych, wynikających z prawa państwowego.

Fundusze celowe, działalność gospodarcza

§ 74

1. Każda władza wykonawcza dysponująca środkami oraz Krajowy Zjazd Delegatów mogą tworzyć fundusze na realizację określonych celów statutowych.
2. Fundusz celowy powinien działać zgodnie z ustanowionym dla niego regulaminem.
3. Na poziomie krajowym i w poszczególnych regionach zostały utworzone fundusze strajkowe.
4. Oprócz funduszu wymienionego w ust. 3, mogą być utworzone inne fundusze, a w szczególności: szkoleniowy, ekspercki, stypendialny, rozwoju Związku, pomocy bezrobotnym, pomocy niepełnosprawnym oraz fundusz związany z organizowaniem i wspieraniem sportu, turystyki i rekreacji.

§ 75

1. Związek i każda jego jednostka organizacyjna posiadająca osobowość prawną mają prawo tworzyć lub współtworzyć podmioty, których zadaniem jest prowadzenie działalności gospodarczej lub realizacja wyznaczonych celów, w oparciu o określone źródła finansowania (np. fundacje).
2. Regulacje dotyczące działalności podmiotów, o których mowa w ust. 1, powinny zawierać postanowienia wyłączające możliwość ponoszenia przez jednostkę organizacyjną Związku zobowiązań finansowych, wynikających z ewentualnych negatywnych skutków działalności tych podmiotów.
3. W przypadku posiadania przez jednostkę organizacyjną Związku udziału w spółce kapitałowej prawa handlowego, prawo wyznaczania przedstawiciela na zgromadzenie akcjonariuszy lub udziałowców ma władza wykonawcza danej jednostki, która jednocześnie określa zakres kompetencji przedstawiciela.

ROZDZIAŁ IX

WSPÓŁPRACA Z INNYMI ZWIĄZKAMI ZAWODOWYMI I ORGANIZACJAMI

§ 76

1. Związek i każda jego jednostka organizacyjna może współpracować z każdą organizacją, a w szczególności z innymi związkami zawodowymi, których cele i działalność są zgodne z podstawowymi celami i zadaniami Związku.
2. Zasady określone w postanowieniach ust. 1 nie wykluczają współdziałania, którego konieczność wynika z postanowień prawa państwowego lub międzynarodowego.
3. Decyzję o nawiązaniu współpracy z inną organizacją podejmuje władza wykonawcza. Decyzja ta musi być zgodna z uchwałami nadrzędnych władz Związku.

§ 77

1. Związek może przystępować do międzynarodowych organizacji zrzeszających związki zawodowe.
2. Jednostka organizacyjna Związku może afiliować się w organizacjach, o których mowa w ust. 1, zgodnie z postanowieniami Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej.
3. Uchwała Komisji Krajowej określa zakres obowiązków związanych z afiliacją jednostki, o której mowa w ust. 2.
4. Zasady współpracy ze związkami zawodowymi, działającymi w ramach podmiotów prowadzących działalność w więcej niż jednym państwie, określa uchwała Komisji Krajowej.

ROZDZIAŁ X

STRAJKI I INNE AKCJE PROTESTACYJNE

Zagadnienie ogólne

§ 78

1. Związek ma prawo organizowania akcji protestacyjnych, do strajku włącznie, w obronie:
 - 1) godności, praw i interesów swoich członków, pozostałych pracowników, osób wykonujących pracę na innej podstawie niż stosunek pracy, a także emerytów, rencistów i bezrobotnych,
 - 2) wolności związkowych,
 - 3) praw człowieka i zasad sprawiedliwości społecznej.
2. Spory w sprawach, o których mowa w ust. 1, winny być rozstrzygane w pierwszej kolejności w drodze negocjacji, a jeśli nie doprowadzą one do pozytywnego załatwienia tych sporów, Związek i jego statutowo uprawnione władze mogą podejmować akcje protestacyjne, do strajku włącznie.

Akcje protestacyjne

§ 79

1. Akcja protestacyjna może być zorganizowana przez Komisję Krajową, zarząd regionu, radę krajowego sekretariatu branżowego lub radę krajowej sekcji branżowej w uzgodnieniu z właściwą radą krajowego sekretariatu branżowego, a także przez zakładową komisję koordynacyjną, komisję zakładową lub międzyzakładową, stosownie do swoich kompetencji określonych w postanowieniach ust. 2 – 5.
2. Komisja Krajowa organizuje akcje protestacyjne w sprawach przekraczających zakres działania jednego regionu lub jednego krajowego sekretariatu branżowego oraz udziela zgody na organizację akcji protestacyjnych organizowanych przez zakładowe komisje koordynacyjne.
3. Zarząd regionu organizuje akcje protestacyjne w obszarze swego działania w sprawach przekraczających zakres działania jednej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, a ponadto ma prawo udzielić zgody na zorganizowanie akcji protestacyjnej poza terenem zakładu pracy.
4. Rada krajowego sekretariatu branżowego i rada krajowej sekcji branżowej organizuje akcje protestacyjne w sprawach dotyczących danej branży.
5. Władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej Związku organizuje akcję protestacyjną w sprawach dotyczących zakładu lub zakładów objętych jej działalnością.

§ 80

Udział organizacji zakładowej i międzyzakładowej w akcjach protestacyjnych, organizowanych przez krajowe sekretariaty branżowe i krajowe sekcje branżowe, nie wymaga zgody zarządu regionu.

§ 81

Komisja Krajowa, zarząd regionu, rada krajowego sekretariatu branżowego, a rada krajowej sekcji branżowej po uzgodnieniu z radą krajowego sekretariatu branżowego, są uprawnione do zobowiązania podległych im jednostek organizacyjnych Związku do udziału w akcji protestacyjnej.

Spory prowadzone przez Związek

§ 82

1. Związek prowadzi spory zbiorowe w oparciu o prawo o sporach zbiorowych oraz inne spory w oparciu o porozumienia zawarte z organami władzy państwowej lub organami samorządu terytorialnego.
2. Decyzję w sprawie wszczęcia sporów, o których mowa w ust. 1, podejmuje:
 - 1) na terenie działania podstawowej jednostki organizacyjnej Związku – jej władza wykonawcza,

- 2) na poziomie ponadzakładowym – władza Związku uprawniona do zawarcia ponadzakładowego układu zbiorowego pracy.

Strajk

§ 83

1. Strajk może mieć formę strajku ostrzegawczego lub strajku właściwego:
 - 1) w przypadku, gdy okoliczności na to zezwalają, strajk właściwy należy poprzedzić strajkiem ostrzegawczym;
 - 2) strajk właściwy trwa do chwili, gdy odpowiednia władza Związku ogłosi jego zakończenie; zakończenie strajku może być przedmiotem porozumienia z pracodawcą, organami władzy państwowej lub organami samorządu terytorialnego.
2. Zastosowanie represji w stosunku do władz Związku i uniemożliwienie im tą drogą podejmowania decyzji, upoważnia pracowników do podjęcia natychmiastowej akcji strajkowej.
3. Komisja Krajowa, zarząd regionu, rada krajowego sekretariatu branżowego lub rada krajowej sekcji branżowej, po uzgodnieniu z radą krajowego sekretariatu branżowego, może ogłosić strajk solidarnościowy zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.

§ 84

1. W okolicznościach i na zasadach określonych przez prawo, władza wykonawcza, w zakresie, o którym mowa w § 82 ust. 2, ma prawo podjąć decyzję o przeprowadzeniu strajku.
2. Władza wykonawcza, po podjęciu decyzji o rozpoczęciu strajku, przeprowadza referendum wśród pracowników. Decyzja o podjęciu strajku podlega wykonaniu po spełnieniu wymogów ustawowych dotyczących referendum.
3. Władza wykonawcza, w celu przeprowadzenia strajku, może powołać komitet strajkowy, określając jego kompetencje w drodze uchwały, przy czym kompetencje te mogą dotyczyć wyłącznie spraw związanych z prowadzeniem strajku.
4. Władza wykonawcza może prowadzić strajk wspólnie z innymi związkami zawodowymi, wyłącznie po zawarciu stosownego porozumienia ze związkami zawodowymi, z którymi wspólnie będzie prowadzić strajk.
5. W sprawach określonych w ust. 4 postanowienia ust. 3 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ XI

POSTANOWIENIA KOŃCOWE I PRZEJŚCIOWE

§ 85

1. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie zmian w Statucie, władze Związku dostosują wydane przez siebie przepisy prawa wewnątrzwiązkowego do postanowień niniejszego Statutu.
2. Dotychczasowe przepisy prawa wewnątrzwiązkowego, w okresie określonym w ust. 1, obowiązują, o ile nie są sprzeczne z postanowieniami niniejszego Statutu.

§ 86

1. Postanowienia niniejszego Statutu dotyczące terytorialnych i branżowych jednostek organizacyjnych Związku, muszą być wprowadzone w życie w okresie nie dłuższym niż koniec kadencji rozpoczętej w 2002 roku.
2. Szczegółowe postanowienia dotyczące funkcjonowania władz Związku, w okresie przejściowym oraz ustalenia procedur tworzenia nowych jednostek organizacyjnych Związku, zgodnie z wymogami Statutu, określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów, który może te uprawnienia scedować na Komisję Krajową.
3. Ilekroć w Statucie jest mowa o nadrzędnych jednostkach organizacyjnych Związku i ich władzach, należy przez to rozumieć również Związek jako całość i władze ogólnozwiązkowe.
4. Ilekroć w Statucie jest mowa o tym, że członek Związku należy do pewnej jednostki organizacyjnej Związku, należy przez to rozumieć, że należy on do każdej jednostki nadrzędnej.
5. Ilekroć wymóg związany z określonym terminem upływa w dniu wolnym od pracy, to niniejszy termin przedłuża się do pierwszego dnia roboczego po dniu wolnym od pracy.

§ 87

Z dniem wejścia w życie Statutu ze zmianami uchwalonymi przez Krajowy Zjazd Delegatów w dniu 28 maja 2004 roku, obowiązują poniższe uregulowania:

- 1) władze ogólnokrajowe Związku oraz wszystkich jednostek organizacyjnych Związku mogą funkcjonować w oparciu o dotychczasowe zasady do końca swej kadencji, w czasie której zmiany wchodzi w życie,
- 2) jednostki organizacyjne w ramach struktur problemowych mogą kontynuować swą działalność w niezmienionej formie organizacyjnej, z uwzględnieniem postanowień § 30.

§ 88

Statut wchodzi w życie z dniem rejestracji zmian uchwalonych podczas sesji Krajowego Zjazdu Delegatów w Spale w maju 2004 roku.

JEDNOLITY TEKST UCHWAŁY NR 5 XIX KZD

(po wprowadzeniu zmian uchwałami nr: 7 XXI KZD oraz 13 XXVI KZD)

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 64 ust.2, 69 ust.1 i 2, 70 i 74 ust. 4 Statutu NSZZ „Solidarność” ustala obowiązującą dla członków Związku wysokość miesięcznej składki członkowskiej, podział środków uzyskanych ze składki członkowskiej, ich przeznaczenie oraz maksymalne wynagrodzenie pracowników Związku pochodzących z wyboru.

Rozdział I

Składka członkowska i jej podział

§ 1

1. Miesięczna składka członkowska wynosi:

1/ dla osób będących w stosunku pracy – 0,82%:

a/ miesięcznych przychodów, osiągniętych u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z uwzględnieniem dodatków płacowych, z wyjątkiem: przychodów zwolnionych z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz różnego rodzaju deputatów, rekompensat, ekwiwalentów, odszkodowań, odpraw, nagród – w tym jubileuszowych – oraz świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub świadczeń urlopowych wypłacanych w zamian tych świadczeń,

b/ pobieranych zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (chorobowych, wyrównawczych, macierzyńskich, opiekuńczych),

2/ dla osób uzyskujących dochody z innego tytułu niż stosunek pracy:

- przy miesięcznym dochodzie nieprzekraczającym 1000 zł - 8 zł;

- przy miesięcznym dochodzie przekraczającym 1000 zł - 8 zł plus 1 zł za każde 100 zł dochodu powyżej 1000 zł,

3/ dla emerytów, rencistów oraz osób przebywających na zasiłkach i świadczeniach przedemerytalnych:

- przy miesięcznych świadczeniach nie przekraczających 500 zł - 2 zł;

- przy świadczeniach powyżej 500 zł – 2 zł plus 0,50 zł za każde 100 zł powyżej 500 zł,

4/ dla bezrobotnych i osób przebywających na urloпах bezpłatnych – w tym wychowawczych – wysokość składki członkowskiej uchwała władza stanowiąca podstawowej jednostki organizacyjnej Związku.

2. Dla osób wymienionych w ust.1 pkt 2 uzyskujących dochody wyłącznie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, dochód stanowiący podstawę wymiaru składki nie może być niższy niż dochód deklarowany do ubezpieczenia społecznego.

§ 2

1. Władza stanowiąca podstawowej jednostki organizacyjnej Związku może uchwalić wyższą składkę członkowską dla członków swojej organizacji, która nie może jednak przekroczyć 200 % składki określonej w § 1.
2. Środki uzyskane z tytułu podniesienia składki członkowskiej, o których mowa w ust.1, pozostają w dyspozycji podstawowej jednostki organizacyjnej Związku.
3. Władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej Związku może, w wyjątkowych przypadkach, na pisemny wniosek zainteresowanego członka Związku, uchwalić dla niego niższy wymiar składki członkowskiej lub ją zawiesić na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. Okres, na który udzielono zezwolenia na obniżenie składki członkowskiej lub jej zawieszenie, może zostać wydłużony na wniosek ponownie złożony przez zainteresowanego członka Związku. Wnioski rozpatruje się indywidualnie. Kopie decyzji dotyczących obniżenia składki należy przekazywać do właściwego Zarządu Regionu.

§ 3

1. Ustala się następujący podział środków uzyskanych z miesięcznej składki członkowskiej, pobieranej zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 1 i 2:
 - 1/ 60% środków pozostaje do dyspozycji podstawowej jednostki organizacyjnej, z zastrzeżeniem § 4,
 - 2/ 40% środków - przekazywane jest zarządowi regionu, z czego do dyspozycji zarządu regionu pozostaje 25%, natomiast zarząd regionu przekazuje:
 - a) 10% Komisji Krajowej, z czego 2% przeznaczane jest na działalność krajowych sekretariatów branżowych i Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów, a 8 % pozostaje do dyspozycji Komisji Krajowej; na zasadach określonych w umowie zawartej przez Komisję Krajową z radą właściwego sekretariatu Komisja Krajowa przekazuje dodatkowo sekretariatom branżowym i Krajowemu Sekretariatowi Emerytów i Rencistów środki przeznaczone na pokrycie kosztów związanych z zatrudnieniem przewodniczącego rady tego sekretariatu przez ten sekretariat, uwzględniając maksymalne kwoty wynagrodzeń określone w § 7 ust. 1 niniejszej uchwały,
 - b) 2,5% na rzecz regionalnego funduszu strajkowego,
 - c) 2,5% na rzecz Krajowego Funduszu Strajkowego.

2. Dla środków, o których mowa w ust. 1 uzyskanych ze składki członkowskiej pobieranej w organizacjach działających w zakładach pracy chronionej ustala się następujący podział:
 - 1/ 85% środków - pozostaje do dyspozycji podstawowej jednostki organizacyjnej, z zastrzeżeniem § 4,
 - 2/ 15% środków - przekazywane jest zarządowi regionu, z czego do dyspozycji zarządu regionu pozostaje 8%, natomiast zarząd regionu przekazuje:
 - a) 2% Komisji Krajowej,
 - b) 2,5% na rzecz regionalnego funduszu strajkowego,
 - c) 2,5% na rzecz Krajowego Funduszu Strajkowego.
3. Całość środków uzyskanych ze składki członkowskiej wymienionej w § 1 ust.1 pkt. 3 i 4 pozostaje do dyspozycji podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, z zastrzeżeniem postanowień ust. 4 niniejszego paragrafu.
4. Władza stanowiąca sekcji lub sekretariatu branżowego, może uchwalić wysokość składki należnej danej sekcji lub sekretariatowi od jednostek organizacyjnych Związku wchodzących w ich skład.
5. Zasady dysponowania środkami regionalnego i Krajowego Funduszu Strajkowego określa odrębna uchwała KZD NSZZ "Solidarność".

§ 4

Walne zebranie delegatów regionu może postanowić o przeznaczeniu, w ramach środków wymienionych w § 3 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 pkt. 1, regionalnych funduszy celowych, o których mowa w § 74 ust. 4 Statutu.

Decyzja o utworzeniu funduszu jest obligatoryjna dla wszystkich jednostek organizacyjnych Związku wpisanych do regionalnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych.

Rozdział II

Zasiłki statutowe i zapomogi

§ 5

1. Władza wykonawcza organizacji zakładowej, międzyzakładowej lub podzakładowej wypłaca określone w Statucie zasiłki oraz zapomogi:
 - 1/ zasiłek z tytułu urodzenia dziecka – członkowi Związku, na każde urodzone dziecko (również na dziecko urodzone martwe); w przypadku rodzica wychowującego samotnie dziecko zasiłek wypłacany jest w podwójnej wysokości,
 - 2/ zasiłek z tytułu adopcji dziecka – członkowi Związku na każde adoptowane dziecko,
 - 3/ zapomoga z tytułu śmierci członka Związku – wypłacana przez organizację zmarłego członka Związku, tylko jednej osobie uprawnionej (nawet nie będącej członkiem Związku),

tj. współmałżonkowi lub innej osobie, która pokryła koszty związane z pogrzebem zmarłego członka Związku.

4/ zapomoga z tytułu śmierci członka rodziny wypłacana wszystkim uprawnionym członkom Związku, w przypadku zgonu: współmałżonka, rodziców, teściów, dziecka lub innej osoby będącej na wyłącznym utrzymaniu osoby występującej o zasiłek.

2. Wysokość zasiłku oraz zapomóg wymienionych w ust.1 ustala władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, z tym, że kwoty najniższe ustalone dla zasiłku oraz zapomóg nie mogą być mniejsze od minimalnych wysokości zasiłku oraz zapomóg statutowych ustalanych przez Komisję Krajową.

3. Określa się następujące zasady ustalania uprawnień do zasiłku i zapomóg wymienionych w ust. 1:

1/ członek Związku nabywa prawa do zasiłku i zapomogi po 6 miesięcznym nieprzerwanym okresie przynależności do NSZZ „Solidarność”, z wyłączeniem § 5 ust 1 pkt 3/ i 4/,

2/ uprawnienia do zasiłku oraz zapomóg ustala się na podstawie przedłożonych przez uprawnionego w terminie 6 miesięcy od daty zaistnienia zdarzenia dokumentów (akt urodzenia, akt zgonu, dokument określający stopień pokrewieństwa) a w przypadku ich braku - na podstawie złożonego oświadczenia zawierającego informacje niezbędne do ustania prawa do zasiłku,

3/ wysokość wypłacanego zasiłku oraz zapomóg ustalana jest na dzień zaistniałego zdarzenia uprawniającego do zasiłku lub zapomogi,

4/ w wyjątkowych przypadkach organizacja wypłacająca zasiłek lub zapomogę może przyznać prawo do zasiłku lub zapomogi z pominięciem zasad określonych w ust. 3 pkt. 1/ - 4/.

3) Organizacja zakładowa, międzyzakładowa lub podzakładowa na podstawie § 69 ust. 1 i 2 Statutu może realizować pomoc finansową (w tym zasiłek oraz zapomogi statutowe) za pośrednictwem systemu ubezpieczeniowego, przy czym wysokość świadczeń nie może być mniejsza od minimalnych wysokości zasiłków statutowych ustalanych przez Komisję Krajową

§ 6

Oprócz zasiłku oraz zapomóg statutowych wymienionych w § 5 ust. 1 mogą być wypłacane członkom Związku (w miarę posiadanych środków, przy zachowaniu zasady samowystarczalności finansowej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku) zapomogi, których wysokość i zasady przyznawania uchwała władza wykonawcza danej organizacji.

Rozdział III

Wynagrodzenia pracowników Związku pochodzących z wyboru

§ 7

1. Wysokość miesięcznych wynagrodzeń etatowych pracowników Związku pochodzących z wyboru, ustala i finansuje odpowiednio Komisja Krajowa, zarząd regionu, rada krajowego sekretariatu branżowego i Rada Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów, w kwotach nieprzekraczających maksymalnych wysokości:

1/ przewodniczącego:

a/ zarządu regionu, rady krajowego sekretariatu branżowego i Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów zrzeszającego do 40 tys. członków - 2-krotne przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw z poprzedniego kwartału, włącznie z wypłatami z zysku ogłaszane przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”,

b/ zarządu regionu, rady krajowego sekretariatu branżowego i Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów zrzeszającego od 40 tys. do 100 tys. członków - 2,2-krotne przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw z poprzedniego kwartału, włącznie z wypłatami z zysku ogłaszane przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”,

c/ zarządu regionu, rady krajowego sekretariatu branżowego i Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów zrzeszającego powyżej 100 tys. członków - 2,4-krotne przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw z poprzedniego kwartału, włącznie z wypłatami z zysku ogłaszane przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”,

d/ Komisji Krajowej – 2,9-krotne przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw z poprzedniego kwartału, włącznie z wypłatami z zysku ogłaszane przez Prezesa GUS w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”,

2/ zastępcy przewodniczącego Komisji Krajowej - 0,9-krotnego wynagrodzenia Przewodniczącego Komisji Krajowej,

3/ zastępcy przewodniczącego zarządu regionu, zastępcy przewodniczącego rady krajowego sekretariatu branżowego oraz zastępcy przewodniczącego Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów - 0,9-krotnego wynagrodzenia, odpowiednio: przewodniczącego zarządu regionu, przewodniczącego rady krajowego sekretariatu branżowego lub przewodniczącego Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,

4/ pozostali członkowie prezydium Komisji Krajowej - 0,8-krotnego wynagrodzenia

Przewodniczącego Komisji Krajowej,

5/ pozostali członkowie prezydium zarządu regionu, członkowie prezydium rady krajowego sekretariatu branżowego oraz członkowie Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów - 0,8-krotnego wynagrodzenia, odpowiednio; przewodniczącego zarządu regionu, przewodniczącego rady krajowego sekretariatu branżowego lub przewodniczącego Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,

2. Wynagrodzenie Przewodniczącego Krajowej Komisji Rewizyjnej ustala się w wysokości wynagrodzenia członka prezydium Komisji Krajowej.

§ 8

W przypadku pełnienia przez członka Związku więcej niż jednej funkcji związkowej (pochodzącej z wyboru) przysługuje wynagrodzenie łącznie, za jeden pełny etat, ustalone według przysługującego dla danych funkcji limitu określonego w § 7.

Rozdział IV

Postanowienia ogólne

§ 9

Zarząd regionu zobowiązany jest do wypłaty zasiłku statutowego, w wysokości uchwalonej przez Komisję Krajową, osobie będącej członkiem podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, prowadzącej prawidłową gospodarkę finansową, a nieposiadającej środków na ich wypłatę.

§ 10

Podstawowe jednostki organizacyjne Związku mają obowiązek regulowania składek otrzymanych za dany miesiąc do 20 dnia następnego miesiąca, a zarządy regionów do końca miesiąca.

§ 11

Zarządy regionów, krajowe sekretariaty branżowe oraz Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów zobowiązane są przekazać do Komisji Krajowej sprawozdanie finansowe składające się z bilansu, rachunku wyników, informacji dodatkowej oraz zeznania podatkowego CIT-8 w terminie do 15 lipca każdego roku.

Rozdział V

Przepisy końcowe

§ 12

3. Ilekroć w uchwale mowa o podstawowej jednostce organizacyjnej Związku - należy przez to rozumieć organizacje wymienione w § 19 ust. 1 i 4 Statutu.

4. Postanowienia niniejszej uchwały dotyczące podstawowych jednostek organizacyjnych Związku obowiązują również organizacje podzakładowe, oddziałowe i wydziałowe, o których mowa

w § 19 ust. 6 i 7 Statutu, zarejestrowane w danym regionie.

§ 13

Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały finansowej traci moc uchwała finansowa II KZD NSZZ „Solidarność” ze zmianami za wyjątkiem § 8, który staje się uchwałą XIX KZD ws. weryfikacji liczby delegatów.

§ 14

Zawarcie umowy, o której mowa w § 3 ust. 1 pkt. 2 lit. a) powinno nastąpić nie później niż w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia przez właściwą radę sekretariatu nowej kadencji.

§ 15

Uchwała wchodzi w życie 1 stycznia 2006 r., z wyjątkiem § 7, który wchodzi w życie od nowej kadencji Związku.

Wasilków, 13 października 2005 r.

XIX Krajowy Zjazd Delegatów
NSZZ „Solidarność”

**REGULAMIN OBRAD
KRAJOWEGO ZJAZDU DELEGATÓW**

Rozdział 1

Postanowienia ogólne

§ 1

1. Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, zwany dalej Krajowym Zjazdem, Zjazdem lub w skrócie KZD, jest najwyższą władzą stanowiącą Związku.
2. Krajowy Zjazd podejmuje uchwały i decyzje wiążące dla wszystkich władz jednostek organizacyjnych i członków Związku, z wyjątkami zastrzeżonymi w Statucie.
3. Krajowy Zjazd wybiera w oparciu o Statut i Ordynacje Wyborczą KZD członków Komisji Krajowej i Krajowej Komisji Rewizyjnej.

§ 2

1. Niniejszy Regulamin Obrad Krajowego Zjazdu Delegatów, zwany dalej Regulaminem, obowiązuje wszystkich uczestników Zjazdu.
2. Ilekroć w Regulaminie jest mowa o Statucie, należy przez to rozumieć obowiązujący Statut NSZZ "Solidarność".
3. Ilekroć w Regulaminie mowa jest o delegacie, należy przez to rozumieć delegata na Krajowy Zjazd Delegatów.
4. Ilekroć w Regulaminie jest mowa o Prezydium, należy przez to rozumieć Prezydium Krajowego Zjazdu Delegatów.

Rozdział 2

Delegaci i inni uczestnicy KZD

§ 3

1. W skład Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ "Solidarność", wchodzi:
 - 1) delegaci wybrani przez walne zebrania delegatów regionów;
 - 2) przewodniczący zarządów regionów;
 - 3) przewodniczący rad krajowych sekretariatów branżowych;
 - 4) Przewodniczący Rady Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów.
2. Listę delegatów na Krajowy Zjazd ustala i zatwierdza Krajowa Komisja Wyborcza. Warunkiem otrzymania mandatu delegata Krajowego Zjazdu jest wybór na jedną z funkcji wymienionych w ust.1, zatwierdzony przez Krajową Komisję Wyborczą.
3. Wybory na funkcje wymienione w ust. 1 przeprowadza się zgodnie z postanowieniami Ordynacji Wyborczej uchwalonej przez Komisję Krajową. Liczbę mandatów delegatów, o których mowa

w ust. 1. pkt 1, przypadającą poszczególnym regionom ustala Krajowa Komisja Wyborcza na podstawie Uchwały nr 6 XIX KZD oraz klucza wyborczego uchwalonego przez Komisję Krajową.

4. Liczba przypadających poszczególnym regionom mandatów delegatów jest stała przez okres kadencji. Fakt wyrejestrowania regionu z rejestru Komisji Krajowej nie powoduje utraty mandatu delegata przez członka Związku.
5. Kadencja Krajowego Zjazdu trwa 4 lata. Za moment rozpoczęcia kadencji KZD uznaje się rozpoczęcie obrad sesji sprawozdawczo-wyborczej KZD.

§ 4

1. Mandat delegata na KZD traci ważność w przypadku :

- 1) ustania członkostwa Związku,
- 2) odwołania - z funkcji wymienionej w § 3 ust. 1 - przez uprawnioną do tego władzę stanowiącą,
- 3) pisemnej rezygnacji z mandatu delegata, z zastrzeżeniem postanowień § 5 ust. 2.
- 4) zaistnienia sprzeczności z postanowieniami § 47 Statutu NSZZ „Solidarność”, o których mowa w ust. 2.

2. Funkcji delegata na Krajowy Zjazd nie można łączyć z:

- 1) kierowniczymi stanowiskami w organach władzy i administracji państwowej i samorządowej oraz we władzach innych instytucji pełniących funkcje publiczne (§ 47 ust. 6 Statutu);
- 2) kierowniczą funkcją w organach organizacji politycznych (§ 47 ust. 7 Statutu).

§ 5

1. Fakt utraty ważności mandatu delegata na KZD z powodów wymienionych w § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 stwierdza, przez protokolarne przyjęcie do wiadomości, podczas posiedzenia odpowiednio:

- 1) właściwy zarząd regionu – w sprawach dotyczących przewodniczącego zarządu regionu oraz pozostałych delegatów na KZD wybranych przez walne zebranie delegatów regionu;
- 2) rada sekretariatu – w sprawach dotyczących przewodniczącego danej rady krajowego sekretariatu branżowego;
- 3) Rada Sekretariatu Emerytów i Rencistów – w sprawach dotyczących Przewodniczącego Rady tego Krajowego Sekretariatu;

2. Z chwilą stwierdzenia, przez właściwą władzę wykonawczą, faktu utraty ważności mandatu delegata z powodu rezygnacji wycofanie tej rezygnacji jest niemożliwe.

3. Fakt utraty ważności mandatu z powodów wymienionych w § 4 ust. 1 pkt 2 stwierdza Krajowa Komisja Wyborcza.

4. Fakt utraty ważności mandatu z powodu naruszenia zakazów łączenia funkcji, o których mowa w § 4 ust 1 pkt 4 oraz ust.2, stwierdza, przez protokolarne przyjęcie do wiadomości, podczas posiedzenia Komisja Krajowa.
5. Informacje o wszelkich zmianach dotyczących delegatów na KZD, o których mowa w ust. 1 i 4 powinny być niezwłocznie przekazane do Krajowej Komisji Wyborczej.
6. Krajowa Komisja Wyborcza w trakcie trwania kadencji ma obowiązek rejestrować i przedkładać w sprawozdaniu na kolejne sesje KZD, zmiany personalne i liczbowe dotyczące składu delegatów na KZD.

§ 6

1. W przypadku utraty ważności mandatu przez delegata, o czym mowa w § 4 ust. 1, mandat ten otrzymuje pierwsza w kolejności osoba z danej listy rezerwowej, jeżeli taka lista została utworzona przez walne zebranie delegatów regionu.
2. Jeżeli nie ma listy rezerwowej, wówczas wakujący mandat może być obsadzony wyłącznie w wyniku przeprowadzenia wyborów uzupełniających.
3. Odwołanie z funkcji wymienionej w § 3 ust.1 pkt 2, 3 i 4, jest jednocześnie odwołaniem z funkcji delegata na KZD i członka Komisji Krajowej.
4. Delegaci na Krajowy Zjazd wybrani w trakcie trwania kadencji, posiadają ważny mandat do końca kadencji, jeżeli nie utraci on ważności z przyczyn określonych w § 4.

§ 7

1. Delegat na Krajowy Zjazd zobowiązany jest poprawnie wypełnić ankietę członka władz Związku, której treść uchwała Komisja Krajowa. Zmiany dotyczące danych zawartych w ankiecie, delegat powinien zgłaszać pisemnie Krajowej Komisji Wyborczej.
2. Brak ankiety, zatajenie lub podanie w niej nie prawdziwych informacji jest podstawą do unieważnienia mandatu delegata. Decyzję w tej sprawie podejmuje Komisja Krajowa.

§ 8

1. Komisja Krajowa zwołuje posiedzenie Krajowego Zjazdu:
 - 1) z inicjatywy własnej;
 - 2) na wniosek Krajowej Komisji Rewizyjnej;
 - 3) na wniosek poparty co najmniej przez 1/5 delegatów na KZD;
 - 4) na wniosek co najmniej 1/3 zarządów regionów.

Wniosek o którym mowa w pkt 2 – 4 musi określać cel i powód zwołania posiedzenia Krajowego Zjazdu.

2. Z upływem kadencji Komisja Krajowa zwołuje posiedzenie sprawozdawczo – wyborcze Krajowego Zjazdu.

3. Termin i miejsce sesji Krajowego Zjazdu muszą być podane delegatom przez Komisję Krajową, co najmniej na 21 dni przed jej rozpoczęciem. Jeśli termin sesji lub poszczególnego posiedzenia Krajowego Zjazdu wyznacza Krajowy Zjazd, wówczas powyższy okres 21 dni nie musi być przestrzegany.

§ 9

Obrady Krajowego Zjazdu są prawomocne, jeśli bierze w nich udział co najmniej połowa uprawnionych do głosowania delegatów (posiadających w danym momencie ważne mandaty delegata na KZD). Ważność obrad stwierdza Komisja Mandatowo-Wyborcza na podstawie podpisów na liście obecności.

§ 10

1. W posiedzeniach Krajowego Zjazdu Delegatów uczestniczą:

- 1) z głosem stanowiącym: delegaci posiadający ważny mandat delegata na KZD;
- 2) z głosem doradczym:
 - a) członkowie ustępującej Komisji Krajowej i Krajowej Komisji Rewizyjnej do czasu zakończenia dyskusji nad sprawozdaniami KK i KKR;
 - b) członkowie Krajowej Komisji Wyborczej;
 - c) członkowie komisji zjazdowych nie będący delegatami na KZD.

2. Ponadto Prezydium KZD może udzielić głosu zaproszonym gościom, ekspertom i doradcom oraz rzecznikowi prasowemu Krajowego Zjazdu.

3. W trakcie obrad KZD bez prawa zabierania głosu mogą być obecni:

- a) osoby należące do obsługi technicznej Zjazdu;
- b) akredytowani dziennikarze, fotoreporterzy, kamerzyści oraz inni przedstawiciele mass mediów zgodnie z uzyskaną akredytacją, którą wystawia Biuro Organizacyjne Krajowego Zjazdu;
- c) goście zaproszeni w charakterze obserwatorów;
- d) inni obserwatorzy Krajowego Zjazdu.

4. W trakcie obrad lub w trakcie debaty nad poszczególnymi punktami porządku obrad, Krajowy Zjazd może ograniczyć obecność osób wymienionych w ust. 3. Decyzję w tej sprawie KZD podejmuje na wniosek Prezydium Krajowego Zjazdu lub delegata na KZD.

§ 11

1. Posiadanie mandatu delegata na KZD potwierdza stosowny dokument wydany przez organizatorów Krajowego Zjazdu na podstawie danych otrzymanych od Krajowej Komisji Wyborczej. Dokument zwany też identyfikatorem zawiera następujące dane: imię (imiona) i nazwisko delegata, jego numer i nazwę regionu. Ponadto delegat otrzymuje kartę do głosowań jawnych zwaną mandatem oraz kartę do głosowań tajnych, na której potwierdza się fakt udziału

delegata w poszczególnych głosowaniach tajnych (pobranie lub oddanie kartki do głosowania). Karta do głosowań tajnych może być umieszczona na druku mandatu. Na mandacie muszą być umieszczone identyczne dane jak na identyfikatorze.

2. Identyfikator, mandat delegata i kartę do głosowań tajnych można odebrać wyłącznie osobiście. Przy odbiorze mandatu należy wykazać się dokumentem tożsamości. Jednocześnie osoba pobierająca mandat poświadczona fakt jego pobrania na odpowiedniej liście.

§ 12

1. Delegat na Krajowy Zjazd ma obowiązek uczestniczyć w obradach KZD, w tym brać udział w głosowaniach dotyczących decyzji podejmowanych przez KZD, w tym w głosowaniach wyborczych przy wyborze władz krajowych Związku oraz uczestniczyć w pracach komisji zjazdowych powoływanych przez Krajowy Zjazd, do których delegat został wybrany
2. Delegat uczestniczący w obradach KZD ma prawo zabierać głos w dyskusji nad poszczególnymi punktami obrad oraz zgłaszać dotyczące ich wnioski.
3. W punkcie obrad, dotyczącym sprawozdań ustępujących władz Związku, oprócz delegatów na KZD, mają prawo zabierać głos, stawiać stosowne wnioski oraz uczestniczyć w dyskusji członkowie ustępujących władz Związku nie będący delegatami.
4. Członkowie komisji zjazdowych oraz Krajowej Komisji Wyborczej, nie będący delegatami na KZD mogą zabierać głos i stawiać stosowne wnioski, w punkcie obrad dotyczącym prac i sprawozdania ich Komisji.

Ponadto Prezydium Krajowego Zjazdu udziela głosu rzecznikowi prasowemu KZD w celu przekazania Krajowemu Zjazdowi informacji istotnych dla przebiegu obrad oraz kierownictwu obsługi KZD w kwestiach dotyczących spraw technicznych.

Rozdział 3

Przepisy porządkowe

§ 13

Na sali obrad kolportowane mogą być tylko materiały, które rozprowadza Biuro Organizacyjne Krajowego Zjazdu, lub na których kolportaż uzyskano uprzednio zgodę Prezydium Krajowego Zjazdu.

§ 14

Wejście na salę obrad odbywa się za okazaniem identyfikatora wydanego przez Biuro Organizacyjne Krajowego Zjazdu.

§ 15

Delegaci zasiadają na sali obrad w wyznaczonych dla ich regionów sektorach. Również goście, eksperci, członkowie ustępujących władz zajmują miejsca w wyznaczonych dla nich sektorach.

§ 16

Na sali obrad obowiązuje ściśle przestrzeganie Regulaminu Obrad oraz stosowanie się do poleceń wydawanych przez prowadzącego obrady.

§ 17

Każdego dnia przed rozpoczęciem obrad delegaci zobowiązani są podpisać listę obecności. Prowadzący obrady z własnej inicjatywy lub na wniosek z sali może zarządzić sprawdzenie obecności delegatów na sali obrad. Może on też zarządzić dodatkowe podpisywanie listy obecności.

§ 18

Obrady pierwszego posiedzenia sesji Krajowego Zjazdu w nowej kadencji otwiera Przewodniczący Komisji Krajowej lub wyznaczony przez niego członek Komisji Krajowej. Każde następne posiedzenie otwiera Przewodniczący Prezydium Zjazdu lub wyznaczony przez niego członek Prezydium Zjazdu.

§ 19

Na początku każdego dnia obrad Krajowego Zjazdu zebrani zobowiązani są zatwierdzić porządek obrad oraz ustalić harmonogram obrad (maksymalny czas trwania i orientacyjny czas przewidywanych przerw).

§ 20

Obrady w danym dniu zostają zakończone, jeśli został zrealizowany zatwierdzony program obrad lub upłynął wyznaczony maksymalny czas trwania obrad. Przedłużenie obrad jest możliwe wówczas, gdy zebrani przegłosują wniosek o kontynuowanie obrad, określając jednocześnie następny limit czasowy trwania obrad oraz proponowany porządek obrad. Wniosek taki prowadzący obrady może poddać pod głosowanie z własnej inicjatywy lub jako wniosek formalny zgłoszony przez uczestnika obrad.

Rozdział 4

Przewodnictwo obrad

§ 21

Obrady prowadzi Przewodniczący Prezydium Krajowego Zjazdu lub wyznaczony przez niego członek Prezydium. Prowadzący obrady ma do pomocy, przez cały czas trwania obrad co najmniej dwóch członków Prezydium, z których każdy w razie potrzeby może przejąć prowadzenie obrad. Do chwili powołania Prezydium Krajowego Zjazdu obowiązki jego spełnia otwierający obrady Przewodniczący Komisji Krajowej lub wyznaczony przez niego członek Komisji Krajowej.

§ 22

1. Kandydatów do Prezydium Krajowego Zjazdu - wyłącznie spośród delegatów - zgłaszać może każdy delegat uczestniczący w obradach. Prowadzący obrady może nakazać pisemne zgłoszenia kandydatów do Prezydium Krajowego Zjazdu.
2. Liczba członków Prezydium Krajowego Zjazdu nie może być mniejsza niż 7 osób i większa niż 16 osób. Decyzję w tej sprawie podejmuje Zjazd.
3. Wybór Prezydium Krajowego Zjazdu następuje w głosowaniu jawnym. Dopuszczalne jest głosowanie jednoczesne na wszystkich kandydatów na członków Prezydium. Głosowanie należy przeprowadzać tak, jak nad wnioskiem (z możliwością głosów wstrzymujących się), a jego rezultat zapada zwykłą większością głosów.
4. Prezydium Krajowego Zjazdu wybiera spośród siebie Przewodniczącego i jego zastępców w liczbie przez siebie ustalonej.

§ 23

Do obowiązków Prezydium Krajowego Zjazdu należy kierowanie obradami zgodnie z przyjętym porządkiem dziennym, jak też troska o całokształt i warunki obrad oraz reprezentowanie na zewnątrz Krajowego Zjazdu w czasie jego sesji oraz wypełnianie obowiązków Prezydium określonych w Ordynacji Wyborczej KZD.

Prezydium zobowiązane jest powołać (niekoniecznie spośród delegatów) protokolantów, jak też zaproponować Krajowemu Zjazdowi kandydaturę rzecznika prasowego Krajowego Zjazdu. Do kompetencji Prezydium Krajowego Zjazdu należy również podejmowanie decyzji o charakterze porządkowym.

§ 24

Do obowiązków prowadzącego obrady należy kierowanie posiedzeniem zgodnie z Regulaminem, a w szczególności z postanowieniami Rozdziału 6 oraz Ordynacją Wyborczą KZD. Prowadzący obrady może wydawać polecenia Biuru Organizacyjnemu Krajowego Zjazdu. Zmiana tych poleceń może być dokonana decyzją Prezydium Krajowego Zjazdu.

§ 25

Do obowiązków protokolantów należy sporządzenie protokołu z przeprowadzonych obrad. Powinien on zawierać między innymi: wszystkie podjęte podczas posiedzenia decyzje wraz z wynikami głosowań oraz zawierać wszystkie uwagi wniesione do niego. Powinien być podpisany przez protokolantów i Przewodniczącego Prezydium Krajowego Zjazdu. W protokole muszą być odnotowane wszystkie zmiany prowadzących obrady. Do protokołu winne być dołączone wskazane przez Prezydium Krajowego Zjazdu dodatkowe dokumenty zjazdowe, w tym: komplet protokołów: Komisji Mandatowo - Wyborczej i Komisji Skrutacyjnej do Głosowań Tajnych oraz Krajowej Komisji Wyborczej.

Po zakończeniu sesji KZD protokoły z wszystkich posiedzeń Prezydium Krajowego Zjazdu przekazuje Komisji Krajowej.

§ 26

Do obowiązków rzecznika prasowego Krajowego Zjazdu należy informowanie przedstawicieli prasy, radia, telewizji o przebiegu obrad Krajowego Zjazdu oraz o wszelkich sprawach z nim związanych, w tym o uchwałach, stanowiskach i decyzjach podjętych przez Krajowy Zjazd. W udzielonych wypowiedziach rzecznik zobowiązany jest reprezentować opinie większości delegatów wyrażoną przez głosowanie, może też wyjaśnić stanowisko mniejszości delegatów, jeżeli zostanie zadane pytanie w tej sprawie.

Do obowiązków rzecznika prasowego Krajowego Zjazdu należy też ułatwianie kontaktów między dziennikarzami, a delegatami Krajowego Zjazdu, pomoc dziennikarzom w uzyskaniu wypowiedzi oraz czuwanie nad właściwą pracą Biura Prasowego Krajowego Zjazdu.

Na życzenie Krajowego Zjazdu Delegatów rzecznik zobowiązany jest w wyznaczonym czasie przekazać delegatom informacje o prezentowaniu obrad Krajowego Zjazdu przez środki masowego przekazu.

Rozdział 5

Komisje zjazdowe

§ 27

1. Krajowy Zjazd powołuje:

- a) Komisję Mandatowo-Wyborczą: od 6 do 12 członków ,
- b) Komisję Skrutacyjną do Głosowań Tajnych zwaną dalej Komisją Skrutacyjną: od 12 do 17 członków,
- c) Komisję Skrutacyjną do Głosowań Jawnych: od 7 do 10 członków,
- d) Komisję Uchwał i Wniosków: od 5 do 18 członków,
- e) Komisję Programową: od 5 do 15 członków,
- f) Komisję Statutową: od 12 do 25 członków.

2. W skład komisji mogą wchodzić członkowie Związku posiadający bierne prawo wyborcze na KZD. Komisje mogą powoływać do współpracy osoby, które uznają za stosowne. Komisje konstytuują się wybierając spośród członków komisji swego przewodniczącego i zastępcę lub ewentualnie zastępców. Przewodniczący komisji musi posiadać mandat delegata na KZD. Prócz tego komisje mogą powoływać spośród swego grona sekretarzy komisji.

3. Komisje zjazdowe są odpowiedzialne przed Krajowym Zjazdem za wypełnienie swych zadań.

4. Krajowy Zjazd może odstąpić od powoływania Komisji Skrutacyjnej do Głosowań Jawnych w przypadku innej formy obliczania wyników głosowań jawnych, np. przez zastosowanie urządzeń elektronicznych.

§ 28

1. Obowiązki Komisji: Mandatowo-Wyborczej oraz Skrutacyjnej do Głosowań Tajnych określa Ordynacja Wyborcza KZD.

2. Do zadań Komisji Skrutacyjnej do Głosowań Jawnych należy obliczanie wyników głosowań jawnych i podawanie ich prowadzącemu zebranie i protokolantom.

§ 29

Komisja Uchwał i Wniosków jest zobowiązana przyjmować, opracowywać i przedkładać w czasie wyznaczonym przez prowadzącego obrady projekty uchwał i wniosków, zgłoszonych w trybie zgodnym z Uchwałą nr 21 VI KZD, z wyjątkiem tych, które ze swej natury przynależą innym komisjom lub Prezydium Krajowego Zjazdu. Projekty uchwał i wniosków nie rozpatrzone przez KZD lub zgłoszone w trybie nie zgodnym z Uchwałą nr 21 VI KZD, Komisja przekazuje do rozpatrzenia Komisji Krajowej.

§ 30

1. Komisja Programowa jest zobowiązana do:

- 1) zbierania wniosków i propozycji programowych,
- 2) przygotowania i zorganizowania dyskusji programowej Krajowego Zjazdu,
- 3) opracowania projektu Uchwały Programowej i przedłożenia go Krajowemu Zjazdowi pod dyskusję, a następnie do przedstawienia pod głosowanie jej ostatecznej wersji.

2. Komisja Programowa może powołać ze swojego składu zespoły problemowe odpowiadające poszczególnym blokom tematycznym dyskusji programowej Krajowego Zjazdu.

§ 31

Zadaniem Komisji Statutowej jest opracowywanie i przedkładanie Krajowemu Zjazdowi propozycji zmian Statutu Związku, zgłoszonych w trybie zgodnym z Uchwałą nr 22 VI KZD oraz projektów uchwał wynikających z delegacji statutowych. Wnioski dotyczące wymienionych wyżej dokumentów składać mogą: grupa co najmniej pięciu delegatów na KZD, władze regionalnych i krajowych jednostek organizacyjnych Związku oraz Komisja Krajowa i Krajowa Komisja Rewizyjna.

§ 32

Liczbę członków – z uwzględnieniem postanowień § 27 ust.1 – poszczególnych komisji ustala Krajowy Zjazd.

Rozdział 6

Sposób obradowania

§ 33

Obrady są prowadzone ściśle według przyjętego porządku dziennego, a wypowiedzi mogą dotyczyć wyłącznie omawianego punktu obrad, lub też, jeśli tak zarządzi prowadzący obrady, danej sprawy omawianej w tym punkcie obrad.

§ 34

1. Wolę zabrania głosu delegat wyraża poprzez podejście do mikrofonu i podniesienie ręki. W przypadku zamiaru zgłoszenia wniosku formalnego należy podejść do mikrofonu i podnieść obie ręce.
2. Delegat zabierający głos – po udzieleniu go przez prowadzącego obrady – każdorazowo podaje swoje imię i nazwisko oraz numer mandatu
3. Delegat może zgłosić się do dyskusji w formie pisemnej, przekazując Prezydium Krajowego Zjazdu zgłoszenie które powinno zawierać: imię i nazwisko, numer mandatu oraz punkt porządku obrad, w którym delegat chce zabrać głos.
4. Kolejność udzielania głosu delegatom jest następująca: w pierwszej kolejności udziela się głosu tym delegatom, którzy przed rozpoczęciem dyskusji w danym punkcie obrad, złożyli pisemne zgłoszenie się do niej, a następnie prowadzący obrady udziela głosu delegatom według kolejności ich zgłoszenia.
5. W przypadku zgłoszenia wniosku formalnego prowadzący obrady udziela głosu poza kolejnością.
6. Prawo do zabierania głosu poza kolejnością za zgodą prowadzącego obrady przysługuje też:
 - przedstawicielowi komisji zjazdowej w zakresie tematyki prac danej komisji,
 - ustępującemu Przewodniczącemu Komisji Krajowej lub Krajowej Komisji Rewizyjnej lub osobom przez nich wskazanym, w zakresie punktów obrad poświęconych sprawozdaniu z działalności władz krajowych Związku,
 - przedstawicielowi Krajowej Komisji Wyborczej w zakresie punktu obrad poświęconego sprawozdaniu tej komisji,
 - osób tych nie dotyczy ograniczenie do jednego wystąpienia w danej sprawie, o którym mowa w § 36.

§ 35

1. Czas jednej wypowiedzi w ramach dyskusji nie może przekraczać trzech minut. Na życzenie widocznej większości delegatów, wyrażone podniesieniem mandatu, prowadzący obrady może przedłużać wystąpienie o kolejne dwie minuty.

2. Dezaprobata delegatów wobec wypowiedzi (np. poprzez machanie mandatem), nie może spowodować skrócenia czasu wypowiedzi, jeśli nie zaszły okoliczności zapisane w ust. 3.
3. Prowadzący obrady odbiera głos delegatowi (po uprzednim zwróceniu mu uwagi), gdy:
 - wystąpienie nie dotyczy omawianego punktu obrad lub określonej jego części,
 - wystąpienie przekracza określoną normę czasową,
 - wystąpienie narusza normy obyczajowe.

§ 36

Na ten sam temat delegat może zabrać głos tylko raz. Dyskutantowi przysługuje prawo do repliki w wystąpieniu nie przekraczającym 2 minuty, z tym, że ten czas może być przedłużony zgodnie z postanowieniami § 35 ust. 1.

§ 37

1. Wnioskiem formalnym jest wniosek o rozstrzygnięcie kwestii nie związanej z meritem prowadzonej debaty, a dotyczący sposobu obradowania lub procedury rozstrzygnięcia danej sprawy.
2. Wnioski formalne mogą być zgłaszane na piśmie lub ustnie. Zgłaszający podaje treść wniosku oraz swoje imię, nazwisko i numer mandatu. W pierwszej kolejności uwzględniane są wnioski zgłaszane na piśmie. Wnioski formalne rozpatrywane są zgodnie z następującą procedurą: podanie treści wniosku przez zgłaszającego, udzielenie głosu za wnioskiem (prócz wnioskodawcy), głosu przeciw oraz ewentualne udzielenie dwóch głosów modyfikujących wniosek. Jeśli wnioskodawca nie zgadza się na modyfikację, wówczas poddawany jest pod głosowanie jego wniosek. W przypadku odrzucenia przez KZD wniosku oraz podtrzymania propozycji modyfikujących wniosek, mogą być one poddane kolejno pod głosowanie przy zachowaniu zasady wysłuchania po jednym głosem za i przeciw, ale bez możliwości dalszej modyfikacji wniosku.

§ 38

1. Delegaci (w głosowaniu jawnym) mogą uchwalić zamknięcie listy dyskutantów. Wówczas prowadzący obrady udziela głosu tylko osobom, które zgłosiły się do dyskusji przed zamknięciem listy, z wyjątkiem sytuacji, gdy delegaci podejmą decyzję o zamknięciu dyskusji przed wyczerpaniem listy dyskutantów. Osoby zapisane, a nie dopuszczone do głosu, mogą złożyć swoją wypowiedź na piśmie do protokołu lub właściwej komisji.
2. Osoba, która po zamknięciu listy dyskutantów chciałaby zabrać głos w związku z wypowiedzią któregoś z dyskutantów, ma prawo ubiegać się o to składając do Prezydium Krajowego Zjazdu wniosek na piśmie wraz z uzasadnieniem. Jeśli Prezydium uzna te przesłanki za ważne, może osobie tej udzielić głosu. Wystąpienie to nie może przekraczać 2 minut.

Rozdział 7

Głosowania

§ 39

1. Krajowy Zjazd wydaje akty prawne, którymi są:
 - 1) uchwały i decyzje, jako akty o charakterze wiążącym,
 - 2) stanowiska, opinie, apele i inne dokumenty, o podobnym charakterze, jako oświadczenia wyrażające pogląd Krajowego Zjazdu.
2. Rozróżnia się dwa sposoby przeprowadzania głosowań: tajne lub jawne.
3. Do głosowań tajnych zalicza się:
 - głosowania wyborcze przeprowadzane zgodnie z Ordynacją Wyborczą KZD,
 - głosowania zwykłe nad wnioskiem lub aktem wymienionym w ust.1, zarządzane zgodnie z § 40 ust.3.
4. Do głosowań jawnych zalicza się:
 - głosowania zwykłe nad wnioskiem lub aktem wymienionym w ust. 1,
 - głosowania sondażowe.
5. Szczególnym rodzajem głosowania jawnego jest głosowanie imienne. Głosowanie imienne zarządza się, jeśli zgłoszony wniosek uzyska poparcie co najmniej 10 % obecnych na sali obrad delegatów.
6. W głosowaniach zwykłych delegaci wybierają jedną z trzech możliwości: za, przeciw i wstrzymanie się.
7. Jeśli głosowanie zwykłe odbywa się w sposób tajny, wówczas na przygotowanych kartkach do głosowania winny być umieszczone kratki, a przy nich napisy: ZA, PRZECIW, WSTRZYMUJĘ SIĘ. Głosujący stawia znak X w jednej kratce obok wybranej przez siebie opcji.
8. Przyjęcie przez KZD wniosku w głosowaniu zwykłym wymaga, prócz przypadków określonych w Statucie, zwykłej większości głosów. Oznacza to, że liczba głosów „ZA” musi być większa od liczby głosów „PRZECIW”.
9. W przypadku zgłoszenia różnych propozycji (wariantów) dotyczących tego samego wniosku, prowadzący obrady zarządza głosowanie sondażowe w celu wyłonienia wariantu wniosku mającego największe poparcie. W głosowaniu sondażowym poddaje się pod głosowanie kolejne propozycje. Każdy delegat może poprzeć tylko jedną z nich. Wybrany w ten sposób wniosek musi być następnie poddany pod głosowanie stanowiące (zwykłe), z wyjątkiem przypadku, kiedy jeden z wariantów wniosku uzyskał więcej niż połowę wszystkich oddanych głosów. W tym przypadku głosowanie sondażowe można uznać za stanowiące.

§ 40

1. Głosowania zarządza prowadzący obrady po wcześniejszym ogłoszeniu (zapowiedzi) danego głosowania. Po zarządzeniu głosowania przez prowadzącego obrady delegaci winni pozostawać na swoich miejscach. W tym czasie przemieszczać się po sali mogą wyłącznie członkowie komisji skrutacyjnej.
2. Głosowanie jawne odbywa się przez podniesienie mandatu lub przy użyciu urządzeń elektronicznych.
3. Głosowanie tajne - z wyjątkiem głosowań wyborczych (członków władz Związku), które przeprowadza się zgodnie z Ordynacją Wyborczą KZD - odbywa się, jeżeli wniosek o takie głosowanie uzyska poparcie co najmniej 10% obecnych na sali obrad delegatów.
4. Każdy wniosek głosuje się oddzielnie.
5. Aby głosowanie było ważne musi w nim uczestniczyć co najmniej połowa uprawnionych do głosowania delegatów.
6. W przypadku wniosków alternatywnych lub sprzecznych ze sobą głosuje się wnioski kolejno począwszy od najdalej idącego, przy czym każdy delegat głosuje oddzielnie na każdy wniosek "ZA" lub "PRZECIW", lub oddaje głos wstrzymujący. Głosowania te kontynuuje się aż do uzyskania rozstrzygnięcia.
7. W czasie głosowania nie wolno zgłaszać żadnych wniosków.

Rozdział 8

Kierownictwo organizacyjne Krajowego Zjazdu

§ 41

Przygotowanie organizacyjne zebrania, sali obrad, wyposażenie w materiały, zorganizowanie obsługi technicznej obrad oraz zabezpieczenie porządkowe zebrania należy do Biura Organizacyjnego Krajowego Zjazdu, powołanego przez Organizatora KZD.

§ 42

1. Organizatora Krajowego Zjazdu powołuje Komisja Krajowa zawierając z nim umowę. Organizator ma obowiązek rozliczenia się z wykonania umowy z Komisją Krajową.
2. Kierownik Biura Organizacyjnego Krajowego Zjazdu jest odpowiedzialny za pracę Biura przed Organizatorem KZD, a w czasie sesji Krajowego Zjazdu przed Prezydium KZD.
3. Kierownik Biura Organizacyjnego Krajowego Zjazdu jest zobowiązany zorganizować następujące służby:
 - biuro i obsługa informacyjna Krajowego Zjazdu,
 - obsługa techniczna sali obrad,
 - służby porządkowe Krajowego Zjazdu.

Rozdział 9

Uwagi końcowe

§ 43

1. W sprawach nie objętych niniejszym Regulaminem decyzje należą do Krajowego Zjazdu.
2. W przypadku rozbieżności zdań co do interpretacji niniejszego Regulaminu obowiązuje wykładnia ustalona przez Prezydium Krajowego Zjazdu. KZD może zmienić decyzję Prezydium Krajowego Zjazdu.

ORDYNACJA WYBORCZA KRAJOWEGO ZJAZDU DELEGATÓW

Rozdział I

Postanowienia ogólne

§ 1

Podstawowym zadaniem wyborczym Krajowego Zjazdu jest dokonanie wyboru:

- 1) Przewodniczącego Komisji Krajowej,
- 2) pozostałych wybieranych przez Krajowy Zjazd członków Komisji Krajowej,
- 3) Krajowej Komisji Rewizyjnej.

§ 2

1. Ilekroć w Ordynacji jest mowa o Statucie, należy przez to rozumieć obowiązujący Statut NSZZ „Solidarność”.
2. Ilekroć w Ordynacji jest mowa o Krajowym Zjeździe, Zjeździe lub w skrócie KZD, należy przez to rozumieć Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”,
3. Ilekroć w Ordynacji mowa jest o delegacie, należy przez to rozumieć delegata na Krajowy Zjazd.
4. Przez liczbę miejsc mandatowych rozumie się liczbę miejsc do obsadzenia w drodze wyboru będącego przedmiotem danego głosowania.

Rozdział II

Zadania Komisji Mandatowo – Wyborczej i Komisji Skrutacyjnej do Głosowań Tajnych

§ 3

Do zadań Komisji Mandatowo-Wyborczej należy:

- 1) w oparciu o podpisaną przez delegatów listę obecności i obecność na sali ustalić prawomocność posiedzenia; niniejsza czynność winna być dokonana jak najwcześniej od momentu rozpoczęcia posiedzenia,
- 2) przyjmowanie zgłoszeń i rejestrowanie kandydatów do władz Związku zgodnie z ustaleniami Ordynacji,
- 3) przyjmowanie zastrzeżeń dotyczących kandydatów do władz; zastrzeżenia muszą być zgłoszone na piśmie wraz z uzasadnieniem lub odpowiednią dokumentacją,
- 4) przedstawienie Krajowemu Zjazdowi list kandydatów przed rozpoczęciem pierwszej tury głosowań wyborczych,
- 5) nadzór nad przygotowaniem przez obsługę Krajowego Zjazdu kartek do głosowania,

- 6) wydawanie delegatom kartek przeznaczonych do poszczególnych głosowań wyborczych oraz innych głosowań tajnych, czynienie adnotacji na karcie do głosowań tajnych potwierdzającej pobranie kartki do głosowania przez delegata,
- 7) udzielanie informacji i wyjaśnień dotyczących przebiegu wyborów,
- 8) przyjmowanie protestów i zastrzeżeń dotyczących przebiegu wyborów i ich rozpatrywanie, a w przypadku braku zgody wnioskodawcy na orzeczenie komisji, przedstawienie sprawy Krajowemu Zjazdowi.

§ 4

Do zadań Komisji Skrutacyjnej do Głosowań Tajnych należy:

- 1) każdorazowe określenie i przypominanie procedury głosowań przed rozpoczęciem głosowania,
- 2) przygotowanie urn wyborczych,
- 3) zbieranie kartek do urn wyborczych oraz odnotowanie faktu wrzucania kartki do głosowania przez delegata na karcie do głosowań tajnych,
- 4) obliczanie wyników głosowania i ogłoszenie ich Krajowemu Zjazdowi,
- 5) ustalenie list kandydatów przed rozpoczęciem kolejnych tur głosowań (z wyjątkiem pierwszej tury, o której mowa w § 3 pkt 4),
- 6) sporządzanie protokołu z każdego przeprowadzonego głosowania wyborczego,
- 7) zabezpieczenie kartek do głosowania wraz z kopiami protokołów wyborczych i przekazywanie ich następnie Komisji Krajowej.

§ 5

Do czasu powołania Komisji Mandatowo-Wyborczej i Skrutacyjnej do Głosowań Jawnych ich obowiązki pełni Krajowa Komisja Wyborcza.

Rozdział III

Ogólne zasady wyborcze

§ 6

1. Wybory muszą być przeprowadzone w odrębnych głosowaniach zgodnie z kolejnością określoną w § 1. Oznacza to, że nie dokonanie wyboru Przewodniczącego Komisji Krajowej uniemożliwia dokonanie pozostałych wyborów, a nie zakończenie procedury wyborczej członków Komisji Krajowej określonych w § 1 pkt 2, uniemożliwia wybór członków Krajowej Komisji Rewizyjnej. Po zakończeniu procedury wyborczej określonej w §§ 28 - 32 oraz po dokonaniu wyboru ponad połowy z ustalonej liczby członków Komisji Krajowej, KZD może uznać pozostałe mandaty za wakujące i rozpocząć wybory Krajowej Komisji Rewizyjnej.

2. Krajowy Zjazd może ustalić listy rezerwowe na funkcje członków Komisji Krajowej (oprócz Przewodniczącego) i Krajowej Komisji Rewizyjnej.

§ 7

Przy wyborach władz Związku dokonywanych przez Krajowy Zjazd obowiązują ogólne zasady wyborcze ujęte w Statucie i uchwale nr 1XIX KZD, a w szczególności:

1. Kandydatem na wybierane przez KZD funkcje członków władz Związku może być:
 - a) delegat na Krajowy Zjazd,
 - b) członek Związku mogący wykazać się co najmniej pięcioletnim nieprzerwanym okresem przynależności do Związku bezpośrednio poprzedzającym wybór oraz jeśli jego kandydatura uzyskała pisemne poparcie przez co najmniej 25% aktualnie posiadających mandat delegatów.
2. Wszystkie głosowania wyborcze są tajne.
3. Głosować można tylko osobiście.
4. Głosuje się na poszczególnych kandydatów.
5. Każdemu delegatowi przysługuje w każdej fazie wyborów pełna swoboda podejmowania decyzji wyborczych.

§ 8

Ustala się liczebność członków władz krajowych wybieranych przez Krajowy Zjazd w następujący sposób:

1. Liczba członków Komisji Krajowej wybieranych przez KZD wynosi 51, w tym Przewodniczący.
2. Liczba członków Krajowej Komisji Rewizyjnej wynosi 16.

Rozdział IV

Zgłaszanie kandydatów

§ 9

1. Zgłoszenia kandydatów na poszczególne funkcje wybierane przez KZD dokonuje się w formie pisemnej, na formularzu zgłoszenia, według wzoru będącego załącznikiem do Ordynacji (odpowiednio załącznik nr 1 lub 2)
2. Kandydatów może zgłaszać delegat lub grupa delegatów, przy czym kandydat zobowiązany jest podpisać zgodę na kandydowanie i zamieszczone na formularzu zgłoszenia oświadczenie. Każdy delegat może zgłosić i poprzeć co najwyżej tylu kandydatów ile jest w danym głosowaniu miejsc mandatowych.
3. Kandydat nie będący delegatem na KZD ma obowiązek wypełnić ankietę, o której mowa w § 7 Regulaminu Obrad KZD i dołączyć ją do zgłoszenia.

4. Kandydaturę osoby nieobecnej można zgłosić pod warunkiem pisemnego wyrażenia przez nią zgody na kandydowanie z zachowaniem postanowień w ust. 1 – 3.
5. Kandydatem nie może być członek Komisji Skrutacyjnej do Głosowań Tajnych.
6. Kandydat nie może przewodniczyć obradom Krajowego Zjazdu w części dotyczącej procedur wyborczych, związanych z wyborami na funkcję do której kandyduje.

§ 10

1. Zgłoszenia kandydatur przyjmuje Komisja Mandatowo-Wyborcza w czasie określonym przez Krajowy Zjazd.
2. Zgłoszenie kandydatury uważa się za złożone dopiero wtedy, gdy spełnia one wszystkie warunki określone w Ordynacji.
3. Wszystkie zgłoszenia (kompletne) są numerowane w kolejności ich zgłoszenia i wpisywane na listę kandydatów.
4. Wycofanie kandydatury z listy kandydatów może nastąpić tylko na pisemny wniosek samego kandydata. Wyjątek stanowi przypadek wycofania kandydatury przez Komisję Mandatowo-Wyborczą z powodu zauważonych błędów w jego zgłoszeniu. Kandydat wpisany na listę kandydatów nie może wycofać swojej kandydatury po zarządzeniu głosowania w wyborach do których został zgłoszony.
5. Komisja Mandatowo-Wyborcza ma prawo weryfikacji prawdziwości danych i podpisów na zgłoszeniach kandydatów.

§ 11

1. Prezydium Krajowego Zjazdu określa czas, w którym można zgłaszać kandydatów na funkcje będące przedmiotem głosowania. Czas na zgłaszanie kandydatów nie może być krótszy niż 1 godzina.
2. Po upływie czasu, o którym mowa w ust. 1, Komisja Mandatowo-Wyborcza przedstawia Zjazdowi listę kandydatów. Jeżeli liczba kandydatów dla danego wyboru jest mniejsza od liczby miejsc mandatowych, wówczas należy przedłużyć o co najmniej pół godziny czas przeznaczony na zgłoszenia kandydatów.
3. Po wyczerpaniu procedur opisanych w ust. 1 i 2 prowadzący Zjazd zarządza głosowanie nad zamknięciem listy kandydatów.

Rozdział V

Prezentacja kandydatów

§ 12

1. Wszystkie informacje z "Ankiety kandydatów", które wypełniali delegaci kandydujący na Walnych Zebraniach Delegatów Regionów muszą być dostępne delegatom biorącym udział w obradach przez okres trwania sesji Krajowego Zjazdu.
2. W przypadku zgłoszenia kandydata, który nie jest delegatem na KZD, informacje z jego ankiety będą niezwłocznie dostępne delegatom, a po zamknięciu listy kandydatów przed prezentacją kandydata, zostaną odczytane delegatom.

§ 13

Po zamknięciu listy kandydatów, o którym mowa w § 11 ust. 3, Komisja Mandatowo-Wyborcza sporządza w porządku alfabetycznym listę kandydatów zgłoszonych do danego wyboru.

§ 14

1. Prezentacją kandydatów kieruje prowadzący obrady. Kandydaci dokonują prezentacji przed rozpoczęciem wyborów na funkcję, na którą zostali zgłoszeni. Kolejność prezentacji ustala się w wyniku losowania.
2. Komisja Mandatowo - Wyborcza w przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, o których mowa w § 3 pkt 3 jest zobowiązana poinformować o tym KZD. Decyzję o sposobie podania ich do wiadomości wyborców lub odstąpienia od tego podejmuje Krajowy Zjazd. Jeśli treść zastrzeżenia podaje się do wiadomości wyborców wówczas kandydat ma prawo do publicznego ustosunkowania się do tego.
3. Przed rozpoczęciem prezentacji Zjazd określa - w jednakowym wymiarze dla każdego z kandydatów - czas przeznaczony na prezentację.

§ 15

1. Kandydat może zrezygnować z wzięcia udziału w prezentacji.
2. Kandydat może nie odpowiadać na poszczególne pytania. Wówczas osoba zadająca je ma prawo do krótkiego komentarza. Prowadzący prezentację kandydatów może uchylić taką możliwość, jeśli treść zadanego pytania lub początek komentarza naruszają normy obyczajowe.

§ 16

Prowadzący obrady może na wniosek delegatów ustalić pakiet pytań, na które każdy z kandydatów powinien odpowiadać.

Rozdział VI

Głosowanie wyborcze

§ 17

Każdemu delegatowi uprawnionemu do głosowania przysługuje jeden głos (jedna kartka wyborcza do danego głosowania), który musi być oddany osobiście do jednej z przygotowanych urn wyborczych. Komisja Skrutacyjna może wyznaczyć dla poszczególnych grup delegatów urnę, do której mogą oddawać swe głosy.

§ 18

Na kartce do głosowania znajduje się w porządku alfabetycznym lista kandydatów. Składa się ona z liczby porządkowej, imienia (imion) i nazwiska kandydata i nazwy regionu, który reprezentuje. W tej samej linii z prawej strony (obok nazwy regionu) znajduje się kratka. Kratki, o których mowa są ustawione w pionowej kolumnie, a nad nią znajduje się napis "lista rezerwowa". Ponadto na kartce do głosowania musi być informacja o liczbie osób, które mogą być wybrane.

§ 19

1. Przed wydaniem delegatowi kartki do głosowania, Komisja Mandatowo-Wyborcza w ustalony przez siebie sposób oznacza kartkę do głosowania. Wydając kartkę Komisja Mandatowo-Wyborcza potwierdza fakt jej wydania na karcie do głosowań tajnych delegata. Po zakończeniu wydawania kartek do głosowania Komisja Mandatowo-Wyborcza sporządza protokół, zawierający informację o liczbie wydanych kartek do głosowania, a następnie przekazuje ten protokół Komisji Skrutacyjnej.
2. Delegat może przed zakończeniem głosowania wymienić kartkę wyborczą na czystą. Przed wydaniem czystej kartki Komisja Mandatowo-Wyborcza odbiera i anuluje (przez odpowiednią na niej adnotację) wymienianą kartkę oraz odnotowuje ten fakt w protokole, o którym mowa w ust.1, zaznaczając w nim numer mandatu delegata, któremu wymieniono kartkę.

§ 20

1. Delegat oddając głos na danego kandydata otacza numer porządkowy kandydata umieszczony na kartce do głosowania przed nazwiskiem tego kandydata. Maksymalna liczba tych znaków nie może przekraczać liczby miejsc mandatowych w tym głosowaniu.
2. Ponadto głosujący ma prawo wytypować jednego kandydata na listę rezerwową, umieszczając znak "X" w kratce znajdującej się po prawej stronie nazwiska kandydata na kartce do głosowania. Na tego samego kandydata nie można jednocześnie; głosować (otaczać numer porządkowy kandydata) i typować na listę rezerwową (stawiać znak "X" przy jego nazwisku).

§ 21

Przed przystąpieniem do głosowania Komisja Skrutacyjna sprawdza czy urny są puste i zakleja je lub plombuje.

§ 22

Delegat głosuje wrzucając kartkę do jednej z urn wyborczych. Komisja Skrutacyjna przed oddaniem głosu sprawdza mandat delegata i zaznacza fakt oddania głosu przez delegata na jego karcie do głosowań tajnych.

§ 23

Po oddaniu głosów przez głosujących, prowadzący obrady upewniwszy się, że wszyscy oddali głos, zamyka głosowanie (kończy to możliwość oddania głosów).

§ 24

1. Komisja Skrutacyjna otwiera urny w specjalnie przygotowanym pomieszczeniu w obecności co najmniej połowy jej członków.
2. Podczas liczenia głosów w pomieszczeniu znajdują się wyłącznie członkowie Komisji Skrutacyjnej i osoby wspomagające ją zgodnie z jej życzeniem.

§ 25

1. Głos jest nieważny, jeśli:
 - 1) został oddany na większą liczbę kandydatów niż liczba miejsc mandatowych,
 - 2) nie pozwala w sposób jednoznaczny odczytać woli wyborcy,
 - 3) został oddany na kartce nieprzeznaczonej dla danego głosowania,
2. Jeśli głosujący umieścił "X" w więcej niż jednej kratce lub wstawił "X" w kratce kandydata, którego numer otoczył, wówczas należy uznać, że nie wytypował on kandydata na listę rezerwową.

§ 26

1. Głosowanie wyborcze należy uznać za nieważne, jeśli:
 - 1) w głosowaniu wzięła udział mniej niż połowa delegatów uprawnionych do głosowania,
 - 2) liczba oddanych głosów jest większa niż liczba uprawnionych do głosowania lub liczba wydanych kartek do głosowania,
 - 3) liczba głosów ważnych jest mniejsza niż głosów nieważnych,
 - 4) ze względów technicznych nie można ustalić wyników głosowania,
 - 5) złamano zasadę tajności głosowania.
2. Głosowania nieważnego nie wlicza się do liczby tur głosowań.

§ 27

1. Z każdego głosowania wyborczego (tury głosowań) Komisja Skrutacyjna zobowiązana jest sporządzić protokół.
Protokół ten musi zawierać informacje: jakich wyborów protokół dotyczy, której tury głosowania, datę, skład osobowy Komisji Skrutacyjnej, liczbę uprawnionych do głosowania, liczbę obecnych na obradach delegatów, liczbę wydanych kartek do głosowania (na podstawie

protokołu Komisji Mandatowo-Wyborczej, o którym mowa w § 19 ust. 1), liczbę oddanych kartek do głosowania, liczbę głosów ważnych i głosów nieważnych oraz liczbę głosów niezbędną do ważności wyborów, wykaz wszystkich kandydatów i liczbę otrzymanych przez nich głosów oraz typowań na listę rezerwową, wykaz kandydatów, którzy zostali wybrani w danym głosowaniu i wykaz kandydatów przechodzących do następnej tury głosowań. Ponadto protokół powinien zawierać ustaloną kolejność osób, które zostały umieszczone na liście rezerwowej, przy czym odrębnie należy wykazać te osoby, które znalazły się na liście rezerwowej z racji uzyskania ponad połowy ważnie oddanych głosów oraz te osoby, które znalazły się na liście rezerwowej z racji odpowiedniej sumy liczby głosów i liczby typowań na listę rezerwową, podpisy wszystkich członków Komisji Skrutacyjnej. Jeżeli któryś z członków Komisji Skrutacyjnej wnosi zastrzeżenia lub uwagi związane z przedmiotem głosowania, winny one być umieszczone w protokole Komisji Skrutacyjnej.

2. Do protokołu Komisji Skrutacyjnej musi być dołączony protokół Komisji Mandatowo-Wyborczej, o którym mowa w § 19 ust. 1.

Rozdział VII

Ustalanie wyników głosowania

§ 28

1. Kandydat zostaje wybrany, jeśli spełnione są łącznie następujące warunki:
 - 1) uzyskał więcej niż połowę ważnie oddanych głosów,
 - 2) znalazł się na miejscu mandatowym, po ustaleniu kolejności według uzyskanych przez kandydatów liczby głosów, z zastrzeżeniem postanowień § 29.

§ 29

1. Jeżeli na ostatnim miejscu mandatowym znajduje się więcej kandydatów z równą liczbą głosów przekraczających zarazem wymagany limit głosów (ponad połowę ważnych głosów), a liczba tych kandydatów jest większa niż wolnych miejsc mandatowych, wówczas za wybranych uważa się tych kandydatów, którzy uzyskali większą liczbę głosów w poprzednich głosowaniach, poczynając kolejno od poprzedniej aż do pierwszej tury głosowań.
2. Jeśli ta procedura nie przynosi rozstrzygnięcia, wówczas wybranym zostaje ten kandydat, który, kolejno poczynając od ostatniej do pierwszej tury, uzyskał więcej typowań na listę rezerwową.
3. Jeśli i ta procedura nie przynosi rozstrzygnięcia, wówczas przeprowadza się dodatkowe głosowanie, w którym kandydują wyłącznie ci kandydaci, dla których w dalszym ciągu brak rozstrzygnięcia. Wynik tego głosowania ustala się zwykłą większością głosów i nie wlicza się

do liczby planowanych tur głosowań. Jeśli i to głosowanie nie przynosi rozstrzygnięcia, należy je powtórzyć.

§ 30

1. Jeśli w wyniku głosowania nie wszystkie miejsca zostały obsadzone wówczas przeprowadza się następną turę głosowania, w której uczestniczą kandydaci, którzy uzyskali kolejno największą liczbę głosów, zgodnie z zasadą: do następnej tury głosowania przechodzą kandydaci w liczbie dwukrotnie większej od liczby nie obsadzonych w danym głosowaniu miejsc mandatowych.
2. Jeśli w wyniku stosowania procedury opisanej w ust. 1 na ostatnim miejscu znajduje się z równą liczbą głosów więcej niż jeden kandydat, wówczas wszyscy ci kandydaci przechodzą do następnej tury głosowań.
3. Jeśli w wyniku stosowania procedury opisanej w ust. 1 - 2 w następnym głosowaniu kandydowałiby dokładnie ci sami kandydaci, co w poprzednim głosowaniu, wówczas do następnej tury nie przechodzi kandydat z najmniejszą liczbą głosów. Jeśli najmniejszą liczbę głosów ma więcej niż jeden kandydat, wówczas do następnej tury nie przechodzi kandydat z najmniejszą liczbą głosów w poprzednim głosowaniu i tak kolejno. Jeśli ta procedura nie daje rozstrzygnięcia, wówczas do następnej tury nie przechodzi kandydat z mniejszą liczbą typowań na listę rezerwową w poszczególnych głosowaniach, poczynając kolejno od ostatniej (danego głosowania) do pierwszej tury głosowań. Jeśli pomimo to nie można wyeliminować żadnego kandydata wszyscy oni przechodzą do następnego głosowania.
4. Jeżeli w głosowaniu brało udział nie więcej kandydatów niż liczba nieobsadzonych miejsc mandatowych, a w wyniku głosowania żaden z kandydatów nie został wybrany, wówczas prowadzący obrady przerywa wybory (bez względu na liczbę przeprowadzonych tur głosowania) i może zarządzić otwarcie nowej listy kandydatów.

§ 31

Tury głosowań dla danej listy kończą się wraz z obsadzeniem wszystkich miejsc mandatowych albo w wyniku wyeliminowania wszystkich kandydatów.

§ 32

1. W przypadku zakończenia głosowania w wyniku którego nie obsadzono co najmniej połowy ustalonych w § 8 miejsc mandatowych w Komisji Krajowej lub Krajowej Komisji Rewizyjnej, prowadzący obrady ma obowiązek otworzyć nową listę kandydatów na wakuujące miejsca mandatowe i zarządzić wybory uzupełniające.
2. Jeżeli w przypadku zakończenia głosowania w wyniku którego obsadzono co najmniej połowę ustalonych w § 8 miejsc mandatowych w Komisji Krajowej lub Krajowej Komisji Rewizyjnej, ale nie wybrano pełnego składu tych władz, wówczas Krajowy Zjazd musi podjąć decyzję

o przeprowadzeniu wyborów uzupełniających na obecnej lub na najbliższej sesji Krajowego Zjazdu albo pozostawieniu wakatów, o czym mowa w § 6.

Rozdział 8

Ustalenie list rezerwowych

§ 33

Listy rezerwowe odrębne dla KK i KKR tworzy się w następujący sposób:

1. W pierwszej kolejności na listę rezerwową wpisani są kandydaci, którzy w kończącej wybór turze głosowań otrzymali ponad połowę ważnych oddanych głosów, lecz nie znaleźli się na miejscu mandatowym. O kolejności na liście rezerwowej decyduje większa liczba uzyskanych przez kandydata głosów. W przypadku równej liczby uzyskanych przez kandydatów głosów, o kolejności decyduje większa liczba głosów uzyskanych w poprzednim głosowaniu i tak dalej, aż do pierwszego głosowania. Jeśli i to kryterium nie pozwala ustalić kolejności na liście rezerwowej, wówczas o tej kolejności decyduje większa liczba typowań na listę rezerwową uzyskana kolejno poczynając od ostatniej (danego głosowania) do pierwszej tury głosowań. Gdyby i ta procedura nie dałaby rozstrzygnięcia, należy wówczas przeprowadzić dodatkowe głosowanie, ustalające kolejność – zwykłą większością – na liście rezerwowej.
2. W następnej kolejności na listę rezerwową wpisuje się tych kandydatów, których liczba uzyskanych głosów i liczba uzyskanych typowań na listę rezerwową daje sumę większą niż połowa ważnych oddanych głosów. W pierwszej kolejności wpisani na listę rezerwową są ci kandydaci, którzy w kolejności:
 - 1) uzyskali wymienioną wyżej sumę głosów i typowań we wcześniejszej turze głosowań,
 - 2) w danej turze głosowania uzyskali większą sumę liczby głosów i liczby typowań,
 - 3) przy równej sumie głosów i typowań uzyskali większą liczbę głosów (mniejszą typowań),
 - 4) uzyskali większą sumę liczby głosów i liczby typowań w poprzednich turach głosowań, poczynając kolejno od poprzedniej do pierwszej tury głosowań,
 - 5) uzyskali większą liczbę głosów uzyskanych w poprzednich turach głosowań, poczynając kolejno od poprzedniej do pierwszej tury głosowań.
3. Jeśli te kryteria nie rozstrzygają wówczas należy przeprowadzić dodatkowe głosowanie, ustalające kolejność – zwykłą większością – na liście rezerwowej.

§ 34

1. Osoba wybrana na listę rezerwową do Komisji Krajowej może kandydować do Krajowej Komisji Rewizyjnej. W momencie wyboru zostaje skreślona z listy rezerwowej Komisji Krajowej.
2. Osoba wybrana na dwie listy rezerwowe musi w terminie 14 dni podjąć decyzję, na której z tych list chce być umieszczona, składając stosowne oświadczenie Krajowej Komisji Wyborczej, jeśli tego nie uczyni zostaje skreślona z listy, na której zajmuje dalszą pozycję, a jeśli są identyczne to z listy rezerwowej do Krajowej Komisji Rewizyjnej. Nie jest dopuszczalne znajdowanie się na dwóch listach rezerwowych.

Rozdział IX

Ukonstytuowanie się krajowych władz Związku

§35

1. Komisja Krajowa i Krajowa Komisja Rewizyjna winny ukonstytuować się w terminie do 15 dni od dnia rozpoczynającego ich kadencję.
2. Początkiem kadencji Komisji Krajowej jest moment wyboru co najmniej połowy członków Komisji Krajowej wybieranych przez KZD.
3. Początkiem kadencji Krajowej Komisji Rewizyjnej jest moment wyboru co najmniej połowy jej członków.

§36

1. Ukonstytuowanie Komisji Krajowej odbywa się na zwołanym w tym celu przez Przewodniczącego Komisji Krajowej posiedzeniu i polega na wyłonieniu Prezydium Komisji Krajowej lub co najmniej połowy jego składu.
2. Kandydatów do Prezydium Komisji Krajowej w liczbie określonej przez Komisję Krajową zgłasza wyłącznie jej Przewodniczący, określając zarazem proponowane dla nich funkcje: zastępców przewodniczącego, sekretarza, skarbnika, członków prezydium. Przewodniczący może zgłosić kandydaturę osoby nieobecnej pod warunkiem pisemnego wyrażenia przez nią zgody na kandydowanie.
3. Wybory do Prezydium Komisji Krajowej odbywają się w głosowaniach wyborczych zgodnie z zasadami ogólnymi, w wyodrębnieniu każdej funkcji z osobna (tak jak listy częściowe). Liczba kandydatów nie może być większa niż liczba miejsc mandatowych.
4. Odwołanie członka Prezydium Komisji Krajowej następuje na tych samych zasadach co wybór, co oznacza między innymi, że wniosek o odwołanie może postawić wyłącznie Przewodniczący Komisji Krajowej.

5. Zakończenie członkostwa w Komisji Krajowej powoduje jednocześnie zakończenie członkostwa w Prezydium Komisji Krajowej.
6. Członek Prezydium Komisji Krajowej może złożyć rezygnację z pełnionej funkcji wyłącznie na piśmie. Rezygnację przyjmuje Komisja Krajowa. Przyjęta rezygnacja z funkcji w Prezydium Komisji Krajowej nie powoduje utraty funkcji członka Komisji Krajowej.

§ 37

1. Ukonstytuowanie Krajowej Komisji Rewizyjnej następuje na zwołanym przez Przewodniczącego Prezydium Krajowego Zjazdu posiedzeniu i polega na wyborze z jej składu Przewodniczącego Krajowej Komisji Rewizyjnej, jego zastępców w liczbie ustalonej przez Krajową Komisję Rewizyjną oraz ewentualnie sekretarza Krajowej Komisji Rewizyjnej. Krajowa Komisja Rewizyjna może powołać prezydium. Liczbę członków prezydium ustala Krajowa Komisja Rewizyjna.
2. Wybory Przewodniczącego Krajowej Komisji Rewizyjnej i jego zastępców oraz ewentualnie sekretarza odbywają się zgodnie z obowiązującymi zasadami wyborczymi.
3. Wybrany Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej proponuje kandydatury swych zastępców i ewentualnie sekretarza komisji, a także ewentualnie pozostałych członków prezydium.
4. Odwołanie przeprowadza się na takich zasadach jak wybór. Wniosek o odwołanie Przewodniczącego Krajowej Komisji Rewizyjnej może zgłosić każdy członek Krajowej Komisji Rewizyjnej, a wniosek o odwołanie członków Prezydium Krajowej Komisji Rewizyjnej ma prawo złożyć tylko Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej.

Rozdział X

Zmiany w składach władz krajowych Związku

§ 38

Członek Komisji Krajowej lub Krajowej Komisji Rewizyjnej pozbawiony mandatu delegata na Krajowy Zjazd może pełnić tę funkcję do czasu najbliższego posiedzenia Zjazdu, który musi podjąć decyzję o dalszym pełnieniu przez niego danej funkcji lub odwołaniu.

§ 39

1. Wniosek o odwołanie członka Komisji Krajowej lub Krajowej Komisji Rewizyjnej wybranego przez Krajowy Zjazd może złożyć każdy delegat. Wniosek wraz z uzasadnieniem musi być zgłoszony na piśmie.
2. Odwołanie członka władz krajowych Związku odbywa się na takich samych zasadach jak wybór.

§ 40

W sytuacji, gdy przestał pełnić swoją funkcję Przewodniczący Komisji Krajowej lub gdy liczba członków Komisji Krajowej albo członków Krajowej Komisji Rewizyjnej wybranych przez KZD spadła poniżej połowy ustalonej w § 8 liczby członków tych władz, musi być zwołana w celu przeprowadzenia wyborów uzupełniających sesja Krajowego Zjazdu. Termin zwołania KZD nie może być dłuższy niż 3 miesiące od zaistnienia wymienionej wyżej sytuacji.

§ 41

1. Jeżeli liczba członków Prezydium Komisji Krajowej będzie mniejsza niż połowa ustalonej liczby, wówczas Komisja Krajowa musi dokonać wyborów uzupełniających w terminie nie dłuższym niż 6 tygodni od zaistnienia tego faktu.
2. Jeżeli Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej przestanie pełnić swoją funkcję wówczas Krajowa Komisja Rewizyjna musi dokonać wyborów uzupełniających w terminie nie dłuższym niż 6 tygodni od zaistnienia tego faktu.

§ 42

1. Jeżeli członek Komisji Krajowej lub Krajowej Komisji Rewizyjnej przestał być jej członkiem, a nie istnieje dla tej funkcji lub została wyczerpana lista rezerwowa, wówczas obsadzenie tego miejsca może nastąpić tylko w wyniku wyborów uzupełniających.
2. Członkowie Komisji Krajowej niewybrani przez Zjazd Krajowy (przewodniczący zarządów regionów i rad krajowych sekretariatów branżowych oraz Przewodniczący Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów, niewybrani ponownie na te funkcje na nową kadencję) zachowują swe członkostwo do końca kadencji władz krajowych Związku. Ich następcy na nową kadencję rozpoczynają członkostwo wraz z nastaniem nowej kadencji Komisji Krajowej.

Powyższe postanowienie nie dotyczy sytuacji złożenia przez dotychczasowego przewodniczącego pisemnej rezygnacji z członkostwa w Komisji Krajowej. W takim przypadku członkiem Komisji Krajowej zostaje nowo wybrany przewodniczący. Jeżeli jest on jednak członkiem Krajowej Komisji Rewizyjnej, miejsce w Komisji Krajowej pozostaje do końca kadencji nie obsadzone, chyba że złoży on rezygnację z członkostwa w Krajowej Komisji Rewizyjnej.

Rozdział 11

Przepisy końcowe

§ 43

Członkowie ustępującego Prezydium Komisji Krajowej i ustępujący Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej pełnią swoje funkcje do chwili przekazania swoich obowiązków, co jednakże

nie może to nastąpić później niż 7 dni od chwili rozpoczęcia kadencji Komisji Krajowej i Krajowej Komisji Rewizyjnej, o której mowa w § 35.

§ 44

Wszelkie wielkości liczbowe występujące w określeniach warunków zamieszczonych w tejże ordynacji należy rozumieć zgodnie z ich rzeczywistym znaczeniem w matematyce.

§ 45

Prawo interpretacji niniejszej Ordynacji przysługuje Prezydium Krajowego Zjazdu, od którego decyzji służy odwołanie do Krajowego Zjazdu, a w czasie między sesjami Krajowego Zjazdu do Komisji Krajowej.

§ 46

Odwołania odnośnie przeprowadzonych wyborów należy składać do Komisji Mandatowo-Wyborczej, a po zakończeniu obrad Krajowego Zjazdu do Krajowej Komisji Wyborczej, jednak nie później niż 30 dni od daty zakończenia wyboru. Krajowa Komisja Wyborcza musi rozpatrzyć odwołanie nie później niż 30 dni od chwili jego złożenia.

§ 47

Niniejsza Ordynacja obowiązuje od dnia 26 września 2006 roku.

ZGŁOSZENIE (druk nr 1)
KANDYDATA DO WŁADZ KRAJOWYCH ZWIĄZKU

Zgłaszam kandydaturę

Nr mandatu delegata Region

na funkcję :

Przewodniczącego Komisji Krajowej *)

członka Komisji Krajowej *)

członka Krajowej Komisji Rewizyjnej *)

*) - niepotrzebne skreślić

Imię i nazwisko zgłaszającego

Nr mandatu delegata

Podpis delegata zgłaszającego

ZGODA
NA KANDYDOWANIE DO WŁADZ KRAJOWYCH ZWIĄZKU

Niniejszym wyrażam zgodę na kandydowanie na funkcję

oraz deklaruje, iż w przypadku wyboru zrezygnuję z funkcji i stanowiska, które powodują sprzeczność z postanowieniami par.9 ust.1 pkt.7 Statutu NSZZ „Solidarność”.

Data

podpis kandydata

Uwagi Komisji Mandatowo - Wyborczej

.....
.....
.....
.....
.....

ZGŁOSZENIE (druk nr 2)
KANDYDATA DO WŁADZ KRAJOWYCH ZWIĄZKU
(na podstawie par. 9 ust.1 pkt. 1.b. Statutu)

Na podstawie na podstawie par. 9 ust.1 pkt. 1.b. Statutu zgłaszam kandydaturę

(imię i nazwisko kandydata)

na funkcję :

Przewodniczącego Komisji Krajowej *)

członka Komisji Krajowej *)

członka Krajowej Komisji Rewizyjnej *)

*) - niepotrzebne skreślić

Kandydat jest członkiem NSZZ „Solidarność” organizacji zakładowej (międzyzakładowej) :

(pełna nazwa)

..... Region

Imię i nazwisko zgłaszającego

Nr mandatu delegata

Podpis delegata zgłaszającego

ZGODA
NA KANDYDOWANIE DO WŁADZ KRAJOWYCH ZWIĄZKU

Niniejszym wyrażam zgodę na kandydowanie na funkcję

Oświadczam, że spełniam warunki określone w par.9, ust.1, pkt.1.b. tj. legitymuję się pięcioletnim nieprzerwanym okresem przynależności do Związku poprzedzającym moment zgłoszenia oraz deklaruję, iż w przypadku wyboru zrezygnuję z funkcji i stanowiska, które powodują sprzeczność z postanowieniami par.9 ust.1 pkt.7 Statutu NSZZ „Solidarność”.

Data podpis kandydata

W załączeniu lista z co najmniej 25% poparciem kandydatury przez delegatów na KZD oraz ankieta kandydata zgodna z Uchwałą KK nr 600/98.

Uwagi Komisji Mandatowo – Wyborczej

.....
.....
.....
.....

DRUK POPARCIA (załącznik do druku nr 2)

ZAŁĄCZNIK nr DO ZGŁOSZENIA KANDYDATA

NA FUNKCJĘ (na podstawie par. 9 ust.1 pkt. 1.b. Statutu):

Lp.	imię nazwisko	nr mand. deleg. na KZD	region	podpis
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.
20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
39.
40.

Stwierdzono prawidłowo złożonych podpisów popierających w/w kandydaturę.*)

Podpis Przew. KM-W

*) - Wypełnia Komisja Mandatowo-Wyborcza.

Sprawozdanie z prac

Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”

za kadencję 2010 - 2014

„Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” powołany w Polsce w wyniku protestu robotniczego i utworzony na podstawie porozumienia zawartego dnia 31 sierpnia 1980 r. w Gdańsku pomiędzy Międzyzakładowym Komitetem Strajkowym a Komisją Rządową, opierając swoje działania na gruncie etyki chrześcijańskiej i katolickiej nauki społecznej, prowadzi działalność w zakresie obrony godności, praw i interesów pracowniczych członków Związku oraz realizacji ich potrzeb materialnych, społecznych i kulturalnych.”

[Statut NSZZ „Solidarność”]

I. Praca – Płaca - Dialog

Kadencja 2010 – 2014 jest jedną z najtrudniejszych w dziejach naszego Związku, przypada bowiem na czas wyjątkowo antypracowniczych, a wręcz antyobywatelskich rządów koalicji PO-PSL. W tym czasie Związek borykał się z niespotykanymi wcześniej na taką skalę problemami jak głęboki kryzys dialogu społecznego, stanowiącego podstawę współpracy partnerów społecznych, zaostrzenie antyzwiązkowych działań pracodawców polegających między innymi na zwalnianiu z pracy działaczy związkowych, a także antyzwiązkowa batalia w mediach. Pomimo tak wielu przeciwności Związek realizował zadania wynikające z Uchwały Programowej przyjętej podczas obrad XXV KZD we Wrocławiu.

Do najważniejszych zadań, wskazanych w Uchwale Programowej, należy dążenie do wzrostu minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wzrostu jego relacji do przeciętnego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej.

Na jednym z pierwszych posiedzeń Komisja Krajowa przyjęła decyzję o podjęciu prac nad przygotowaniem obywatelskiego projektu ustawy o płacy minimalnej.

Kalendarium działań związkowych w sprawie płacy minimalnej

Legislacja

<i>Grudzień 2010</i>	Zapowiedź przygotowania przez NSZZ „Solidarność” własnego projektu ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.
<i>Styczeń 2011</i>	Zakończenie prac eksperckich nad „Solidarnościowym”, obywatelskim projektem ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Celem przygotowanej przez Związek ustawy jest stopniowe podwyższanie minimalnego wynagrodzenia - do wysokości 50 proc. przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej - w tempie zgodnym z tempem wzrostu gospodarczego. Wysokość minimalnego wynagrodzenia będzie ulegała szybszemu zwiększaniu w przypadku wzrostu PKB o co najmniej 3 proc., natomiast jeśli wzrost gospodarczy będzie niższy lub będzie miał wartość ujemną, minimalne wynagrodzenie będzie ustalane według dotychczas przyjętych zasad. Takie rozwiązanie nie zagraża budżetowi państwa, nie wpłynie również na sytuację na rynku pracy. Spowoduje natomiast zwiększenie wpływów do budżetu państwa.
<i>Marzec 2011</i>	Rozpoczęcie akcji zbierania podpisów pod projektem.
<i>Lipiec 2011</i>	Przekazanie do Sejmu RP ponad 300 tysięcy zebranych podpisów. Spotkania Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” z przewodniczącymi wszystkich klubów parlamentarnych w sprawie obywatelskiej inicjatywy ustawodawczej.
<i>Wrzesień 2011</i>	Sejm RP. Pierwsze czytanie obywatelskiego projektu o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.
<i>Luty 2012</i>	Nowa kadencja Sejmu RP. Pierwsze czytanie obywatelskiego projektu o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. Skierowanie projektu do prac w Sejmowej Komisji Polityki Społecznej i Rodziny.
<i>Maj 2012</i>	Sejmowa Komisja Polityki Społecznej i Rodziny skierowała obywatelski projekt do dalszych prac w Podkomisji Sejmowej ds. rynku pracy. Do czerwca 2014 nie odbyło się żadne posiedzenie tej podkomisji dotyczące projektu.

Prace nad ustalaniem wysokości minimalnego wynagrodzenia

<i>Kwiecień 2011</i>	Rząd proponuje wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 roku na poziomie 1500 złotych.
<i>Lipiec 2011</i>	Posiedzenie Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę na 2012 rok. Rząd zaproponował wzrost płacy minimalnej do 1500 złotych, traktując posiedzenie jedynie jako spotkanie informacyjne. Związkowcy oczekiwali przedstawienia przez Rząd mechanizmu wzrostu minimalnego wynagrodzenia do wysokości 50 % średniego wynagrodzenia. Takie stanowisko uniemożliwiło wypracowanie konsensusu przez partnerów społecznych w Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych.
<i>Maj 2012</i>	Propozycja NSZZ „Solidarność” wzrostu minimalnego wynagrodzenia w 2013 roku na poziomie nie niższym niż 1626 złotych
<i>Czerwiec 2012</i>	Rząd wprowadza wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 roku na poziomie 1600 złotych. Brak porozumienia w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych.
<i>Maj 2013</i>	Strona związkowa przedstawia propozycję wzrostu minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku nie mniej niż 7,5% (1720 złotych).
<i>Czerwiec 2013</i>	Rząd proponuje wzrost wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę o 5 % (1680 złotych). Nie osiągnięto porozumienia w Zespole ds. budżetu, wynagrodzeń i spraw socjalnych Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych.
<i>Maj 2014</i>	Strona związkowa przedstawiła propozycję wzrostu minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 roku nie mniej niż 7,5% (1797 złotych).
<i>Czerwiec 2014</i>	Rząd ustala wzrost wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę do 1750 złotych.

Wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej

Wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej zapisany w ustawach budżetowych w latach 2007 – 2014 najczęściej był równy „0” lub bliski poziomowi zakładanej inflacji.

Od 2007 roku następuje systematyczny spadek płac realnych osób pracujących w sferze budżetowej. Szczególnie widoczny jest on w ostatnich latach. Należy zwrócić uwagę, że rzeczywista inflacja (wg. GUS) jest wyższa od planowanej w ustawach budżetowych w tym okresie.

W roku 2011 Rząd nie przedstawił partnerom społecznym w Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno – Gospodarczych wstępnych prognoz makroekonomicznych stanowiących podstawę do opracowania budżetu oraz podjął decyzję o zakończeniu do 27 kwietnia 2011 r. prac nad budżetem na rok 2012. Projekt budżetu został przyjęty przez Radę ministrów 5 maja. Tym samym uniemożliwiono negocjacje nad wskaźnikiem wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

W roku 2012 NSZZ „Solidarność” przedstawił propozycję wzrostu wskaźnika wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej o co najmniej 9 %. Rząd „zamroził” wynagrodzenia na kolejny 2013 rok. Decyzje rządowe pozostają w rażącej sprzeczności z nagłaśnianym podczas kampanii wyborczej w roku 2007 jednym z 10 zobowiązań Platformy Obywatelskiej dotyczącym „radikalnego podniesienia płac w sferze budżetowej”.

W roku 2013 i 2014 związki zawodowe przedstawiły propozycję wzrostu wskaźnika w państwowej sferze budżetowej odpowiednio o 9,0 % i o 7,1 %. Rada Ministrów w oparciu o przyjęty wcześniej „Wieloletni Plan Finansowy Państwa” podtrzymała decyzję o „zamrożeniu” wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na kolejne lata tj. 2014-2015. Po raz kolejny tym samym uniemożliwiono negocjacje wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Składki na ubezpieczenia społeczne osób przebywających na urloпах wychowawczych

Zrealizowany został postulat NSZZ „Solidarność” zgłoszony już w trakcie prac nad reformą emerytalną. Od stycznia 2011 roku podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne pracowników przebywających na urloпах wychowawczych jest kwota 60 % przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale.

W uchwalonej ustawie, która przewiduje, że z budżetu państwa będą opłacane składki na ubezpieczenia społeczne za osoby, które rezygnują z pracy zarobkowej w związku z opieką nad dzieckiem zostały uwzględnione uwagi „Solidarności”. Związek krytykował projekt m.in. za to, że wyłączał osoby, których dzieci urodziły się przed 1 stycznia 2013 r. Zgodnie z poprawką wniesioną

przez NSZZ „Solidarność” ubezpieczeniem zostaną objęci również rodzice dzieci, które urodziły się przed dniem wejścia w życie ustawy.

Prewencja wypadkowa

NSZZ „Solidarność” od lat postuluje o sukcesywne zwiększanie nakładów finansowych na prewencję wypadkową, przewidzianych w ustawie budżetowej na kolejne lata, docelowo do 1% należnych składek na ubezpieczenie wypadkowe. W założeniach aktów prawnych przedstawionych w 2012 roku do konsultacji społecznych przez rząd deklarowano osiągnięcie takich nakładów finansowych na prewencję wypadkową najpóźniej w roku 2015.

Ostatecznie w art. 11 uchwalonej w 2012 roku ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw zapisany został wymóg corocznego zwiększania w ustawie budżetowej kwoty wydatków na prewencję wypadkową z określeniem daty osiągnięcia nakładów w wysokości 1 % należnych składek na ubezpieczenie wypadkowe nie później niż do 1 stycznia 2017 roku.

W projekcie ustawy budżetowej na 2014 rok planowane są wydatki na prewencję wypadkową w kwocie 3 mln 779 tys. zł, co stanowi 0,059% składek na ubezpieczenie wypadkowe, a więc blisko 10 razy mniej niż wynosi dolny próg ustawowy. NSZZ „Solidarność” nie akceptuje tak drastycznych cięć budżetowych dotyczących środków przeznaczonych na finansowanie działalności związanej z zapobieganiem wypadkom przy pracy i chorobom zawodowym.

Fundusz Rezerwy Demograficznej

Pomimo sprzeciwu partnerów społecznych, rząd w pięciu ostatnich latach podejmuje decyzje o wykorzystaniu środków z Funduszu Rezerwy Demograficznej. W 2010 roku zmniejszono FRD o 7,5 mld zł w 2011 roku o 4 mld zł, w roku 2012 około 2,9 mld zł, w roku 2013 2,5 mld zł, a w roku 2014 o 2,5 mld zł).

Zdaniem Związku niedobór funduszu emerytalnego jest spowodowany głównie przyczynami niezwiązanymi z sytuacją demograficzną polskiego społeczeństwa. Według długookresowych prognoz demograficznych zjawisko starzenia się polskiego społeczeństwa będzie narastać. Niezbędne, zatem jest gromadzenie w Funduszu Rezerwy Demograficznej środków pieniężnych w celu ich wykorzystania wówczas, gdy struktura demograficzna polskiego społeczeństwa ulegnie dalszemu pogorszeniu.

Zdaniem NSZZ „Solidarność” środkiem do poprawy aktualnej sytuacji finansowej Funduszu Ubezpieczeń Społecznych powinny być działania zmierzające do zwiększenia jego przychodów poprzez ograniczenie zjawiska zatrudnienia na czarno, likwidacji możliwości podejmowania pracy w ramach tzw. nielegalnego samozatrudnienia, objęcie składkami na ubezpieczenie społeczne

umów cywilnoprawnych oraz poprawy ścigalności składek na ubezpieczenie społeczne czy wykluczenia możliwości realizacji obowiązku ubezpieczenia w Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego przez osoby nieprowadzące działalności rolniczej.

Weryfikacja progów uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej

W latach 2010 – 2014 rząd kontynuował politykę oszczędzania na najuboższych. W czerwcu 2010 roku Trójstronna Komisja do Spraw Społeczno – Gospodarczych korzystając z uprawnienia wynikającego z ustawy o pomocy społecznej wystąpiła do rady Ministrów z wnioskiem o podwyższenie obowiązujących kwot dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej. 25 października 2010 roku Rada Ministrów odrzuciła porozumienie zawarte w Trójstronnej Komisji, pomimo tego, że zawarte ono było ze stroną społeczną przez Wicepremiera Rządu RP oraz Ministra Pracy i Polityki Społecznej.

W roku 2012, zgodnie z ustawą o pomocy społecznej, od 1 października w wyniku weryfikacji, nastąpiło podniesienie kwot kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.

Ponieważ propozycje rządowe zostały uznane za zbyt niskie w stosunku do propozycji strony związkowej nie doszło do porozumienia w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych. W konsekwencji weryfikacja została dokonana poprzez rozporządzenie Rady Ministrów.

Już w kwietniu 2013 roku po otrzymaniu z Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych średniorocznych wysokości minimum egzystencji dla 2012 roku okazało się, że w dwóch typach gospodarstw domowych wartości minimum egzystencji są powyżej kryterium dochodowego kwalifikującego do świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej: w przypadku 3-osobowego gospodarstwa z jednym dzieckiem w wieku (13-15 lat) oraz w przypadku rodziny 5-osobowej z trójką dzieci. Biorąc pod uwagę dynamikę kosztów utrzymania można przyjąć, że na chwilę obecną obowiązujące progi dochodowe są niższe od minimum biologicznego wśród wszystkich typów rodzin objętych badaniami. W związku z tym NSZZ „Solidarność”, Forum ZZ oraz OPZZ zwróciły się w maju 2014 roku o bezzwłoczne podwyższenie progów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej do kwoty 619 zł dla osoby samotnie gospodarującej i do 525 zł dla osoby żyjącej w rodzinie. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przysyłając odpowiedź odmowną udowodniło, po raz kolejny że koszty kryzysu mają ponosić przede wszystkim najubożsi.

Weryfikacja progów uprawniających do świadczeń rodzinnych

W roku 2012 po raz pierwszy od momentu wejścia w życie (w 2004 roku) ustawy o świadczeniach rodzinnych, w wyniku weryfikacji, zostały podniesione kwoty kryteriów dochodowych uprawniających do otrzymywania świadczeń rodzinnych. Utrzymywanie kryteriów na niezmiennym poziomie w tak długim okresie spowodowało gwałtowny spadek liczby dzieci uprawnionych do zasiłku z 5,55 mln w roku 2004 do 2,5 mln w 2012 roku (przed weryfikacją).

Ponieważ propozycje rządowe zostały uznane za zbyt niskie w stosunku do propozycji strony związkowej nie doszło do porozumienia w Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno – Gospodarczych. W konsekwencji weryfikacja została dokonana przez rozporządzenie Rady Ministrów. Przeciętna miesięczna liczba korzystających z zasiłku rodzinnego po weryfikacji według propozycji Rządowych wyniosła w roku 2013 około 2,6 mln. Oznacza to praktycznie utrzymanie liczby świadczeń na poziomie 2012 roku.

System pomocy dla najuboższych odbiorców energii elektrycznej i gazu

W okresie sprawozdawczym trwały prace w Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno – Gospodarczych nad porozumieniem w sprawie systemu dopłat mających chronić najuboższych przed zapowiadanymi podwyżkami cen energii elektrycznej i gazu spowodowanymi uwolnieniem rynku energii i gazu dla odbiorców indywidualnych. Ma to związek z projektowanymi zmianami prawa energetycznego i prawa gazowego.

Z przygotowanych przez Ministerstwo Gospodarki projektów ustaw wynikało, że przewiduje się ochronę tylko tych osób, które pobierają stałe lub okresowe zasiłki z pomocy społecznej. Do tych zasiłków uprawnione są te osoby, które spełniają kryterium dochodowe oraz wykazują dodatkowo jedną z tzw. dysfunkcji społecznych, np. niepełnosprawność, alkoholizm. NSZZ „Solidarność” uważa, że nie można zawężyć pomocy tylko do kręgu osób objętych dodatkową dysfunkcją. Rozwiązania proponowane przez rząd pozbawiłyby pomocy na przykład pracowników pobierających niskie wynagrodzenia i utrzymujących rodziny. Jedynym kryterium uprawniającym do tych dopłat zdaniem Związku powinno być kryterium ubóstwa.

Zdecydowana postawa przedstawicieli NSZZ „Solidarność” spowodowała zmianę rozwiązań proponowanych przez rząd. Od 1 stycznia 2014 roku osoby pobierające dodatek mieszkaniowy mogą wnioskować o tzw. dodatek energetyczny oraz ryczałt na zakup opału. Możliwość taką daje ustawa z dnia 26 lipca 2013 roku o zmianie ustawy – Prawo energetyczne.

Problemy dotyczące szeroko rozumianej polityki społecznej i przemysłowej, z inicjatywy struktur branżowych, stały się przedmiotem dwóch poważnych debat podczas obrad XXVI sesji Krajowego Zjazdu Delegatów. W pierwszej z nich, pod nazwą *Bez przemysłu nie ma*

rozwoju udział wzięli Stephen Portet z SPartnera , prof. Paweł Ruskowski, Kazimierz Grajcarek oraz Bogdan Szozda, Zbigniew Majchrzak, śp. Andrzej Konecki. Przemysł tradycyjny to gwarancja miejsc pracy. Gospodarka oparta na usługach to mit. To trzeba powtarzać tak samo jak to, że umowy zlecenia, umowy o dzieło to umowy śmieciowe – mówił Stephen Portet z SPartnera.

Strategii społecznej poświęcona była druga część dyskusji panelowej. W tej części gościem Zjazdu był prof. Ryszard Bugaj. Ekonomista zwrócił uwagę na rosnące nierówności społeczne i jednocześnie niesprawiedliwy system podatkowy czy nierówne obciążenia związane z systemem ubezpieczeń społecznych. W tej części Związek reprezentował Henryk Nakonieczny.

W stanowisku dotyczącym sytuacji społeczno-gospodarczej delegaci domagali się od rządzących stworzenia systemu kompleksowej pomocy rodzinie na rynku pracy, w systemie podatkowym, edukacji i opiece nad dzieckiem, osobami starszymi czy niepełnosprawnymi. Zdaniem delegatów konieczna jest strategia państwa na rzecz zatrudnienia a jej podstawą uruchomienie zamrożonych środków Funduszu Pracy na aktywne formy wzmacniające zatrudnienie i przeciwdziałanie bezrobociu.

W marcu 2013 r. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” powołała dziesięcioosobowy Zespół ds. Rozwoju Przemysłu, w skład którego weszli, poza przedstawicielem KTdsSG, przewodniczący największych sekretariatów branżowych i regionów.

Konsultacja aktów prawnych

W związku z krytyczną oceną trybu konsultacji nadsyłanych projektów aktów prawnych Związek postanowił zebrać swoje zastrzeżenia w postaci tzw. „Białych Ksiąg”.

Pierwszy Tom „Białej Księgi” za okres czerwiec 2008 r. – maj 2010 r. pozostał bez odzewu i bez odpowiedzi. Kolejny Tom, za okres czerwiec 2010 – grudzień 2010, został wręczony Waldemarowi Pawlakowi ówczesnemu Ministrowi Gospodarki i Przewodniczącemu Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych przez Przewodniczącego Piotra Dudę 17 lutego 2011 r. na posiedzeniu Plenarnym Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych. NSZZ „Solidarność” po raz kolejny w oficjalnym piśmie wnosił o interwencje w poszczególnych rządowych resortach, z oczekiwaniem na to, aby dialog społeczny wynikający z uprawnień związków zawodowych do opiniowania projektów aktów prawnych przebiegał zgodnie z prawem obowiązującym w naszym kraju. W reakcji Wicepremier Waldemar Pawlak zwrócił uwagę wszystkim resortom „na konieczność stosowania się do przepisów regulujących prawidłowy tryb postępowania w procesie konsultacji z partnerami społecznymi”. Zwracał również uwagę, że „przedłożony przez NSZZ „Solidarność” materiał świadczy o skali zjawiska i ciągłym braku należytej staranności po stronie rządowej”. Słowa Przewodniczącego Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych, jak się później okazało pozostały bez echa.

NSZZ „Solidarność” przygotował 3 Tom „Białej Księgi” naruszeń art. 19 ustawy o związkach zawodowych, za okres styczeń 2012 r. – czerwiec 2013 r.

Głównymi zarzutami Związku (tak jak w dwóch poprzednich) były:

- Niewłaściwa podstawa prawna trybu konsultacji projektu;
- Zbyt krótki termin na konsultacje projektu;
- Brak projektu w załączeniu (informacja o umieszczeniu go na stronie www);
- Niezgodna z przepisami klauzula „Brak uwag oznacza akceptację projektu”.

15 września 2013 roku Tom 3 został przekazany Premierowi Donaldowi Tuszkowi, a także Ministrowi Pracy i Spraw Społecznych – Przewodniczącemu Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych Władysławowi Kosiniakowi-Kamyszowi. Wnioski płynące z Białej Księgi były zatrważające. Blisko 70% pism przewodnich kierujących do konsultacji projekty aktów prawnych do naszej organizacji zawierało „co najmniej” jedno naruszenie art. 19 ustawy o związkach zawodowych. W okresie od 1 stycznia 2012 roku do 30 czerwca 2013 r. na blisko 350 przesłanych pism 250 zawierało wady. W piśmie z 21 marca 2014 r. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów ustosunkowała się do zarzutów Związku.

Wprowadzane przez rząd „modyfikacje” świadczą o tym, iż zarzuty poparte dowodami udokumentowanymi w trzech tomach „Białej Księgi” są jak najbardziej podstawne.

Mimo zapewnień i deklaracji rządu system dialogu społecznego m.in. przez naruszenia art. 19 ustawy o związkach zawodowych nie funkcjonuje w sposób prawidłowy.

Kryzys dialogu społecznego przybrał najbardziej drastyczną formę w czerwcu 2013 roku. Mimo jednoznacznego sprzeciwu reprezentatywnych związków zawodowych, po raz kolejny, uelastyczniony został Kodeks Pracy. Rząd nie podjął nawet próby uzgodnienia nowych rozwiązań na plenarnym posiedzeniu Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych. Minister Pracy i Polityki Społecznej, Przewodniczący Trójstronnej Komisji Władysław Kosiniak-Kamysz, bagatelizując wniosek strony związkowej, nie zwołał jej plenarnego posiedzenia przed skierowaniem rządowego projektu do konsultacji wewnątrzresortowych, a premier Donald Tusk zrejterował przed dyskusją na ten temat, mimo osobistego zobowiązania się, że będą kontynuowane rozmowy między innymi nad tym projektem jeszcze w maju, przed ostatecznymi pracami w Sejmie. Odkąd Władysław Kosiniak-Kamysz został mianowany przewodniczącym Trójstronnej Komisji, instytucja ta stała się fasadowa, a głos strony związkowej był całkowicie lekceważony. „Dialog społeczny, który jest wpisany w polską Konstytucję, nie istnieje, a rząd wdraża kluczowe rozwiązania dotyczące rynku pracy i polityki społecznej bez jakichkolwiek uzgodnień. Negocjacje ustaw w Komisji Trójstronnej często odbywają się w przyspieszonym trybie, a wiele ważnych ustaw w ogóle nie trafiało do Komisji” napisano w oświadczeniu strony związkowej. Te argumenty

zadecydowały o zawieszeniu, przez wszystkie trzy centrale reprezentatywnych związków zawodowych, prac w Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno Gospodarczych, Wojewódzkich Komisjach Dialogu Społecznego oraz wszystkich Trójstronnych Zespołach Branżowych. Związkowcy domagali się dymisji ministra W. Kosiniaka-Kamysza, stawiając to żądanie jako jeden z warunków powrotu do rozmów w TKdsSG.

Do chwili obecnej postulatory strony związkowej nie zostały zrealizowane.

Wobec zapowiedzianej przez Rząd RP tzw. reformy emerytalnej, której głównym elementem miało być podniesienie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn do 67 lat Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” przyjęła stanowisko, w którym stwierdzono m.in. „Tak kluczowych zmian nie wolno wprowadzać w trybie pilnym, bez wcześniejszych konsultacji społecznych. Możliwość przechodzenia na emeryturę mężczyzn w wieku 65 lat i kobiet w wieku 60 lat jest dla milionów Polaków częścią zaplanowanej od dawna strategii życiowej. Wiązą się z nią plany osobiste i rodzinne. Biorąc powyższe pod uwagę Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” postanawia rozpocząć akcję zbierania podpisów pod obywatelskim wnioskiem o poddanie pod ogólnokrajowe referendum pytania w sprawie utrzymania dotychczasowych rozwiązań emerytalnych. Naszą intencją jest oddanie tej kluczowej dla przyszłości wszystkich Polaków sprawy pod ich bezpośredni osąd. Referendum jest najbliższe idei demokracji bezpośredniej. Chcemy pozwolić Polakom skorzystać z tej formy”. W przeciągu niespełna trzech miesięcy związkowcy z Solidarności zebrali prawie półtora miliona podpisów pod obywatelskim wnioskiem o referendum. Podpisy złożono w Sejmie na ręce marszałek Ewy Kopacz. Akcja trwała nadal. Przewodniczący zaapelował do posłów o poparcie wniosku o referendum, spotkał się w tej sprawie z przewodniczącymi klubów parlamentarnych (z wyjątkiem Klubu Ruchu Palikota). W tym samym czasie związkowcy z całej Polski odwiedzali biura poselskie zadając posłom pytanie jak będą głosować podczas debaty nad referendum emerytalnym. Wynikiem tej akcji było powstanie strony internetowej www.stop67.pl gdzie można zapoznać się z przebiegiem akcji i sprawdzić jak faktycznie głosowali poszczególni posłowie. Pomysł z założeniem takiej strony okazał się strzałem w dziesiątkę i w krótkim czasie zaowocowało to utworzeniem przez Dział Informacji strony www.sprawdzampolityka.pl gdzie pokazywane są na bieżąco informacje w jaki sposób głosują poszczególni posłowie i senatorowie w sprawach społecznych.

Pod koniec marca 2012 r. Piotr Duda przedstawił w Sejmie powody, dla których „Solidarność” domaga się referendum w sprawie tzw. „reformy emerytalnej”. Wystąpienie, które przyjęte zostało przez prawą stronę sali sejmowej owacją na stojąco, transmitowane było na telebim znajdujący się przed gmachem Sejmu gdzie kilkadziesiąt tysięcy związkowców z NSZZ „Solidarność”, OPZZ i Forum Związków Zawodowych czekało na wynik głosowania. Manifestacja poprzedzona była utworzeniem „miasteczka emerytalnego”. Najpierw przed Kancelarią Prezesa Rady Ministrów,

a następnie przed Sejmem mieszkańcami namiotów byli związkowcy z Solidarności z wielu regionów Polski.

Sejm, głosami PO i PSL odrzucił wniosek o referendum poparty w sumie przez dwa miliony Polaków. W maju, przed głosowaniem nad przyjęciem ustawy emerytalnej, przed Sejmem znów pojawiło się „miasteczko emerytalne”. W trakcie jego trwania odbyło się, pierwsze w historii Związku, posiedzenie Komisji Krajowej pod namiotami. W przyjętym stanowisku NSZZ „Solidarność” zaapelował do Parlamentu o zawieszenie prac nad rządowym projektem w sprawie wydłużenia wieku emerytalnego do 67 lat.

Po posiedzeniu odbyła się debata publiczna, w której wskazywano alternatywę dla rządowego projektu, mogącego uzdrowić system ubezpieczeń społecznych w Polsce.

W dyskusji panelowej uczestniczyli: prof. Grażyna Ancyparowicz (ekonomista – finanse publiczne – APS – WSNS), prof. Ryszard Bugaj (ekonomista PAN), prof. Józefina Hryniewicz (socjolog – polityka społeczna – demografia – UW), prof. Mieczysław Kabaj (ekonomista – rynek pracy – IPiPS), prof. Wiesława Kozek (socjolog pracy – UW), prof. Włodzimierz Pańków (socjolog – system ubezpieczeń społecznych – PAN), prof. Jerzy Żyżyński (ekonomista – polityka fiskalna – UW). Moderatorem debaty był Andrzej Urbański.

Sejm przegłosował ustawę głosami koalicji PO PSL i Ruchu Palikowa.

Podczas obrad Senatu siedmioosobowa delegacja „Solidarności” chciała przysłuchiwać się, na galerii sejmowej, dyskusjom posłów nad ustawą wydłużającą wiek emerytalny dla kobiet i mężczyzn. Podobnie jak poprzednio Marszałek Sejmu Ewa Kopacz, Marszałek Senatu Bogdan Borusewicz nie wyraził zgody na obecność przedstawicieli Związku.

Kolejna manifestacja odbyła się przed Pałacem Prezydenckim. Szef Związku przekazał Prezydentowi RP petycję oraz 3 projekty ustaw przygotowane przez „Solidarność”: w sprawie podwyższenia płacy minimalnej, o pracy tymczasowej i ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Prezydent Bronisław Komorowski zapewnił, że będzie się starał, aby rząd zajął się tymi projektami. Ustawę, wydłużającą wiek emerytalny kobiet i mężczyzn jednak podpisał.

W tej sytuacji ostatnim etapem działania było złożenie do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności Ustawy z Konstytucją RP.

Trybunał Konstytucyjny 7 maja 2014 r. uznał, że podwyższenie wieku emerytalnego do 67. roku życia jest zgodne z Konstytucją. Pełny skład TK - przy sześciu zdaniach odrębnych - co do różnych punktów wyroku - uznał, że zaskarżone przez NSZZ „Solidarność”, posłów PiS i OPZZ przepisy o podwyższeniu wieku emerytalnego do 67 lat są zgodne z ustawą zasadniczą i konwencją Międzynarodowej Organizacji Pracy.

Wręczone Prezydentowi związkowe projekty ustaw: o zmianie ustawy o zatrudnieniu pracowników tymczasowych oraz innych ustaw, a także o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w części dotyczącej oskładkowania wynagrodzeń z tytułu zasiadania w radach nadzorczych oraz w zakresie wyeliminowania patologii w sytuacjach łączenia wykonywania pracy w ramach umowy cywilnoprawnej z prowadzeniem pozarolniczej działalności, zostały wcześniej przekazane Premierowi RP, a następnie skonsultowane z własnej inicjatywy Związku z podmiotami publicznymi. Po dwóch latach od przedstawienia projektu dot. pracy tymczasowej przez NSZZ „Solidarność”, strona pracodawców, przy biernej postawie strony rządowej, postanowiła zwołać „okrągły stół” dostrzegając dopiero teraz negatywne skutki m. in. działania agencji pracy tymczasowej w Polsce.

W czerwcu 2014 roku wspólny apel w sprawie objęcia umów cywilnoprawnych obowiązkową składką na ubezpieczenie społeczne i zmiany prawa o zamówieniach publicznych podpisały: „Solidarność”, OPZZ, Forum Związków Zawodowych, „Lewiatan”, Związek Rzemiosła Polskiego i Business Centre Club.

Po wyjściu z Komisji Trójstronnej Związek rozpoczął przygotowania do ogólnopolskiej akcji protestacyjnej. Z inicjatywy „Solidarności” do akcji włączyły się OPZZ i Forum Związków Zawodowych.

Akcja nazwana Dniami Protestu rozpoczęła się 11 września 2013 r. od Dnia branżowego organizowanego przez poszczególne krajowe sekretariaty branżowe. Związkowcy protestowali przed Ministerstwami Zdrowia, Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, Gospodarki, Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej. Pikiety pod ministerstwami rozpoczęły się w samo południe. Po ich zakończeniu uczestnicy przeszli pod Sejm, gdzie rozpoczęło działanie miasteczko namiotowe.

Drugi dzień był Dniem eksperckim. Na scenie ustawionej przed Sejmem odbyły się dwie debaty- na temat polityki przemysłowej oraz na temat służby zdrowia pod hasłem: „Zdrowie: system, pacjent, pracownik - misja czy zysk?”, w których udział wzięli prof. Ryszard Bugaj, Stephane Portet (prof. nauk ekonomicznych, dr socjologii), dr Bolesław Jankowski (specjalista ws. pakietu klimatycznego), Krzysztof Mroczkowski (Stowarzyszenie Polskie Lobby Przemysłowe) Stanisław Karczewski (wicemarszałek Senatu RP), Ewa Kralkowska (była wiceminister zdrowia) dr Adam Sandauer (honorowy przewodniczący Stowarzyszenia Pacjentów „Primum Non Nocere”), prof. Józefa Hryniewicz (posłanka na Sejm, specjalista polityki społecznej). Moderatorami byli Bogdan Szozda i Maria Ochman. W tym dniu poza debatami, Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność” zorganizował przed budynkiem Ministerstwa Edukacji Narodowej demonstrację, której uczestnicy po przekazaniu petycji przemaszerowali do miasteczka przed Sejmem.

Dzień trzeci był dniem otwartym (Hyde Park). W miasteczku przed Sejmem RP kontynuowano debaty eksperckie, w tym na temat referendów obywatelskich. Później scena została udostępniona organizacjom społecznym, inicjatywom obywatelskim, a także wszystkim organizacjom wspierającym protest.

W tym dniu podczas happeningu przed Sejmem Piotr Duda, Jan Guz oraz Tadeusz Chwałka odsłoniли pomnik premiera - Złoty Donald Tusk w peruwiańskiej czapce z piłką pod pachą. Pod figurą znajdował się napis: „premierowi naród”.

Manifestanci złożyli pod pomnikiem wieńce z podziękowaniem za największe osiągnięcia rządu, m.in wydłużenie wieku emerytalnego, złą sytuację służby zdrowia, elastyczny czas pracy, umowy śmieciowe. W następnych miesiącach pomnik podróżował po Polsce będąc atrakcją podczas happeningów w różnych regionach.

Czwarty dzień (sobota) był dniem ogólnopolskiej manifestacji pod hasłem. „Dość lekceważenia społeczeństwa”. Wiceprzewodniczący trzech central związkowych: Tadeusz Majchrowicz z „Solidarności”, Andrzej Radzikowski z OPZZ oraz Zygmunt Mierzejewski z FZZ udali się do Pałacu Prezydenckiego aby wręczyć petycję do Prezydenta RP oraz komplet petycji, które zostały pierwszego dnia protestu złożone w ministerstwach.

Głównymi postulatami związkowców były żądania prawdziwego dialogu społecznego, wyższej płacy minimalnej i godnych emerytur, ograniczenia stosowania umów śmieciowych, rezygnacji z elastycznego czasu pracy, zaprzestania likwidacji szkół i przerzucania finansowania szkolnictwa publicznego na samorządy, rezygnacji z wydłużenia wieku emerytalnego do 67 roku życia, zmiany prawa o referendach.

W akcji, która przyniosła wymierny efekt w postaci wzrostu zaufania do NSZZ „Solidarność”, wzięło udział niemal 200 tys. osób.

Kolejna akcja zorganizowana przez NSZZ „Solidarność” była związana z wyborami do Parlamentu Europejskiego. Jej celem było rozliczenie parlamentarzystów z ich aktywności w Sejmie i Senacie. „Solidarność” wskazywała tych kandydatów do PE, którzy głosowali za przyjęciem antypracowniczych przepisów. Stało się to możliwe dzięki uruchomionej wcześniej, stronie internetowej www.sprawdzampolityka.pl, gdzie można prześledzić aktywność posłów i senatorów w poszczególnych głosowaniach. Dzięki temu wyborcy mogli świadomie podejmować decyzje dotyczące kandydatów ze swoich okręgów wyborczych. Akcja, która okazała się spektakularnym sukcesem (ponad 2 miliony wejść na stronę), będzie kontynuowana przed wyborami parlamentarnymi w roku 2015.

Solidarność z bezrobotnymi

Praktykowana od lat zasada „zamrażania” środków Funduszu Pracy wywoływała od początku oburzenie zarówno Związku jak i pracodawców. Fundusz, który jest funduszem celowym stał się sposobem na bilansowanie budżetu państwa bez względu na realne potrzeby rynku pracy.

W ramach Zespołu Komisji Trójstronnej ds. gospodarki i rynku pracy wypracowano nowy sposób zarządzania środkami Funduszu Pracy.

Zespół, istotną rolę w podziale środków z Funduszu przypisuje partnerom społecznym uzasadniając w ten sposób potrzebę daleko idących zmian w podejmowaniu decyzji co do wielkości środków przeznaczanych na aktywną walkę z bezrobociem oraz kierunków ich wydatkowania.

Realizacja tych propozycji będzie możliwa po wznowieniu pracy w TKdsSG.

Ochrona środowiska

Dzięki działaniom Związku powstrzymano plany Rządu RP włączenia Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych oraz powstrzymano negatywne zmiany w gospodarce wodnej w 2011r.

Sukcesy te są zasługą przede wszystkim Krajowych Sekcji: Pracowników Leśnictwa oraz Pracowników Gospodarki Wodnej.

Do dzisiaj nie ma jednoznacznych i przekonujących dowodów, że emisja CO₂ powoduje zmiany klimatu. Coraz większa liczba naukowców o znanych nazwiskach twierdzi, że zmiany klimatyczne mają swoje naturalne cykle, niezależne od człowieka i jego działalności, czego wielokrotnie mieliśmy dowody w geologicznej historii naszej planety, często nie tak odległej w czasie. W emisji CO₂ bierze udział 207 krajów. Na kraje UE przypada ok. 11-12 %. Prawie 88 % CO₂ emitują kraje, które nie tylko nie należą do UE, czyli nie zostaną objęte planowaną na rok 2020 dyrektywą unijną tzw. „3x20”, ale niektóre z nich (np. USA czy Chiny) nie ratyfikowały nawet protokołu z Kyoto. Niestety problemem CO₂ zajmują się politycy, a nie naukowcy i wydaje się, że temat ochrony środowiska ma podrzędne znaczenie.

W czerwcu 2011 roku Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” postanowiła upoważnić do koordynacji realizacji rozdziału – „Ochrona Środowiska” – Uchwały Programowej XXV KZD w części dotyczącej pakietu klimatyczno-energetycznego Sekretariatowi Górnictwa i Energetyki. „Solidarność” zainicjowała międzynarodowy projekt pod nazwą „STOP światowej kampanii antywęglowej”.

8 sierpnia 2012 Komisja Europejska zarejestrowała wniosek o przeprowadzenie Europejskiej Inicjatywy Ustawodawczej w sprawie zawieszenia europejskiego pakietu klimatyczno-energetycznego. Celem Europejskiej Inicjatywy Ustawodawczej było zawieszenie unijnego pakietu klimatyczno-energetycznego.

Ochrona interesów ludzi pracy na forum światowym i europejskim

Współpraca międzynarodowa NSZZ „Solidarność” realizowana jest w ramach organizacji międzynarodowych, których NSZZ „S” jest członkiem

- Międzynarodowej Konfederacji Związków Zawodowych (MKZZ);
- w strukturach Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych (EKZZ);
- na zasadach bilateralnych z organizacjami członkowskimi MKZZ i EKZZ;
- w ramach kontaktów dwustronnych z niezależnymi, demokratycznymi organizacjami związkowymi z krajów Europy Środkowej i Wschodniej;
- w ramach kontaktów z MOP;
- w ramach kontaktów z TUAC,
- w ramach współpracy z EZA.

W ostatnim okresie działalność organizacji międzynarodowych, do których afiliowany jest NSZZ „Solidarność”, zarówno na poziomie globalnym jak i europejskim, koncentrowała się na znalezieniu dróg wyjścia z kryzysu oraz na reagowaniu na plany rządów i organizacji pracodawców poszukiwania oszczędności kosztem pracowników.

Międzynarodowa Konfederacja Związków Zawodowych

W październiku 2011 MKZZ odbyła posiedzenie Rady Generalnej w Elewijt (Belgia), na którym przyjęto zasadniczą uchwałę na temat „Globalna gospodarka, kryzys finansowy oraz atak na prawa pracownicze i służby publiczne”. Domagano się od rządów m.in. skutecznych regulacji zdolnych przeciwdziałać spekulacjom finansowym, podjęcia działań zapewniających pomoc bankową dla realnej gospodarki, wstrzymania zasilania banków z kieszeni podatników bez zagwarantowania powrotu środków do budżetu państwa, wprowadzenia podatku od transakcji finansowych oraz wzmocnionego zobowiązania się do przestrzegania podstawowych standardów pracy, w tym wsparcia dla negocjacji układów zbiorowych jako narzędzia poprawy wynagrodzeń poprzez bardziej sprawiedliwą dystrybucję zysków ze zwiększania wydajności pracy. Ponadto Rada Generalna ponownie uznała organizowanie się pracowników za jedyną metodę przeciwdziałania atakom na prawa pracownicze i związkowe.

W tej sprawie doszło w grudniu 2012 do spotkania Prezydium KK z kierownictwem MKZZ. Przewodniczący KK Piotr Duda zapewnił, że NSZZ „Solidarność” włączy się w opracowywanie programów MKZZ w sprawie pozyskiwania członków, korzystając ze swojego wieloletniego doświadczenia i znajomości specyfiki działalności związkowej w Europie Wschodniej. Na wyraźną interpelację przewodniczącego KK, zastępca sekretarza generalnego MKZZ Jaap Wienen zapewnił,

że mimo starań o powiększenie szeregów związkowych, nie wchodzi w grę afiliacja do MKZZ organizacji, które nie są niezależne, demokratyczne i reprezentatywne. W czasie posiedzenia Rady Generalnej w październiku 2013 r. przedstawiciele „Solidarności” zaprotestowali przeciw mechanicznemu podwyższeniu składek członkowskich do MKZZ dla wielu organizacji wschodnioeuropejskich, uzasadnianemu podwyższeniem PKB w tych krajach. Składka została zamrożona. Po kongresie w maju 2014 rozpoczęły się rozmowy z kierownictwem MKZZ w tej sprawie. Przedstawiciele „Solidarności” argumentowali, że należy wypracować nowy, sprawiedliwszy system naliczania składek, oparty na średnim wynagrodzeniu a nie na PKB.

MKZZ-PERC

Struktura europejska MKZZ, Paneuropejska Rada Regionalna (PERC) zebrała się w grudniu 2011r. na posiedzeniu swego Zgromadzenia Ogólnego. Uchwalono program działania i dokonano wyboru władz na czteroletnią kadencję. Przewodniczącym PERC został ponownie Michał Szmakow z FNPR (Rosja) a jedną z czworga wiceprzewodniczących Joanna Szymonek z NSZZ „Solidarność”, którą w marcu 2014 zastąpiła Anna Wolańska. Jednym z głównych zaplanowanych działań PERC przyjęto zorganizowanie i wdrożenie do efektywnego działania sieci monitoringu łamania praw pracowniczych i związkowych. Na posiedzeniu Komitetu Wykonawczego w marcu 2014 wprowadzona została do porządku obrad sprawa struktury, misji i funkcjonowania PERC, która była podnoszona już przez NSZZ „Solidarność” na Radzie Generalnej MKZZ oraz dyskutowana na Komitecie Sterującym EKZZ. PERC jest europejską strukturą MKZZ, podczas gdy EKZZ jest organizacją całkowicie niezależną od MKZZ działającą również na kontynencie europejskim i o bardzo specyficznym mandacie działań, ograniczonym do reprezentacji pracowników wobec instytucji europejskich.

Europejska Konfederacja Związków Zawodowych

Organizacją, która po przeniesieniu się centrum kryzysu do Europy najintensywniej zajmuje się ograniczeniem jego skutków dla pracowników i przeciwstawianiem się polityce cięć budżetowych jest EKZZ. W maju 2011 odbył się w Atenach kongres EKZZ, który przyjął tak zwany „Manifest Ateński” stanowiący wytyczne do planu pracy związkowej na poziomie europejskim. „Manifest” zapowiada kampanie EKZZ przeciw decyzjom oszczędnościowym, cięciu płac i usług publicznych oraz na rzecz podatku od transakcji finansowych, harmonizacji podstawy podatku od przedsiębiorstw, euroobligacji oraz za skoordynowanym atakiem przeciw bezrobociu. W czasie kongresu przewodniczący Piotr Duda wystąpił w panelu dyskusyjnym na temat europejskiego przemysłu, trwałych miejsc pracy i zwalczania niestabilnych form zatrudnienia.

Kongres dokonał wyboru władz, Piotr Duda został członkiem Komitetu Sterującego i Komitetu Wykonawczego EKZZ, a Józef Niemiec zastępcą sekretarza generalnego.

Wykonując zalecenia „Manifestu” EKZZ zorganizowała we Wrocławiu, we wrześniu 2011r., przy znaczącym współudziale struktur branżowych NSZZ „Solidarność”, wielką europejską demonstrację przeciw cięciom budżetowym. Demonstracja odbyła się podczas polskiej prezydencji UE, w dniu obrad we Wrocławiu europejskich ministrów finansów. Przy okazji demonstracji, we Wrocławiu obradował również Komitet Sterujący EKZZ oraz organizacje związkowe Grupy Wyszehradzkiej, które podzieliły się doświadczeniami z walki przeciw próbom dalszego uelastycznienia kodeksów pracy i rozmontowania ruchu związkowego przez rządy poszczególnych krajów.

Ważnym wydarzeniem, które przyczyniło się do wypracowania strategii EKZZ były obrady szkoły zimowej w Kopenhadze, która odbyła się w lutym 2012. Przewodniczący KK Piotr Duda wziął udział w sesji zatytułowanej „Walka o sprawiedliwość, przeciw nierównościom”. Sesja obejmowała zagadnienia płacy minimalnej, organizowania pracowników oraz zasięgu układów zbiorowych. Piotr Duda, przedstawiając strategię Solidarności, opowiedział się za silnym zakotwiczeniem płacy minimalnej w systemie europejskiego modelu społecznego. Zaproponował też przeprowadzenie studium na temat wykonalności negocjowania układów zbiorowych na poziomie europejskim, co zaowocowało rozpoczęciem w EKZZ prac w tej sprawie. Sprawą, która została zainicjowana w Kopenhadze była też kwestia wypracowania „Kontraktu socjalnego dla Europy”, która znalazła swój finał na czerwcowym Komitecie Wykonawczym EKZZ, kiedy to przyjęto jego ostateczny tekst. „Kontrakt”, powołując się na ducha i literę „Karty Praw Podstawowych” dołączonej do Traktatu Lizbońskiego, kładzie nacisk na priorytet podstawowych praw socjalnych nad prawami gospodarczymi i postuluje ujęcie tej reguły w Traktatach poprzez załączenie do nich nowego protokołu postępu społecznego. „Kontrakt” wzywa też do przewycięzania kryzysu na drodze dialogu społecznego a nie podkopywania demokratycznych procedur, jak to często ostatnio ma miejsce zwłaszcza w naszym kraju.

W grudniu 2012 r. rozpoczęto debatę na temat m.in. możliwej koordynacji wynagrodzeń na szczeblu europejskim w celu osiągnięcia pewnych minimów, zmniejszenia rozpiętości i uniknięcia dumpingu płacowego. Jakkolwiek wzmianki w tej sprawie napotkały jednak na nieprzyjazną reakcję organizacji, które kategorycznie nie życzą sobie przenoszenia kwestii płacowych na poziom europejski i żądają pozostawienia do ustalania na poziomie krajowym w drodze negocjacji układów zbiorowych. Dyskusja w sprawie Europy socjalnej obejmująca powyższe kwestie została podsumowana w czerwcu 2013 w Dublinie na konferencji podsumowującej połowę kadencji EKZZ 2011-2015. Tematem dominującym była strategia europejskiego ruchu związkowego w obliczu

działań rządów i pracodawców wobec kryzysu oraz narzucanej polityki cięć budżetowych i oszczędności oraz ingerencji w autonomiczny z zasady dialog partnerów społecznych.

Najwięcej kontrowersji wyniknęło w panelu na temat minimalnych standardów europejskich, w którym wziął udział przewodniczący KK Piotr Duda. Część organizacji reprezentowało bowiem pogląd, że ustanowienie prawnie obowiązujących standardów minimalnych spowoduje obniżenie warunków negocjowanych w umowach zbiorowych bądź międzysektorowych krajowych porozumieniach generalnych do tak ustalonych minimów, przy okazji demolując dialog społeczny i znaczenie układów zbiorowych. Przewodniczący natomiast argumentował, że wprowadzenie pewnych minimów, w tym płacy minimalnej, poprawi sytuację pracowników w większości krajów, szczególnie tam gdzie płace odstają w dół od średniej europejskiej. Od dynamiki i aktywności organizacji związkowych zależy natomiast na ile uda się na drodze negocjacji wywalczyć polepszenie minimów. Tak więc minima powinny obowiązywać wszędzie, od decyzji partnerów społecznych, sytuacji w poszczególnych krajach i tradycji oraz strategii związków zawodowych zależy czy minima te będą ustalane na drodze legislacyjnej czy negocjacyjnej. Uznanie tej zasady jest kwestią nie tylko skuteczności związkowej lecz i elementarnej solidarności.

EKZZ pozytywnie przyjął roboczy dokument Komisji Europejskiej zalecający prace nad stworzeniem ram do negocjacji ponadgranicznych umów w przedsiębiorstwach międzynarodowych. Umowy te mogłyby z czasem przyjąć funkcję układów zbiorowych. Jednak NSZZ „Solidarność” już w pracach Komitetu Dialogu Społecznego reprezentował stanowisko, że dokument nie idzie dość daleko. Jest bowiem oczywiste, że zalecenia są zbyt słabym instrumentem prawnym aby ponadgraniczne umowy ramowe uczynić powszechnie stosowanym i mającym moc prawną efektem dialogu partnerów społecznych na terenie przedsiębiorstwa międzynarodowego. Zdaniem Związku rolę tę mogłaby spełniać dyrektywa, stanowiąca podstawę do wiążącej legislacji na poziomie krajowym.

W kwietniu 2014 EKZZ przeprowadziła w Brukseli kilkudziesięciotysięczną demonstrację na rzecz realizacji tego planu i zwycięstwa programu Europy socjalnej w wyborach europejskich. NSZZ „Solidarność” reprezentowała grupa kilkudziesięciu dobrze zorganizowanych i aktywnych uczestników.

Kwestia wycofania się z ograniczeń w stosowaniu w Polsce „Europejskiej Karty Praw Podstawowych” jest kluczowa dla uzyskania możliwości składania w oparciu o nią skarg do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Dlatego też sprawa ta była w czasie polskiej prezydencji w UE dwukrotnie przedmiotem interpelacji kierowanej do wicepremiera Pawlaka, podczas posiedzenia Sesji Plenarnej i Grupy Związkowej Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego. Interpelacje nie spotkały się z żadną reakcją wicepremiera.

NSZZ „S” sprzeciwiał się wielokrotnie wsparciu EKZZ dla europejskiego pakietu klimatycznego. Szczególnie problematyczne wydają się kwestie finansowania transformacji, utrzymania miejsc pracy, kosztów redukcji emisji CO₂ oraz zgody na wyłączenie z transformacji krajów spoza UE, co sprawia, że cały projekt staje się nonsensowny. Sprawa klimatu pozostaje na porządku dnia w EKZZ i będziemy nadal przedstawiali swoje argumenty.

Międzynarodowa Organizacja Pracy

W mijającej kadencji kilkakrotnie składano skargi do Komitetu Wolności Związkowej za naruszanie postanowień konwencji dotyczących wolności związkowych – w 2011 r. złożono skargę na naruszanie Konwencji 87, 98 i 135. Dzięki zaleceniom Komitetu Wolności Związkowej było możliwe rozpoczęcie prac nad zmianą Kodeksu Pracy i Ustawą o związkach zawodowych. W 2012 r. złożono skargę na naruszanie Konwencji 87 w LOT AMS w Warszawie.

W maju 2014 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli partnerów społecznych i rządu z przedstawicielami MOP w ramach pomocy technicznej, o udzielenie której poprosił MOP Rząd RP. W ramach pomocy technicznej MOP udzieli rządowi zalecenia (prawdopodobnie w sierpniu br.), co do zmiany prawa pracy pod kątem zaleceń Komitetu Wolności Związkowej, wynikających ze złożenia przez NSZZ „Solidarność” skargi dot. naruszania Konwencji nr 87 i 135 .

NSZZ „Solidarność” współpracował z Biurem ds. Pracowniczych MOP-ACTRAV – w październiku 2010 r. odbyło się seminarium dla prawników nt. międzynarodowych standardów pracy; przetłumaczono również na język polski publikację MOP zawierającą orzecznictwo Komitetu Wolności Związkowej, która dostępna jest na stronie internetowej Związku oraz ukazała się w wersji drukowanej.

Niezależne związki zawodowe, obrona praw pracowniczych i związkowych

Wsparcie dla niezależnych związków zawodowych, szczególnie z Europy Wschodniej zawsze pozostawało priorytetem NSZZ „Solidarność”. Dlatego też delegacja Związku z Piotrem Dudą udała się we wrześniu 2011 do Gruzji z wizytą wsparcia dla Gruzjińskiej Konfederacji Związków Zawodowych. Delegacja odwiedziła Kutaisi, gdzie doszło do masowych aresztowań i zwolnień pracowników zakładów hutniczych oraz do zmuszania ich do podpisywania zobowiązań o odstąpieniu od protestu i działań związkowych. Po spotkaniu delegacji z ministrem pracy Gruzji i obszernej audycji telewizyjnej z udziałem Piotra Dudy sprawa nabrała sporego rozgłosu, a wszyscy aresztowani zostali zwolnieni.

W kontekście współpracy z demokratycznymi organizacjami z Europy Wschodniej, szczególny nacisk położono na polityczne wsparcie dla ukraińskich związków zawodowych w obliczu rosyjskiej agresji i aneksji Krymu. Sytuację komplikuje fakt, że ukraińskie organizacje

afiliowane do MKZZ zajmują często niejednolite stanowisko zarówno wobec rewolucji Euromajdanu, umowy stowarzyszeniowej z UE, a nawet rosyjskiej akcji sabotażowej tzw. separatystów. NSZZ „Solidarność” wykazuje jednoznaczne i bezkompromisowe poparcie dla sił niezależnych i demokratycznych zajmujących krytyczne stanowisko wobec organizacji postkomunistycznych.

W ramach wsparcia dla uczestników protestów na Majdanie zorganizowano zbiórkę leków i otwarto konto, na które można wpłacać pieniądze na pomoc dla Ukrainy.

Poważną częścią działalności Komisji Krajowej w dziedzinie współpracy zagranicznej pozostaje obrona praw człowieka i praw związkowych oraz wsparcie dla wolnych związków zawodowych na całym świecie, a szczególnie w krajach gdzie podstawowe prawa człowieka, prawa pracownicze, związkowe oraz standardy MOP nie są przestrzegane. Od połowy 2010 r. Związek interweniował, wysyłając petycje, listy protestacyjne, listy wspierające do władz, związków zawodowych następujących krajów: Algeria, Bahrain, Bangladesz, Benin, Białoruś, Birma, Chiny, Czechy, Chile, Demokratyczna Republika Konga, Egipt, Etiopia, Fidzi, Filipiny, Gruzja, Gwatemala, Gwinea, Hongkong, Indie, Irak, Iran, Kambodża, Kenia, Kirgistan, Kolumbia, Korea Południowa, Libia, Malawi, Meksyk, Mołdowa, Niemcy, Pakistan, Panama, Paragwaj, Rumunia, Słowenia, Sri Lanka, Swaziland, Togo, Tunezja, Turcja, Wybrzeże Kości Słoniowej, Zimbabwe, a także organizacji PKOL, UEFA. Związek włączał się również w akcje protestacyjne prowadzone poprzez Internet przez Międzynarodowe Federacje Branżowe i Labourstar.

Dział zagraniczny KK podjął również bezpośrednie interwencje i prowadził działania merytoryczne pomagające w działaniach międzynarodowych i rozwoju ponadgranicznych kontaktów związkowych poszczególnych struktur branżowych i organizacji zakładowych, (np. Lantmannen, Leroy Merlin, Port Lotniczy Gdańsk, International Paper Kwidzyn, Aker Solutions - Stocznia Crist, Suez, Dovista itp.)

Organizowane w Polsce Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej stały się okazją do promocji wartości i historii NSZZ „Solidarność”. Prezydent UEFA Michel Platini spotkał się w Gdańsku z przewodniczącym KK Piotrem Dudą, odwiedził muzeum „Drogi do wolności” i historyczną salę BHP w Stoczni Gdańskiej. W ramach kampanii MKZZ Związek interweniował również na rzecz powstrzymania pracy niewolniczej w Katarze, w trakcie budowy obiektów sportowych w związku z planowanymi tam mistrzostwami świata w piłce nożnej.

II. Rozwój Związku - zorganizowani mają lepiej

Pozyskiwanie członków

Realizując cele wynikające z Uchwały Programowej XXV KZD Dział Rozwoju Związku KK w latach 2010 – 2014 podejmował przede wszystkim działania na rzecz powstawania nowych organizacji związkowych koncentrując się głównie na dużych liczebnie branżach.

Największe sukcesy to zorganizowanie w Związek pracowników w Coca-Cola, Bunge, Kaufland (2000 członków) - cała Polska, Ikea Industry (dawniej Swedwood) – Region Zielonogórski, Sonoco – Ziemia Łódzka, Eurobank – Śląsko-Dąbrowski, Hotel Hilton – Mazowsze, Fabryka Cukierków Solidarność – Środkowoschodni, Raben – Małopolska. Bridgestone, TPV Electronics, Indesit, Carrefour, Auchan, JYSK.

Łącznie od listopada 2010 roku pozyskano 10119 członków i zarejestrowano, dzięki współpracy z Działem Rozwoju KK, 97 nowych organizacji.

Dział realizuje swoją strategię w ramach Grup Regionów. Zespół organizatorów podzielony jest na 4 pary, z których każda ma pod „opieką” osiem regionów, z którymi jest w stałym kontakcie. Organizatorzy udzielają pomocy w organizowaniu kampanii na rzecz pozyskiwania członków do Związku, pomagają nowym organizacjom w rozwiązywaniu problemów, wspomagają regiony w udzielaniu nowopowstałym organizacjom porad i pomocy przy negocjacjach. Bezpośrednie wsparcie regionów w organizowaniu pracowników odbywa się na podstawie zawartych Porozumień o współpracy. Porozumienia takie określają cel współpracy i termin jego realizacji.

W omawianym okresie, wraz z Działem Szkoleń przygotowano i przeprowadzono dziewięć seminariów dla członków Zarządów Regionów: Bydgoskiego, Elbląskiego, Śląska Opolskiego, Ziemi Łódzkiej, Toruńsko-Włocławskiego, Środkowoschodniego, Podlaskiego, Warmińsko-Mazurskiego oraz Podbeskidzia oraz trzy dwudniowe cykle szkoleniowe dla regionalnych organizatorów związkowych reprezentujących Regiony Śląsko-Dąbrowski, Podlaski, Świętokrzyski, Ziemia Przemyska, Jeleniogórski, Warmińsko-Mazurski, Gdański, Podbeskidzie, Mazowsze, Częstochowa, Dolny Śląsk, Środkowoschodni i Podkarpacie.

Dział Rozwoju Związku organizował lub wspomagał organizowanie licznych pikiet i akcji protestacyjnych oraz ulotkowych zarówno na poziomie regionów jak i kraju.

- Pikiety branżowe: Bridgestone (Stargard Szczeciński), Hotel Sobieski (Warszawa), Coca-Cola (Łódź, Warszawa, Gdynia), JYSK (Radomsko), Auchan (Mikołów), Carrefour (Warszawa, Bielsko-Biała)
- Happening pod Stadionem w Warszawie – „Chcemy dialogu w handlu”
- Manifestacje: KK (Warszawa - Dialog, Płaca minimalna, 67), EKZZ (Wrocław)

- Wsparcie komisji zakładowych w akcjach ulotkowych (City Handlowy, Biedronka, Real, Coca-Cola, Swedwood, Lidl, Auchan)
- Blokady kas i pikiety pod sklepami sieci m.in. Lidl, Kaufland, Biedronka i Coca-Cola.

Aby się rozwijać Związek musi ze swym przesłaniem wychodzić poza zakłady pracy i tradycyjne akcje protestacyjne. Sport jest znakomitym sposobem na promocję „Solidarność” i programu Związku. To najlepszy sposób na dotarcie do ludzi młodych. Dlatego Związek czynnie uczestniczy w organizacji imprez, z których większość weszła już na stałe do kalendarza ważnych wydarzeń sportowych. Do najważniejszych należą Międzynarodowy Wyścig Kolarski Solidarność i Olimpijczyków organizowany we współpracy z Regionem Łódzkim, Maraton Solidarność organizowany we współpracy z Regionem Gdańskim oraz Puchar Solidarność w Skokach Narciarskich organizowany we współpracy z Regionem Małopolskim.

Szkolenia i programy unijne

Wraz ze zmianą schematu organizacyjnego Komisji Krajowej do Działu Programów Europejskich dołączeni zostali pracownicy zlikwidowanego Funduszu Gospodarczego zajmujący się do tej pory w imieniu Komisji Krajowej aplikowaniem i realizacją projektów z linii budżetowych Komisji Europejskiej.

W oparciu o Uchwałę Programową XXV KZD oraz uchwały i decyzje KK i Prezydium KK Dział Programów Europejskich w okresie, który obejmuje sprawozdanie, wykonywał działania umożliwiające zwiększenie udziału w programach unijnych i krajowych służących sfinansowaniu: działań edukacyjnych, organizowania członków do Związku, promowania dialogu i partnerstwa społecznego, wsparcia eksperckiego, wsparcia instytucjonalnego, wypracowania i upowszechnienia narzędzi wspomagających firmy przechodzące procesy adaptacyjne i modernizacyjne w planowaniu strategii BHP z uwzględnieniem zarządzania ryzykiem psychospołecznym, a także sfinansowaniu działań modernizacyjnych Sali BHP.

Komisja Krajowa aplikowała o środki na dofinansowanie projektów do następujących instytucji:

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, gdzie złożono 6 wniosków – cztery zostały zakończone, jeden jest w trakcie realizacji, a jeden rozpocznie się z dniem 1 sierpnia b.r.

W ramach projektu „Konstruktywny dialog – program rozwoju kompetencji liderów NSZZ „Solidarność” przeszkolono 1835 działaczy związkowych, którzy zostali wybrani na nową kadencję oraz 71 pracowników struktur związkowych, w zakresie technologii informatycznych.

Projekty „Walcz o ochronę. Handel po ludzku”. „Wsparcie dialogu społecznego w firmach Ochrony oraz sieciach super i hipermarketów” to projekt, w ramach którego przeprowadzono rozmowy

z 7200 pracownikami, w wyniku których 2400 złożyło deklarację wstąpienia do Związku. Doprowadzono do podpisania łącznie 3 porozumień (m. in. z firmą Kaufland): 1 w ochronie, 2 w handlu. (Projekt zakończony 31.03.2013 r.) Powstały dwa serwisy internetowe, które odwiedziło 187805 osób.

Dzięki projektowi „Konstruktywny dialog II – mediacje i negocjacje dla członków NSZZ „Solidarność” przygotowano 100 mediatorów i zbudowano sieć Krajowych Mediatorów NSZZ „Solidarność” oraz przeszkolono 324 liderów dialogu autonomicznego z zakresu negocjacji.

„Konstruktywny dialog III – wzmocnienie potencjału instytucjonalnego NSZZ „Solidarność” – stworzenie i zaprezentowanie modelowej formuły organizacyjnej Związkowego Instytutu Analiz i Edukacji oraz profesjonalne wsparcie procesu konsultacji ustawy budżetowej Państwa i ustaw okołobudżetowych w obszarach problemowych: Rynek Pracy, Polityka Rodzinna, Oświata i podniesienie wiedzy wśród 95 przedstawicieli struktur regionalnych i branżowych w tym zakresie. (Realizacja projektu do 30.06.2015 r).

„Konstruktywny dialog IV – wzmocnienie potencjału eksperckiego NSZZ „Solidarność” – podniesienie kompetencji 108 członków rad zatrudnienia (rad rynku pracy) w zakresie prowadzenia analizy makro otoczenia (szkolenie specjalistyczne) oraz zbudowanie interaktywnego kanału komunikacyjnego do wymiany wiedzy i informacji. (Realizacja: 01.08.2014 – 30.06.2015 r).

Polska Agencja Rozwoju Przedsiębiorczości, gdzie złożono 3 wnioski. Wszystkie zostały zakończone.

„Niezależna ekspertyza ekonomiczna standardem dialogu społecznego w obliczu zmiany gospodarczej”, „Zarządzanie wiekiem jako czynnik zwiększający potencjał adaptacyjny przedsiębiorstw”, „Wpływ poprawy psychospołecznych warunków pracy na ograniczenie kosztów ekonomicznych w firmach przechodzących procesy modernizacyjne i adaptacyjne”; projekt innowacyjny, którego wynikiem jest opracowanie bezpłatnego, powszechnie dostępnego i zweryfikowanego naukowo narzędzia „Skala Ryzyka Psychospołecznego” - SRP jako modelu ogólnej ankiety i 15 aneksów dla branż do kompleksowego diagnozowania zagrożeń psychospołecznych i ich kosztów dla firm.

Utworzono portal Obserwatorium Ryzyka Psychospołecznego umożliwiający monitorowanie występujących zagrożeń i radzenia sobie z nimi dzięki powstałemu w ramach projektu Centralnemu Rejestrowi Zagrożeń Psychospołecznych. Produkt finalny dostępny jest on-line oraz w formie tradycyjnej na stronie www.psychostreswpracy.pl. Pozwala on nie tylko przyczynić się do obniżenia poziomu stresu u pracujących Polaków, ale jego stosowanie ograniczy koszty pracodawcy spowodowane absencjami pracowników, które powstały na skutek zagrożeń

psychospołecznych w miejscu pracy. Przeprowadzono ogólnopolską kampanię informacyjną nt. rezultatów projektu, na którą składały się:

- Spot telewizyjny emitowany w stacjach ogólnopolskich zainteresowanych tematyką biznesową tj. w TVN24 Biznes i Świat i TV Polsat Biznes.

<http://www.psychostreswpracy.pl/index.php/multimedia>

- Film instruktażowo-promocyjny zawierający opis korzystania z narzędzia.
<http://www.psychostreswpracy.pl/index.php/multimedia>
- Reklamy i artykuły internetowe, które ukazały się w największych serwisach specjalistycznych związanych z tematyką projektu.

http://www.psychostreswpracy.pl/images/pliki/promo/Artykul_internetowy.png

- Reklamy i artykuły prasowe publikowane w prasie specjalistycznej, codziennej i branżowej.

http://www.psychostreswpracy.pl/images/pliki/promo/Artykul_prasowy.pdf

<http://www.psychostreswpracy.pl/images/pliki/promo/Ulotka.pdf>

- Publikacje projektowe: „Ocena ryzyka psychospołecznego w firmach” i „Skala Ryzyka Psychospołecznego. Budowa i zasady stosowania”, które dostępne są zarówno w wersji elektronicznej jak i papierowej.

<http://www.psychostreswpracy.pl/index.php/dokumenty-do-pobrania>.

Komisja Europejska, gdzie złożono 6 wniosków. 4 projekty zostały zakończone, 1 jest w trakcie realizacji, a 1 w trakcie oceny.

- „Stosunki przemysłowe w nowych krajach członkowskich – przyczyny niskiego uzwiązkowienia i jego trendu spadkowego w stosunku do krajów UE-15”.
- „Podnoszenie świadomości praw pracowniczych i ruchu związkowego w Europie Wschodniej w branży ochrony sektora prywatnego”.
- „Wdrażanie Strategii Lizbońskiej na podstawie Europejskiego Porozumienia dotyczącego Włączających Rynków Pracy”.
- „Ochrona zatrudnionych wobec atypowych form zatrudnienia”.
- „Przygotowanie działań wdrażających Europejski Ramowy Plan Działań na Rzecz Zatrudnienia Młodych”. (Okres realizacji: 16.12.13 r. – 16.12.14 r).
- „Europejskie Rady Zakładowe – ewaluacja ich funkcjonowania i powstawania w 4 krajach UE”. Projekt jest w trakcie oceny. Planowany okres realizacji – 3.12.2014 – 3.12.2016.

EZA (Europejskie Centrum ds. Problemów Pracowniczych), gdzie złożono w okresie sprawozdawczym 9 wniosków. 7 projektów zakończono, a dwa zostaną przeprowadzone we wrześniu 2014 roku i styczniu roku 2015. Pozyskane środki pozwoliły na zorganizowanie sześciu seminariów i jednej konferencji międzynarodowej.

Seminarium pt. „Tworzenie lepszych miejsc pracy w ramach Strategii Europa 2020”, w którym uczestniczyły 32 osoby z 7 krajów UE było okazją do dyskusji na temat problemów związanych z celami strategii Europa 2020 oraz europejskim i krajowymi rynkami pracy. Szczególna uwaga została poświęcona stabilności zatrudnienia w UE oraz w poszczególnych krajach uczestniczących w seminarium.

Seminarium pt.: „Rola dialogu społecznego w procesie poszarzenia UE oraz integracji nowych państw unijnych”, w którym uczestniczyły 34 osoby z 9 państw UE. Dokonano przeglądu struktur i aktualnych ram prawnych Europejskiego Dialogu Społecznego oraz dokonano oceny uczestnictwa partnerów społecznych (z krajów obecnych na seminarium) w strukturach i procesach EDS. Poddano analizie udział partnerów społecznych w procesach podejmowania decyzji dotyczących funduszy strukturalnych oraz ich udział jako beneficjentów tych funduszy. Oceniano funkcjonowanie prawa układowego przed jak i po wstąpieniu do UE, a także proces wdrażania Dyrektywy o ERZ oraz Radach Pracowników.

Konferencja międzynarodowa zatytułowana: „Europa 2020: walka z ubóstwem i społecznym wykluczeniem pracowników”, w której uczestniczyły 92 osoby. Dyskutowano tam z wykorzystaniem panelu ekspertów na temat problemów związanych z celami Strategii 2020 oraz europejskim i krajowymi rynkami pracy ze szczególnym uwzględnieniem roli minimalnego wynagrodzenia i „umów śmieciowych” w zwalczaniu ubóstwa i społecznego wykluczenia pracowników.

Seminarium Startowe EZA zatytułowane: „Priorytety Europejskiego Dialogu Społecznego” połączone z organizacją Walnego Zgromadzenia EZA. Powierzenie organizacji takiego przedsięwzięcia przez władze EZA jest oznaką uznania dla dotychczasowej działalności i pracy NSZZ „Solidarność” w strukturach EZA. W seminarium uczestniczyło 130 osób z 21 krajów.

Seminarium zatytułowane: „Problemy w zatrudnieniu powodem zaostrzenia sytuacji społecznej”. Celem tego projektu jest przeprowadzenie analizy porównawczej (na przykładzie trzech państw UE) zjawiska „biednych pracujących” i jego wpływu na zagrożenie ubóstwem pracowników i ich rodzin. Poznanie rozwiązań instytucjonalno-prawnych radzenia sobie z tym problemem i działań partnerów społecznych w tym względzie.

Realizacja projektu: 8-10.01.2015 rok.

W ramach struktur EZA działają grupy robocze. NSZZ „Solidarność” przewodniczy grupie zajmującej się problemami edukacyjnymi, a w szczególności przyszłością i perspektywami dialogu

społecznego w edukacji. Grupa ta, pod przewodnictwem Z-cy Przewodniczącego EZA – J.Mozolewskiego, działa jako Platforma Edukacyjna w oparciu o środki unijne w ramach spotkań seminaryjnych.

Norweski Mechanizm Finansowy 2009 – 2014, Fundusz dla Godnej Pracy i Dialogu Trójstronnego. Realizację projektu rozpoczęto 01.01 2013 r., zakończenie przewidziano na 31.12 2014 r.

„Rokowania zbiorowe w firmach ponadnarodowych”._Celem tego projektu jest wypracowanie metod wsparcia rokowań zbiorowych w przedsiębiorstwach prywatnych (w szczególności z kapitałem zagranicznym) oraz wzmocnienia współpracy ponadnarodowej przedstawicieli pracowników w korporacjach ponadnarodowych.

Program Transnarodowej Współpracy w Regionie Morza Bałtyckiego 2007 – 2013 współfinansowany z EFRR – wnioskodawcą był niemiecki DGB-North a KK NSZZ „Solidarność” partnerem. Projekt wielonarodowy zakończony 31.01.2012 r.

„BSLN - Baltic Sea Labour Network - Sieć współpracy pracowniczej Morza Bałtyckiego”. Dotyczył wzmocnienia narodowej i transnarodowej współpracy w ramach polityki rynku pracy i trójstronnych struktur.

Narodowy Bank Polski, do którego wniosek złożył TYSOL, ale KK NSZZ „Solidarność” czynnie uczestniczył w procesie przygotowywania wniosku jak i realizacji projektu, co zostało odzwierciedlone w pozyskanych środkach dla KK.

Projekt „Zarządzanie finansami w Związku” umożliwił przeszkolenie 687 skarbników i osób odpowiedzialnych za finanse Związku w organizacjach zakładowych, strukturach branżowych i regionalnych. (Zakończony 31.03.2011 r.)

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, do którego wniosek złożyła Fundacja Promocji Solidarności ale KK NSZZ „Solidarność” czynnie uczestniczyła w procesie przygotowywania wniosku, realizacji projektu i jego rozliczania.

Projekt zatytułowany „Droga do porozumienia” pozwolił na zmodernizowanie Sali BHP i wyposażenie jej w nowe systemy wystawiennicze i nowe urządzenia multimedialne. (Zakończono 28.09.2012 r.)

Dzięki wnioskowi złożonym do ośmiu wyżej wymienionych instytucji Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” pozyskała znaczne środki na działalność edukacyjną, promocję dialogu

i partnerstwa oraz komunikacji, a także na wzmocnienie potencjału eksperckiego i instytucjonalnego oraz na wspieranie dziedzictwa kulturowego NSZZ „Solidarność”.

Szkolenia

Dział Szkoleń Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” został wyodrębniony z Biura Szkoleń i Programów Europejskich z końcem 2011 roku, w wyniku zmian schematu organizacyjnego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Dział zajmuje się przede wszystkim przygotowaniem kadry szkoleniowej Związku, koordynowaniem i pomocą w prowadzeniu szkoleń dla poszczególnych struktur Związku na poziomie zakładów pracy, regionów, sekcji i sekretariatów branżowych oraz Komisji Krajowej.

Pracownicy Działu biorą także czynny udział w kreowaniu polityki szkoleniowej Związku.

Programy oraz materiały szkoleniowe, na podstawie których są prowadzone szkolenia związkowe, są przez prowadzących je trenerów sukcesywnie uaktualniane i modyfikowane.

W mijającej kadencji, w odpowiedzi na zapotrzebowanie członków Związku, oprócz programów już istniejących, przygotowano nowe szkolenia (oraz materiały do nich).

Stres w miejscu pracy – szkolenie jednodniowe

Komunikacja społeczna dla nauczycieli – szkolenie dwudniowe

Komunikacja w negocjacjach – szkolenie dwudniowe

Patologie w miejscu pracy – szkolenie dwudniowe

Wizerunek III – szkolenie trzydniowe

Tworzenie biuletynu – szkolenie trzydniowe

Profesjonalizm komisji zakładowej – szkolenie dwudniowe

SOD z elementami szkolenia podstawowego – szkolenie dwudniowe

Dział Szkoleń realizując zadania wskazane przez Uchwałę Programową, przeprowadził liczne szkolenia dla istniejących organizacji zakładowych - a w wyniku współpracy z Działem Rozwoju przeprowadzono szkolenia dla kilkunastu nowopowstałych organizacji. Wspólnie z Działem Rozwoju przeprowadzono 16 warsztatów dla członków zarządów regionów, a z pięcioma z nich podpisano umowy o współpracy.

Oprócz szkoleń dotyczących rozwoju Związku w ofercie Działu Szkoleń dominują jeszcze dwa duże bloki tematyczne. Jeden związany z komunikacją i wizerunkiem, drugi – z szeroko pojętym dialogiem społecznym. Te tematy cieszą się niezmiennie największym zainteresowaniem ze strony działaczy, co odzwierciedla liczba zamówionych i przeprowadzonych w ostatnich latach szkoleń.

Ogółem pracownicy Działu Szkoleń przeprowadzili 190 szkoleń, w których przeszkolono 4885 osób. Dodatkowo przeprowadzili kilkanaście szkoleń w ramach realizowanych projektów współfinansowanych ze środków europejskich.

Zakres zadań wykonywanych przez pracowników Działu jest szeroki – od opieki logistyczno-organizatorskiej podczas warsztatów dla liderów (Konstruktywny dialog – program rozwoju kompetencji Liderów NSZZ „Solidarność”), poprzez prowadzenie szkoleń na rzecz projektu („BSLN”, „Zarządzanie wiekiem”) oraz przygotowanie materiałów szkoleniowych („BSLN”), aż do bezpośredniego zaangażowania w trakcie realizacji projektu w charakterze koordynatorów (Konstruktywny dialog – program rozwoju kompetencji Liderów NSZZ „Solidarność”, „Zarządzanie wiekiem”).

Projekt edukacyjno-szkoleniowy „Zarządzanie finansami w Związku” zakładał przeszkolenie członków i pracowników NSZZ „Solidarność” wszystkich szczebli uczestniczących w zarządzaniu finansami (skarbnicy OZ, skarbnicy ZR i struktur branżowych, księgowi ZR). Szkolenia trwały 1,5 dnia i były prowadzone przez aktywnie działających trenerów z różnych struktur NSZZ „Solidarność”.

Projekt ten był realizowany przez Tysol Spółkę z o.o., wydawcę „Tygodnika Solidarność” w partnerstwie z Komisją Krajową, a współfinansował go Narodowy Bank Polski.

Projekt szkoleniowy „Konstruktywny dialog - program rozwoju kompetencji liderów NSZZ „Solidarność” miał charakter ogólnopolski, dotyczył wzmocnienia potencjału NSZZ „Solidarność” poprzez podniesienie kompetencji członków i pracowników związku wszystkich szczebli uczestniczących w procesie dialogu społecznego.

Na uwagę zasługuje fakt, iż w wyniku realizacji tego projektu NSZZ „Solidarność” dysponuje materiałem 4-dniowego szkolenia z zakresu uprawnień związku zawodowego. Zarówno program, jak i materiał szkoleniowy zostały – w ramach realizacji projektu – przetestowane na bardzo dużej grupie odbiorców i spotkały się z doskonałą oceną uczestników. Wypróbowany materiał szkoleniowy może być nadal wykorzystywany w procesie edukacji liderów związkowych.

Projekt szkoleniowo-doradczy „Zarządzanie wiekiem jako czynnik zwiększający potencjał adaptacyjny przedsiębiorstw” miał charakter ogólnopolski; jego głównym celem było podniesienie wiedzy i umiejętności związkowców oraz pracodawców w zakresie wdrażania strategii zarządzania wiekiem w przedsiębiorstwach. Ów projekt wyróżniało to, że nie ograniczał się tylko do samych szkoleń, ale zakładał zainicjowanie w układach zbiorowych zmian wprowadzających w życie założenia strategii zarządzania wiekiem.

Projekt BSLN – dotyczący wzmocnienia narodowej i ponadnarodowej współpracy w ramach polityki rynku pracy i trójstronnych struktur. Projekt był realizowany w ścisłej współpracy między Działem Programów Europejskich a Działem Szkoleń KK.

Informacja

Niezwykle istotne dla rozwoju jest pozyskiwanie i przekazywanie informacji. Głównymi narzędziami komunikacji są strona internetowa, wewnętrzny serwis informacyjny, Tygodnik Solidarność, system szybkiego informowania SMS oraz kontakty bezpośrednie z dziennikarzami i działaczami naszego Związku.

W mijającej kadencji uruchomiona została nowa strona internetowa, rozbudowano (z dwóch do czterech stron), elektroniczny serwis – SIS, który obecnie wydawany jest wspólnie z zajawką Tygodnika Solidarność i dociera do ponad 9 tys. odbiorców oraz system SMS obejmujący obecnie nieco ponad 1200 osób.

W kadencji 2010-2014 Dział Informacji przeprowadził dwie duże kampanie społeczne („Stop umowom śmieciowym – Syzyf-Syf” oraz „Sprawdzam Polityka”) i cztery mniejsze („Podnieśmy Polakom płacę minimalną”, „Stop 67”, „Nie chcemy pracować aż do śmierci”, „Pomnik Tuska”). Trudno ocenić skuteczność tych działań jednakże liczba odsłon i nowych użytkowników na stronach omawiających kampanie systematycznie rośnie, osiągając średni wynik blisko 100 tys. odsłon miesięcznie. Przez całą kadencję było ich łącznie 4 327 146.

Bieżąca praca Działu to zamieszczanie istotnych informacji na temat działalności związkowej Komisji Krajowej, regionów i branż na stronie www.solidarnosc.org.pl. Biuro Prasowe przesyła codziennie do regionów, branż oraz dziennikarzy związkowych monitoring mediów ogólnopolskich i regionalnych prowadzony przez firmę Newton.

Wszystkie większe akcje związkowe są dokumentowane, filmy z nich umieszczane na kanale TV Solidarność na YouTube, a zdjęcia w galerii na stronie Związku. Dotyczy to np. protestów przed Sejmem, manifestacji, wystąpień w Sejmie, spotkań z ważnymi osobistościami, konferencji prasowych.

Biuro Prasowe KK czynnie uczestniczyło we wszystkich działaniach i akcjach Związku.

M.in. przygotowało i wspólnie z Sekretariatem Handlu i Ubezpieczeń dwukrotnie przeprowadziło akcję „Podaruj dzieciom pierwszą gwiazdkę”. Akcja skierowana do klientów sklepów oraz pracodawców zachęcała do tego, by pracodawcy kończyli handel w wigilię wcześniej. Pracownicy biura przygotowali ulotki, które razem z opłatkiem były rozdawane przed marketami w całej Polsce. W kościołach odczytano list Episkopatu z poparciem tej inicjatywy. W 2010 roku akcja została zakończona happeningiem na Placu Zamkowy w Warszawie.

Euromanifestacja, która odbyła się we Wrocławiu 17 września 2011 została poprzedzona akcją informacyjną. Dział Informacji we współpracy z EKZZ przygotował plakaty w języku polskim i angielskim.

Szerokie działania medialno-promocyjne wiązały się z przygotowaniem obywatelskiego projektu ustawy o podwyższeniu minimalnego wynagrodzenia oraz utworzeniem Komitetu

Obywatelskiej Inicjatywy Ustawodawczej. Dział Prasowy wydał w tym okresie liczne publikacje (ulotki, plakaty) oraz przekazał regionom związane z akcją gadzety. Kolejne podobne przedsięwzięcie, w którym dział brał udział to akcja zbieranie podpisów pod wnioskiem o referendum w sprawie utrzymania obowiązującego wieku emerytalnego. Ruszyła specjalnie przygotowana strona internetowa, zostały przygotowane plakaty, ulotki, spoty reklamowe, które ukazały się w telewizji publicznej.

Pamięć dla przyszłości

Jednym z ważnych zadań postawionych przed Związkiem w kadencji 2010-2014 było budowanie Archiwum Komisji Krajowej. Archiwum to wypełnia funkcję Archiwum Historycznego NSZZ „Solidarność” oraz Archiwum Zakładowego obsługującego Komisję Krajową. Głównym zadaniem archiwum historycznego, pozostaje gromadzenie, ochrona, opracowanie i udostępnianie badaczom archiwaliów oraz muzealiów pochodzących z lat 1970-1990. Funkcja Archiwum Zakładowego polega na gromadzeniu i udostępnianiu dokumentacji związanej z działalnością Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” od 1990 roku do chwili obecnej.

W działalności Archiwum Historycznego KK NSZZ „Solidarność” zaszły znaczące zmiany związane ze statusem prawnym archiwum i postrzeganiem jego działań wśród funkcjonujących w Polsce archiwów historycznych. Zważyło na tym podjęcie współpracy z Naczelną Dyrekcją Archiwów Państwowych w Warszawie. Zawarcie przez Prezydium KK NSZZ „Solidarność” umowy, w sprawie nieodpłatnego udostępnienia standardowych baz danych dla Archiwum KK, pozwoliło na wprowadzenie informacji o jego zbiorach do Narodowego Systemu Informacji Archiwalnej w 2012 roku. System obejmuje zbiory krajowych i emigracyjnych archiwów historycznych, stanowiąc jednocześnie udostępniony publicznie w Internecie rejestr opisujący ich zawartość. Uczestnictwo w tym projekcie zapewniło historycznym archiwaliom zgromadzonym w Archiwum KK status zbiorów narodowych, których prawnym właścicielem jest NSZZ „Solidarność”.

W związku z wdrożeniem ewidencji w standardowych bazach danych dla archiwów polskich wyodrębniono 165 kolekcji i zespołów akt, co stanowi obecnie ok. 300 m akt na półkach archiwalnych. Spisy oraz część inwentarzy kolekcji i zespołów akt wprowadzono do baz danych i w czerwcu 2013 roku przekazano do implementacji w Internecie, gdzie zostały umieszczone na serwerze <http://baza.archiwa.gov.pl> jako zbiory Archiwum KK NSZZ „Solidarność” (archiwum historyczne nr 347).

Pozyskiwanie zbiorów historycznych w latach 2010-2014 uległo zintensyfikowaniu. Wśród interesujących archiwaliów dominowały akta Komisji Zakładowych NSZZ „Solidarność” (1980-1989) oraz drobne kolekcje prywatne, zawierające często pamiątki osobiste i podziemne

wydawnictwa. Interesującym i cennym nabytkiem były akta Komitetu Obywatelskiego Warszawa Praga przekazane w lutym 2013 r. Równie interesującymi nabytkami było przekazanie ze Sztokholmu nagrań polskojęzycznych audycji Radio „Moderata”, czy wśród muzealiów przejęcie radiostacji Radio „Solidarność” w maju 2014 r..

Opracowanie akt Archiwum Historycznego KK przebiegało dwutorowo. W latach 2010-2012 prace koncentrowały się na sporządzaniu elektronicznych opisów ewidencji druków i podziemnych czasopism oraz opracowaniu cennego indeksu teleksów KKP. Wykonanie tych prac było możliwe poprzez podpisanie przez Prezydium KK umowy o prowadzeniu w Archiwum Historycznym KK praktyk studenckich dla studentów archiwistyki Uniwersytetu Gdańskiego.

Konieczność sporządzenia spisu zespołów i kolekcji przechowywanych w Archiwum Historycznym KK w celu wprowadzenia ich opisu do baz danych, a także konkretne pytania kierowane od badaczy spowodowały rozpoczęcie prac inwentaryzacyjnych szeregu drobnych kolekcji i fragmentów większych zbiorów.

Obecnie Archiwum Historyczne KK posiada w ewidencji 9731 zinwentaryzowanych teczek akt (z czego 3264 uporządkowanych). W 2014 roku podjęto również prace nad inwentaryzacją fotografii i plakatów znajdujących się w zbiorach Archiwum Historycznego KK. Archiwum prowadzi również cyfryzację historycznych nagrań przechowywanych na kasetach magnetofonowych.

W latach 2010-2014 nastąpiła również zmiana w organizacji udostępniania zbiorów. Nastąpiła likwidacja Biblioteki KK i przekształcenie jej w bibliotekę podręczną. Zachowano przede wszystkim publikacje dotyczące: historii NSZZ „Solidarność”, związków zawodowych na świecie, opozycji demokratycznej w PRL, wydawnictwa NSZZ „Solidarność”, wydawnictwa dotyczące prawa i bezpieczeństwa pracy, Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz słowniki i informatory. Obecnie inwentarz biblioteki podręcznej liczy 5292 książki oraz 231 tytułów czasopism.

W pomieszczeniach byłej Biblioteki KK zorganizowano Czytelnię Akt Historycznych Archiwum KK. Czytelnia została wyposażona w stoły oraz komputery dostępne, na których udostępniane są: ewidencja zbiorów, inwentarze kolekcji, katalog biblioteki oraz materiały w formie cyfrowej.

W omawianym okresie podjęto współpracę z Biblioteką Narodową w Warszawie, Fundacją Centrum Dokumentacji Czynu Niepodległościowego „Sowiniec” w Krakowie oraz Biblioteką Gdańską Polskiej Akademii Nauk. Jednocześnie starano się nawiązać jak najszersze kontakty z archiwami oraz bibliotekami przechowującymi zbiory NSZZ „Solidarność” z kraju i zagranicy. Współpracowano również ze stowarzyszeniami i fundacjami zajmującymi się historią opozycji w PRL, IPN i muzeami regionalnymi na Pomorzu.

Projekt Archiwum Cyfrowe Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, który był realizowany w latach 2009-2011, został uruchomiony i funkcjonuje na stronie Internetowej Archiwum

Historycznego KK oraz Federacji Bibliotek Cyfrowych. Jest wykorzystywany często przez badaczy krajowych i zagranicznych. Stronę Archiwum Cyfrowego od końca 2009 roku odwiedziło 868088 czytelników.

W kadencji 2010-2014, w ramach współpracy z Kancelarią Senatu RP i Kancelarią Prezydenta RP, rozpoczęto realizację projektu pt. „Archiwa Przełomu 1989-1991”. Projekt poświęcony jest utworzeniu archiwum cyfrowego zbiorów z tego okresu.

Wspólnie z Oddziałem Gdańskim IPN przygotowano dwie wystawy. „I Krajowy Zjazd Delegatów. Zjazd Nadziei na Samorządną Rzeczpospolitą”. Wystawa, na którą złożyły się archiwalia głównie ze zbiorów KK, w tym materiały dźwiękowe, była eksponowana w Sali BHP Stoczni Gdańskiej, a następnie udostępniona została do prezentacji w regionach. Drugą była mała 3 panelowa wystawa „Antoni Browarczyk – Pierwsza ofiara stanu wojennego w Gdańsku”, która była eksponowana w centrum Gdańska, w miejscu zastrzelenia Antoniego Browarczyka 17 grudnia 1981 r. Wystawę, ze względu na jej lokalizację przy przystankach autobusowych w centrum miasta, obejrzało wiele tysięcy osób.

W listopadzie 2013 roku zorganizowano konferencję naukową *Rozproszone Archiwa NSZZ „Solidarność”*. Do udziału w konferencji zaproszono przedstawicieli archiwów Regionów NSZZ „Solidarność”, Archiwów Państwowych oraz IPN i Europejskiego Centrum Solidarności.

Pracownicy Archiwum przygotowali ulotkę promocyjną – *Archiwum Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, 2014 r.*

Sprawy organizacyjne

Podczas XXV Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” obradującego w dniach 21-22 października 2010 r. we Wrocławiu dokonano wyboru Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” oraz Komisji Krajowej i Krajowej Komisji Rewizyjnej.

Pierwsze posiedzenie Komisji Krajowej odbyło się 3 listopada 2010 r. Na wniosek Przewodniczącego wybrano pięciu członków Prezydium Komisji Krajowej. Szósta osoba wybrana została podczas posiedzenia Komisji Krajowej 14 grudnia 2010 r. Prezydium pracuje w siedmioosobowym składzie.

Do 1 czerwca 2014 roku odbyły się 31 posiedzeń Komisji Krajowej, podczas których przyjęto 115 uchwał oraz 61 stanowisk i apeli.

Prezydium Komisji Krajowej spotkało się na 127 posiedzeniach. Przyjęto 446 decyzji i stanowisk, w tym 149 opinii o projektach ustaw i rozporządzeń. Ponadto zaopiniowano 26 projektów aktów prawnych.

Kalendarium najistotniejszych wydarzeń od 3 listopada 2010 do 30 czerwca 2014 roku

- 3.11.2010** Odbyło się pierwsze po Krajowym Zjeździe Delegatów NSZZ „Solidarności” posiedzenie Komisji Krajowej. Wybrano Prezydium KK.
- 3.11.2010** Komisja Krajowa w przyjętym stanowisku zaprotestowała przeciwko łamaniu przez rząd zasad dialogu społecznego oraz porozumień zawartych w Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych, argumentując, że decyzje rządu uderzają w najsłabsze grupy społeczne oraz w najuboższe rodziny, żyjące poniżej minimum egzystencji.
- 4.11.2010** Przewodniczący Piotr Duda spotkał się z Minister Pracy i Polityki Społecznej Jolantą Fedak. Najważniejszym wątkiem spotkania była sprawa nierealizowania przez rząd ustaleń podjętych wcześniej w Komisji Trójstronnej. Chodziło o niepodwyższenie kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń z pomocy społecznej, a także ustalenie przez gabinet Donalda Tuska wysokości płacy minimalnej na poziomie 1386 zł, choć wcześniej reprezentujący rząd w Komisji Trójstronnej Waldemar Pawlak i Jolanta Fedak zgodzili się, by w 2011 roku wynosiła ona 1408 zł. Apelował o nie szukanie oszczędności u najuboższych oraz o ożywienie dialogu społecznego.
- 19.11.2010** Po decyzji Prezydenta Bronisława Komorowskiego w sprawie podpisania ustawy o przywróceniu dnia wolnego w Święto Trzech Króli, Związek zapowiedział skierowanie ustawy do Trybunału Konstytucyjnego. Zdaniem „Solidarności” wprowadzony razem z dniem wolnym od pracy w dniu 6 stycznia, przepis art. 130 § 2 ze zm. 1 kp różnicuje sytuację prawną pracowników zatrudnionych u tego samego pracodawcy, często na tym samym stanowisku pracy, w granicach tych samych ustawowych maksymalnych norm czasu pracy oraz w ramach tego samego systemu czasu pracy, ale objętych różnymi harmonogramami czasu pracy.
- 22.11.2010** Odbyło się spotkanie Piotra Dudy z kandydatką na sekretarza generalnego Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych Bernadette Ségol. B. Ségol zapowiedziała, że jako szefowa EKZZ będzie się starała wzmocnić rolę europejskich rad zakładowych.

- 15.11.2010** NSZZ „Solidarności” zaapelował do pracodawców w handlu, by w Wigilię Świąt Bożego Narodzenia maksymalnie skrócili godziny pracy sklepów. Skrócenie czasu pracy o godzinę czy dwie to dla pracodawców minimalnie niższe obroty, za to piękny gest w stosunku do pracowników. Podobny apel Związek wystosował już w 2009 r.
- 25.11.2010** Przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarności” uczestniczył we mszy św. przed Cudownym Obrazem w Kaplicy Matki Bożej. Eucharystii przewodniczył o. Sebastian Matecki podprzeor Jasnej Góry. Przewodniczącemu towarzyszyli członkowie Zarządu Regionu Częstochowskiego. Na Jasnej Górze przewodniczący Piotr Duda zawierzył Matce Boskiej Częstochowskiej wszystkich członków NSZZ „Solidarności”.
- 29.11.2010** Prezydium Komisji Krajowej skierowało do Konferencji Episkopatu Polski wyjaśnienie dotyczące zaskarżonej ustawy o „święcie Trzech Króli”, która oprócz od dawna oczekiwanego przywrócenia dnia wolnego od pracy w to święto, narusza też prawa pracownicze.
- 29.11.2010** NSZZ „Solidarności” razem z OPZZ i Forum Związków Zawodowych wystąpił do prezydenta Bronisława Komorowskiego o sprawdzenie zgodności z Konstytucją znowelizowanych przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Za szczególnie niekorzystne NSZZ „Solidarności” uznaje wydłużenie normy czasu pracy pracowników z orzecznym znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.
- 02.12.2010** Komitet Wykonawczy EKZZ nominował przewodniczącego Piotra Dudę nowym wiceprzewodniczącym Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych. Szef „Solidarności” został też członkiem Komitetów Wykonawczego oraz Sterującego.
- 02.12.2010** Na wniosek Rady Ministrów sejmowa komisja finansów publicznych, zamierzała włączać do sektora finansów publicznych Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe. Ostatecznie przyjęto projekt ustawy o finansach publicznych, ale bez budzącego kontrowersje zapisu dotyczącego Lasów. Do sukcesu przyczyniła się kampania obronna prowadzona przez Krajowy Sekretariat Zasobów Naturalnych

Ochrony Środowiska i Leśnictwa NSZZ „Solidarność”, polegająca głównie na zbieraniu podpisów na listach sprzeciwu oraz organizacji manifestacji w dniach 29 września i 24 listopada 2010 roku w Warszawie.

- 03.12.2010** Grupa związkowców z NSZZ „Solidarność” przez godzinę blokowała kasy supermarketu sieci Kaufland w Rudzie Śląskiej. Protestujący domagali się m.in. bezpiecznych warunków pracy, podwyżek wynagrodzeń oraz umów na czas nieokreślony.
- 03.12.2010** Obrady XVI światowej konferencji stron Konwencji Klimatycznej ONZ w Cancun obserwowali przedstawiciele NSZZ „Solidarność”. Zdaniem „Solidarność” polityka klimatyczna UE jest polityczną i ekonomiczną utopią, w dodatku szkodliwą dla naszego przemysłu i odbiorców energii.
- 06.12.2010** Po licznych interwencjach przedstawicieli NSZZ „Solidarność” ochrona działaczy związkowych oraz społecznych inspektorów pracy przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem stosunku pracy została włączona do kontrowersyjnej ustawy o racjonalizacji zatrudnienia.
- 07.12.2010** W przededniu 40. rocznicy pacyfikacji protestów na Wybrzeżu i 29. rocznicy ogłoszenia stanu wojennego Prezydium Komisji Krajowej przyjęło stanowisko, w którym przestrzega przed próbami rehabilitowania generała Wojciecha Jaruzelskiego i włączania go w główny nurt życia politycznego. W stanowisku Związek przypomina, że to generał ponosi „polityczną, moralną, a być może i prawną odpowiedzialność” za wydarzenia z 1970 i 1981 roku. - Wciąż trwa proces, w którym generał Jaruzelski jest oskarżony o sprawstwo kierownicze masakry robotników. Z jego ust do tej pory nie padła prośba o wybaczenie - przypominają związkowcy.
- 08.12.2010** Ruszyła akcja, podczas której „Solidarność” zachęcała do szybszego skończenia zakupów w Wigilię. Dla klientów sklepów przygotowano 10 tys. wigilijnych opłatków wraz z ulotkami.

- 08.12.2010** Sąd w Warszawie uniewinnił sześciu górników od zarzutów czynnej napaści na policjantów podczas związkowej manifestacji, która odbyła się w stolicy w roku 2005.
- 9.12.2010** NSZZ „Solidarności”, w apelu przesłanym do Konsulatu Generalnego Chińskiej Republiki Ludowej w Gdańsku, wezwał władze ChRL do natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia Liu Xiaobao, solidaryzując się z jego pokojowymi działaniami i inicjatywami na rzecz demokratycznych reform i ochrony praw człowieka.
- 10.12.2010** Przewodniczący Związku zwrócił się do biskupów z prośbą o wsparcie związkowej kampanii zachęcającej do skrócenia zakupów w Wigilię. W liście przesłanym do Konferencji Episkopatu Polski i wszystkich diecezji Przewodniczący Komisji Krajowej omówił cele akcji i poprosił o ich nagłośnienie podczas niedzielnych mszy.
- 10.12.2010** W przededniu rocznicy wybuchu stanu wojennego Piotr Duda wraz z Przewodniczącym Regionu Zagłębie Miedziowe Bogdanem Orłowskim złożyli kwiaty pod Pomnikiem Pamięci Ofiar Lubina '82.
- 14.12.2010** Podczas obrad Komisji Krajowej w Warszawie zdecydowano, że NSZZ „Solidarności” przygotuje własny projekt ustawy o płacy minimalnej. Ostateczna decyzja o rozpoczęciu przygotowywania ustawy i powołaniu inicjatywy obywatelskiej w tej sprawie uzależniona będzie od ewentualnych decyzji rządu i efektów prac w Komisji Trójstronnej.
- 16.12.2010** „(...) przez 29 lat nie osądzono winnych, którzy kazali strzelać do bohaterów z Wujka. Ale my wiemy, że to Wojciech Jaruzelski i Czesław Kiszczak mają na rękach krew górników (...)” - mówił pod Pomnikiem - Krzyżem w Katowicach Szef „Solidarności” podczas uroczystości w rocznicę Grudnia'70 i pacyfikacji KWK Wujek. Delegacje NSZZ „Solidarności” uczciły pamięć poległych w Grudniu'70 robotników Wybrzeża. W Gdańsku odbyły się uroczystości związane z 40 rocznicą wydarzeń na Wybrzeżu.
- 17.12.2010** Podczas uroczystości ku czci pomordowanych w grudniu 1970 r. na Wybrzeżu robotników, przed Pomnikiem Anioł Wolności w Szczecinie, Przewodniczący

Komisji Krajowej zapowiedział, że „Solidarności” zwróci się o rehabilitację oraz pomoc dla osób, które brały udział w tamtych wydarzeniach, a które do dziś odczuwają ich skutki.

- 19.12.2010** Blisko 4 tys. opłatków wraz z ulotkami zachęcającymi do skrócenia zakupów w Wigilię rozdali w Warszawie związkowcy z „Solidarności”. Happeningiem tym związkowcy rozpoczęli serię akcji ulotkowych w największych polskich miastach.
- 20.12.2010** Prezydium Komisji Krajowej, w przyjętym stanowisku, zaprotestowało przeciwko łamaniu demokracji na Białorusi.
- 22.12.2010** Piotr Duda w piśmie skierowanym do Prezydenta Bronisława Komorowskiego zaapelował o skierowanie do Trybunału Konstytucyjnego ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych.
- 28.12.2010** Przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ „Solidarności” spotkał się w Warszawie z Głównym Inspektorem Pracy Tadeuszem Zającem. Rozmowy dotyczyły pracodawców, którzy unikają wypłacania wynagrodzenia pracownikom.
- 03.01.2011** W przyjętym stanowisku Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarności” stanowczo zaprotestowało przeciwko coraz częściej stosowanym przez pracodawców praktykom zwalniania, dyskryminowania lub szykanowania pracowników zaangażowanych w działalność związkową.
- 08.01.2011** Prezydent RP Bronisław Komorowski skierował ustawę o racjonalizacji zatrudnienia do Trybunału Konstytucyjnego.
- 12.01.2011** NSZZ „Solidarności” przygotował raport o naruszaniu praw związkowych. Biedronka, LG Chem w Biskupicach Podgórnym, Polifarb Cieszyn, Gerda 2 w Starachowicach - we wszystkich tych firmach szykanowano pracowników za przynależność do związku zawodowego.
- 13.01.2011** Piotr Duda zwrócił się do Michela Platiniego, prezydenta UEFA o interwencję w sprawie zwalnianych za przynależność związkową pracowników Biedronki.

- 13.01.2011** Lech Wałęsa i Piotr Duda - były i obecny przewodniczący „Solidarności” wystąpili wspólnie w obronie zwalnianych w ostatnich tygodniach działaczy NSZZ „Solidarności” w wielu zakładach pracy.
- 14.01.2011** W historycznej Sali BHP z Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarności” spotkali się przedstawiciele stowarzyszeń solidarnościowych zrzeszających kombatantów. W spotkaniu wzięły udział organizacje: Solidarni z Kolebki, „Solidarności” Polskich Kombatantów, Stowarzyszenie Osób Represjonowanych, Stowarzyszenie Godność i Stowarzyszenie Chełminiacy. Przedstawiciele stowarzyszeń przedstawili swoje oczekiwania wobec Związku. Przewodniczący zadeklarował chęć współpracy. Podkreślił, że chce, aby w czasie uroczystości kombatanci byli razem z obecnymi działaczami Związku, bez względu na różnice polityczne czy jakiegokolwiek inne. Obiecał również wywierać naciski, aby prace nad zalegającą od dawna w Sejmie ustawą o represjonowanych nareszcie ruszyły.
- 14.01.2011** W liście wysłanym do prezydenta Tunezji NSZZ „Solidarności” potępił stosowanie przemocy, domagał się uwolnienia wszystkich aresztowanych, zaprzestania represji, poszanowania podstawowych praw.
- 19.01.2011** Coca-Cola to kolejna firma, która zaangażowała się w mistrzostwa Europy w piłce nożnej Euro 2012 i jednocześnie stosuje nieczyste zagrania wobec swoich pracowników.
- 21.01.2011** Przedstawiciele 6 struktur regionalnych z województw zachodnich spotkali się w Gorzowie Wlkp. z Przewodniczącym Związku by podjąć stanowisko w sprawie wycofania się rządu z planów inwestycyjnych kontynuacji budowy drogi ekspresowej S3.
- 25.01.2011** W opinii o nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i zatrudnianiu osób niepełnosprawnych NSZZ „Solidarności” zarzucił projektowi złamanie zasad demokratycznego państwa prawa, poprawnej legislacji oraz szczególnej pomocy osobom niepełnosprawnym.

- 25.01.2011** Komisja Krajowa na posiedzeniu w Katowicach przyjęła przez akklamację List do Ojca Świętego Benedykta XVI, z podziękowaniami za dekret beatyfikacyjny Jana Pawła II.
- 8.02.2011** „Solidarności” jest zaniepokojona łamaniem praw obywatelskich, w tym również związkowych w Egipcie. W imieniu Związku Piotr Duda zaapelował do Radosława Sikorskiego o interwencję w obronie protestujących.
- 11.02.2011** Podczas spotkania Prezydium KK z członkami NSZZ „Solidarności” w Kołobrzegu Piotr Duda zadeklarował: „wszystkie struktury Związku są ważne. Dlatego jako przewodniczący będę traktował tak samo i wielkie regiony i te najmniejsze”.
- 11.02.2011** Prokurator generalny, na wniosek Piotra Dudy zadeklarował, że będzie nadzorował postępowania związane z naruszeniami praw pracowniczych i związkowych.
- 21.02.2011** W Teatrze Polskim w Warszawie odbyła się premiera filmu „Czarny Czwartek. Janek Wiśniewski padł” w reżyserii Antoniego Krauze. NSZZ „Solidarności” jest jednym z patronów filmu.
- 22.02.2011** „Solidarności” jest zaniepokojona brutalnością represji, jakie mają miejsce w Libii. Tak jak w przypadku Tunezji i Egiptu, NSZZ „Solidarności” solidaryzuje się również z walczącymi o wolność Libijczykami.
- 01.03.2011** W Narodowym Dniu Pamięci „Żołnierzy Wyklętych” Prezydium Komisji Krajowej złożyło hołd tym, którzy po 1945 r. nigdy nie złożyli broni w walce z nowym okupantem.
- 01.03.2011** Związek przesłał do Głównego Inspektora Pracy propozycje dotyczące ukroczenia bezkarności pracodawców, którzy nie wypłacają wynagrodzeń. Możliwość składania pozwów zbiorowych przez pracowników, nowe zadania dla Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, czy ogólnopolski rejestr pracodawców niewypłacających wynagrodzeń - to niektóre z nich.
- 07.03.2011** Związek rozpoczął akcję zbierania 100 tys. podpisów pod projektem ustawy przewidującym wzrost płacy minimalnej do 50 proc. przeciętnego wynagrodzenia

w Polsce. „Solidarności” jest inicjatorem projektu ustawy, ale z powodów formalnych powołała Komitet Inicjatywy Obywatelskiej, który tworzą przedstawiciele Związku: członkowie Prezydium KK oraz przewodniczący regionów i sekretariatów branżowych.

- 9.03.2011** Prezydent UEFA Michel Platini potwierdził, że EURO 2012 będzie okazją do promocji „Solidarności” i jej dokonań. Zapowiedział też, że uczuli polskich partnerów na problem dobierania partnerów do sponsoringu futbolu.
- 11.03.2011** Benedykt XVI podziękował przewodniczącemu KK za list, który skierowali do Ojca Świętego członkowie Komisji Krajowej w styczniu.
- 16.03.2011** Podczas obrad Komisji Krajowej w Łodzi przyjęto uchwałę w sprawie przeprowadzenia akcji protestacyjnej. Zdecydowano o przeprowadzeniu w maju 16 dużych manifestacji przed urzędami wojewódzkimi. Protesty odbędą się w tym samym dniu. W uchwale zaznaczono, że rząd nie realizuje w sposób wystarczający konstytucyjnego obowiązku ochrony osób najuboższych. W dokumencie związkowcy wezwali rząd m.in. do czasowego obniżenia podatku akcyzowego na paliwo, skierowania dodatkowych środków na walkę z bezrobociem i podwyższenia kryteriów dochodowych upoważniających do świadczeń z pomocy społecznej oraz ich wzrostu.
- 31.03.2011** NSZZ „Solidarności” zaapelował do Prezydenta RP o skierowanie do Trybunału Konstytucyjnego ustawy nowelizującej OFE. Z wnioskiem w tej sprawie wystąpił członek prezydium Komisji Krajowej Henryk Nakonieczny podczas spotkania prezydenta z partnerami społecznymi w sprawie zmian w systemie emerytalnym.
- 6.04.2011** Związek apeluje do Polskiego Komitetu Olimpijskiego o włączenie się do Kampanii Fair Play przed Igrzyskami w Londynie i Rio de Janeiro.
- 18.04.2011** Związek apeluje do Bronisława Komorowskiego o interwencję, ponieważ rząd nadal łamie ustawę o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego. Minister finansów Jacek Rostowski wystąpił w sprawie skrócenia czasu pracy nad projektem budżetu do dnia 27 kwietnia. Tym samym związki zawodowe pozbawione zostałyby możliwości

konsultowania wstępnych prognoz makroekonomicznych. W projekcie budżetu na kolejny rok nie zostałyby w ogóle uwzględnione uwagi partnerów społecznych.

- 05.05.2011** Podczas konferencji prasowej w siedzibie Komisji Krajowej Piotr Duda poinformował o utworzeniu Komitetu Obywatelskiej Inicjatywy Ustawodawczej ustawy o zmianie ustawy z dnia 10 października 2002r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.
- 09.05.2011** Podczas obrad w Łodzi Sztab Akcji Protestacyjnej NSZZ „Solidarności” zdecydował o szczegółach akcji protestacyjnych, które odbywać będą się w maju, w całej Polsce.
- 16.05.2011** Delegacja NSZZ „Solidarności” z Piotrem Dudą wzięła udział w 12. Kongresie Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych w Atenach. Związkowcy zaapelowali do ministrów finansów krajów UE o respektowanie autonomii partnerów społecznych i odejście od polityki cięć budżetowych.
- 20.05.2011** Bernadette Ségol została nowym sekretarzem generalnym EKZZ. Jej zastępcą został Józef Niemiec, dotychczasowy sekretarz konfederalny i delegat na Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarności”. Do komitetu sterującego wszedł również Przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ "S".
- 25.05.2011** „Polityka wasza-bieda nasza” – pod takim hasłem we wszystkich miastach wojewódzkich odbyły się protesty zorganizowane przez NSZZ „Solidarności”.
- 14.06.2011** Zwalnianie pracowników mianowanych korpusu służby cywilnej jest niezgodne z konstytucją. Trybunał Konstytucyjny w pełnym składzie rozpoznawał wniosek Prezydenta RP dotyczący ustawy o racjonalizacji zatrudnienia w państwowych jednostkach budżetowych i niektórych innych jednostkach sektora finansów publicznych w latach 2011-2013. To Związek zaapelował do Prezydenta RP o niepodpisywanie ustawy i skierowanie jej do TK.
- 15.06.2011** Komisja Krajowa NSZZ „Solidarności” przesłała do Prokuratora Generalnego zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez Aleksandra Grada, ministra skarbu państwa. Przyczyną zawiadomienia była wypowiedź ministra, który 18 maja podczas Europejskiego Kongresu Gospodarczego w Katowicach publicznie oświadczył, że

podczas najbliższego walnego zgromadzenia akcjonariuszy KGHM Polska Miedź S.A., przedstawiciel Skarbu Państwa nie będzie głosował za powołaniem do rady nadzorczej członków wybranych przez pracowników, tych którzy uczestniczyli w demonstracji pod siedzibą firmy.

- 22.06.2011** Związkowcy w całej Polsce zbierali podpisy pod solidarnościowym projektem ustawy o minimalnym wynagrodzeniu. Stoliki wystawiane w centrach miast, ulotki, baloniki budziły zainteresowanie i przyciągały przechodniów.
- 29.06.2011** Prokuratura Generalna przekazała zawiadomienie „Solidarności” o możliwości popełnienia przestępstwa przez ministra skarbu Aleksandra Grada w sprawie KGHM do Prokuratury Apelacyjnej w Warszawie.
- 30.06.2011** Wszystkie branże i regiony „Solidarności” były reprezentowane na największym od lat proteście zorganizowanym w stolicy. Delegacja "Solidarności" udała się do Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, gdzie na ręce Premiera złożona została petycja zawierająca związkowe postulaty.
- 01.07.2011** Sala BHP została wybrana na oficjalne centrum konferencyjno-kongresowe na czas polskiej prezydencji w Radzie UE.
- 08.07.2011** Patronat honorowy nad uroczystościami 31. Rocznicy Lubelskiego Lipca objęli: Prezydent RP Bronisław Komorowski oraz przewodniczący KK Piotr Duda.
- 18.07.2011** Specjalnie wynajęty autobus przewiózł do Sejmu ok. 300 tys. podpisów zebranych pod solidarnościowym projektem ustawy o podniesieniu minimalnego wynagrodzenia za pracę.
- 25.07.2011** Przewodniczący NSZZ „Solidarności” spotkał się w Sejmie z szefami klubów parlamentarnych w sprawie obywatelskiej inicjatywy ustawodawczej dotyczącej podwyższenia płacy minimalnej.
- 03.08.2011** Związek negatywnie ocenił przygotowane przez Radę Ministrów rozporządzenie w sprawie wysokości płacy minimalnej w 2012r.

- 03.08.2011** Piotr Duda spotkał się z Główną Inspektor Pracy Anną Tomczyk. - Państwowa Inspekcja Pracy to jeden z naszych najważniejszych sojuszników w walce z łamaniem praw pracowniczych – podkreślał.
- 09.08.2011** „Solidarności” apeluje do polskiego rządu o poparcie starań międzynarodowej wspólnoty na rzecz powołania komisji śledczej do spraw łamania praw człowieka w Birmie.
- 12.08.2011** Komisja Krajowa domaga się wyciągnięcia konsekwencji wobec osób lub osoby odpowiedzialnej za przekazanie władzom Białorusi informacji o prywatnym koncie bankowym Alesia Bialackiego, lidera opozycyjnej Wiesny.
- 22.08.2011** Ruszył internetowy serwis HiperWyzysk.pl (www.hiperwyzysk.pl) – specjalna platforma NSZZ „Solidarności”, przez którą pracownicy sieci handlowych i firm ochrony mogą zgłaszać problemy w relacjach ze swoimi pracodawcami.
- 26.08.2011** Prokurator Generalny odpowiedział na pismo Przewodniczącego KK w sprawie przekazania władzom Białorusi informacji o prywatnym koncie bankowym Alesia Bialackiego. Andrzej Seremet poinformował, że w Prokuraturze Generalnej zostało przeprowadzone postępowanie służbowe. Wobec osób, których działania doprowadziły do przekazania danych wyciągnięte zostały konsekwencje natury służbowej i kadrowej.
- 12.09.2011** Związek zwrócił się z apelem do wicepremiera i ministra gospodarki Waldemara Pawlaka o zaangażowanie w rozwiązanie konfliktu w białostockim PKS.
- 15.09.2011** W Sejmie odbyło się pierwsze czytanie obywatelskiego projektu ustawy o płacy minimalnej, przygotowanej przez NSZZ „Solidarności”. W imieniu Komitetu Inicjatywy Obywatelskiej projekt przedstawiał przewodniczący Komisji Krajowej NSZZ Solidarność, Piotr Duda. Wystąpieniu Przewodniczącego i posłów przysłuchiwało się kilkudziesięciu związkowców.
- 17.09.2011** Euromanifestacja we Wrocławiu „Tak dla europejskiej solidarności, tak dla miejsc pracy i praw pracowniczych”.

Organizatorem manifestacji była Europejska Konfederacja Związków Zawodowych, która zrzesza 83 organizacje związkowe z 36 krajów europejskich oraz 12 federacji branżowych. EKZZ reprezentuje 60 mln europejskich pracowników, wydatną pomocą przy organizacji wykazały się struktury branżowe NSZZ „Solidarności”.

- 18.09.2011** Pielgrzymka Ludzi Pracy na Jasną Górę.- Nie wolno nam dopuścić, by ludzie pracy stali się głównymi ofiarami kryzysu wywołanego przez destrukcyjne działania bankierów i finansistów – apelował Piotr Duda.
- 22.09.2011** Bernadette Ségol sekretarz generalny EKZZ złożyła na rece Piotra Dudy podziękowanie za organizację manifestacji we Wrocławiu. - Eurodemonstracja Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych 17 września była ogromnym sukcesem europejskiego ruchu - napisała Ségol.
- 28.09.2011** Delegacja NSZZ „Solidarności” udała się do Gruzji, gdzie brutalne ataki na związki zawodowe, ignorowanie międzynarodowych standardów pracy i ograniczanie praw pracowników to codzienność.
- 18.10.2011** W Belwederze Bronisław Komorowski i Piotr Duda uhonorowali 12 firm certyfikatem Pracodawca Przyjazny Pracownikom. Konkurs organizowany przez NSZZ „Solidarności” odbył się po raz czwarty.
- 25.10.2011** Podczas konferencji prasowej w Gdańsku Przewodniczący „Solidarności” poinformował o przygotowaniach do kampanii – Stop umowom śmieciowym. W ten sposób „Solidarności” chce pomóc głównie młodym pracownikom, których ten problem dotyka.
- 3.11.2011** Po raz kolejny NSZZ „Solidarności” na wniosek Sekretariatu Banków, Handlu i Usług prowadzi akcję zachęcającą do skrócenia handlu w Wigilię. Związkowcy apelują o zamknięcie sklepów w tym dniu o godzinie 14.00.
- 22.11.2011** „Solidarności” zaapelowała do prezydenta Bronisława Komorowskiego o objęcie patronatem i wsparcie organizacji „okrągłego stołu” w sprawie pakietu klimatyczno-energetycznego.

- 08.12.2011** Prokuratura Generalna podzieliła stanowisko NSZZ „Solidarności” w sprawie niezgodności z Konstytucją ustawy wprowadzającej dzień wolny w święto Trzech Króli.
- 15.12.2011** Komisja Krajowa NSZZ „Solidarności” zdecydowała o rozpoczęciu akcji zbierania podpisów pod wnioskiem o referendum obywatelskie w sprawie zachowania obowiązującego obecnie wieku emerytalnego.
- 16.12.2011** Komisja Krajowa NSZZ „Solidarności” zdecydowała o ustanowieniu roku 2012 Rokiem Stabilnego Zatrudnienia.
- 2.01.2012** W całym kraju zbierane były podpisy pod wnioskiem o przeprowadzenie referendum na temat zachowania obecnych rozwiązań emerytalnych. Do akcji, na apel NSZZ „Solidarności”, przyłączyły się inne organizacje i związki zawodowe.
- 9.01.2012** Na stronie www.referendumemerytalne.pl została uruchomiona możliwość wysłania petycji do premiera Donalda Tuska w sprawie referendum emerytalnego.
- 16.01.2012** NSZZ „Solidarności”, OPZZ i Forum Związków Zawodowych zdecydowały o zawieszeniu prac w zespołach Komisji Trójstronnej o czym poinformowali na konferencji prasowej szefowie „Solidarności” - Piotr Duda, OPZZ – Jan Guz i FZZ – Tadeusz Chwałka. Była to pierwsza w historii wspólna konferencja prasowa liderów 3 reprezentatywnych central związkowych. Po raz pierwszy też 3 duże centrale związkowe zamierzają podjąć wspólnie tak zdecydowane działania. Związkowcy poinformowali również, że OPZZ i Forum Związków Zawodowych przyłączą się do prowadzonej przez „Solidarności” akcji zbierania podpisów pod wnioskiem w sprawie zachowania obecnych rozwiązań emerytalnych.
- 25.01.2012** NSZZ „Solidarności” wzywa rząd do zawieszenia decyzji w sprawie podpisania ACTA oraz żąda przeprowadzenia publicznej debaty nad jego treścią.
- 10.02.2012** Przewodniczący Związku wziął udział w pierwszym od ponad pół roku posiedzeniu prezydium Komisji Trójstronnej.

- 15.02.2012** W Sejmie odbyło się pierwsze, w tej kadencji Sejmu, czytanie projektu ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. - Nie ma nic gorszego, bardziej poniżającego pracownika, niż niemożność utrzymania siebie i rodziny pomimo ciężkiej, uczciwej, trwającej cały miesiąc pracy! - mówił Piotr Duda w Sejmie.
- 16.02.2012** 1,4 miliona podpisów pod wnioskiem o przeprowadzenie referendum na temat wieku emerytalnego trafiło do Sejmu. Delegacja NSZZ „Solidarności” wraz z przewodniczącym Piotrem Dudą przekazała je marszałek Sejmu Ewie Kopacz.
- 24.02.2012** Przewodniczący zaapelował do posłów o poparcie wniosku „Solidarności” o przeprowadzenie referendum na temat utrzymania obecnych rozwiązań emerytalnych.
- 28.02.2012** Związkowcy z “Solidarności” odwiedzali posłów w ich biurach w całym kraju. Pytali, jak posłowie zachowają się podczas głosowania wniosku w sprawie referendum.
- 01.03.2012** Piotr Duda jeszcze raz zaapelował do posłów o poparcie wniosku o referendum w sprawie niepodnoszenia wieku emerytalnego. Ostrzegł, że jeśli tak się nie stanie NSZZ „Solidarności” gotowy jest do zdecydowanej reakcji.
- 05.03.2012** 20 tys. ulotek rozdali związkowcy z handlowej „Solidarności” podczas akcji na rzecz ustanowienia niedzieli dniem wolnym od handlu. Z szacunków Związku wynika, że w każdą niedzielę w handlu pracuje ok. 250 tys. osób w większości kobiet. Handlowa „Solidarności” od lat prowadzi kampanie promujące ustanowienie niedzieli dniem wolnym od pracy. KSBHiU jest członkiem-współzałożycielem Europejskiego Przymierza na Rzecz Wolnej Niedzieli, stowarzyszenia zrzeszającego związki zawodowe oraz organizacje pozarządowe z całego kontynentu.
- 10.03.2012** Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarności” przygotowało wniosek do Krajowego Zjazdu Delegatów o nadanie tytułu – Zasłużony dla Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarności” Mariannie Popiełuszko, mamie bł. Ks. Jerzego Popiełuszki, abp. Leszkowi Sławojowi Głodziowi oraz pośmiertnie Lechowi Kaczyńskiemu.

- 12.03.2012** Zakończyła się weryfikacja podpisów pod wnioskiem NSZZ „Solidarności” o referendum ws. planowanych przez rząd zmian emerytalnych. Marszałek Sejmu Ewa Kopacz zapowiada jego głosowanie na ostatnim marcowym posiedzeniu Sejmu, czyli 28-30 marca.
- 23.03.2012** Według badań CBOS 74 % badanych Polaków popiera wniosek NSZZ „Solidarności” o przeprowadzenie referendum w kwestii podniesienia wieku emerytalnego.
- 24.03.2012** Według badania CBOS w ciągu miesiąca notowania NSZZ „Solidarności” poprawiły się o 13 proc. O 2 proc. zmniejszyły się oceny negatywne i wynosiły 32 proc.
- 26/27.03.2012** W namiotowym „miasteczku emerytalnym” ustawionym przed Kancelarią Prezesa Rady Ministrów związkowcy z Gdańska rozpoczęli pikietę w sprawie poparcia wniosku o przeprowadzenie referendum w sprawie wieku emerytalnego. Kolejną grupą, która zasiedliła miasteczko byli związkowcy z Regionu Śląsko-Dąbrowskiego.
- 28.03.2012** Namiotowe miasteczko przeniosło się spod Kancelarii Premiera pod Sejm. Związkowców ze śląsko-dąbrowskiej "Solidarności" zastąpili koledzy z Mazowsza.
- 30.03.2012** Głosowanie nad wnioskiem o referendum w sprawie „reformy emerytalnej” – „od bardzo dawna żadna obywatelska inicjatywa w Polsce nie zyskała tak wielkiego poparcia” - mówił uzasadniając w Sejmie wniosek o referendum przewodniczący Piotr Duda. Mimo tak ogromnego poparcia Sejm odrzucił wniosek. Przeciw referendum opowiedzieli się posłowie PO i PSL.
- 19.04.2012** Komisja Europejska przyjęła strategię zwiększania zatrudnienia w UE, w której wskazuje m.in. na wagę płac minimalnych w zwalczaniu ubóstwa i nierówności społecznych oraz pobudzaniu popytu.
- 25.04.2012** Według badań CBOS 79% dorosłych Polaków jest przeciwnych podniesieniu wieku emerytalnego mężczyzn do 67 lat, a 86 % nie popiera podwyższenia wieku emerytalnego kobiet do 67 lat.

- 07.05.2012** W Centrum Prasowym Foksal w Warszawie podczas specjalnej konferencji prasowej odbyła się premiera spotu z kampanii „Stop 67” – „Żądamy prawdziwej reformy”.
- 08.05.2012** W spokojnej atmosferze odbyło się spotkanie delegacji NSZZ „Solidarności” z premierem Donaldem Tuskiem. Szefowi rządu towarzyszył minister pracy Kazimierz Kosiniak-Kamysz. „Solidarności” reprezentowali przewodniczący Piotr Duda, Henryk Nakoneczny, członek prezydium odpowiedzialny za dialog społeczny i Jerzy Wielgus, zastępca przewodniczącego. Piotr Duda wręczył Premierowi projekty ustaw przygotowanych przez NSZZ „Solidarności” dotyczące pracy tymczasowej i „oskładkowania” umów śmieciowych.
- 09.05.2012** „Emerytalne miasteczko” wróciło przed Sejm RP. Kilkuset związkowców z Regionu Łódzkiego manifestowało przeciwko podniesieniu wieku emerytalnego.
- 10.05.2012** Miasteczko po Regionie Ziemia Łódzka przejął Region Dolny Śląsk. Po raz pierwszy w historii naszego Związku odbyło się pod namiotami nadzwyczajne posiedzenie Komisji Krajowej. W przyjętym stanowisku NSZZ „Solidarności” zaapelowała do Parlamentu o zawieszenie prac nad rządowym projektem w sprawie wydłużenia wieku emerytalnego do 67 lat. Po posiedzeniu odbyła się debata publiczna, w której wskazywano alternatywę dla rządowego projektu, mogącego uzdrowić system ubezpieczeń społecznych w Polsce. W dyskusji panelowej uczestniczyli: prof. Grażyna Ancyparowicz (ekonomista – finanse publiczne – APS – WSNS), prof. Ryszard Bugaj (ekonomista PAN), prof. Józefina Hrynkiewicz (socjolog – polityka społeczna – demografia – UW), prof. Mieczysław Kabaj (ekonomista – rynek pracy – IPiPS), prof. Wiesława Kozek (socjolog pracy – UW), prof. Włodzimierz Pańków (socjolog – system ubezpieczeń społecznych – PAN), prof. Jerzy Żyżyński (ekonomista – polityka fiskalna – UW). Moderatorem debaty był Andrzej Urbański.
- 11.05.2012** W głosowaniu Sejm przyjął ustawę o wydłużeniu wieku emerytalnego. W wyniku takiej decyzji związkowcy z Solidarności postanowili zablokować wyjścia z Sejmu.
- 23.05.2012** Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarności” negatywnie zaopiniowało poselski projekt ustawy o likwidacji IPN autorstwa SLD.

Siedmioosobowa delegacja "Solidarności" miała wejść na galerię w Senacie, aby przysłuchiwać się pracom nad ustawą wydłużającą wiek emerytalny dla kobiet i mężczyzn do 67 roku życia. Jednak podobnie jak wcześniej Marszałek Sejmu Ewa Kopacz, Marszałek Senatu Bogdan Borusewicz nie wyraził zgody na obecność przedstawicieli Związku.

- 24.05.2012** Przed Pałacem Prezydenckim w Warszawie odbyła się pikietą „Solidarności” przeciw ustawie podwyższającej wiek emerytalny. Szef Związku przekazał prezydentowi petycję oraz 3 projekty ustaw przygotowane przez "Solidarność: w sprawie podwyższenia płacy minimalnej, o pracy tymczasowej i tzw. umowach śmieciowych. Prezydent Bronisław Komorowski zapewnił, że będzie się starał, aby rząd zajął się tymi projektami
- 24.05.2012** Senat przyjął ustawę wydłużającą wiek emerytalny.
- 24.05.2012** Prezydium KK przedstawiło propozycję hasła, które powinno towarzyszyć Związkowi w dalszej działalności zarówno podczas działań związanych z wiekiem emerytalnym jak i kolejnych akcji związkowych „I tak wygram...!”
- 05.06.2012** Związek składa skargę do Międzynarodowej Organizacji Pracy w związku z łamaniem przez Rząd RP praw związkowych.
- 14.06.2012** Ruszyła V edycja ogólnopolskiej Akcji Certyfikacyjnej „Pracodawca Przyjazny Pracownikom”. NSZZ „Solidarności” szuka firm przestrzegających prawa pracy i w praktyce realizujących idee dialogu społecznego. Celem akcji jest promowanie dobrych praktyk w zakładach pracy w Polsce.
- 18.06.2012** Sąd Najwyższy uwzględnił w swoim orzeczeniu postulat NSZZ „Solidarności”, że pracodawca musi konsultować z organizacją związkową zamiar zwolnienia pracownika i nie może zasłaniać się brakiem listy członków związku.
- 20.06.2012** Na budynku siedziby Związku w Gdańsku zawisły banery z hasłem „I tak wygramy...!”. To hasło, które towarzyszyć będzie „Solidarności” w najbliższym czasie podczas kolejnych akcji związkowych. Oprócz banneru

Związek zaprojektował również koszulki oraz znaczki z polską i angielską wersją hasła: „I tak wygramy...” – „We will win, anyway!”. Hasło i baner będą towarzyszyć wszystkim meczom, które odbywać się będą w Gdańsku. oraz zaplanowanej na 22 czerwca wizycie delegacji UEFA w "Solidarności".

- 22.06.2012** Prezydent UEFA Michael Platini był gościem Związku. Przed meczem ćwierćfinałowym zwiedził wystawę „Drogi do wolności” oraz historyczną salę BHP w Stoczni Gdańskiej.
- 28.06.2012** Sejm przyjął ustawę ograniczającą prawa obywatelskie w ustawie o zgromadzeniach.
- 03.07.2012** Komisja Krajowa przyjęła stanowisko w sprawie ustawy o zgromadzeniach publicznych, w którym zwraca uwagę, że zmiany w ustawie dokonane z inicjatywy Prezydenta RP ograniczają podstawowe prawo wolności obywateli - prawo do zgromadzeń publicznych. Komisja Krajowa stwierdziła, że zmiany praktycznie uniemożliwiają zorganizowanie legalnej manifestacji, ponadto zostały przyjęte bez konsultacji społecznych.
- 20.07.2012** Marszałek Sejmu Ewa Kopacz, po pozytywnej opinii Rady Ochrony Pracy, mianowała na stanowisko Głównego Inspektora Pracy, Iwonę Hickiewicz.
- 20.07.2012** Zespół Komisji Krajowej ds. polityki klimatycznej wezwał rząd do podjęcia bardziej zdecydowanych działań mających na celu ograniczenie negatywnych dla Polski skutków unijnej polityki klimatycznej.
- 09.08.2012** Komisja Europejska zarejestrowała wniosek o przeprowadzenie Europejskiej Inicjatywy Ustawodawczej (EIU) w sprawie zawieszenia europejskiego pakietu klimatyczno-energetycznego. Jednym z wnioskodawców była NSZZ „Solidarności”.
- 28.08.2012** Członkowie Komisji Krajowej odpiłowali napis „im. Lenina” z bramy nr 2 Stoczni Gdańskiej. Napis został zainstalowany na bramie na polecenie prezydenta Gdańska Pawła Adamowicza, pod pretekstem powrotu do „historycznego” wyglądu bramy. Decyzja nie była konsultowana z mieszkańcami Gdańska. W miejscu odpiłowanego napisu członkowie KK zawiesili transparent z napisem „Solidarności”.

- 29.08.2012** Komisja Krajowa podjęła decyzję o złożeniu skargi do Trybunału Konstytucyjnego na podwyższenie i zrównanie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn do 67 roku życia.
- 31.08.2012** Na zakończenie głównych obchodów 32. rocznicy podpisania Porozumień Sierpniowych w Gdańsku, odsłonięty został pomnik ks. prałata Henryka Jankowskiego.
- 03.09.2012** Policja wraz z ekipą i nakazem prokuratorskim w ramach prowadzonego przeciwko NSZZ „Solidarności” śledztwa, aresztowała odpitowany napis „im. Lenina”.
- 07.09.2012** Ruszyła miesięczna (internetowo-kinowa) kampania informacyjna NSZZ „Solidarności” pod hasłem – „Nie chcemy pracować aż do śmierci”, przypominająca o skutkach wydłużenia wieku emerytalnego.
- 13.09.2012** Komisja Krajowa złożyła skargę do Komisji Europejskiej w sprawie nieprawidłowego wdrożenia unijnego prawa w Polsce, obowiązujący przepis kodeksu pracy 25 (1) dotyczący umów na czas określony nie realizuje celu dyrektywy Unii Europejskiej, ponieważ nie zapobiega nadużywaniu tego typu umów.
- 16.09.2012** "Jasnogórska Matko naucz nas kochać Kościół, który jest naszym domem" - pod tym hasłem w Częstochowie odbyła się jubileuszowa XXX Pielgrzymka Ludzi Pracy.
- 21.09.2012** W ramach tzw. szkoły letniej w Gdańsku odbyło się spotkanie na szczycie PERC MKZZ, europejskich struktur Międzynarodowej Konfederacji Związków Zawodowych. W obradach uczestniczyła m.in Bernadette Ségol, sekretarz generalna EKZZ.
- 29.09.2012** Członkowie NSZZ „Solidarności” wzięli udział w ogólnopolskim marszu „Obudź się Polsko”. O udział w tej akcji zaapelowała Komisja Krajowa podczas posiedzenia 28 sierpnia. Dla „Solidarności” był to kolejny etap walki o godność ludzi pracy. Zamanifestowano dezaprobatę dla działań rządu. Całość zakończyły wystąpienia na Placu Zamkowym lidera PiS Jarosława Kaczyńskiego i przewodniczącego Piotra Dudy.

- 02.10.2012** Za święto przypadające w dzień wolny pracownikowi przysługuje dodatkowy dzień wolny od pracy – Trybunał Konstytucyjny przyznał rację NSZZ „Solidarności”, ale na rozpatrzenie skargi „Solidarności” potrzebował aż półtora roku.
- 04.10.2012** Prezydent podpisał nowelizację ustawy o zgromadzeniach publicznych, która znacznie ogranicza podstawowe prawo wolności obywateli - prawo do zgromadzeń publicznych.
- 11.10.2012** O trudnej sytuacji gospodarczej i doświadczeniach w walce z kryzysem z udziałem przewodniczącego Piotra Dudy rozmawiali w Budapeszcie liderzy central związkowych z krajów Europy Środkowo-Wschodniej (tzw. Grupy Wyszehradzkiej).
- 24.10.2012** W Cieszanowie (woj. podkarpackie) odbył się pogrzeb Andrzeja Buczka, przewodniczącego Regionu Ziemia Przemyska, który po długiej chorobie zmarł 21 października.
- 29.10.2012** Ruszyła kampania NSZZ „Solidarności” „Stop umowom śmieciowym”, której symbolem był „Syzyf-Syf”. To pierwsza w historii Związku ogólnopolska kampania społeczna prowadzona na tak dużą skalę.
- 31.10.2012** Serdecznie gratuluję i życzę wytrwałości – napisał w liście do Zbigniewa Bońka przewodniczący „Solidarności” Piotr Duda, po jego wyborze na szefa Polskiego Związku Piłki Nożnej.
- 14.11.2012** W październiku komitet wykonawczy Europejskiej Konfederacji Związków Zawodowych zaapelował o podjęcie wspólnych działań na rzecz wsparcia Kontraktu Socjalnego. W ramach ogłoszonego przez EKZZ „Dnia działań i solidarności”, szef Związku przekazał do publicznej wiadomości deklarację „Na rzecz europejskiego paktu socjalnego”.
- 15.11.2012** W imieniu NSZZ „Solidarności” przewodniczący wysłał Barakowi Obamie list gratulacyjny po ponownym jego wyborze na urząd prezydenta USA.

- 21.11.2012** Sąd Najwyższy przyznał rację NSZZ „Solidarności” w sprawie tzw. listy imiennej pracowników, rozstrzygając, że związek zawodowy nie ma obowiązku ujawniania m.in. listy członków związku.
- 21.11.2012** Komisja Krajowa zdecydowała o skierowaniu do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności z konstytucją nowelizacji ustawy o zgromadzeniach.
- 22-23.11.2012** W hali Targów Kieleckich odbył się 26 Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarności”. Wśród zaproszonych gości znaleźli się prezydent Kielc Wojciech Lubawski, Główna Inspektor Pracy Iwona Hickiewicz, Prezes IPN Łukasz Kamiński. Delegaci uzupełnili skład Komisji Krajowej. W trakcie obrad przeprowadzono dwie debaty dotyczące szeroko rozumianej polityki społecznej i przemysłowej.
- 28.11.2012** Przedstawiciele Prezydium Komisji Krajowej spotkali się w Brukseli z sekretarzem generalną EKZZ Bernadette Ségol. Rozmowy dotyczyły m.in. poparcia, którego ostatni Krajowy Zjazd Delegatów udzielił „Kontraktowi dla Europy”.
- 26.11.2012** NSZZ „Solidarności” po raz pierwszy przyznała certyfikaty Liderom Dialogu. Otrzymały go dwie sieci handlowe – Kaufland i Makro Cash&Carry oraz dwie firmy ochrony osób i mienia – Impel i Konsalnet.
- 06.12.2012** NSZZ „Solidarności” podpisał z Naczelnym Dyrektorem Archiwów Państwowych porozumienie pozwalające na lepszą dostępność zasobów Archiwum Komisji Krajowej.
- 07.12.2012** W Berlinie odbyło się piąte Polsko – Niemieckie Forum Związkowe. Rozmowy dotyczyły m.in. systemów emerytalnych i państwowych systemów opieki społecznej.
- 8.12.2012** Po długiej i ciężkiej chorobie zmarł Julian Andrzej Konecki. Od czterech kadencji przewodniczący Sekretariatu Przemysłu Chemicznego, Przewodniczący Sekcji Krajowej Ceramików, członek Komisji Krajowej.
- 12.12.2012** Ruszyła kolejna edycja, prowadzonej przez „Solidarność”, w sieciach handlowych, akcji „Nie przehandluj pierwszej gwiazdki”.

- 2.01.2013** Rozpoczął się ogłoszony przez KZD „Rok Powstania Styczniowego”.
- 6.01.2013** Szymon Wawrzyszko został nowym szefem Zarządu Regionu Ziemia Przemyska NSZZ „Solidarność”..
- 24.01.2013** Komisja Krajowa obradująca w Gdańsku przyjęła stanowisko, w którym zwraca się do Rządu RP o nieprzyjmowanie dyrektywy tytoniowej UE z uwagi na to, że przemysł tytoniowy to „źródło dochodu około 13 tysięcy rodzin z polskich, małych gospodarstw o długich tradycjach produkcji oraz setki tysięcy miejsc pracy w przemyśle przetwórczym. Znowelizowane zapisy dyrektywy tytoniowej spowodują wielomiliardowe straty dla polskiej gospodarki i przemysłu tytoniowego, poszerzą szarą strefę produkcji i przemytu tytoni, nie osiągając założeń ochrony zdrowia.” Na posiedzeniu obecny był Jan Pietrzak, który otrzymał tytuł Człowieka Roku „Tygodnika Solidarność”.
- 29.01.2013** W Warszawie z przedstawicielami NSZZ „Solidarność” spotkał się dr Michael K.Addo, jeden z członków Grupy Roboczej ONZ ds. Biznesu i Praw Człowieka.
- 29.01.2013** Komisja Krajowa w partnerstwie z Norweską Konfederacją Związków Zawodowych (LO) z początkiem roku 2013 rozpoczęła realizację projektu pt. „Rokowania zbiorowe w firmach ponadnarodowych”.
- 30.01.2013** W Belwederze Prezydent RP Bronisław Komorowski oraz przewodniczący NSZZ „Solidarność” Piotr Duda, uhonorowali wybranych pracodawców Certyfikatem Pracodawca Przyjazny Pracownikom.
- 30.01.2013** Przewodniczący Piotr Duda spotkał się w warszawskim biurze Komisji Krajowej z ambasadorem Danii Steenem Hommelem. Głównym tematem rozmowy był dialog społeczny i jego znaczenie w rozwiązywaniu trudnych problemów w kraju.
- 31.01.2013** Dzięki staraniom Sekretariatu Spożywców, wspomaganym przez przewodniczącego KK, Polska nie poprze unijnej dyrektywy tytoniowej.

- 5.02.2013** Prokuratura Rejonowa Gdańsk-Oliwa umorzyła sprawę usunięcia napisu "im. Lenina" z historycznej Bramy nr 2 Stoczni Gdańskiej.
- 13.02.2013** Ekspert Komisji Krajowej, profesor Uniwersytetu Gdańskiego, nasz kolega Marcin Zieleniecki znalazł się w rankingu „50 najbardziej wpływowych prawników”, przygotowanym przez Dziennik Gazetę Prawną.
- 22.02.2013** Związkowcom kolejowym udało się osiągnąć tymczasowe porozumienie z pracodawcami z Grupy PKP. Mediacje doprowadziły do ustalenia zasad na cały rok 2013. Do końca czerwca br. mają zostać ustalone zasady, które będą obowiązywać od 2014 r. co zakończy spór zbiorowy.
- 26.02.2013** Związkowiec „Solidarności”, pracownik Biedronki po dwuletnim procesie wygrał z pracodawcą. Sąd pierwszej instancji w nieprawomocnym jeszcze wyroku orzekł, że wobec pracownika naruszono zasadę równego traktowania w zatrudnieniu. To pierwsza z kilkunastu identycznych spraw, które członkowie „Solidarności” wytoczyli sieci Biedronka.
- 05.03.2013** W Kielcach późnym wieczorem zakończyły się obrady Sztabu Akcji Protestacyjnego. Szefowie regionów i sekretariatów branżowych NSZZ „Solidarność” ustalali strategię Związku na najbliższe miesiące.
- 7.03.2013** Obradujący w Spale Kongres Sekretariatu Przemysłu Chemicznego wybrał nowego przewodniczącego. Został nim Mirosław Miara, dotychczasowy wiceprzewodniczący Sekretariatu.
- 15.03.2013** Stephen Mull, ambasador USA w Polsce spotkał się w siedzibie Komisji Krajowej w Gdańsku z przewodniczącym NSZZ „Solidarności” Piotrem Dudą.
- 16.03.2013** Przedstawiciele ponad 100 organizacji, stowarzyszeń i związków zawodowych spotkali się w historycznej Sali BHP Stoczni Gdańskiej. Tylko w ubiegłym roku obywatele pod różnymi inicjatywami zebrali ponad 4,5 mln podpisów, które albo nie zostały wzięte pod uwagę, albo po pierwszym czytaniu trafiły do sejmowej zamrażarki. Spotkanie zyskało nazwę „Platforma Oburzonych” i było dużym wydarzeniem medialnym. „Platforma oburzonych” to spotkanie różnych środowisk,

stowarzyszeń i inicjatyw obywatelskich, których aktywność została zignorowana przez polityków.

- 20.03.2013** Członkowie Komisji Krajowej wystosowali list do nowego papieża - Ojca Świętego Franciszka.
- 20.03.2013** Komisja Krajowa powołała Zespół ds. Rozwoju Przemysłu.
- 26.03.2013** Przed bramą Huty Pokój w Rudzie Śląskiej Międzyzwiązkowy Komitet Protestacyjno-Strajkowy oficjalnie zainaugurował strajk generalny na Górnym Śląsku i w Zagłębiu Dąbrowskim. Związki szacują, że w sumie od pracy powstrzymało się nawet 200 tys. osób. Główne postulaty Związku to
- Stworzenia osłonowego systemu regulacji finansowych oraz ulg podatkowych dla przedsiębiorstw utrzymujących zatrudnienie w okresie niezawinionego przestoju produkcyjnego.
 - Wprowadzenia systemu rekompensat dla przedsiębiorstw objętych skutkami Pakietu Klimatyczno-Energetycznego.
 - Ograniczenie stosowania umów śmieciowych.
 - Likwidacji NFZ.
 - Utrzymanie rozwiązań emerytalnych, przysługujących pracownikom zatrudnionym w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze.
 - Zaprzestanie likwidacji szkół i zaprzestania przerzucania finansowania szkolnictwa publicznego na samorządy.
- 27.03.2013** Do Donalda Tuska zostało wysłane pismo, w którym przedstawione są postulaty „Solidarności”. Związek czeka na reakcję szefa rządu do 17 kwietnia. Jeśli reakcji nie będzie, nie wyklucza się ogólnopolskich protestów. Postulaty zostały sformułowane w Uchwale nr 2/13 Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” i zwracają przede wszystkim uwagę na konieczność wycofania szkodliwych dla pracowników projektów nowelizacji Kodeksu pracy dotyczących uelastycznienia czasu pracy. Brak reakcji może doprowadzić do eskalacji niezadowolenia społecznego i fali akcji protestacyjnych w całej Polsce – ostrzega w liście Piotr Duda.
- 18.04.2014** Jak wynika z pisma Ministra pracy, który występuje w imieniu premiera Donalda Tuska, rząd nie zamierza wycofać się ze zmian w Kodeksie pracy, wprowadzających

12-to miesięczny okres rozliczeniowy oraz elastyczne formy czasu pracy. Wycofanie tych projektów było pierwszym i podstawowym warunkiem powstrzymania się Związku od podjęcia akcji protestacyjnych. Zatem wszystko wskazuje na to, że rząd zmierza do konfrontacji. Dlatego na 23 kwietnia zwołany zostanie do Warszawy Sztab Akcji Protestacyjnej NSZZ „Solidarność”, na którym podjęte zostaną decyzje dot. dalszych działań Związku.

- 23.04.2013** W Warszawie zebrał się Sztab Akcji Protestacyjnej NSZZ „Solidarność”. Po długiej i ożywionej dyskusji podjęto decyzję o przeprowadzeniu na szczeblu zakładów sondażowego referendum strajkowego. Akcja prowadzona będzie do końca czerwca. Kulminacja protestu przypadnie na wrzesień.
- 24.04.2013** W Warszawie odbyła się międzynarodowa konferencja na temat budowania dialogu w branży handlu. Niemal 50 uczestników z Polski, Bułgarii i Rumunii debatowało, w jaki sposób pracownicy tego sektora mogą poprawiać swoje warunki pracy.
- 09.05.2013** Z inicjatywy Komisji Krajowej ruszyło sondażowe referendum strajkowe przeciw zmianom w prawie pracy.
- 15.05.2013** W reakcji na medialne informacje o rzekomym zatrudnianiu pracowników przez „Solidarności” na umowy śmieciowe, przewodniczący KK Piotr Duda oraz Krzysztof Dośła przewodniczący Regionu Gdańskiego złożyli do gdańskiego oddziału PIP wnioski o kontrolę.
- 3.06.2013** Ruszyła szósta edycja akcji certyfikacyjnej Pracodawca Przyjazny Pracownikom pod honorowym patronatem Prezydenta RP.
- 13.06.2013** Na wniosek „Solidarności” Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodne z ustawą zasadniczą rządowe zmiany dot. norm czasu pracy osób niepełnosprawnych. Chodzi o zmianę polegającą na wydłużeniu z 7 do 8 godzin na dobę oraz z 35 do 40 godzin tygodniowo wymiaru czasu pracy osób legitymujących się orzeczeniem o znacznym lub o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.
- 14.06.2013** Sejm na wniosek rządu przyjął antypracowniczą nowelizację kodeksu pracy, wprowadzając m.in. 12-miesięczny okres rozliczeniowy i elastyczne formy czasu pracy.

- 20.06.2013** Komisja Krajowa podsumowała wyniki referendum sondażowego przeprowadzanego w miesiącach maj/czerwiec wśród członków Związku. W referendum udział wzięło 493 587 osób, co stanowiło – 72,59 proc. uprawnionych. Ponad 86 proc. opowiedziało się za ogólnopolską akcją protestacyjną w Warszawie.
- 26.06.2013** W reakcji na uchwalenie antypracowniczych zmian w kodeksie pracy bez konsultacji społecznych strona związkowa zawiesiła udział w posiedzeniach Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych. Do obecnego na spotkaniu premiera zwrócono się o odwołanie ministra Władysława Kosiniaka-Kamysza.
- 16.07.2013** Bernadette Ségol, Sekretarz Generalna EKZZ i Sharan Burrow, Sekretarz Generalna MKZZ w oficjalnych pismach zwróciły się do premiera polskiego rządu z apelem o przywrócenie warunków dla rzeczywistego i skutecznego dialogu społecznego w Polsce.
- 10.08.2013** "Referenda dla obywateli" – pod takim hasłem odbyło się w Łodzi spotkanie organizowane przez NSZZ „Solidarności” i Instytut Spraw Obywatelskich z Łodzi.
- 28.08.2013** Komisja Krajowa podjęła uchwałę dopuszczającą oraz określającą zasady i sposób głosowania przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość czyli e-głosowanie.
- 11-14.09.2013** W Warszawie odbyły się Ogólnopolskie Dni Protestu.
- 11.09.2013** Protesty rozpoczęły się w środę od pikiet przed ministerstwami. Tzw. Dzień Branżowy odbywał się przed siedzibami: Min. Zdrowia, Min. Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej, Min. Gospodarki, Min. Spraw Wewnętrznych, Min. Skarbu, Min. Pracy i Polityki Społecznej oraz Min. Rolnictwa. Po zakończeniu pikiet i wręczeniu branżowych petycji urzędnikom (żaden z ministrów nie spotkał się z protestującymi) uczestnicy przeszli pod Sejm RP, gdzie odbyła się wspólna manifestacja (26 tys. uczestników). Od tego momentu rozpoczęło swoje funkcjonowanie miasteczko namiotowe, które działało do 14 września.

- 12.09.2013** Dzień Ekspercki. Pod Sejmem miały miejsce dwie debaty - na temat polityki przemysłowej. oraz debata "Zdrowie: system, pacjent, pracownik – misja czy zysk?" poświęcona służbie zdrowia. Uczestnikami byli m.in. prof. Ryszard Bugaj, Stephane Portet, prof. Józefa Hrynkiewicz.
- Poza debatami, o godz. 12.00 przed budynkiem Ministerstwa Edukacji Sekretariat Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarności” zorganizował kilkuset osobową demonstrację.
- 13.09.2013** happening w ramach Hyde Park przed Sejmem - Piotr Duda, Jan Guz oraz Tadeusz Chwałka odsłoniли złoty pomnik premiera Donalda Tuska w peruwiańskiej czapce z piłką pod pachą. Pod figurą znajduje się napis: „premierowi naród”.
- 14.09.2013** Kulminacja protestu - ulicami stolicy przeszła 200-tysięczna manifestacja pod hasłem „Dość lekceważenia społeczeństwa”.
- 15-16.09.2013** Ogólnopolska Pielgrzymka Ludzi Pracy na Jasną Górę. To pierwsza, na którą związkowcy przybyli prosto z warszawskiej manifestacji przeciwko polityce rządu.
- 01.10.2013** Komisja Krajowa podjęła decyzję o złożeniu do Trybunału Konstytucyjnego wniosku o zbadanie zgodności art. 150 § 3 pkt 2 Kodeksu pracy z art. 1, 2 ust. 1 i 4 Konwencji MOP Nr 135 dotyczącej ochrony przedstawicieli pracowników w przedsiębiorstwach i przyznania im ułatwień.
- 10.10.2013** W Warszawie w Centrum Partnerstwa Społecznego "Dialog" odbyła się debata "Dialog społeczny - konieczne nowe otwarcie". Liderzy trzech central związkowych, byli przewodniczący Komisji Trójstronnej oraz przedstawiciele świata nauki debatowali nad nową formułą dialogu społecznego w Polsce.
- 16.10.2013** W Polskiej Agencji Prasowej powstała organizacja zakładowa NSZZ "Solidarność". Z inicjatywą założenia związku wyszli dziennikarze pracujący w regionalnych ośrodkach PAP, ale do organizacji przystępują też stopniowo dziennikarze z centrali agencji w Warszawie
- 25.10.2013** W przeprowadzonym na początku października przez CBOS badaniu aż 65 proc. respondentów dobrze oceniło organizację i sposób przeprowadzenia wrześniowych protestów, 69 proc. (od września wzrost o 19 pkt.) poparło tę akcję, a 59 proc.

(wzrost również o 19 pkt proc.) uważa, że organizacje związkowe reprezentują interesy ludzi takich jak oni.

- 30.10.2013** W Pałacu Prezydenckim odbyło się spotkanie partnerów społecznych z prezydentem RP Bronisławem Komorowskim na temat zmian w formule dialogu społecznego. Związki zawodowe złożyły własne propozycje zmian i zadeklarowały kontynuowanie rozmów dwustronnych z pracodawcami.
- 19.11.2013** Zmarła Marianna Popiełuszko, mama Błogosławionego ks. Jerzego Popiełuszki – kapelana „Solidarności”. Miała 93 lata.
- 21.11.2013** „Rozproszone archiwa Solidarności” – pod takim hasłem w historycznej sali BHP Stoczni Gdańskiej odbyła się konferencja naukowa na temat stanu archiwaliów naszego Związku.
- 23.11.2013** Odbyły się uroczystości pogrzebowe Marianny Popiełuszko. Mszę św. w kościele św. Apostołów Piotra i Pawła, której przewodniczył abp Edward Ozorowski, metropolita białostocki koncelebrowali kard. Kazimierz Nycz, metropolita warszawski, abp Sławoj Leszek Głódź, metropolita gdański, arcybiskup senior Stanisław Szymecki oraz trzej biskupi. Matka błogosławionego ks. Jerzego Popiełuszki - kapelana „Solidarności” - spoczęła na cmentarzu w Suchowoli.
- 27.11.2013** Przewodniczący NSZZ „Solidarności” wysłał list do Michela Platiniego wskazując na warunki pracy robotników przygotowujących Mundial 2022 w Katarze.
- 05.12.2013** Prezydium Komisji Krajowej zdecydowanie potępiło atak sił policyjnych na pokojowe zgromadzenia obywateli na Ukrainie oraz zadeklarowało współpracę ze związkami zawodowymi i pełne wsparcie dla europejskich aspiracji kraju.
- 11.12.2013** Ambasador Szwecji w Polsce Staffan Herrström wraz z małżonką Karin, podczas wizyty w Gdańsku, spotkali się z przewodniczącym NSZZ „Solidarności” Piotrem Dudą.
- 14.12.2013** W Sosnowcu odbyło się spotkanie Piotra Dudy, Jana Guza i Tadeusza Chwałki z przewodniczącym Parlamentu Europejskiego Martinem Schulzem. Temat – stan

dialogu w Polsce, łamanie unijnych dyrektyw oraz konwencji MOP m.in. dot. czasu pracy.

- 19.12.2013** Jak co roku przewodniczący NSZZ „Solidarności” zaapelował do pracodawców z branży handlowej o skrócenie do godz. 14.00 czasu pracy w Wigilię Bożego Narodzenia.
- 20.12.2013** Komisja Europejska zdecydowała o wszczęciu postępowania wobec Polski w związku z uchybieniami dotyczącymi stosowania umów na czas określony. To reakcja na skargę NSZZ „Solidarności”.
- 21.01.2014** NSZZ „Solidarności” skierował do Komisji Europejskiej skargę na nowelizację Kodeksu pracy. Dotyczy ona m.in. łamania dyrektywy o czasie pracy.
- 31.01.2014** Marcin Zieleniecki, ekspert Komisji Krajowej, profesor UG, ponownie znalazł się na liście 50 najbardziej wpływowych prawników w Polsce, przygotowanej przez Dziennik Gazetę Prawną.
- 04.02.2014** W związku z łamaniem praw związkowych Piotr Duda zwrócił się do wszystkich związkowców i sympatyków "Solidarności" z prośbą o bojkotowanie sklepów Lidl w lutym.
- 20.02.2014** NSZZ „Solidarności” uruchomił akcję pomocy dla Ukrainy. Były to przede wszystkim środki opatrunkowe i materiały pierwszej pomocy medycznej, ale również bezpośrednia pomoc konkretnym poszkodowanym.
- 21.02.2014** W całej Polsce odbyły się przed sklepami sieci Lidl akcje protestacyjne w reakcji na zwolnienie liderów Organizacji Zakładowej NSZZ „Solidarności”. Organizowano pikety i rozdawano ulotki. „Solidarności” wezwała swoich członków do bojkotu sklepów sieci Lidl.
- 21.02.2014** Przewodniczący Piotr Duda zwrócił się do członków Związku z apelem o oddawanie krwi dla ofiar przemocy na kijowskim Majdanie.

- 26.02.2014** Mistrz olimpijski z Soczi w łyżwiarstwie szybkim, członek NSZZ „Solidarności” Zbigniew Bródka odebrał w Łowiczu z rąk przewodniczącego Związku Piotra Dudy specjalny dyplom i nagrodę finansową.
- 25.02.2014** Na budynku Komisji Krajowej w Gdańsku umieszczona została flaga NSZZ „Solidarności” w żółto-niebieskich barwach Ukrainy. To wyraz hołdu dla osób, które zginęły podczas wydarzeń na Ukrainie.
- 28.02.2014** Związki zawodowe i pracodawcy będą wspólnie pracować nad projektem nowej ustawy o dialogu społecznym. To wynik spotkania liderów reprezentatywnych central związkowych i reprezentatywnych organizacji pracodawców.
- 4.03.2014** Rada Ministrów przyjęła projekt nowelizacji ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w wyniku czego zatrudnieni na umowę zlecenie uzyskają prawo do zasiłku dla bezrobotnych i wyższe świadczenia. Rząd zapowiedział też oskładkowanie wynagrodzeń członków rad nadzorczych. To skutek kampanii społecznej NSZZ „Solidarności” „Syzyf-Syf” przeciwko umowom śmieciowym.
- 08.03.2014** Odbyła się pikietą NSZZ „Solidarności” przed ambasadą rosyjską w Warszawie. Ponad dwutysięczny tłum związkowców protestował przeciwko działaniom Rosji na Ukrainie.
- 13.03.2014** Europejski Trybunał Sprawiedliwości uznał, że art. 33 Kodeksu pracy jest niezgodny z Dyrektywą 99/70/WE z 28 czerwca 1999 r. Chodzi o okres wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas określony, mającej trwać dłużej niż 6 miesięcy.
- 22.03.2014** Sejm odrzucił w pierwszym czytaniu dwa projekty ustaw dotyczące zakazu handlu w niedzielę - obywatelski i poselski. Oba zakładają zmianę przepisów Kodeksu pracy, który przewiduje obecnie, że praca w placówkach handlowych jest zakazana jedynie w święta.
- 24.03.2014** Przewodniczący NSZZ „Solidarności” Piotr Duda, na zaproszenie protestujących, spotkał się w Sejmie z rodzicami dzieci niepełnosprawnych.

- 4.04.2014** Manifestacja EKZZ w Brukseli na rzecz Europy socjalnej. W proteście wzięło udział ponad 60 tys. związkowców, w tym ponad 100-osobowa grupa z NSZZ „Solidarności”.
- 14.04.2014** W Poznaniu odbyło się XII Forum Prawników Związkowych. Kilkudziesięciu prawników z różnych regionów NSZZ „Solidarności” dyskutowało na temat rozwiązywania problemów prawnych pojawiających się w codziennej działalności związkowej.
- 15.04.2014** W Pałacu Prezydenckim odbyła się gala VI edycji konkursu Pracodawca Przyjazny Pracownikom.
- 8.05.2014** Trybunał Konstytucyjny uznał za zgodne z konstytucją wydłużenie i zrównanie wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn do 67 roku życia.
- 8.05.2014** W historycznej sali BHP Stoczni Gdańsk ruszyła kolejna wielka kampania społeczna prowadzona przez NSZZ „Solidarności” - „Sprawdzam polityka”. W ciągu zaledwie trzech tygodni na stronie www.sprawdzampolityka.pl odnotowano blisko 2 mln odsłon.
- 19.05.2014** Wolności związkowe są w Polsce ograniczane - taki wniosek sformułować można na podstawie wstępnych uwag przedstawionych przez Karen Curtis, szefową Wydziału Wolności Związkowej w Departamencie Międzynarodowych Standardów Pracy w Międzynarodowym Biurze Pracy po wizycie w Polsce w ramach pomocy technicznej MOP.
- 20.05.2014** Odbył się kongres MKZZ – głównymi tematami były skutki 7-letniego kryzysu i bezrobocie.
- 1.06.2014** Ruszyła siódma edycja konkursu Pracodawca Przyjazny Pracownikom.
- 3.06.2014** W 25 rocznicę wyborów 4 czerwca 1989 r. przewodniczący Piotr Duda wystosował do członków NSZZ „Solidarności” list otwarty. To reakcja na pominięcie „Solidarności” w uroczystościach państwowych.

- 13.06.2014** Senat przyjął jednogłośnie oczekiwaną przez Związek uchwałę w sprawie norm czasu pracy dla niepełnosprawnych.
- 16.06.2014** Wspólne stanowisko Solidarność, OPZZ, Forum Związków Zawodowych, „Lewiatan”, Związek Rzemiosła Polskiego i Business Center Club dotyczące objęcia umów cywilnoprawnych obowiązkową składką na ubezpieczenie społeczne i zmiany prawa o zamówieniach publicznych.
- 17.06.2014** Objęcia umów cywilnoprawnych obowiązkową składką na ubezpieczenie społeczne i zmiany prawa o zamówieniach publicznych domagają się od rządu związki zawodowe i organizacje pracodawców. Wspólny apel w tej sprawie podpisały: Solidarność, OPZZ, Forum Związków Zawodowych, „Lewiatan”, Związek Rzemiosła Polskiego i Business Centre Club.

Wystąpienie w Sejmie przewodniczącego Komisji Krajowej Piotra Dudy ws. obywatelskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę

Panie Marszałku, Wysoka Izbo

Jest dla mnie zaszczytem, że mogę tu dziś przed Państwem wystąpić i zaprezentować założenia ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę. To, że dziś tu jestem to zwieńczenie wielomiesięcznej akcji zbierania podpisów pod projektem – jestem tu dziś w imieniu blisko 350 tysięcy Polaków, którzy swoim podpisem poparli projekt ustawy o zmianie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

WŁAŚNIE – wynagrodzeniu! Mówmy o wynagrodzeniu a nie o zasiłku!

Dziś poziom minimalnego wynagrodzenie w Polsce jest bardzo niski i wynosi obecnie 1386 złotych brutto. W przyszłym roku, zgodnie z niedawną decyzją Rady Ministrów, kwota ta ma wzrosnąć do 1500 zł brutto. Obecnie – powtórzę to raz jeszcze – wynosi 1386 zł brutto, czyli zaledwie 1032 zł netto!

Nie da się ukryć, że tak niski dochód osiągany z pracy nie pozwala na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych. Skutkuje to wysokim poziomem ubóstwa i wykluczenia społecznego wśród pracowników.

Jak wynika z danych Głównego Urzędu Statystycznego odsetek pracowników żyjących w rodzinach, w których poziom wydatków był niższy od minimum egzystencji wyniósł w 2010 roku aż 12%.

Z przeprowadzonych badań wynika, że pracownik mający na utrzymaniu żonę wychowującą małe dziecko, otrzymujący w 2010 roku minimalne wynagrodzenie (1317 zł brutto), zasiłek na dziecko (68 zł) i zwrot podatku (ulga na dziecko 50 zł) może zapewnić swojej rodzinie życie tylko na poziomie minimum egzystencji, obliczonego przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych. Należy przypomnieć, że minimum egzystencji ustalane przez IPiSS uwzględnia jedynie te potrzeby, których zaspokojenie nie może być odłożone w czasie, a konsumpcja niższa od tego poziomu prowadzi do biologicznego wyniszczenia.

Panie i Panowie Posłowie – nie ma nic gorszego, bardziej poniżającego pracownika, niż niemożność utrzymania siebie i rodziny pomimo ciężkiej, uczciwej, trwającej cały miesiąc pracy! Sam tego doświadczałem pracując jako tokarz w nieistniejącej już Hucie 1 Maja w Gliwicach i wiem jak destrukcyjnie taka sytuacja wpływa na człowieka.

Przypomnę teraz jak wygląda obowiązujący stan prawny. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 października 2002 roku o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679 z późn. zm.) – wysokość minimalnego wynagrodzenia na dany rok ustalana jest w drodze negocjacji na forum Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych.

Ustawa wyznacza jednocześnie minimalne gwarancje wzrostu tego wynagrodzenia w stopniu nie niższym niż prognozowany na dany rok wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych powiększony o 2/3 wskaźnika prognozowanego realnego przyrostu produktu krajowego brutto.

Uwzględnienie realnego przyrostu PKB wprowadzone nowelizacją ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę z 1 lipca 2005 roku, miało zapewnić coroczną poprawę relacji pomiędzy minimalnym wynagrodzeniem a przeciętnym wynagrodzeniem, aż do osiągnięcia 50% a więc poziomu wynikającego ze standardów europejskich.

Niestety podstawowy cel nowelizacji z 2005 roku w praktyce jest niemożliwy do osiągnięcia. W 2006 roku wynagrodzenie minimalne w wysokości 899,10 zł brutto stanowiło 36,3% wynagrodzenia przeciętnego. W 2007 roku relacja ta pogorszyła się - Rada Ministrów ustaliła minimalne wynagrodzenie na poziomie 936 zł brutto co stanowiło 34,8% wynagrodzenia przeciętnego. Zatem pomimo wzrostu produktu krajowego brutto, który w roku 2006 wzrósł o 6,2%, a w roku 2007 o 6,5%, nie nastąpiła znaczna poprawa relacji między wysokością wynagrodzenia minimalnego a wynagrodzenia przeciętnego, a wręcz przeciwnie relacja ta pogorszyła się. Stąd zapewne dezyderat sejmowych Komisji Polityki Społecznej i Komisji Pracy do Prezesa Rady Ministrów w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Komisje uznały, że istnieje poważne ryzyko dalszego zmniejszania relacji kwoty minimalnego wynagrodzenia do kwoty przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, tym samym zagrożony będzie podstawowy cel nowelizacji ustawy z dnia 1 lipca 2005 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, czyli stopniowe podwyższanie, aż do osiągnięcia jego wysokości do 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Później mieliśmy do czynienia z kolejnymi ważnymi krokami na drodze do powiązania minimalnego wynagrodzenia z wysokością połowy przeciętnego wynagrodzenia.

Za takie należy przyjąć np. uznanie przez Międzyresortowy Zespół do Spraw Opracowania Koncepcji Wysokości Minimalnego Wynagrodzenia za Pracę (powołany Zarządzeniem nr 39 Prezesa Rady Ministrów w dniu 19 kwietnia 2007 r.), że miernikiem standardu europejskiego jest osiągnięcie przez minimalne wynagrodzenie 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

Kamieniem milowym w tym procesie był komunikat wspólny rządu RP i NSZZ „Solidarność”, podpisany w sierpniu 2007 roku, w którym zawarto deklarację systematycznego

podnoszenia wynagrodzenia minimalnego tak, aby w 2010 roku mogło ono stanowić 50% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej.

W latach 2008 – 2009 po rozmowach NSZZ „Solidarność” z rządem oraz porozumieniu w Trójstronnej Komisji nastąpiła znaczna poprawa relacji minimalnego wynagrodzenia do przeciętnego w gospodarce narodowej (wzrost do 41,1%).

Była to niestety poprawa wyłącznie czasowa o czym za chwilę. Bo już w 2010 roku relacja ta spadła do poziomu 40,8%. Ważnym wydarzeniem w roku 2009 roku, 13 marca, było podpisanie na forum Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych przez partnerów społecznych.

„Pakietu działań anty kryzysowych”. W punkcie 5 przyjęto zapis o wypracowaniu mechanizmów osiągnięcia poziomu 50% przeciętnego wynagrodzenia. Partnerzy społeczni otrzymali też deklaracje rządu złożone przez Premiera Donalda Tuska, określania do końca 2009 roku harmonogramu wzrostu minimalnego wynagrodzenia do 50% wysokości przeciętnego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej.

Do tego katalogu należy dodać deklaracje publiczne powtórzone wielokrotnie przez Premiera Tuska i Premiera Pawlaka. Niestety, do dzisiaj rząd nie spełnił tych obietnic. Przeciwnie, doszło nawet do złamania zaakceptowanych przez rząd ustaleń. Bo jak inaczej ocenić sytuację z jaką mieliśmy do czynienia w zeszłym roku na forum Komisji Trójstronnej ds. Społeczno – Gospodarczych. Przypomnę: partnerzy społeczni porozumieli się wtedy co do wysokości minimalnego wynagrodzenia w roku 2011. Miało ono wynosić 1408 zł, pod tym ustaleniem podpisał się również przewodniczący Komisji Trójstronnej, wicepremier Waldemar Pawlak.

Radość z tej zgody nie trwała jednak długo – Rada Ministrów nie uznała tego porozumienia, minimalne wynagrodzenie jednostronnie ustalono później na poziomie 1386 zł, a wśród partnerów społecznych pozostał niesmak po tak otwartym złamaniu wcześniejszego porozumienia. Ta historia, jak i wcześniej przytoczone fakty wyraźnie pokazują, że celowe a nawet niezbędne jest ustawowe określenie mechanizmu, który pozwoli na większą dynamikę wzrostu minimalnego wynagrodzenia także w sytuacji, gdy nie dojdzie do porozumienia w ramach Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych, a rząd nie będzie zainteresowany poprawą sytuacji dochodowej najniżej wynagradzanych pracowników.

Ustawa, którą dziś mam zaszczyt Państwu przybliżyć, takie mechanizmy zawiera. Pozwolę sobie teraz zaprezentować jej główne cele i założenia. Celem projektowanej regulacji jest stopniowe podwyższanie minimalnego wynagrodzenia za pracę do wysokości 50% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w tempie zgodnym z tempem wzrostu gospodarczego. Przedstawiony projekt nowelizacji nie ogranicza swobody negocjowania minimalnego wynagrodzenia w Trójstronnej Komisji ds. Społeczno – Gospodarczych oraz zawierania korzystniejszych rozwiązań w układach zbiorowych pracy.

Zgodnie z proponowaną zmianą wysokość minimalnego wynagrodzenia będzie ulegała szybszemu zwiększaniu w przypadku wzrostu PKB o co najmniej 3%, natomiast w przypadku wolniejszego wzrostu gospodarczego stopień wzrostu minimalnego wynagrodzenia ustalany będzie wg dotychczas przyjętych zasad.

Przyjęto, że stopień wzrostu minimalnego wynagrodzenia będzie się zmieniał wraz z tempem wzrostu gospodarczego w trzech przedziałach:

1. Gdy realny prognozowany przyrost PKB jest niższy od 3 procent. Wtedy stosuje się dotychczasowy mechanizm ustalania wysokości minimalnego wynagrodzenia.
2. Gdy realny prognozowany przyrost PKB zawiera się w przedziale między 3 a 4 procent. Wówczas wysokość minimalnego wynagrodzenia ustala się jako wartość procentową prognozowanego wynagrodzenia średniego w roku przyszłym. Wartość procentowa jest wynikiem powiększenia procentowej relacji bieżącego wynagrodzenia minimalnego do prognozowanego średniego wynagrodzenia w roku bieżącym o prognozowany realny przyrost PKB ponad 3%
3. I wreszcie trzeci przypadek - gdy realny prognozowany przyrost PKB jest równy lub wyższy niż 4 procent. Wysokość minimalnego wynagrodzenia ustala się jako wartość procentową prognozowanego wynagrodzenia średniego w roku przyszłym.

Wartość procentowa jest wynikiem powiększenia procentowej relacji bieżącego wynagrodzenia minimalnego do prognozowanego średniego wynagrodzenia w roku bieżącym o dwie trzecie prognozowanego realnego przyrostu PKB.

I ważna uwaga - w przypadku wystąpienia różnicy między prognozowaną a rzeczywistą wartością średniego wynagrodzenia wprowadza się wskaźnik korygujący.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Posłowie

Pozwolę sobie teraz zaprezentować skutki finansowe dla budżetu państwa wiążące się z przyjęciem powyższych rozwiązań. Przy obliczaniu skutków finansowych w warunkach roku 2011 dla budżetu państwa uwzględniono:

1. Koszty wynikające z podwyższenia wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę z tytułu ustawowego relacjonowania niektórych świadczeń do wysokości minimalnego wynagrodzenia.
2. Wpływy do budżetu państwa z tytułu podwyższenia minimalnego wynagrodzenia. Z otrzymanych z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej danych wynika, że skutki finansowe roczne dla budżetu państwa podwyższenia wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę o każde 10 zł wyniosłyby w 2011 roku 2,32 mln zł.

Natomiast przy założeniu, że minimalne wynagrodzenie wzrosło w 2011 roku o 10 złotych, liczba osób zatrudnionych zarabiających równo lub poniżej minimalnego wynagrodzenia (wg danych GUS w zawartych w opracowaniu „Struktura wynagrodzeń według zawodów w październiku 2008 roku”) wyniosła 335,8 tys., budżet państwa zyskałby około 14,39 mln zł

Należy nadmienić, że wpływy budżetowe będą wyższe ponieważ:

- liczba zatrudnionych z minimalnym wynagrodzeniem podana jest tylko dla podmiotów gospodarczych zatrudniających powyżej 9 osób;
- przy wzroście minimalnego wynagrodzenia obejmować będzie ono większy procent zatrudnionych;
- analiza skutków regulacji nie obejmuje zwiększonych wpływów budżetowych z podatku VAT.

Tak więc zwiększone wydatki budżetu zostaną z nadwyżką sfinansowane zwiększonymi wpływami budżetu.

Tyle o skutkach finansowych dla budżetu. Jednak w głównej części to nie budżet, ale przedsiębiorstwa poniosą koszt proponowanych przez nas zmian. Jakie więc będą skutki finansowe dla przedsiębiorców? Z naszych wyliczeń wynika, że – przy zastosowaniu przed chwilą wymienionych założeń a więc wzrostu minimalnego wynagrodzenia o 204 zł które dotknie 335,8 tys. najmniej zarabiających koszt ten wyniesie 1 miliard 109 milionów 751 tysięcy 840 złotych.

Nawet, jeśli przyjmiemy, że u przedsiębiorców zatrudniających do 9 pracowników jest zatrudnionych drugie tyle pracowników na minimalnym wynagrodzeniu to łączny koszt przedsiębiorców wyniesie rocznie około 2 miliardy 219 milionów 503 tysiące 680 zł.

Konfrontując tę sumę z zyskami netto przedsiębiorców za 2010 rok w wysokości ok. 90 miliardów zł, to stanowi ona jedynie około 2 i pół procenta tych zysków. Zysków netto, nie zainwestowanych w nowe miejsca pracy, innowacyjną działalność, tylko ulokowanych w systemie bankowym.

Panie Marszałku, Wysoka Izbo

Co najmniej równie ważne jak finansowe są skutki społeczne proponowanych przez nas zmian. Często podnoszony jest zarzut, że wzrost minimalnego wynagrodzenia powoduje zwiększenie bezrobocia i równoległe nierejestrowanego zatrudnienia.

Oczywiści zarzuty te nie są poparte jakimikolwiek badaniami naukowymi, a oparte są raczej na intuicji. Intuicja ta jest raczej w tym wypadku zawodna. W Polsce takie badania były prowadzone tylko jeden raz. Z inicjatywy Sejmu RP w celu oceny działania ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę Pani Prof. Zofia Jacukowicz z Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych przedstawiła w 2007 roku wszechstronną analizę funkcjonowania minimalnego wynagrodzenia w Polsce.

Analiza przeprowadzona na podstawie szerokiego materiału statystycznego, badań empirycznych oraz literatury dotyczącej kształtowania się płacy minimalnej w różnych krajach pozwala wysunąć wniosek, że NIE ISTNIEJE alternatywa: niskie płace, albo bezrobocie. Nie stwierdzono zależności pomiędzy wysokością minimalnego wynagrodzenia ani wysokością płacy przeciętnej a sytuacją na rynku pracy. Brak jest korelacji pomiędzy odsetkiem zatrudnionych a odsetkiem pobierających za minimalne wynagrodzenie.

Potwierdza to zresztą minister pracy w uzasadnieniu do projektu rozporządzenia rady ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 roku.

GUS w cyklach pięcioletnich począwszy od 1995 roku publikuje badania nierejestrowanego zatrudnienia w Polsce. Ostatnie badania z 2009 roku w swym podsumowaniu informują, że badania reprezentacyjnego, obejmującego okres od stycznia do września 2009 roku wskazują, iż w porównaniu z analogicznym okresem 2004 roku w sposób znaczący obniżyła się liczba pracujących w szarej strefie – 785 tys. w 2009 roku wobec 1 miliona 317 tys. w 2004 roku, a także udział pracujących nieformalnie w ogólnej liczbie pracujących – odpowiednio: 4,9% w 2009 roku wobec 9,6% w 2004 roku. W 2009 roku nieco zmniejszył się – w porównaniu z 2004 rokiem – odsetek pracujących „na czarno”, dla których była to praca główna i wyniósł 55,5% (w 2004r. – 62,9%).

W tych samych okresach stosunek minimalnego wynagrodzenia do średniego wynagrodzenia w gospodarce wzrósł z 36% w 2004 roku do 41% w 2009 roku. Z danych tych można by wręcz wysnuć wniosek odwrotny - że wielkość nierejestrowanego zatrudnienia (potocznie nazywanego pracą na czarno lub zatrudnieniem w szarej strefie gospodarki) jest odwrotnie proporcjonalne do wzrostu minimalnego wynagrodzenia za pracę, czyli im wyższa płaca minimalna tym mniej pracujących na czarno!

Ja nie ośmielę się wyciągać takich wniosków, ale tylko głupiec może próbować udowodniać tezę, że wzrost minimalnego wynagrodzenia powoduje wzrost nierejestrowanego zatrudnienia.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Posłowie

Nie jest przypadkiem, że projekt trafił pod obrady Sejmu na jego ostatnim posiedzeniu, kilka tygodni przed wyborami. Mają Państwo znakomitą okazję, by spełnić wasze obietnice wyborcze, by zrealizować jeszcze przed wyborami wasze hasła wyborcze. By Was zachęcić do tego, pozwoliłem sobie dokonać małej zmiany Waszych haseł wyborczych. Doprecyzowałem je. Proszę posłuchać:

Platforma Obywatelska zachęca – Zróbmy więcej – a my mówimy Zróbmy więcej dla pracowników.

Prawo i Sprawiedliwość podkreśla – Polacy zasługują na więcej – a my precyzujemy: Pracownicy zasługują na więcej.

Sojusz Lewicy Demokratycznej głosi: Jutro bez obaw. A może: Jutro bez obaw pracowników?

Polskie Stronnictwo Ludowe głosi: Człowiek jest najważniejszy. Więc: Pracownik jest najważniejszy!

PJN w kampanii internetowej podkreśla że: Wszystko jest możliwe.

Prawie 350 tysięcy osób, które poparło obywatelski projekt ustawy również na to liczy i ma nadzieję, że Panie i Panowie posłowie poprą dziś proponowane przez nas zmian w prawie.

Panie Marszałku, Wysoka Izbo

W imieniu komitetu obywatelskiego wnoszę o przyjęcie projektowanej przez nas ustawy.

Dziękuję bardzo.

Warszawa, dnia 30.03.2012 r.

Pani Marszałek

Wysoka Izbo

Panie Premierze

Przyjaciele z Solidarności

Koleżanki i Koledzy z OPZZ i Forum Związków Zawodowych

Jest dla mnie powodem do wielkiego zaszczytu, ale i ogromnym zobowiązaniem fakt, że mogę tu dziś stać przed Wysoką Izbą i prezentować wniosek o poddanie pod ogólnokrajowe referendum pytania w sprawie zachowania dotychczasowego wieku uprawniającego do przechodzenia na emeryturę.

W ciągu ostatniego półrocza, po raz trzeci mam szansę prezentować Państwu projekty obywatelskie, które swoimi podpisami masowo poparli Polacy. Dwukrotnie już przybliżyłem Wysokiej Izbie założenia ustawy o podniesieniu minimalnego wynagrodzenia za pracę. Czułem wtedy wielkie wsparcie naszych obywateli, bo pod solidarnościowym projektem podpisało się kilkaset tysięcy Polek i Polaków. Dziś to wsparcie dla projektu, który przedstawiam jest nieporównywalnie większe. Wniosek o zwołanie referendum poparło ponad 2 miliony Polaków. Od bardzo dawna żadna obywatelska inicjatywa w Polsce nie zyskała tak wielkiego poparcia. Ostatnią ideą, którą również poparły miliony Polaków była w 1980 roku „Solidarność”.

Spoczywa dziś na Państwu wielka odpowiedzialność – nie waham się powiedzieć – dziejowa odpowiedzialność, żeby tego wielkiego kapitału społecznego entuzjazmu, nie zmarnować. Polacy zasługują, aby ich zdanie i ich oczekiwania potraktować poważnie.

O tym jak wielkie znaczenie obywatele przywiązują do możliwości wypowiedzenia się w sprawie wieku przechodzenia na emeryturę, świadczy czas, jaki Solidarność i wszystkie współpracujące z nami organizacje potrzebowały na zebranie ponad 2 milionów podpisów. Zajęło to niecałe 3 miesiące. Tak szybkie tempo zbiórki było również swoistą odpowiedzią na pośpiech rządu towarzyszący wprowadzaniu zmianie wieku uprawniającego do przechodzenia na emeryturę. Polacy poparli pomysł referendum, bo doskonale wiedzą, że proponowane przez rząd rozwiązania doprowadzą do nieodwracalnych zmian zarówno w ich życiu jak i życiu następnych pokoleń. Wiedzą, że recepty na zagrożenia stojące przed polskim systemem emerytalnym nie można poszukiwać w prostym, mechanicznym zabiegu podwyższenia wieku emerytalnego, ale przede wszystkim w rozwiązaniach zachęcających pracowników do przedłużenia aktywności zawodowej. Nasi obywatele oczekują już dziś reform na rynku pracy oraz informacji jak zrównanie

i wydłużenie wieku emerytalnego wpłynie na sytuację na rynku pracy w przyszłości, na ich długość życia oraz wzrost dzietności przyszłych pokoleń. Ubezpieczeni chcą mieć prawo świadomego wyboru chwili zakończenia kariery zawodowej w oparciu o wysokość oczekiwanego świadczenia. Wprowadzenie zapowiadanych zmian wymaga stworzenia warunków motywujących i dających szanse do kontynuacji aktywności zawodowej. Odpowiednie warunki dla wzrostu dzietności, podnoszenie standardów i poziomu finansowania opieki medycznej, opieki pielęgnacyjnej dla osób starszych, wprowadzenie mechanizmów indywidualnej ścieżki zawodowej, podniesienie standardów organizacji i bezpieczeństwa pracy oraz funkcjonowania publicznych służb zatrudnienia pozostają nadal w sferze postulatów, a nie faktów.

Ich istotę podkreśla także Komisja Europejska w swoim Komunikacie – BIAŁA KSIĘGA „Plan na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur” stwierdzając, że:

„Wycofywaniu systemów wczesnych emerytur i wydłużaniu wieku emerytalnego muszą towarzyszyć środki, które umożliwiają dłuższą aktywność zawodową, w tym odpowiednie środki w zakresie opieki zdrowotnej, miejsc pracy i zatrudnienia. Brak tych działań może spowodować, że skutki reform dla finansów publicznych będą o wiele mniej korzystne, jeśli zmiany wieku emerytalnego doprowadzą do zwiększenia liczby osób uzależnionych od innych rodzajów świadczeń (np. zasiłków dla bezrobotnych, rent inwalidzkich i zasiłków z pomocy społecznej)”.

Tyle Biała Księga

Wysoka Izba

Tak wielkie poparcie referendum jest głośnym obywatelskim apelem o odpowiedzi na te wszystkie zagadnienia. Jest wielkim wezwaniem rządu do dialogu ze społeczeństwem.

Z ust rządzących i sprzyjających im ekspertów padło wiele nieprawdziwych słów i niepełnych informacji na temat przyczyn i skutków wydłużenia wieku emerytalnego. Dyskutując ideę referendum w tej sprawie, warto się im przyjrzeć i sprostować.

Premier Donald Tusk i inni zwolennicy wydłużenia wieku emerytalnego, przekonując do tego pomysłu, mówią często o potrzebie sprostania przez polski system emerytalny wyzwaniom wynikającym z procesu starzenia się społeczeństwa oraz wzrostu obciążeń systemu emerytalnego wypłatami świadczeń dla osób urodzonych w latach 1946-1959.

To brzmi bardzo znajomo.

Te same argumenty Polacy słyszeli przy okazji wprowadzania reformy emerytalnej z 1998 r. Reforma zakładała w pierwszej kolejności zmianę stosowanej do tej pory techniki finansowania świadczeń emerytalnych. Dotychczasowy, w całości RE – PARTY – CYJNY, system emerytalny zdecydowano się zastąpić konstrukcją zakładającą częściowe zastosowanie kapitałowej metody zabezpieczenia dochodów na starość. Wprowadzenie segmentu kapitałowego miało przyczynić się do ograniczenia ryzyka związanego z czynnikami demograficznymi, presją rynku

pracy oraz naciskami politycznymi, na które narażony był poprzedni system emerytalny i poprzez to zapewniać większy poziom bezpieczeństwa socjalnego. Metoda kapitałowa uznawana jest bowiem tradycyjnie za odporną na te ryzyka, a jej częściowe wprowadzenie miało uchronić system emerytalny przed nieuchronnym, jak twierdzono, załamaniem związanym z brakiem środków przeznaczonych na finansowanie przyszłych świadczeń emerytalnych.

Do najistotniejszych założeń reformy emerytalnej z 1998 r. należało wprowadzenie nowych zasad ustalania wysokości emerytury. Nowa formuła wymiaru emerytury została oparta na zasadzie ścisłego związku pomiędzy składką na ubezpieczenie emerytalne opłaconą w okresie podlegania ubezpieczeniu, a wysokością świadczenia. W obu segmentach obowiązkowego ubezpieczenia emerytalnego (repartycyjnym i kapitałowym) wysokość świadczenia zależy wprost od wartości składek zgromadzonych na indywidualnym koncie ubezpieczonego w okresie jego aktywności zawodowej oraz wieku przejścia na emeryturę. Podkreślam – w obowiązującej obecnie formule zdefiniowanej składki wpisane są ekonomiczne zachęty do przedłużania momentu przejścia na emeryturę. Odsunięcie w czasie decyzji o przejściu na emeryturę pozwala osiągnąć efekt w postaci znacznego przyrostu należnej emerytury w wyniku wydłużenia okresu opłacania składek oraz skrócenia statystycznego okresu pobierania świadczenia. Polacy wiedzą, że warto pracować dłużej, aby później pobierać wyższe świadczenia. **Nie trzeba ich do tego zmuszać.**

Inne założenia reformy systemu emerytalnego dotyczyły rezygnacji ze stosowanej w systemie zdefiniowanego świadczenia przesłanki stażu ubezpieczeniowego oraz stopniowej likwidacji możliwości wcześniejszego przechodzenia na emeryturę, a także rozbudowę trzeciego segmentu zabezpieczenia dochodów na starość. W efekcie tych zmian rzeczywisty wiek przechodzenia na emeryturę w Polsce podwyższył się.

Jeszcze w poprzedniej kadencji Sejmu podjęte zostały działania legislacyjne, które ograniczyły pozytywne efekty reformy emerytalnej z 1998 r.

W trakcie debaty nad założeniami ustawy zmniejszającej wysokość składki na ubezpieczenie emerytalne przekazywanej do OFE, jak i później, przedstawiciele najwyższych władz państwowych wielokrotnie deklarowali, że nie są zwolennikami podnoszenia wieku emerytalnego. Dziś pewnie nie chcą o tych obietnicach pamiętać.....

Wielokrotnie słyszeliśmy z ust polityków PO zapewnienia, że mechanizm zdefiniowanej składki stosowany w nowym systemie emerytalnym stanowi wystarczającą zachętę do wydłużania okresu aktywności zawodowej, przede wszystkim przez kobiety, szczególnie w obliczu zagrożenia otrzymaniem przez nie niskiego świadczenia emerytalnego oraz spodziewanego zmniejszenia się w przyszłości populacji osób w wieku produkcyjnym.

Temat ustawowego zrównania wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn oraz jego wydłużenia nie był także przedmiotem debaty publicznej w kampanii wyborczej do parlamentu jesienią 2011 r.

Jeśli już się pojawia, to oceniany był krytycznie przez czołowych polityków partii rządzącej – Donalda Tuska, Bronisława Komorowskiego, Jacka Rostowskiego. Dlatego tak bardzo zaskakujące było expose premiera Donalda Tuska. Nagle podniesienie wieku emerytalnego stało się jednym z głównych założeń programu nowego rządu. W projekcie ustawy, której założeń nie skonsultowano z partnerami społecznymi, proponuje się „gołe” podwyższenie wieku emerytalnego jako nowy sposób na zabezpieczenie systemu emerytalnego przed wpływem niekorzystnych zmian demograficznych.

W tych warunkach obywatele, którzy przeżyli już jedną reformę emerytalną mają prawo czuć się zdezorientowani. 14 lat po wprowadzeniu tej reformy władza proponuje nową receptę na rozwiązanie zdiagnozowanych już i rozwiązanych przed wielu laty problemów wpływu trendów demograficznych na system emerytalny. Zwracam uwagę, że robi to ta sama władza, która jeszcze rok temu zaprzeczała, że wiek emerytalny będzie podnoszony.

Czy wobec tego, dzisiejsza większość parlamentarna ma mandat do podjęcia decyzji o podwyższeniu wieku emerytalnego? Naszym zdaniem głos w tej sprawie należy do społeczeństwa.

Wysoka izbo.

Zagrożenia demograficzne dla systemu ubezpieczeń społecznych, zostały stwierdzone już w drugiej połowie lat dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku. Efekty reformy z 1998 r. miały być widoczne w kolejnych latach i wpłyną pozytywnie na sytuację finansową Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Mechaniczne podniesienie do 67 roku życia wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn, powoduje rezygnację z rezultatów zastosowanego pod koniec lat dziewięćdziesiątych XX wieku innego, zdecydowanie bardziej skutecznego bodźca zachęcającego do wydłużania okresu aktywności zawodowej, jakim jest omówiona wcześniej przeze mnie formuła zdefiniowanej składki. Ani jedna generacja mężczyzn objętych reformą emerytalną nie zdążyła jeszcze przejść na emeryturę według nowych zasad. Nową emeryturę pobierają kobiety, które zdecydowaną większość swojego życia zawodowego przepracowały przed 1999 r. w warunkach starego systemu emerytalnego. Podwyższając wiek emerytalny w tym momencie, rezygnuje się de facto z korzyści jakie mógł odnieść system finansowy ubezpieczenia emerytalnego z wprowadzenia formuły zdefiniowanej składki i co należy podkreślić, przyznania ubezpieczonemu prawa do podjęcia decyzji o zaprzestaniu pracy po osiągnięciu wieku 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn.

W tych warunkach propozycję podwyższenia wieku emerytalnego należy uznać za przedwczesną i podyktowaną wyłącznie poszukiwaniem sposobu na pokrycie rosnącego deficytu finansów publicznych. Dowodzi ona braku jednolitej i spójnej koncepcji zabezpieczenia systemu emerytalnego przed wpływem niekorzystnych zmian demograficznych na jego sytuację finansową oraz braku konsekwentnej polityki władz w tym zakresie.

Naszym zdaniem propozycja nawet stopniowego podwyższania wieku emerytalnego zmierza w kierunku ograniczenia wydatków systemu emerytalnego. Podwyższenie wieku emerytalnego oznacza bowiem skrócenie przeciętnego okresu pobierania świadczenia emerytalnego. Niestety jednocześnie konserwuje obecny nieracjonalny i niesprawiedliwy system zróżnicowania obciążeń składką ubezpieczonych, a który to powinien być podporządkowany zasadzie: **równa składka od równego dochodu niezależnie od źródła jego pochodzenia.**

W Polsce do poprawy sytuacji finansowej systemu emerytalnego należy dążyć w pierwszej kolejności poprzez działania mające na celu zwiększenia jego przychodów. Na niski poziom przychodów ze składek wpływają negatywnie takie zjawiska występujące na rynku pracy jak rosnący odsetek osób świadczących pracę w ramach tzw. samozatrudnienia oraz na podstawie umów cywilnoprawnych, które opłacają składkę na ubezpieczenie społeczne od niższej niż pracownicy podstawy wymiaru, upowszechnianie się tzw. elastycznych form zatrudnienia, deklarowanie przez pracodawców niższego wynagrodzenia aniżeli rzeczywiście wypłacane pracownikowi czy zatrudniania na czarno.

Ci sami pracodawcy, popierają podwyższenie wieku uprawniającego do przejścia na emeryturę i jednocześnie krytykują inicjatywę stopniowego, uzależnionego od wzrostu gospodarczego podnoszenia wysokości minimalnego wynagrodzenia do poziomu 50% średniego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. A przecież rok 2011 był kolejnym rokiem rekordowych zysków polskich przedsiębiorców i przyniósł im ponad 100 mld zyski netto, które ulokowali w systemie bankowym, nie inwestując w nowe efektywne miejsca pracy, innowacyjne technologie, czy podwyższenie standardów pracy.

Nie wolno również, zapominać o prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, a nie będącymi pracodawcami, którzy to w 99% płacą składkę na ubezpieczenie społeczne również od niższej niż pracownicy podstawy wymiaru.

Skuteczna polityka państwa zmierzająca do wyeliminowania tych patologii powinna przyczynić się do poprawy sytuacji finansowej funduszu emerytalnego, funduszu rentowego oraz Narodowego Funduszu Ochrony Zdrowia.

Efekt ten może zostać osiągnięty również poprzez działania zmierzające do poprawy warunków wynagradzania. Choćby przez wspomniane przeze mnie podniesienie płacy minimalnej. Brak równowagi finansowej systemu ubezpieczeń społecznych oraz zagrożenie niskimi emeryturami w przyszłości jest efektem niskiego poziomu płac w Polsce, w tym minimalnego i przeciętnego wynagrodzenia, które należą do najniższych w państwach Unii Europejskiej.

Nie jest również trafny argument, że podwyższenie wieku emerytalnego w Polsce jest niezbędne z uwagi na to, że tego typu działania podjęte zostały już w większości państw europejskich. Na równie radykalne do zaproponowanych w opiniowanym projekcie ustawy

podwyższenie wieku emerytalnego zdecydowały się do tej pory w Europie wyłącznie te państwa, które w drugiej połowie ubiegłego wieku nie zdecydowały się na wprowadzenie strukturalnych reform systemu emerytalnego takich jak zastosowane w Polsce. Podwyższanie wieku emerytalnego w tych państwach wpisuje się w proces reform o charakterze parametrycznym zakładających ewolucyjne zmiany, które dostosowują system ubezpieczeń społecznych do funkcjonowania w nowych warunkach społeczno-ekonomicznych. Polska wybrała drogę reform strukturalnych, które jak wspomniano wyżej, zakładały głęboką zmianę koncepcji i funkcjonowania systemu emerytalnego.

Obecnie proponując podwyższenie wieku emerytalnego proponuje się nową receptę na problemy społeczne i ekonomiczne zdiagnozowane w Polsce już przed kilkunastu laty.

Wysoka Izbo.

Dyskusja na temat tak drastycznego jak proponuje rząd podwyższeniu wieku emerytalnego jest możliwa w państwach o ustabilizowanej sytuacji na rynku pracy, posiadających efektywny system publicznej opieki zdrowotnej. Nie bez znaczenia jest również, średni wiek dożycia obywateli tych państw. Średni wiek dożycia obywateli polskich wprawdzie się wydłuża, ale w porównaniu do tych państw jest nadal niski. Oczekiwana długość dalszego trwania życia Polek i Polaków w porównaniu do obywateli 27 krajów Unii Europejskiej sytuuje kolejno mężczyzn na 21, a kobiety na 19 miejscu wśród tych państw. Niestety nie inaczej kształtują się okresy pozostawania w zdrowiu. I tak pod względem długości pozostawania w zdrowiu po osiągnięciu wieku 65 lat mężczyźni lokują się na 20, a kobiety na 18 miejscu. Nie wolno zapomnieć, że w krajach, w których dalsze trwanie życia jest krótsze niż w Polsce, granica wieku emerytalnego nie przekracza obecnie obowiązującej u nas.

Niemcy, tak często przytaczani jako liderzy europejscy w reformowaniu swojego systemu emerytalnego i podnoszenia wieku emerytalnego już teraz rozpoczęli debatę nad jego zawieszeniem na okres pięciu lat. Niemieccy socjaldemokraci, którzy wprowadzali wydłużony wiek emerytalny, dziś wnoszą o zawieszenie jego wydłużenia. Proszę zwrócić uwagę na podstawowy argument - zbyt duża liczba osób w grupie wiekowej 60 – 64 lat pozostaje bez pracy. Mam obawy, że w Polsce będzie jeszcze gorzej niż w Niemczech.

Podwyższenie wieku emerytalnego powinno służyć bowiem wydłużeniu okresu aktywności zawodowej ubezpieczonych. Cel ten może zostać osiągnięty pod warunkiem zapewnienia pracownikom zbliżającym się do osiągnięcia wieku emerytalnego miejsc pracy oraz zachowania przez nich zdolności do pracy. W przeciwnym razie oszczędności wynikające ze skrócenia okresu pobierania emerytury przełożą się na wzrost wydatków na świadczenia dla osób pozostających bez pracy – na zasiłki dla bezrobotnych, świadczenia przedemerytalne oraz dla osób niezdolnych do pracy, na renty z tytułu niezdolności do pracy. W przypadku Polski warunki te nie są spełnione.

Wysoki poziom bezrobocia, szczególnie wśród osób w wieku przedemerytalnym, ale także osób młodych, jak również niska dostępność świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych oraz spadający wskaźnik kształcenia ustawicznego uzasadniają twierdzenie, że podwyższenie wieku emerytalnego nie przyniesie zakładanych pozytywnych efektów. Nie bez znaczenia jest również fakt, że w Polsce przeciętny roczny czas pracy jest o wiele dłuższy niż ma to miejsce w krajach Unii Europejskiej. W stosunku do obywateli takich krajów jak Niemcy, czy też Holandia, Polacy przeciętnie w rok pracują od 520 do 572 godziny rocznie więcej. Nie pozostaje to bez negatywnego wpływu na zachowanie zdolności do pracy w wieku przedemerytalnym i jest powodem, niestety stosunkowo krótkiego okresu pozostawania w zdrowiu po przejściu na emeryturę.

Według badań przeprowadzonych w 2008 roku przez Fundację Dublińską starsi pracownicy w Polsce w większym stopniu skarżą się na problemy zdrowotne, niż wynosi średnia dla całej Unii. Według tegorocznego raportu Eurobarometru średni wiek do którego polscy pracownicy oceniają swoją zdolność do wykonywania pracy na obecnym stanowisku wynosi ok. 58 i pół roku. Jednocześnie tylko 11% z nich bierze pod uwagę możliwość zmiany miejsca pracy żeby przepracować do 65 roku życia.

Dotychczasowa praktyka wskazuje, że programy rządowe dotyczące wspierania zatrudnienia i aktywizacji zawodowej osób powyżej 50 roku życia oraz wspierania równości płci na rynku pracy, mają niewielki wpływ na zmianę sytuacji na rynku pracy. Ich wpływ na indywidualne decyzje pracodawców jest bowiem bardzo ograniczony. Pracodawcy nie są zainteresowani utrzymywaniem i tworzeniem alternatywnych miejsc pracy dla osób o długim stażu pracy, wykorzystując ich doświadczenie i wiedzę. Przeciwnie - część pracodawców dyskryminuje starszych pracowników. Wypowiedź przedstawiciela jednej z organizacji pracodawców o tym, że zatrudnienie nowego pracownika wchodzącego w okres ochronny należy traktować jako działanie na szkodę spółki, jest najlepszym przykładem tej niedopuszczalnej tendencji.

Nie przekonuje również argument o konieczności podniesienia wieku emerytalnego oraz jego zrównania dla kobiet i mężczyzn z uwagi na respektowanie zasady równego traktowania ubezpieczonych ze względu na płeć. Zgodność zróżnicowania wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn z konstytucyjnymi zasadami równości wobec prawa oraz równych praw kobiet i mężczyzn stanowiła w ostatnim czasie przedmiot rozważań Trybunału Konstytucyjnego. W wyroku z dnia 15 lipca 2010 r. Trybunał uznał, że art. 24 ustęp 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ustanawiając odmienne warunki nabycia prawa do emerytury dla przedstawicieli obu płci nie narusza art. 32 i 33 ustawy zasadniczej. Zdaniem Trybunału niższy w porównaniu z mężczyznami wiek emerytalny kobiet znajduje uzasadnienie w odmiennej sytuacji społecznej kobiet oraz w obiektywnych różnicach natury biologicznej. Rozwiązanie to znajduje podstawę w art. 2

Konstytucji i wyrażonej w nim zasadzie sprawiedliwości społecznej, art. 18 ustawy zasadniczej i proklamowanej w nim zasadzie opieki państwa nad małżeństwem, macierzyństwem, rodzicielstwem i rodziną oraz art. 71 ust. 2 i podkreślonej w nim szczególnej roli macierzyństwa. W warunkach, w których obowiązujące przepisy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie ograniczają możliwości kontynuowania pracy zarobkowej po osiągnięciu wieku emerytalnego, niższy wiek emerytalny nie powinien być traktowany jako rozwiązanie o charakterze dyskryminacyjnym.

Podsumowując – w Polsce nie zostały spełnione warunki do podwyższenia ustawowego wieku emerytalnego. Mechanizmy ekonomiczne zachęcające do wydłużania okresu aktywności zawodowej wpisane w formułę zdefiniowanej składki pozwalają ubezpieczonemu na samodzielne podjęcie decyzji odnośnie momentu przejścia na emeryturę. Decyzja ta zależy od wielu indywidualnych czynników takich jak sytuacja ekonomiczna pracodawcy, perspektywy znalezienia innego zatrudnienia, kwalifikacje zawodowe ubezpieczonego, oczekiwania odnośnie poziomu życia po zakończeniu okresu aktywności zawodowej, inne formy aktywności, jego stan zdrowia czy samopoczucie. Wiek emerytalny obowiązujący obecnie w Polsce należy zatem traktować jako wiek minimalny, którego osiągnięcie nie oznacza automatycznie zaprzestania pracy zarobkowej. W przypadku osób, które zachowały zdolność i chęć do pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego, świadomość tego w jaki sposób wydłużenie okresu pracy zarobkowej wpływa na wysokość przyszłego świadczenia stanowi wystarczający czynnik zachęcający ubezpieczonego do odroczenia momentu przejścia na emeryturę. Dotyczy to szczególnie kobiet, które zarówno przed osiągnięciem wieku emerytalnego jak i po przekroczeniu granicy 60 lat, łączą pracę zarobkową z opieką nad innymi członkami rodziny. Dla nich propozycja wydłużenia wieku przejścia na emeryturę o 7 lat, społecznie jest nie do zaakceptowania.

Pani Marszałek

Panie Posłanki, Panowie Posłowie

Błędem jest myślenie, że uda się uzyskać poprawę bilansu funduszu ubezpieczeń społecznych wyłącznie na drodze podniesienia wieku emerytalnego. Trzeba wykonać szereg działań w wielu obszarach.

W samym systemie ubezpieczeń społecznych, na rynku pracy, ochronie zdrowia, prewencji i profilaktyce zdrowia, bezpieczeństwie i warunkach wykonywania pracy, nauce i kształceniu, usługach wspomagających mobilność zawodową, polityce migracyjnej, czy finansach publicznych i polityce wynagrodzeń.

Koniecznością i wyzwaniem systemu jest utrzymanie właściwej relacji pomiędzy dwoma grupami – płacących składki (pracujących) i pobierających świadczenia. W ramach obecnych zasad ta relacja szybko rośnie na korzyść grupy pobierających świadczenia. Wydłużenie wieku

emerytalnego spowoduje oczywiście, że liczba świadczeniobiorców będzie rosła znacznie wolniej, natomiast nie należy zakładać, że te zmiany w sposób realny (a w każdym razie znacząco) wpłyną na liczbę pracujących i płacących składki.

Nie ma powodu by twierdzić, że w perspektywie kilku (kilkunastu) lat grozi nam dramatyczny niedobór pracowników. Tak by było, gdyby ludzie rzeczywiście masowo uciekali na emerytury i rezygnowali z aktywności zawodowej. Wtedy sprawą kluczową byłoby przymusowe zatrzymanie ich dłużej w pracy przez wydłużenie wieku emerytalnego. Pomijając tu kwestię skuteczności takiego działania, zauważmy przede wszystkim, że pracownicy wprawdzie chcą możliwie szybko osiągnąć uprawnienia emerytalne, będące gwarancją ekonomicznego bytu, ale jednocześnie wyrażają gotowość kontynuacji zatrudnienia. Dziś wielu tego nie robi bo bezrobocie spycha ich z rynku pracy. Niektórzy nie kontynuują pracy zawodowej ze względów zdrowotnych lub dlatego, że podejmują inny rodzaj aktywności (szczególnie opiekę nad członkami rodziny).

W okresie ostatnich lat odsetek osób w wieku 50+ spośród wszystkich zarejestrowanych w urzędach pracy wzrósł z 15,9 procenta w 2005 roku do 22,1 procenta w listopadzie 2011 r. i po raz pierwszy przekroczył odsetek osób bezrobotnych w wieku do 25 lat. Spośród osób pracujących, osiągających wiek uprawniający do przejścia na emeryturę 62 procent wyraża gotowość kontynuacji zatrudnienia. Podobnie osoby pozostające bez pracy w wieku 55-59 wyrażają w 43 procentach chęć wykonywania pracy po osiągnięciu wieku emerytalnego. Przedstawiają jednocześnie swoje oczekiwania, co do warunków jej wykonywania. Zmniejszenie obciążeń wysiłkowych, dostosowanie warunków pracy do zmniejszającej się zdolności jej wykonywania, zwiększenie bezpieczeństwa, skrócony i elastyczny czas pracy, łączenie wynagrodzenia za pracę z świadczeniem – to są oczekiwane warunki.

I to są wyzwania konieczne i niezbędne do wykonania, dla zwiększenia rzeczywistej aktywności zawodowej osób w wieku starszym, ale nie wolno nam zapominać, że kapitał emerytalny budujemy przez cały okres aktywności zawodowej. Nie nastąpi to jeśli nie ustabilizujemy i nie zwiększymy zatrudnienia osób młodych.

Nie wolno przy tym zapomnieć o działaniach na rzecz podnoszenia zdrowia publicznego, zwiększania zdolności do wykonywania pracy, rozwoju prewencji wypadkowej i przeciwdziałania skutkom chorób zawodowych. Mechaniczne podnoszenie wieku emerytalnego tego nie uczyni. Wydatki na prewencję i profilaktykę w Polsce są 250 razy mniejsze niż na przykład w Niemczech czy Francji. Z kolei wydatki przedsiębiorców na poprawę warunków i bezpieczeństwa pracy w ostatniej dekadzie spadły do poziomu jednego procenta ogólnych kosztów ich działalności. Zaniechanie tych działań spowoduje, że zamiast osób aktywnych zawodowo, płacących składki, będziemy mieli zwiększoną liczbę świadczeniobiorców systemu rentowego, chorobowego i socjalnego.

Nie mniej ważne, jest przyjęcie precyzyjnego programu przeciwdziałania demograficznej depresji (stymulowanie urodzeń). Tak drastycznie niski potencjał ludnościowy Polski (1,3 dziecka na kobietę) nie da się wytłumaczyć ogólnoswiatowym trendem starzenia się społeczeństwa czy spadkiem prokreacji w krajach rozwiniętych. Według renomowanego wydawnictwa FACTBOOK już w tym roku Polska spadnie z dwięście siódmego na dwięście dziewiąte miejsce wśród dwustu dwudziestu dwóch krajów świata w globalnych statystykach dzietności. Wyzwaniem jest Narodowa Strategia Demograficzna oparta o politykę wspierania rodziny i powiązana z polityką migracyjną.

Tak Panie Posłanki i Panowie Posłowie, to są rzeczy konieczne do wykonania. Samo wydłużenie wieku emerytalnego to droga na skrót, droga do nikąd.

To od Was zależy czy rząd wybierze tę drogę, czy też zmusicie rządzących do rzeczywistych i efektywnych działań.

W dzisiejszych czasach patriotyzmem nie jest mechaniczne podnoszenie rąk w dyscyplinie partyjnej, ale wysiłek na rzecz modernizacji Polski, rozwoju Narodu Polskiego, polepszania warunków życia i bezpieczeństwa naszych obywateli, tworzenia szans dla ich indywidualnych i zbiorowych ambicji oraz potrzeb.

Wysoka Izbo

Często sugeruje się tendencyjność pytania podważając sens referendum, pod którym podpisało się 2 mln Polaków. Teraz znają już Państwo sens i cel referendum. Premier Donald Tusk sugeruje, by referendum wzbogacić o kolejne pytanie, na przykład: Czy chcesz wyższe świadczenie czy wcześniej przechodzić na emeryturę. Panie Premierze spóźnił się Pan z tym pytaniem. Takie zadanie Polki i Polacy urodzeni po 1948 roku dostali do odrobienia już w 1998 roku po wprowadzeniu reformy emerytalnej.

Krytycy zarzucają, że pytanie referendalne jest zbyt proste, narzucające odpowiedź, a przez to wypaczające obiektywizm wyników. Nic bardziej mylnego..... Masowe głosowanie MUSI mieć tak sformułowane pytanie. W referendum Naród wyraża swą wolę, wskazuje kierunek, a dopiero później jest to przekładane na bardziej szczegółowe rozwiązania prawne.

Panie Posłanki, Panowie Posłowie.

Proszę sobie przypomnieć dwa referenda z 1996 roku - tzw. uwłaszczeniowe i prywatyzacyjne. Oba te referenda również poddawały pod powszechne głosowanie jedynie ogólne zagadnienia, które później miały być precyzyjnie ujęte w ustawach i rozporządzeniach. Nikt wtedy nie zarzucał, że tak istotne ekonomicznie treści poddawane są pod powszechne głosowanie. Nikt nie mówił – tak jak to się dziś dzieje – że są to głosowania z gatunku CZY CHCESZ BYĆ PIĘKNY I BOGATY. To że dziś spotykamy się z takimi zarzutami świadczy wyłącznie o tym, jak kłopotliwe i niewygodne dla rządu może być zapytanie o zdanie własnych obywateli. A przecież referendum to najbliższa doskonałości forma demokracji bezpośredniej. Daje szanse obywatelom na

wypowiedzenie się w tak kluczowej dla nich kwestii. Da też szansę na ogólnokrajową dyskusję w tej sprawie. Publiczna debata referendalna pozwoli wszystkim, także rządowi na przedstawienie swoich racji. Polacy zdecydują, które argumenty mają dla nich większą wagę. Cytuję słowa Premiera Donalda Tuska „Zdajmy się na mądrość Polaków”.

Pozwólcie mi Państwo powtórzyć również inne słowa Donalda Tuska i innych kluczowych polityków Platformy Obywatelskiej. Jedna z moich ulubionych sentencji mówi, że człowiek jest wart tyle ile jego słowo. Sprawdźmy więc ile są warte słowa premiera, prezydenta i ministra finansów:

Donald Tusk dla Gazety Wyborczej, 19 marca zeszłego roku: „Nie wierzę, żeby wszyscy ludzie zbliżający się do siedemdziesięciu lat mogli pracować w swoich zawodach z równą wydajnością, jak robili to wcześniej. Trzeba znaleźć rozwiązanie elastyczne, miękkie, przede wszystkim dobre dla ludzi, zachęcające ich do dłuższej aktywności zawodowej, a w konsekwencji dobre dla równowagi demograficznej na rynku pracy.”

Teraz Bronisław Komorowski w debacie przed wyborami prezydenckimi, 28 czerwca 2011 roku: „W Polsce nie ma potrzeby podnoszenia wieku emerytalnego. Można stworzyć możliwość wyboru, na przykład łącznie z wyższą emeryturą. Nic na siłę.”

Mało?

No to na gorzki deser.

Ostatnia ze złamanych zapowiedzi, tym razem ministra Jacka Rostowskiego w Radiu TOK FM: „Nie chciałbym angażować się w reformy bolesne i niepotrzebne, jak np. podwyższanie wieku emerytalnego. Wprowadziliśmy system, który już zachęca do dłuższego pozostawania na rynku pracy i nie ma potrzeby podwyższania wieku emerytalnego.”

Panie Prezydencie, Panie Premierze, Panie Ministrze! Co się stało w ostatnich miesiącach, że tak zmieniliście zdanie? Co z waszym honorem? Co z odpowiedzialnością za słowa? Polacy nie zapomnieli tych obietnic. Te 2 mln podpisów jest również na to dowodem.

I na koniec coś, co rząd i koalicja lubią najbardziej. Sondaże. Według badania Centrum Badania Opinii Społecznej sprzed dwóch tygodni podwyższeniu wieku emerytalnego dla kobiet do 67 lat sprzeciwia się 91 proc. Polaków. Zaś podwyższeniu wieku dla mężczyzn przeciwnych jest 84 proc. badanych. Dla pełnego wyniku podam też, że zmiany w systemie emerytalnym popiera w stosunku do kobiet 8 proc. Polaków, w stosunku do mężczyzn - 15 proc.

Inne badanie – konkurencyjnego OBOP-u sprzed kilku dni – również nie pozostawia złudzeń. Za podwyższeniem wieku emerytalnego do 67 roku życia dla mężczyzn opowiedziało się 7 proc. ankietowanych, a za przejściem na emeryturę kobiet w tym wieku - 3 (!) proc. badanych.

I jeszcze sondaż, również OBOP-u, poświęcony samemu referendum. Aż 64 proc. Polaków uważa, że rząd powinien przeprowadzić referendum w sprawie podwyższenia wieku emerytalnego. Tylko 3 proc. respondentów jest temu przeciwna.

Pani Marszałku, Panie Posłanki Panowie Posłowie

Trudno o bardziej jednoznaczne wyniki badań. Polki i Polacy nie chcą, by tak ważne zmiany zachodziły w tak szybkim tempie, bez wyczerpujących temat konsultacji. Chcą się w tej sprawie wypowiedzieć.

CHCĄ REFERENDUM. DLATEGO APELUJĘ - POPRZYJCIE UCHWAŁĘ W TEJ SPRAWIE.

Panie Premierze Tusk i Panie Premierze Pawlak nie myślcie, że Wasza gra obliczona na podnoszenie napięcia, gra w złego i dobrego policjanta, strażnika finansów publicznych i wrażliwego społecznie - zmyli Polaków. Rzucone w drodze „koalicyjnego kompromisu” marne cząstkowe emerytury nie zastąpią realnych działań. Nie w tym rzecz.

Gwoli formalności, powinienem podać skutki finansowe takiego referendum i źródła ich pokrycia. Proponuję zatem by ewentualne referendum odbyło się w ciągu jednego dnia wolnego od pracy. Źródłem pokrycia kosztów w myśl ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym jest rezerwa budżetowa na 2000 r. Rezerwa ta jest zaplanowana w wysokości 95 mln złotych. Koszty referendum nie powinny przekroczyć jej wysokości.

Panie Posłanki,
Panowie Posłowie

Proszę o przyjęcie uchwały o poddanie pod referendum ogólnokrajowe, sprawy o szczególnym znaczeniu dla państwa i obywateli dotyczącej powszechnego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn.

Skład ustępującej Komisji Krajowej

poz. 1-7- członkowie prezydium KK

L.p.	Nazwisko i imię	Region	Uwagi
1.	Duda Piotr	Śląsko-Dąbrowski	przewodniczący KK
2.	Biś Bogdan	Śląsko-Dąbrowski	I zastępca
3.	Majchrowicz Tadeusz	Podkarpacie	II zastępca, odp. za regiony
4.	Wielgus Jerzy	Sekretariat Służb Publicznych	III zastępca, odp. za struktury branżowe
5.	Zydorek Ewa	Wielkopolska	sekretarz
6.	Jaworski Jerzy	Małopolska	skarbnik
7.	Nakonieczny Henryk	Śląsko-Dąbrowski	członek prezydium
8.	Baczyński Ryszard	Śląsko-Dąbrowski	
9.	Badowska- Wojciechowska Ewa	Mazowsze	
10.	Bartosz Waldemar	Świętokrzyski	
11.	Biegun Andrzej	Podbeskidzie	
12.	Bogusławski Zbigniew	Piotrkowski	
13.	Buczak Wojciech	Rzeszowski	
14.	Bujara Alfred	Sekr. Banków, Handlu i Ubezpieczeń	
15.	Chrzastowski Andrzej	Środkowo-Wschodni	
16.	Ciebia Sławomir	Śląsko-Dąbrowski	
17.	Czernielewska Danuta	Koszaliński Pobrzeże	
18.	Dębczyński Janusz	Toruńsko-Włocławski	
19.	Dośla Krzysztof	Gdański	
20.	Dubiński Waldemar	Mazowsze	
21.	Dziki Józef	Warmińsko-Mazurski	
22.	Fiodorowicz Jan	Elbląski	
23.	Formejster Eugeniusz	Podlaski	

24.	Gałązka Zbigniew	Sekr. Emerytów i Rencistów	
25.	Gałęzewski Roman	Gdański	
26.	Gawroch Antoni	Wielkopolska	
27.	Głowacki Stanisław	Świętokrzyski	
28.	Gonet Cecylia	Śląsk Opolski	
29.	Grajcarek Kazimierz	Sekr. Górnictwa i Energetyki	
30.	Grymel Henryk	Śląsko-Dąbrowski	
31.	Grzesik Jarosław	Śląsko-Dąbrowski	
32.	Grzeszek Wojciech	Małopolska	
33.	Ilnicki Wojciech	Jeleniogórski	
34.	Jakim Roman	Rzeszowski	
35.	Jankowski Maciej	Zielonogórski	
36.	Jurek Mieczysław	Pomorze Zachodnie	
37.	Kaczmarek Andrzej	Ziemia Sandomierska	
38.	Kępczyński Wojciech	Płocki	
39.	Kimso Kazimierz	Dolny Śląsk	
40.	Kolorz Dominik	Śląsko-Dąbrowski	
41.	Kopeć Franciszek	Jeleniogórski	
42.	Koprowski Andrzej	Małopolska	
43.	Kosiorowska Ewa	Zagłębie Miedziowe	
44.	Kowalik Mirosław	Częstochowski	
45.	Kozłowski Sławomir	Śląsko-Dąbrowski	
46.	Krasuski Wojciech	Świętokrzyski	
47.	Krauze Jarosław	Dolny Śląsk	
48.	Krenc Waldemar	Ziemia Łódzka	
49.	Kropiwnicki Andrzej	Mazowsze	
50.	Król Marian	Środkowo-Wschodni	

51.	Kruszyński Zbigniew	Pomorze Zachodnie	
52.	Kubiak Bogdan	Sekretariat Transportowców	
53.	Kuszlewicz Zbigniew	Sekr. Zas. Natur, Ochr. Środow. i Leśn.	
54.	Lach Adam	Małopolska	
55.	Lange Jarosław	Wielkopolska	
56.	Langer Jerzy	Dolny Śląsk	
57.	Łaznowski-Siwocha Janusz	Dolny Śląsk	
58.	Majchrzak Zbigniew	Sekr. Bud i Przem. Drzewnego	
59.	Maszkiewicz Zdzisław	Ziemia Radomska	
60.	Mądraszewski Dariusz	Pomorze Zachodnie	
61.	Mechliński Radosław	Dolny Śląsk	
62.	Miara Mirosław	Sekr. Przemysłu Chemicznego	
63.	Michalczyk Józef	Środkowo-Wschodni	
64.	Mosiński Jan	Wielkopolska Południowa	
65.	Motowidełko Bogusław	Zielonogórski	
66.	Mozolewski Józef	Podlaski	
67.	Najmoła Jarosław	Sekr. Kult. i Środ. Mas. Przekazu	
68.	Nowakowski Zdzisław	Koniński	
69.	Nowicki Bogumił	Sekretariat Łączności	
70.	Nowicki Mirosław	Sekr. Przemysłu Spożywczego	
71.	Ochman Maria	Sekr. Ochrony Zdrowia	
72.	Olszewski Bogdan	Gdański	

73.	Orłowski Bogdan	Zagłębie Miedziowe	
74.	Osiński Bogdan	Ziemia Łódzka	
75.	Pogorzelski Wojciech	Sekretariat Rolnictwa	
76.	Porwich Jarosław	Gorzów Wlkp.	
77.	Proksa Ryszard	Sekretariat Nauki i Oświaty	
78.	Rakowiecki Sławomir	Mazowsze	
79.	Rybicki Jacek	Gdański	
80.	Skibiński Janusz	Ziemia Łódzka	
81.	Smagowicz Jacek	Małopolska	
82.	Stasielak Tadeusz	Małopolska	
83.	Staszewski Kazimierz	Ziemia Radomska	
84.	Sucheckie Krzysztof	Warmińsko-Mazurski	
85.	Sułkowski Jan	Małopolska	
86.	Szostak Henryk	Ziemia Sandomierska	
87.	Szozda Bogdan	Sekretariat Metalowców	
88.	Szukała Stanisław	Słupski	
89.	Tyrna Marcin	Podbeskidzie	
90.	Wachowiak Wojciech	Bydgoski	
91.	Walczak Leszek	Bydgoski	
92.	Wawrzyszko Szymon	Ziemia Przemyska	
93.	Wilner Jarosław	Wielkopolska Południowa	
94.	Wójcik Tomasz	Dolny Śląsk	
95.	Ziarkowski Marek	Elbląski	
96.	Ziółkowski Tomasz	Częstochowski	
97.	Żurawski Jacek	Toruńsko-Włocławski	

98.	Denysiuk Zdzisław	Chełmski	do czerwca 2014 r.
99.	<i>Buczek Andrzej</i>	<i>Ziemia Przemyska</i>	<i>śp., październik 2012 r.</i>
100.	Jamroży Jarosław	Bydgoski	do lipca 2012 r.
101.	Wachowiak Wojciech	Bydgoski	od grudnia 2012 r.
102.	Olszewski Bogdan	Gdański	od grudnia 2012 r.
103.	Śniadek Janusz	Gdański	do listopada 2011 r.
104.	Mądraszewski Wojciech	Pomorze Zachodnie	od grudnia 2012 r.
105.	Wawrzyszko Szymon	Ziemia Przemyska	od stycznia 2013 r.
106.	<i>Konecki Andrzej</i>	<i>Sekr. Przemysłu Chem.</i>	<i>śp. grudzień 2012 r.</i>
107.	Majchrzak Grzegorz	Wielkopolska Południowa	do kwietnia 2011 r.
108.	Wilner Jarosław	Wielkopolska Południowa	od grudnia 2012 r.

**Sprawozdanie z prac i działalności
Krajowej Komisji Rewizyjnej NSZZ „Solidarność”
w kadencji 2010-2014 przygotowane
na XXVII Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”**

INFORMACJE OGÓLNE

Krajowa Komisja Rewizyjna została wybrana na kadencję 2010 – 2014 podczas XXV Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”.

Skład Krajowej Komisji Rewizyjnej w kadencji 2010 - 2014 zawiera Załącznik nr 1 do niniejszego Sprawozdania.

Członkowie Krajowej Komisji Rewizyjnej, bezpośrednio po zakończeniu XXV KZD wybrali spośród siebie przewodniczącego KKR – Adama Bindugę, oraz – na jego wniosek – trzech zastępców przewodniczącego: Przemysława Bogusławskiego, Barbarę Kędrę i Ryszarda Masłowskiego.

Krajowa Komisja Rewizyjna nie powołała Prezydium.

W kadencji 2010-2014 tj. między XXV a XXVII Krajowym Zjazdem Delegatów odbyło się 16 posiedzeń KKR w trakcie których podjęto 43 uchwały i 2 decyzje.

Krajowa Komisja Rewizyjna powołała następujące zespoły stałe:

1. Zespół finansowy w składzie:

Adam Binduga

Przemysław Bogusławski

Edward Fortuna

Teresa Grabowska

Barbara Kędra

Marek Mazurek

2. Zespół do oceny uchwał Krajowych Zjazdów Delegatów NSZZ „Solidarność” w obecnej kadencji władz krajowych Związku w składzie:

Adam Binduga

Anna Kaurzel

Barbara Kędra
Ryszard Masłowski
Marek Tymanowski

3. Zespół do kontroli prawidłowości odprowadzania składek członkowskich z zarządów regionów do Komisji Krajowej w składzie:

Adam Binduga
Krzysztof Chudzik
Jerzy Grodzki
Barbara Kędra

4. Zespół do analizy wykonania wniosków i zaleceń pokontrolnych KKR przez Komisję Krajową i Prezydium KK w składzie:

Adam Binduga
Edward Fortuna
Dariusz Głogowski
Teresa Grabowska
Anna Kaurzel
Barbara Kędra

Ponadto - spośród członków KKR - powoływane były doraźne zespoły kontrolne do przeprowadzania bieżących kontroli.

Protokoły z przeprowadzonych kontroli wraz z uwagami, wnioskami i zaleceniami KKR - po wcześniejszym zapoznaniu się z protokołem przez osoby odpowiedzialne w imieniu Komisji Krajowej za przedmiot kontroli i ewentualnym wniesieniu uwag czy wyjaśnień, zgodnie z procedurą określoną przepisami § 13 ust. 2 Uchwały nr 2 XIX KZD ws. zasad funkcjonowania i zakresu kompetencji komisji rewizyjnych, były bieżąco przekazywane Komisji Krajowej, za pośrednictwem Prezydium KK, celem zapoznania z nimi członków Komisji Krajowej. Podobna procedura przewidziana przepisami § 44 Statutu i Uchwały nr 2 XIX KZD ws. zasad funkcjonowania i zakresu kompetencji komisji rewizyjnych była stosowana w przypadku kontroli innych jednostek organizacyjnych Związku (zarządów regionów i rad krajowych sekretariatów branżowych).

Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej przedstawiał wyniki kontroli wraz z uwagami i zaleceniami pokontrolnymi KKR podczas posiedzeń Prezydium Komisji Krajowej.

KONTROLE PRZEPROWADZONE PRZEZ KRAJOWĄ KOMISJĘ REWIZYJNĄ

W kadencji 2010-2014 Krajowa Komisja Rewizyjna przeprowadziła następujące kontrole:

1. Realizacji § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (zm. Uchwałą nr 7 XIX KZD).
2. Pożyczek udzielonych przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” jednostkom organizacyjnym Związku i nie spłaconych do końca 2010 r.
3. Krajowego Funduszu Strajkowego.
4. Pożyczki udzielonej przez Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Fundacji Gospodarczej.
5. Prawidłowości przekazywania przez zarządy regionów składek członkowskich i składek na Krajowy Fundusz Strajkowy.
6. Korzystania z telefonów służbowych Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.
7. Pożyczki udzielonej przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” PPUH „Dekom” sp. z o.o.
8. Realizacji Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku; zm. Uchwała KK nr 18/09.
9. Realizacji przepisów § 2 ust. 1 Uchwały nr 7 XIX KZD ws. zasad tworzenia i funkcjonowania regionów.
10. Wykorzystania nieruchomości będących własnością NSZZ „Solidarność” administrowanych przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność”.
11. Realizacji Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku; zm. Uchwałą KK nr 18/09.
12. Realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Region Piotrkowski NSZZ „Solidarność”.
13. Realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Krajowy Sekretariat Rolnictwa NSZZ „Solidarność”.
14. Realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. . przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) oraz prawidłowości przekazywania składek członkowskich do Komisji Krajowej i na Krajowy Fundusz Strajkowy przez Region Gorzowski NSZZ „Solidarność”.
15. Kontroli wynajmu podmiotom zewnętrznym pomieszczeń w siedzibie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

16. Realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Krajowy Sekretariat Łączności NSZZ „Solidarność”.
17. Realizacji § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.)
18. Ewidencji uchwał, decyzji i stanowisk Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” oraz decyzji Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Ustalenia, wnioski i zalecenia pokontrolne zawiera Załącznik nr 2 do niniejszego Sprawozdania.

Załącznik nr 3 do Sprawozdania KKR zawiera ocenę realizacji uchwał XXV i XXVI Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”,

POZOSTAŁA DZIAŁALNOŚĆ

Poza w/w działalnością Krajowa Komisja Rewizyjna na podstawie przepisów § 44 ust. 2 Statutu NSZZ „Solidarność” poleciła Regionalnym Komisjom Rewizyjnym: Regionu Pomorze Zachodnie NSZZ „Solidarność”, Regionu Koszalińskiego „Pobrzeże” NSZZ „Solidarność”, Regionu Gdańskiego NSZZ „Solidarność” przeprowadzenie kontroli komisji zakładowych (międzyzakładowych) w organizacjach zrzeszonych w Krajowej Sekcji Morskiej Marynarzy i Rybaków NSZZ „Solidarność”.

Nadto Krajowa Komisja Rewizyjna na podstawie w/w przepisów Statutu NSZZ „Solidarność” poleciła Komisji Rewizyjnej Krajowego Sekretariatu Transportowców NSZZ „Solidarność” przeprowadzenie kontroli Rady Krajowej Sekcji Morskiej Marynarzy i Rybaków NSZZ „Solidarność”.

W/w komisje rewizyjne wykonały polecenie Krajowej Komisji Rewizyjnej i przeprowadziły kontrole oraz przekazały KKR stosowne informacje i wyjaśnienia.

W swojej działalności Krajowa Komisja Rewizyjna poświęcała sporo czasu wyjaśnianiu problemów, z którymi zwracały się jednostki organizacyjne Związku oraz członkowie Związku. Wiele z tych spraw dotyczyło nieprawidłowości, lub rzekomych nieprawidłowości w funkcjonowaniu władz jednostek organizacyjnych Związku, konfliktów między jednostkami organizacyjnymi Związku, wniosków, które – zdaniem skarżących – wymagały interwencji władz krajowych Związku. Często wymagało to szczegółowej analizy dokumentów przekazywanych KKR przy okazji spraw zgłaszanych jako sporne, bądź wymagające wyjaśnienia. Częstokroć udzielano informacji w sprawie przepisów prawa wewnątrzwiązkowego lub właściwej interpretacji tych przepisów. Szczególnie wiele problemów zgłaszały jednostki organizacyjne

Związku, a także poszczególni członkowie bądź grupa członków NSZZ „Solidarność” w okresie wyborczym na kadencję 2014-2018.

Z inicjatywy przewodniczącego KKR Komisja Krajowa dokonała, Uchwałą KK nr 13/12 ws. zmiany uchwały KK nr 153/03 ws. prowadzenia działalności gospodarczej przez struktury Związku, stosownych poprawek w tejże uchwale.

Ponadto Przewodniczący Krajowej Komisji Rewizyjnej w współpracy z Działem Szkoleń KK oraz Biurem Ekspertckim KK przeprowadził szkolenia dla przedstawicieli regionalnych komisji rewizyjnych.

W imieniu

Krajowej Komisji Rewizyjnej

NSZZ „Solidarność”

Adam Binduga – przewodniczący

Skład Krajowej Komisji Rewizyjnej NSZZ „Solidarność”

Adam Binduga	- Region Rzeszowski	- przewodniczący
Przemysław Bogusławski	- Region Dolny Śląsk	- zastępca przewodniczącego
Barbara Kędra	- Region Mazowsze	- zastępca przewodniczącego
Ryszard Masłowski	- Region Małopolska	- zastępca przewodniczącego
Grzegorz Adamczyk	- Region Śląsk Opolski	- członek
Krzysztof Chudzik	- Region Podbeskidzie	- członek
Edward Fortuna	- Region Gdański	- członek
Jacek Gawłowski	- Region Świętokrzyski	- członek
Dariusz Głogowski	- Region Pomorze Zachodnie	- członek
Teresa Grabowska	- Region Warmińsko-Mazurski	- członek
Jerzy Grodzki	- Region Podlaski	- członek
Anna Kaurzel	- Region Ziemia Łódzka	- członek
Marek Mazurek	- Region Bydgoski	- członek
Marek Tymanowski	- Region Gorzów Wielkopolski	- członek
Marian Zepchła	- Region Środkowoschodni	- członek

Ustalenia, wnioski i zalecenia wynikające z kontroli przeprowadzonych przez KKR

1) Kontrola realizacji § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (zm. Uchwałą nr 7 XIX KZD).

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 24 lutego 2011 r.)

Obowiązek przekazywania właściwym urządóm skarbowym sprawozdania finansowego składającego się z CIT-8, bilansu, rachunku wyników oraz informacji dodatkowej wynika z przepisów Art. 45 i dalszych przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, w tym załącznik nr 1 po nowelizacji obowiązującej od 1 stycznia 2009 r. Nr 152 z 2009., poz. 1223 – z późniejszymi zmianami, a także Dz. U. Nr 137 z 15 listopada 2001 r. poz. 1539 w sprawie szczególnych zasad rachunkowości dla niektórych jednostek nie będących spółkami prawa handlowego i nie prowadzących działalności gospodarczej.

Przepisy § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD (z późn. zm.) zobowiązują zarządy regionów, krajowe sekretariaty branżowe i Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów do przekazywania do Komisji Krajowej sprawozdania finansowego składającego się z bilansu, rachunku wyników, informacji dodatkowej oraz zeznania podatkowego CIT-8 w terminie do 15 lipca każdego roku (za rok poprzedni).

Zespół kontrolny KKR na podstawie dokumentów i informacji uzyskanych z Działu Finansowego KK, który przechowuje w/w dokumentację, dokonał analizy wykonania przepisów § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (zm. Uchwałą nr 7 XXI KZD) za lata 2008 i 2009.

Podsumowanie:

Mimo prowadzonej przez Krajową Komisję Rewizyjną systematycznej kontroli realizacji przepisów § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (zm. Uchwałą nr 7 XXI KZD); wcześniej obowiązywały w tym zakresie przepisy Uchwały KK nr 155/03 ws. kontroli odprowadzania składek członkowskich (zm. Uchwałą KK nr 166/03 ws. nowelizacji uchwały KK nr 155/03) realizacja uwag, wniosków i zaleceń pokontrolnych była ignorowana przez Komisję Krajową. Fakt, iż jednostki organizacyjne Związku zobowiązane do realizacji uchwał KK a - po nowelizacji – uchwały KZD nie wywiązywały się z ich wykonania, nie skutkowało wyciągnięciem konsekwencji wobec tych jednostek. Mimo przepisów (§ 55 Statutu) zobowiązujących władze wszystkich jednostek organizacyjnych Związku do prowadzenia działalności związkowej zgodnie z

postanowieniami Statutu oraz uchwałami władz zwierzchnich wobec żadnej z nich nie zastosowano procedury przewidzianej w § 56 i dalszych Statutu NSZZ „Solidarność”. Tolerowanie braku realizacji w/w przepisów powoduje, że w tej mierze nie następuje żadna poprawa.

Dla zobrazowania tego zjawiska niech służy poniższe zestawienie realizacji w/w przepisów prawa wewnątrzwiązkowego:

Rok Liczba jednostek organizacyjnych Związku (regiony, krajowe sekretariaty branżowe)

które: wykonały wykonały częściowo nie wykonały

2003	22	19	12
2004	26	10	17
2005	24	8	21
2006	30	9	11
2007	20	10	20
2008	18	12	20
2009	19	10	21

Wnioski i zalecenia KKR:

1. Krajowa Komisja Rewizyjna kolejny raz ponawia wnioski o ustanowienie sankcji wobec jednostek organizacyjnych Związku, które nie wywiązują się z obowiązków wynikających z przepisów § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (zm. Uchwałą nr 7 XXI KZD) np. poprzez wstrzymanie dotacji z Funduszu Wspomagania Statutowych Zadań Związku.
2. KKR zwraca uwagę na niedostateczną analizę dokumentów dostarczanych przez jednostki organizacyjne Związku wymienione w w/w Uchwałach KZD. Sprawozdania finansowe stanowią ważne źródło informacji np. o kondycji finansowej regionów i krajowych sekretariatów branżowych, czy o prawidłowości przekazywania składek na rzecz Komisji Krajowej.
3. KKR ponownie zwraca uwagę na ewidentny błąd w przepisach § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (zm. Uchwałą nr 7 XXI KZD). Według tego przepisu obowiązek przekazywania sprawozdań finansowych spoczywa na zarządach regionów (władzy

wykonawczej regionu) oraz krajowych sekretariatach branżowych i Krajowym Sekretariacie Emerytów i Rencistów (jednostkach organizacyjnych Związku posiadających osobowość prawną). Należy dokonać korekty w/w przepisu tj zobowiązać jednostki organizacyjne Związku (regiony, krajowe sekretariaty branżowe i Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów) do przekazywania do Komisji Krajowej w/w sprawozdań finansowych. Ponadto – zdaniem KKR – obowiązkiem przekazywania do Komisji Krajowej w/w sprawozdań winna być objęta Krajowa Sekcja Morska Marynarzy i Rybaków, skoro – na podstawie przepisów § 17 Statutu NSZZ „Solidarność” – posiada osobowość prawną.

4. Zobowiązać Skarbnika KK do wysyłania pisemnych wezwań ws. przekazywania sprawozdań finansowych do tych regionów i rad krajowych sekretariatów branżowych, które w terminie określonym w § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD nie realizują tego zobowiązania.

2) Kontrola pożyczek udzielonych przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” jednostkom organizacyjnym Związku i nie spłaconych do końca 2010 r.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 22 września 2011 r.)

W okresie, którego dotyczy kontrola, Komisja Krajowa udzieliła pożyczek następującym jednostkom organizacyjnym Związku:

- 1) Regionowi Dolny Śląsk NSZZ „Solidarność”,
- 2) Regionowi Śląsk Opolski NSZZ „Solidarność”,
- 3) Regionowi Podkarpacie NSZZ „Solidarność”

Zalecenia KKR:

1. Komisja Krajowa winna doprowadzić do niezwłocznego odzyskania środków przeznaczonych na pożyczkę od Regionu Podkarpacie wraz z należnymi odsetkami.
2. Komisja Krajowa winna zaniechać udzielania pożyczek jednostkom organizacyjnym Związku.

Z informacji uzyskanych z Działu Finansowego Komisji Krajowej wynika, że Region Podkarpacie zwrócił pożyczkę w całości (ostatnia rata pożyczki zaksięgowana została dowodem WB2-112/2013 z 11.06.2013 r.)

3) Kontrola Krajowego Funduszu Strajkowego.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 22 września 2011 r.)

Wnioski:

Po przeanalizowaniu dokumentów otrzymanych od Przewodniczącego Krajowej Rady Funduszu Strajkowego Józefa Mozolewskiego i Księgowości Komisji Krajowej, Krajowa Komisja Rewizyjna stwierdza:

- KRFS nie dokonała wyborów Prezydium, przez co naruszony został § 12 Regulaminu Ogólnego Funduszy Strajkowych.
- Wytypowany przez Przewodniczącego KRFS sekretarz Bogdan Szozda pisał protokoły, które w żaden sposób nie odzwierciedlały posiedzenia KRFS; ponadto (mimo, że posiedzenie nie były nagrywane) pisał protokoły z posiedzeń, na których nie był obecny (dla przykładu protokół z posiedzenia 26 maja 2010 roku - w tym dniu posiedzenia KRFS nie było).
- Niektóre uchwały podejmowane przez KRFS były zmieniane przez Przewodniczącego KRFS już po podjęciu, były przypadki podejmowania uchwał na telefon, ponadto wszystkie uchwały z 2010 roku są do tej pory nie podpisane - pomimo takich uchybień wszystkie decyzje finansowe z KFS były realizowane przez Skarbnika Komisji Krajowej Stefana Kubowicza.
(Statut NSZZ „Solidarność w § 68 punkt 2. - *Decyzje finansowe w odniesieniu do funduszy specjalnych podejmują organy decyzyjne określone w regulaminach tych funduszy*).
- Przy wydawaniu decyzji KRFS o wypłatach ze środków KFS nie kwestionowano wniosków składanych poza terminem zapisanym w regulaminie ogólnym funduszy strajkowych tudzież składanych nie na formularzach opracowanych (wymaganych?) przez KRFS, nie kwestionowano też wniosków składanych przez podmioty, które nie wywiązywały się w sposób prawidłowy z obowiązku płacenia składek do KK.
- KRFS wydając decyzję o wypłatach ze środków KFS 100% kosztów transportu naruszyła zapis statutu § 9 punkt 2.
(*Wielkość pomocy udzielanej strukturom Związku nie może przekroczyć połowy poniesionych kosztów.*)
- KRFS w swej działalności nie podporządkowała się przepisom Statutu NSZZ „Solidarność § 74 punkt 2.
(*Fundusz celowy powinien działać zgodnie z ustanowionym dla niego regulaminem.*)

Zalecenia

1. Wpłaty z KFS mogą być realizowane dopiero po przedstawieniu skarbnikowi KK Uchwały KRFS.
2. Wnioski składane przez podmioty ubiegające się o pomoc z KFS nie mogą być przyjmowane na innych formularzach niż opracowane przez KRFS.
3. KRFS ma obowiązek wyboru Prezydium, a protokół z wyborów powinny być przechowywany do końca kadencji.
4. KRFS ma obowiązek wstrzymania pomocy z KFS podmiotom, które w nieprawidłowej wysokości lub terminie przekazywały zarówno składki członkowskie do KK i na KFS.
5. Protokół z posiedzenia KRFS musi odzwierciedlać jego przebieg.
6. Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” w porozumieniu z Krajową Radą Funduszu Strajkowego powinna przygotować nowy Regulamin Ogólny Funduszy Strajkowych bardziej dostosowany do potrzeb NSZZ „Solidarność”.
7. KRFS ma bezwzględny obowiązek działania zgodnie z regulaminem i Statutem NSZZ „Solidarność”

4) Kontrola pożyczki udzielonej przez Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Fundacji Gospodarczej.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 12 stycznia 2012 r.)

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” postanowiło udzielić Fundacji Gospodarczej pożyczki na sfinansowanie zakupu siedziby przy ul. Olimpijskiej 2 w Gdyni od Gminy Miasta Gdyna i wyznaczyć do zawarcia umowy wraz z poświadczeniem podpisów złożonych w obecności notariusza: Janusza Śniadka – przewodniczącego KK i Stefana Kubowicza – skarbnika KK (Decyzja Prezydium KK nr 340/05 ws. Fundacji Gospodarczej w Gdyni z 29 listopada 2005 r.).

Nadto Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, w nawiązaniu do Uchwały KK nr 7/05 ws. Fundacji Gospodarczej (Uchwała KK nr 7/05 ws. Fundacji Gospodarczej w Gdyni z 12 kwietnia 2005 r.) postanowiło przekazać Fundacji Gospodarczej darowiznę na zakup siedziby przy ul. Olimpijskiej 2 od Gminy Miasta Gdynia w terminie 7 dni od daty podjęcia decyzji (Decyzja Prezydium KK nr 339/05 ws. Fundacji Gospodarczej w Gdyni z 29 listopada 2005 r.).

Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” postanowiło - w związku z aktualizacją wyceny nieruchomości - zwiększyć Fundacji Gospodarczej kwotę udzielonej pożyczki decyzją Prezydium KK nr 340/05 na sfinansowanie zakupu siedziby przy ul. Olimpijskiej 2 w Gdyni od Gminy Miasta Gdynia i wyznaczyć do podpisania aneksu do umowy pożyczki: Janusza Śniadka –

przewodniczącego KK i Stefana Kubowicza – skarbnika KK (Decyzja Prezydium KK nr 8/06 ws. Fundacji Gospodarczej w Gdyni z 17 stycznia 2006 r.).

Dnia 30.11.2005 r. została zawarta pomiędzy NSZZ „Solidarność” (pożyczkodawcą) a Fundacją Gospodarczą w Gdyni (pożyczkobiorcą) na podstawie Decyzji Prezydium KK nr 340/05 umowa-pożyczki na sfinansowanie zakupu udziału wynoszącego 9876/1000 w prawie własności nieruchomości zabudowanej, stanowiącej własność Gminy Miasta Gdynia położonej w Gdyni przy ul. Olimpijskiej 2 (§ 1 ust. 2 umowy-pożyczki).

Pożyczkobiorca ma zwrócić w/w pożyczkę oraz oprocentowanie pożyczki wyliczone na podstawie średniej długoterminowych lokat bankowych jakie są lub będą w posiadaniu Pożyczkodawcy. Na dzień zawarcie umowy oprocentowanie wynosiło 4 % (§ 3 ust. 1 umowy-pożyczki).

Łączna kwota pożyczki udzielonej Fundacji Gospodarczej wyniosła 1.820.000 zł i na taką kwotę Sąd Rejonowy Wydział V Ksiąg Wieczystych w Gdyni ustanowił hipotekę zabezpieczającą wierzytelność z umowy-pożyczki na rzecz NSZZ „Solidarność”.

Wymagalność zwrotu pożyczki wraz z całym oprocentowaniem strony umowy-pożyczki określili na 1 stycznia 2016 r. (§ 3 ust. 2 umowy-pożyczki).

Wnioski i zalecenia KKR:

1. Brak harmonogramu spłat pożyczki stanowi istotną wadę umowy-pożyczki.
2. Brak informowania („w styczniu każdego roku począwszy od 2007r.”) o wysokości średniego oprocentowania pożyczki wyliczanego na podstawie średniej długoterminowych lokat bankowych jakie są lub będą w posiadaniu Pożyczkodawcy stanowi istotne naruszenie umowy – pożyczki i może skutkować niekorzystnymi dla Pożyczkodawcy rezultatami.
3. Należy dokonać aneksu do umowy pożyczki i uzgodnić harmonogram spłat pozostałej części pożyczki wraz z odsetkami.

Z informacji uzyskanej z Działu Finansowego KK wynika, że na 31.08.2014 r. kwota pożyczki pozostająca do spłacenia wynosi 1.000.000 zł

5) Kontrola prawidłowości przekazywania przez zarządy regionów składek członkowskich i składek na Krajowy Fundusz Strajkowy.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 18 października 2012 r.)

Zalecenia:

1. Komisja Krajowa powinna wskazać zasady jednolitego księgowania składek w regionach określając szczególnie, że składka członkowska i na Fundusz Strajkowy (oczyszczone

z innych wpływów), wpływająca do zarządu regionu od organizacji związkowych, powinna być księgowana na oddzielnych kontach

2. Należy zobowiązać regiony, aby potwierdzały salda.

Należy uzgodnić w trybie pilnym między służbami finansowymi KK i Regionu Bydgoskiego salda składek członkowskich i na Fundusz Strajkowy.

3. Należy zobowiązać Region Bydgoski, aby odprowadzał składki w rzeczywistej wielkości a nie ryczałtem z zaznaczeniem, za jaki okres składka spływa.

4. Należy wstrzymać wszelkie dotacje finansowe dla regionów, które nie odprowadzają składki członkowskiej i na Krajowy Fundusz strajkowy zgodnie z § 10 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku

(cyt.: *Podstawowe jednostki organizacyjne Związku mają obowiązek regulowania składek otrzymanych za dany miesiąc do 20 dnia następnego miesiąca, a zarządy regionów do końca miesiąca*).

5. Należy obliczyć należności z tytułu braku wpłaty składek we właściwej wysokości i uzgodnić z zarządami regionów termin ich spłaty.

6) Kontrola korzystania z telefonów służbowych Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 18 października 2012 r.)

Zasady korzystania z telefonów służbowych Komisji Krajowej określone są w Regulaminie korzystania z telefonów służbowych w Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” z dnia 09.02.2009 r.

Zgodnie z przepisami w/w Regulaminu:

- Pracownicy korzystający z telefonów służbowych zobowiązani są do kierowania się zasadami celowości i oszczędności (§ 1 ust. 1),
- Wprowadza się zakaz prowadzenia rozmów prywatnych ze służbowych telefonów stacjonarnych i komórkowych (§ 1 ust. 2)
- Bilingi dotyczące przeprowadzonych połączeń telefonicznych będą dostarczane, w formie elektronicznej, do wglądu dla kierowników biur (§2)
- Pracownik w uzasadnionym przypadku może wystąpić do pracodawcy z pisemnym wnioskiem o przydział telefonu komórkowego (§ 3 ust. 1)
- Pracownicy przebywający na zwolnieniach lekarskich, dłuższych niż 30 dni, na urlopach macierzyńskich lub urlopach bezpłatnych są zobowiązani do przekazania telefonu komórkowego bezpośrednio przełożonemu, chyba, że pracodawca zdecyduje inaczej (§ 3 ust. 3)

- W przypadku przekroczenia limitów określonych przy korzystaniu z telefonii komórkowej pracownik automatycznie jest pozbawiony prawa korzystania ze służbowego telefonu komórkowego do czasu uregulowania kwoty wynikającej z jego przekroczenia (§ 5)

Załącznik nr 1 do Regulaminu stanowi wzór Karty sprzętowej Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, w której pracownik potwierdza fakt otrzymania telefonu komórkowego.

Załącznikiem nr 2 do Regulaminu wprowadza się limity dotyczące korzystania z telefonii komórkowej.

Załącznikiem do pisma wprowadzającego Regulamin korzystania z telefonów służbowych jest wykaz nr telefonów komórkowych przypisanych poszczególnym dysponentom oraz rodzaj limitu przydzielonego dysponentom tych telefonów tzw. BOX (od 30-300).

W okresie objętym kontrolą Komisja Krajowa korzystała dla telefonów komórkowych z usług firmy „ORANGE”, zaś dla telefonów stacjonarnych z usług Telekomunikacji Polskiej S.A. (z wyjątkiem mieszkania w Gdańsku, ul. Szeroka 34/6 [UPC] oraz mieszkania w Brukseli).

Od 01.01.2012 r. z Komisja Krajowa korzysta dla telefonów komórkowych z usług firmy Polkomtel S.A. - sieć „PLUS” (stosowna umowa została podpisana 20.12.2011 r.).

Komisja Krajowa ma do dyspozycji 10 szt. krótkofalówek (5 kompletnych tj. aparat, mikrofon, antena, ładowarka i 5 niekompletnych - bez ładowarek) oraz 5 szt. radiotelefonów wykorzystywanych podczas akcji protestacyjnych Związku (manifestacje, pikiety).

Z 11 mieszkań służbowych w kraju, w których zainstalowane były telefony stacjonarne rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane w 9 przypadkach (1 umowa zakończona w 2011 r., 6 umów zakończonych 31.03.2012 r., 1 umowa zakończona 30.04.2012 r. 1-umowa zakończona 31.07.2012 r.) w 2 pozostałych umowy zostaną zakończone (1-umowa ma się zakończyć 27.12.2012, 1-umowa ma się zakończyć 17.01.2013 r.).

Kontynuowana jest umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych w budynku będącym własnością NSZZ „Solidarność” w Brukseli.

Zalecenia KKR:

Znowelizować Regulamin korzystania z telefonów służbowych Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

7) Kontrola pożyczek udzielonych przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” PPUH „Dekom” sp. z o.o.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 18 października 2012 r.)

I.

Komisja Krajowa wyraziła zgodę na udzielenie oprocentowanej pożyczki PPUH „Dekom” sp. z o.o. na sfinansowanie modernizacji budynku biurowego położonego przy ul. Piotrkowskiej 12 w Kielcach należącego do NSZZ „Solidarność” oraz na bieżącą obsługę płatności w trakcie realizacji tej inwestycji (Uchwała KK nr 19/08 ws. udzielenia pożyczki PPUH „Dekom” sp. z o.o. z 9 września 2008 r.).

II.

Komisja Krajowa wyraziła zgodę na udzielenie oprocentowanej pożyczki PPUH „Dekom” sp. z o.o. na drugi etap rozbudowy i przebudowy ze zmianą sposobu użytkowania budynku usługowo-biurowego – budowę segmentu G (budynek biurowo-usługowo-handlowy) modernizacji budynku biurowego położonego przy ul. Piotrkowskiej 12 w Kielcach należącego do NSZZ „Solidarność” oraz na bieżącą obsługę płatności w trakcie realizacji tej inwestycji (Uchwała KK nr 21/09 ws. udzielenia pożyczki PPUH „Dekom” sp. z o.o. z 24 czerwca 2009 r.).

Łączna kwota pożyczek udzielonych PPUH „Dekom” sp. z o.o. wyniosła 12.500.000 zł

Analiza ewidencji księgowej nie pozwala ustalić, która z pożyczek jest spłacana i której z pożyczek dotyczą spłacane odsetki.

Zalecenia KKR:

W przypadku udzielania pożyczek jednostkom organizacyjnym Związku, bądź podmiotom gospodarczym stanowiącym w całości lub w części własność NSZZ „Solidarność” ewidencję finansowo-księgową należy prowadzić odrębnie dla każdej z tych pożyczek.

Z informacji uzyskanej z Działu Finansowego KK wynika, że wg stanu na 31.08.2014 r. do spłaty pozostała kwota 6.782.000 zł

8) Kontrola realizacji Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku; zm. Uchwałą KK nr 18/09.

(wg stanu przyjęcia Protokołu kontroli tj. 31 stycznia 2013 r.)

Podstawy prawno-merytoryczne

Zgodnie z przepisami § 26 ust. 1 Statutu NSZZ „Solidarność” rejestracji i wyrejestrowania krajowych sekretariatów branżowych dokonuje Komisja Krajowa, na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów.

Zasady tworzenia i rejestracji branżowych jednostek organizacyjnych Związku w tym minimalną wielkość, np. minimalną liczbę sekcji krajowych lub członków Związku zrzeszonych w danym sekretariacie branżowym, określa uchwała Komisji Krajowej (Uchwała nr 4 XIX KZD ws. zasad tworzenia i rejestracji branżowych jednostek organizacyjnych Związku, zm. Uchwałą nr 4 XX KZD, zm. Uchwała nr 6 XXII KZD - § 6 ust. 3).

Przepisy § 9 ust. 1 Uchwały nr 4 XIX KZD, z późn. zm. powierzają Krajowej Komisji Rewizyjnej nadzór nad realizacją postanowień w/w uchwały KZD.

Uchwałą KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku, zm. Uchwałą KK nr 18/09 Komisja Krajowa w oparciu o § 61 ust. 2 Statutu, na podstawie postanowień § 26 Statutu oraz § 4 ust. 3 Uchwały nr 4 XIX KZD z późniejszymi zmianami, ustanowiła zasady i wymogi obowiązujące przy tworzeniu i funkcjonowaniu branżowych jednostek organizacyjnych Związku.

Zgodnie z przepisami § 8 ust. 2 rejestracji krajowego sekretariatu branżowego, spełniającego warunki określone w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej, dokonuje, na podstawie wniosku złożonego przez tymczasową radę sekretariatu, Komisja Krajowa podejmując w tej sprawie uchwałę i wpisując sekretariat do Rejestru Krajowych Sekretariatów Branżowych, przy czym utworzenie krajowego sekretariatu branżowego wymaga spełnienia warunków określonych w § 8 ust. 1, § 10 ust. 6 i 7 oraz w §§ 17, 18 i 19 Uchwały KK nr 17/08.

Zgodnie z przepisami § 17 Statutu krajowe sekretariaty branżowe posiadają osobowość prawną i w związku z tym, na podstawie przepisów Ustawy z dnia 13 października 1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (tekst jednolity Dz.U. 2012 r. poz. 1314) mają obowiązek dokonania zgłoszenia do właściwego miejscowo urzędu statystycznego celem uzyskania numeru REGON oraz do właściwego miejscowo urzędu skarbowego celem uzyskania numeru NIP.

Zgodnie z przepisami § 18 ust. 1 Statutu jednostka organizacyjna Związku, której władza jest jednocześnie organem rejestrującym, pełni wobec zarejestrowanej przez siebie jednostki

organizacyjnej Związku funkcję nadzorczą, koordynuje jej działalność oraz podejmuje wiążące ją decyzje, a także może dokonać jej wyrejestrowania, zgodnie z postanowieniami § 31.

Zgodnie z przepisami § 21 ust. 3 w/w Uchwały KK nr 17/08 krajowa jednostka organizacyjna Związku, zarejestrowana odpowiednio w Rejestrze Krajowych Sekretariatów Branżowych przed wejściem w życie niniejszej uchwały, ma obowiązek dostosować się do postanowień ust. 1 (cyt.: krajowe sekretariaty i krajowe sekcje branżowe nie spełniające wymogów zawartych w postanowieniach niniejszej uchwały winny dostosować się do nich (np. poprzez „przejsię” sekcji do odpowiedniego sekretariatu, przyłączenie się do innej sekcji, połączenie się kilku sekcji itp.) w terminie do końca kadencji 2010-2014 z zastrzeżeniem postanowień § 12 ust. 2 (cyt.: krajowa sekcja branżowa winna należeć do krajowego sekretariatu obejmującego branżę, którą ona reprezentuje, zgodnie z tabelą ujętą w zał. nr 2) do których należy się dostosować do końca obecnej kadencji (która upłynęła w 2010 r.).

Zgodnie z przepisami § 15 pkt. 4 w związku z § 14 ust 1 w/w Uchwały KK nr 17/08 Komisja Krajowa, jako organ rejestrujący, ma prawo podjąć decyzję o wyrejestrowaniu krajowego sekretariatu branżowego, na podstawie procedury przewidzianej w § 56 ust. 4 i 5 oraz § 58 Statutu lub nie spełniania przez daną jednostkę organizacyjną warunków jej funkcjonowania określonych w odrębnych uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej.

Załącznik nr 2 do w/w Uchwały KK nr 17/08 zawiera wykaz krajowych sekretariatów branżowych i przypisanych im branż (sektorów gospodarki).

Ustalenia kontroli:

Krajowa Komisja Rewizyjna zwróciła się do Działu Branżowo-Konsultacyjnego KK o udostępnienie aktualnego wykazu krajowych sekretariatów branżowych wraz z wykazem zrzeszonych w tych sekretariatach jednostek organizacyjnych Związku oraz o podanie ilości członków Związku zrzeszonych w poszczególnych krajowych sekretariatach branżowych (pismo znak: KKR/60/2012 z 11.07.2012 r.) a także o przedłożenie dokumentów rejestrowych krajowych sekretariatów branżowych oraz aktualnych adresów siedzib sekretariatów (pismo znak: KKR/88/2012 z 03.10.2012 r.).

Z informacji i wyjaśnień (w tym pisemnych) uzyskanych z Działu Branżowo-Konsultacyjnego KK wynika, że prowadzeniem rejestru krajowych struktur branżowych zajmuje się Zespół Statutowo-Wyborczy KK. Załącznikiem do odpowiedzi był wykaz krajowych sekretariatów branżowych zawierający nazwiska przewodniczących sekretariatów, adresu biur, nr. telefonów/faxów/e-mail (pismo Działu Branżowo-Konsultacyjnego KK z 04.10.2012 r.).

Zespół kontrolny KKR w trakcie kontroli 8-9 listopada 2012 r. uzyskał, będący w zasobach Zespołu Statutowo-Wyborczego, zbiór dokumentów dotyczących krajowych sekretariatów branżowych i dokonał ich merytorycznej oceny.

Dalsza część protokołu zawiera analizę dokumentów dotyczących poszczególnych krajowych sekretariatów branżowych i ich merytoryczną ocenę

Wnioski i zalecenia:

Brak dokumentów, bądź istotne uchybienia w udostępnionych dokumentach nie pozwalają na ocenę poprawności rejestracji któregośkolwiek z krajowych sekretariatów branżowych.

Brak formalnego Rejestru Krajowych Sekretariatów Branżowych, o którym mowa w § 8 ust. 2 Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku (z późn. zm.) stanowiącego podstawę sporządzenia załącznika nr 2 do w/w Uchwały KK.

Pod nazwą Krajowy Rejestr Sekretariatów Branżowych jest niepodpisany wykaz Krajowych Sekretariatów Branżowych z nazwami sekretariatów, datami rejestracji, numerami uchwał KK.

Brak dokumentów nie daje możliwości kontroli postanowień § 21 ust. 3 w/w Uchwały KK nr 17/08 – dotyczących krajowych sekretariatów branżowych – dla których terminem realizacji jest koniec kadencji 2010-2014.

Brak dokumentów nie pozwala na ocenę prawidłowości realizacji przepisów § 7 ust. 1 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.).

W w/w sytuacji zespół kontrolny KKR postanowił odstąpić do 30 czerwca 2013 r. od dalszych czynności kontrolnych dając Komisji Krajowej czas na uzupełnienie dokumentów rejestrowych stosownie do postanowień §§ 25, 26 i 29 ust. 4 Statutu NSZZ „Solidarność”, § 18 ust. 1 Statutu w związku z § 7 ust.1 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.) oraz zgodnie z przepisami Uchwały KK nr 17/08 08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku; zm. Uchwałą KK nr 18/09.

9) Kontrola realizacji przepisów § 2 ust. 1 Uchwały nr 7 XIX KZD ws. zasad tworzenia i funkcjonowania regionów.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 25 kwietnia 2013 r.)

Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” otrzymała wniosek części organizacji zakładowych NSZZ „Solidarność” z powiatu grudziądzkiego, zarejestrowanych w Regionie Toruńsko-Włocławskim NSZZ „Solidarność” o zmianę obszaru działania w/w Regionu i zarejestrowania

organizacji zakładowych powiatu grudziądzkiego w Regionie Bydgoskim NSZZ „Solidarność” (pismo z 28.11.2012 r. podpisane przez Przewodniczącego NSZZ „Solidarność” Podregionu Grudziądz - Krzysztofa Brzeskiego).

Pismem z 14.01.2013 r. skierowanym do Sekretarza Komisji Krajowej - Ewy Zydorek Przewodniczący Zarządu Regionu Toruńsko-Włocławskiego NSZZ „Solidarność” – Jacek Żurawski zwrócił się – w imieniu Prezydium Zarządu Regionu – o powołanie przez Komisję Krajową zespołu, który sprawdzi zgodność ze Statutem „tryb podjętych przez komisje zakładowe powiatu grudziądzkiego uchwał o zmianę rejestracji w innym regionie” (pismo z 14.01.2013 r.).

Pismem z 25 stycznia 20134 r. Przewodniczący Komisji Krajowej - Piotr Duda, po wcześniejszym omówieniu wniosku podczas posiedzenia Komisji Krajowej 24.01.2013 r., zwrócił się do Przewodniczącego Krajowej Komisji Rewizyjnej – Adama Bindugi, na podstawie przepisów § 7 ust. 1 Uchwały Nr 7 XIX KZD ws. zasad tworzenia i funkcjonowania regionów o stwierdzenie, czy wnioskodawcy spełniają wymogi, o których mowa w § 2 ust 1 w/w Uchwały Nr 7 XIX KZD (pismo z 25.01.2013 r.).

Krajowa Komisja Rewizyjna NSZZ „Solidarność” w trakcie posiedzenia 31.01.2013 r. podjęła uchwałę o podjęciu czynności kontrolnych w w/w sprawie (Uchwała nr 22/VIII/2013 Krajowej Komisji Rewizyjnej ws. powołania zespołu do kontroli realizacji przepisów § 2 ust.1 Uchwały nr 7 XIX KZD ws. zasad tworzenia i funkcjonowania regionów.).

Pismem z 01.02.2013 r. Krajowa Komisja Rewizyjna powiadomiła Zarząd Regionu Toruńsko-Włocławskiego NSZZ „Solidarność” o terminie kontroli realizacji przepisów § 2 ust.1 Uchwały nr 7 XIX KZD ws. zasad tworzenia i funkcjonowania regionów, jednocześnie powiadamiając o tym - pismem z 01.02.2013 r. - Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” (podstawa prawna: Uchwała Nr 2 XIX KZXD ws. zasad funkcjonowania i zakresu kompetencji komisji rewizyjnych).

Z analizy dokumentów przedłożonych przez organizacje zakładowe (międzyzakładowe) NSZZ „Solidarność” wnioskujące o zmianę obszaru działania Regionu a także uzyskanych od Zarządu Regionu Toruńsko-Włocławskiego NSZZ „Solidarność” oraz z weryfikacji w/w dokumentów dokonanej przez zespół kontrolny KKR wynika:

1. Z ogólnej liczby 23 organizacji zakładowych (międzyzakładowych) zarejestrowanych w Rejestrze Podstawowych Jednostek Organizacyjnych NSZZ „Solidarność” Regionu Toruńsko-Włocławskiego, uchwały o zmianie zasięgu obszaru Regionu podjęło 15 organizacji a wnioski o zmianę obszaru działania złożyło 18 organizacji.
2. Ogólna liczba członków zrzeszonych w organizacjach zakładowych (międzyzakładowych) powiatu grudziądzkiego zarejestrowanych w Rejestrze Podstawowych Jednostek Organizacyjnych NSZZ „Solidarność” Regionu Toruńsko-Włocławskiego wynosi: 1.339 osób, w tym liczba członków zrzeszonych w w/w organizacjach zakładowych (międzyzakładowych),

które podjęły uchwały o zmianie obszaru działania Regionu wynosi: 835 osób, zaś liczba członków zrzeszonych w organizacjach, które złożyły wnioski o zmianę obszaru działania wynosi: 932 osoby.

Podsumowanie:

Z analizy dokumentów przedłożonych Krajowej Komisji Rewizyjnej wynika, że organizacje zakładowe (międzyzakładowe) powiatu grudziądzkiego, które złożyły wniosek o zmianę obszaru działania Regionu spełniły wymagania określone w przepisach § 2 ust. 1 Uchwały nr 7 XIX KZD ws. zasad tworzenia i funkcjonowania regionów.

10) Kontrola wykorzystania nieruchomości będących własnością NSZZ „Solidarność” administrowanych przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 10 października 2013 r.)

Zasady korzystania z mieszkań będących własnością NSZZ „Solidarność” określa:

1. Zarządzenie Nr 1/2010 Zastępcy Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie regulaminu korzystania z mieszkań w Gdańsku będących w dyspozycji Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.
2. Zarządzenie Nr 2/2010 Zastępcy Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie regulaminu korzystania z mieszkań w Warszawie będących w dyspozycji Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”
2. Regulamin korzystania z mieszkania w Warszawie przy ul. Widok 22 m. 26
3. Zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” Macieja Jankowskiego z dnia 2 lutego 2006 r. (dotyczy budynku przy rue de Concilliation 76 w Brukseli)

Zgodnie z Zarządzeniem Nr 1/2010 i Nr 2/2010 Zastępcy Przewodniczącego Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” (pkt.1 i 2) prowadzony jest rejestr wykorzystywania nieruchomości administrowanych przez Komisję Krajową.

Podsumowanie:

Przeprowadzona przez Krajową Komisję Rewizyjną kontrola wykorzystania nieruchomości będących własnością NSZZ „Solidarność” administrowanych przez Komisję Krajową nie wykazała nieprawidłowości przy wykorzystywaniu oraz administrowaniu nieruchomości.

11) Kontrola realizacji Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku; zm. Uchwała KK nr 18/09.

(wg stanu dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 10 października 2013 r.)

W związku z ustaleniami z czynności kontrolnych przeprowadzonych w okresie: 11.07.2012 r. – 17.01.2013 r. zespół kontrolny przesłał do Prezydium KK **Protokół Część I** informujący o wynikach kontroli oraz o odstąpieniu od czynności kontrolnych **na czas do dnia 30 czerwca 2013r. w celu uzupełnienie dokumentacji rejestrowej.**

W odpowiedzi w dniu 25 czerwca 2013 r. Zespół otrzymał pismo od Zastępcy Przewodniczącego Komisji Krajowej - Jerzego Wielgusa i Sekretarza Komisji Krajowej – Ewy Zydorek informujące o stanie realizacji zaleceń pokontrolnych.

W dniu 17 lipca 2013 r. pismem znak: KKR/94/2013 Zespół poinformował Przewodniczącego Komisji Krajowej – Piotra Dudę o przystąpieniu do dalszych czynności kontrolnych, które rozpoczęto przeglądem dokumentacji zebranej przez Zespół Statutowo-Wyborczy KK. Kontrolę dokumentacji jak wyżej przeprowadzono w dniach od 22.07.2013 r. do 24.07.2013 r.

Wnioski i zalecenia:

- 1. Brak formalnego Rejestru Krajowych Sekretariatów Branżowych**, o którym mowa w § 8 ust. 2 Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku (z późn. zm.), a tym samym brak podstawy sporządzenia załącznika nr 2 do w/w Uchwały KK. **Pod nazwą Krajowy Rejestr Sekretariatów Branżowych jest zbiór dokumentów jak w tabeli, przy czym jest on numerowany niezgodnie z wykazem wg Uchwały KK jak wyżej, nieuporządkowanymi nazwami – patrz tabela, z datami rejestracji i numerami uchwał KK.**
- 2. W rejestrze Sekcji Krajowych w większości brak jakichkolwiek dokumentów potwierdzających ich rejestrację.**
3. Dokumenty zebrane jako dokumenty rejestrowe nie pozwalają na stwierdzenie poprawności rejestracji któregośkolwiek z krajowych sekretariatów branżowych i którejkolwiek z Krajowych Sekcji Branżowych.
- 4. Brak Uchwał jednostki wstępującej - kol. 5 tabeli (patrz postanowienia §19 ust.2 Uchwały KK nr17/08) oraz brak dokumentów potwierdzających rejestrację - kol.2 i kol.10 tabeli, brak aktualnego dokumentu rejestrowego (patrz §19 Uchwały KK nr17/08) - kol.15 tabeli i brak składu władz danej jednostki, potwierdzonego stosownym dokumentem wyborczym – kol.8 i kol.16 tabeli, za które to**

dokumenty odpowiedzialna jest Komisja Krajowa lub jej Prezydium lub też powołana przez Komisję Krajową Krajowa Komisja Wyborcza. Brak tych dokumentów – po ponad 6. miesięcznym okresie pozostawionym na ich uzupełnienie - gdyby były w jakimkolwiek innym miejscu, powinny być przeniesione/przekazane do właściwej jednostki – **nie daje podstaw potwierdzenia działalności Krajowych Sekcji, a tym samym Krajowych Sekretariatów.**

5. Wiele Sekcji nie spełnia postanowień Uchwały KK nr 17/08, co oznacza, że powinny być połączone. Zrzeszanie przez sekretariat sekcji liczącej 100 członków 135 czy 180 stawia pod znakiem zapytania prawidłowość rejestracji Sekretariatu.

6. Brak dokumentów wymaganych Uchwałą KK nr 17/08, jak w tabeli, po sześciu latach jej obowiązywania daje podstawy **stwierdzenia nie wypełnienia postanowień § 21 ust. 3 w/w Uchwały KK nr 17/08** – dotyczących krajowych sekretariatów branżowych – dla których terminem realizacji jest koniec kadencji 2010-2014.

7. Brak dokumentów – jak w tabeli - nie pozwala na stwierdzenie **prawidłowości realizacji przepisów § 7 ust. 1 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.).**

Krajowa Komisja Rewizyjna wnosi o niezwłoczne wprowadzenie formalno-prawnego rejestru podmiotów prawnych, jakimi są krajowe sekretariaty branżowe oraz doprowadzenie do wypełnienia postanowień Uchwały KK nr 17/08 przez objęte nią jednostki organizacyjne Związku, dla których Komisja Krajowa jest organem rejestrowym, do końca bieżącej kadencji, pamiętając, że posiedzenie wyborcze WZD Sekcji i Kongresu Sekretariatu (z delegatami wybranymi na kadencję 2014-2018) jest posiedzeniem nowej kadencji.

Krajowa Komisja Rewizyjna wnosi o uzależnienie realizacji przepisów § 7 ust. 1 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.) od wypełnienia przez krajowe sekretariaty branżowe postanowień Uchwały KK nr 17/08.

12) Kontrola realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Region Piotrkowski NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 10 października 2013 r.)

Pierwsza część Protokołu kontroli dotyczy oceny realizacji standardów, określonych w Uchwale KK nr 58/2001 przez Region Piotrkowski NSZZ „Solidarność”. W drugiej części Protokołu zawarto analizę wpływu składek członkowskich oraz składek na fundusz strajkowy przekazywanych przez organizacje zakładowe (międzyzakładowe) na rzecz Zarządu Regionu

Piotrkowskiego oraz, za jego pośrednictwem, na rzecz Komisji Krajowej i Krajowego Funduszu Strajkowego za 2012 r.

Uchwała nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku, zm. Uchwałą nr 7 XXI KZD stanowi - § 3 ust. 1 pkt 2 - iż region winien otrzymywać 40 % środków uzyskanych z miesięcznej składki członkowskiej pobieranej zgodnie z § 1 ust. 1 pkt 1 i 2.

Zespół kontrolny KKR dokonał analizy wpływu składek członkowskich oraz składek na fundusz strajkowy przekazywanych przez organizacje zakładowe (międzyzakładowe) na rzecz Zarządu Regionu Piotrkowskiego oraz za jego pośrednictwem na rzecz Komisji Krajowej i Krajowego Funduszu Strajkowego za okres styczeń - grudzień 2012 r.

Wnioski KKR

Z otrzymanych dokumentów i informacji wynika, że Region Piotrkowski nie spełnia standardów określonych w Uchwale KK nr 58/2001 (z późn. zm.)

Koszty pracy (informacja zawarta w rachunku wyników) wynikające z liczby etatów nie są zgodne z wymaganiami określonymi w Załączniku nr 2 do Uchwały KK nr 58/2001 (z późn. zm.).

Z danych przedstawionych w Tabelach nr I i II stanowiących Załączniki do niniejszego Protokołu wynika, że niedopłata za 2012 r. - w części dotyczącej składki członkowskiej należnej Komisji Krajowej wynosi 66.052,34zł, a w części dotyczącej składki na Krajowy Fundusz Strajkowy - wynosi 19.977,60zł.

13) Kontrola realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Krajowy Sekretariat Rolnictwa NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 27 lutego 2014 r.)

Protokół zawiera ocenę realizacji standardów zawartych w Uchwale KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Krajowy Sekretariat Rolnictwa NSZZ „Solidarność”.

Wnioski Krajowej Komisji Rewizyjnej:

Krajowy Sekretariat Rolnictwa NSZZ „Solidarność” nie spełnia, określonych w Uchwale KK nr 59/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.), standardów funkcjonowania m. in. w zakresie § 10 Uchwały KK nr 17/08 ws .zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek

organizacyjnych Związku (z późn. zm.) – 2 sekcji krajowe należące do Sekretariatu liczą dużo poniżej 1000 członków.

14) Kontrola realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. . przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) oraz prawidłowości przekazywania składek członkowskich do Komisji Krajowej i na Krajowy Fundusz Strajkowy przez Region Gorzowski NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu przyjęcia Protokołu kontroli tj. 24 czerwca 2014 r.)

Pierwsza część Protokołu kontroli dotyczy oceny realizacji standardów, określonych w Uchwale KK nr 58/2001 przez Region Gorzowski NSZZ „Solidarność”. Druga część Protokołu zawiera analizę wpływu składek członkowskich oraz składek na fundusz strajkowy przekazywanych przez organizacje zakładowe (międzyzakładowe) na rzecz Zarządu Regionu Gorzowskiego oraz, za jego pośrednictwem, na rzecz Komisji Krajowej i Krajowego Funduszu Strajkowego za 2012 r.

Wnioski i zalecenia KKR:

1. Krajowa Komisja Rewizyjna stwierdza, że Region Gorzowski NSZZ „Solidarność” nie spełnia standardów określonych Uchwałą KK nr 58/2001 (z późn. zm.)
2. Krajowa Komisja Rewizyjna zwraca uwagę na niepokojące wyniki finansowe Regionu za lata 2011-2013. Łączna strata za w/w okres wynosi: 651.040,56 zł
3. Zarząd Regionu Gorzowskiego winien podjąć starania celem poprawy ściągальności składek członkowskich od organizacji zakładowych (międzyzakładowych) zarejestrowanych w Regionie.

15) Kontrola wynajmu podmiotom zewnętrznym pomieszczeń w siedzibie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 24 czerwca 2014 r.)

Protokół zawiera analizę realizacji umów najmu podmiotom zewnętrznym pomieszczeń w siedzibie Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w Gdańsku, w tym przekazywania przez te podmioty należności z tytułu najmu na rzecz Komisji Krajowej.

Wnioski KKR:

KKR wnioskuje o podjęcie starań celem odzyskania należności z tytułu zaległości czynszowych.

KKR uważa również za niezbędne prowadzenie bieżącej analizy należności z tytułu wynajmu pomieszczeń celem niedopuszczenia do powstania przeterminowanych zaległości.

16) Kontrola realizacji Uchwały KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) przez Krajowy Sekretariat Łączności NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 24 czerwca 2014 r.)

Pierwszy etap kontroli przeprowadzono 16 listopada 2009 r. w siedzibie Krajowego Sekretariatu Łączności. Ponieważ zespół kontrolny Krajowej Komisji Rewizyjnej nie uzyskał znacznej części informacji oraz dokumentów pozwalających ocenić realizację standardów określonych w Uchwale KK nr 58/2001 przez Krajowy Sekretariat Łączności, ustalono, że żądane informacje i dokumenty zostaną przekazane podczas następnego etapu kontroli.

W kadencji 2006-2010, pomimo wielokrotnych prób KKR, nie udało się zorganizować spotkania celem zrealizowania ustaleń przyjętych w pierwszym etapie kontroli.

W nowej kadencji – 2010-2014 KKR wielokrotnie próbowała umówić spotkanie celem dokończenia kontroli, przy czym – z uwagi na konieczność zapoznania się z dokumentacją - istotną sprawą było umówienie takiego miejsca, w którym KKR będzie miała dostęp do wszystkich dokumentów Sekretariatu.

W międzyczasie KKR przeprowadziła kontrolę realizacji Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku; zm. Uchwałą KK nr 18/09 i uchwałą KK nr 20/10, która to kontrola wykazała brak dokumentów, które wskazywano podczas pierwszego etapu kontroli Sekretariatu Łączności – jako możliwe do okazania.

W tej sytuacji do Rady Sekretariatu skierowano pismo o przygotowanie dokumentów, o których była mowa w dniu 16 listopada 2009r.

Drugi etap kontroli został przeprowadzony w dniu 19 listopada 2013 r..

Na jego wstępie Sekretarz Rady Krajowego Sekretariatu Łączności złożył pisemne oświadczenie, iż w kadencji 2010-2014 Sekretariat Łączności nie spełnia standardów funkcjonowania krajowych sekretariatów branżowych określonych w Uchwale KK nr 58/2001 (z późn. zm.) w zakresie utworzenia i działalności Sekretariatu oraz wypełniania zadań wymaganych w/w Uchwałą KK.

Mimo odebrania powyższego oświadczenia zespół kontrolny KKR poprosił o dokumenty, które miały być okazane podczas pierwszego etapu kontroli.

Dalsza część Protokołu kontroli zawiera ocenę informacji dotyczących realizacji standardów wymaganych Uchwałą KK nr 58/2001, uzyskanych od Sekretarza Rady Krajowego Sekretariatu Łączności.

Wnioski i zalecenia:

1. W czasie pierwszego etapu kontroli zespołowi kontrolnemu KKR udzielono informacji, które nie znalazły potwierdzenia podczas drugiego etapu kontroli.
2. Sekretariat nie spełniał w poprzedniej kadencji i – jak podano w oświadczeniu Sekretarza Rady - nie spełnia w obecnej kadencji, standardów funkcjonowania.
3. Niespełnianie przez Krajowy Sekretariat Łączności warunków funkcjonowania określonych Uchwałą Nr 4 XIX KZD ws zasad tworzenia i rejestracji branżowych jednostek organizacyjnych Związku oraz standardów funkcjonowania określonych Uchwałą KK nr 58/2001 ws. przyjęcia standardów funkcjonowania regionów i krajowych sekretariatów branżowych (z późn. zm.) stanowi podstawę do podjęcia przez Komisję Krajową decyzji zgodnie z postanowieniami § 14 ust. 1 lub §16 ust. 3 Uchwały KK nr 17/08 ws. zasad rejestracji i wyrejestrowania oraz funkcjonowania branżowych jednostek organizacyjnych Związku, zm. Uchwałą KK nr 18/09.
4. Rada Sekretariatu nie przedstawiła dokumentów potwierdzających legalność ich działania i nie udokumentowała prowadzenia działalności na rzecz członków Związku, określonych w uchwale KK nr 58/2001 (z późn. zm.). W związku z powyższym Krajowa Komisja Rewizyjna wnioskuje do Komisji Krajowej o wstrzymanie finansowania działalności Sekretariatu do czasu wyjaśnienia w/w problemów.

17) Kontrola realizacji § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.).

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 02 września 2014 r.)

Przepisy art. 45 i dalszych przepisów Ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, w tym załącznik nr 1 po nowelizacji obowiązującej od 1 stycznia 2009 r. Nr 152 z 2009 r., poz. 1223 – z późniejszymi zmianami, a także Dz. U. Nr 137 z 15 listopada 2001 r. poz. 1539 w sprawie szczególnych zasad rachunkowości dla niektórych jednostek nie będących spółkami prawa handlowego i nie prowadzących działalności gospodarczej, nakładają obowiązek przekazywania właściwym urzędom skarbowym sprawozdania finansowego składającego się z CIT-8, bilansu, rachunku wyników oraz informacji dodatkowej.

Przepisy § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD (z późn. zm.) zobowiązują zarządy regionów, krajowe sekretariaty branżowe i Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów do przekazywania do

Komisji Krajowej sprawozdania finansowego składającego się z bilansu, rachunku wyników, informacji dodatkowej oraz zeznania podatkowego CIT-8 w terminie do 15 lipca każdego roku (za rok poprzedni).

Zespół kontrolny Krajowej Komisji Rewizyjnej na podstawie dokumentów oraz informacji uzyskanych z Działu Finansowego Komisji Krajowej przechowującego powyższą dokumentację, dokonał analizy wykonania przepisów § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku (z późn. zm.) za lata 2011 – 2013.

Poniżej informacja dotycząca regionów i krajowych sekretariatów branżowych, które nie wykonały obowiązku wynikającego z przepisów § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD, bądź przekazały niepełne sprawozdania finansowe.

Rok 2011

Region Ziemia Sandomierska	- brak CIT-8
Region Słupski	- brak informacji dodatkowej
Region Koniński	- brak CIT-8
Region Podlaski	- brak CIT-8
Region Piotrkowski	- brak informacji dodatkowej
Region Bydgoski	- brak informacji dodatkowej
Sekretariat Rolnictwa	- brak informacji dodatkowej
Sekretariat Łączności	- brak informacji dodatkowej
Sekretariat Banków, Handlu i Ubezpieczeń	- brak CIT-8
Sekretariat Ochrony Zdrowia	- brak informacji dodatkowej

Rok 2012

Region Ziemia Sandomierska	- brak CIT-8
Region Jeleniogórski	- brak CIT-8
Region Ziemia Przemyska	- brak informacji dodatkowej
Sekretariat Nauki i Oświaty	- brak CIT-8
Sekretariat Rolnictwa	- brak informacji dodatkowej
Sekretariat Ochrony Zdrowia	- brak informacji dodatkowej

Rok 2013

Region Płocki	- nie wykonał uchwały (brak dokumentów)
Region Piotrkowski	- brak informacji dodatkowej
Krajowa Sekcja Morska Marynarzy i Rybaków	- brak dokumentów

Uwaga: Krajowa Sekcja Morska Marynarzy i Rybaków NSZZ „Solidarność” (jedyna sekcja krajowa, która na mocy przepisów § 17 Statutu posiada osobowość prawną) przekazała sprawozdania finansowe za rok 2011 i 2012.

Tym samym został częściowo zrealizowany wniosek Krajowej Komisji Rewizyjnej w sprawie objęcia obowiązkiem przekazywania Komisji Krajowej sprawozdań finansowych przez w/w Sekcję Krajową. Pozostaje aktualna sprawa dokonania zmiany w § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD zobowiązując w/w Sekcję Krajową do przekazywania sprawozdań finansowych.

Wnioski i zalecenia Krajowej Komisji Rewizyjnej:

1. KKR pozytywnie ocenia zdecydowaną poprawę obowiązku przekazywania sprawozdań finansowych przez jednostki organizacyjne Związku wymienione w przepisach § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku.
2. KKR wnioskuje do Komisji Krajowej o wyegzekwowanie sprawozdań finansowych od jednostek organizacyjnych Związku, które nie wykonały tego obowiązku w całości bądź w części, do ich przekazania do Komisji Krajowej.
3. KKR wnioskuje do Krajowego Zjazdu Delegatów o dokonanie zmiany w przepisach § 11 Uchwały nr 5 XIX KZD polegającej na objęciu obowiązkiem przekazywania sprawozdań finansowych przez Krajową Sekcję Morską Marynarzy i Rybaków NSZZ „Solidarność”, jako jedynej Sekcji Krajowej posiadającej osobowość prawną.

18) Kontrola ewidencji uchwał, decyzji i stanowisk Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” oraz decyzji Prezydium Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

(wg stanu na dzień przyjęcia Protokołu kontroli tj. 02 września 2014 r.)

Podstawy prawno-merytoryczne

Zgodnie z przepisami § 10 u.5, § 12 u.3, § 19 u.6 i 8, § 21, § 22 u.4, § 23, § 24, § 26, § 30 u.4, § 31, § 36, § 41 u.2, § 43, § 45 u.2 i 4, § 61 u.2, § 63, § 77 u.2,3 i 4, § 84 u.1 i § 86u.2 Statutu

NSZZ „Solidarność” oraz Uchwałami Krajowego Zjazdu Delegatów, Komisja Krajowa jest upoważniona do stanowienia, na zasadach wg § § 60 i 61 Statutu NSZZ ”Solidarność”, prawa, które łącznie z postanowieniami Statutu i postanowieniami Uchwał Krajowych Zjazdów Delegatów traktowane jest, jako prawo wewnątrzwiązkowe obowiązujące wszystkich członków i wszystkie jednostki organizacyjne NSZZ „Solidarność”.

Zasady określone w Uchwałach KZD oraz powszechnie obowiązujące procedury i definicje w zakresie metodyki tworzenia prawa nie dopuszczają dobrowolności w tworzeniu dokumentów prawnych.

Bez względu na to, czy w prawie związkowym, jako podstawa tworzonych dokumentów przyjęta zostanie definicja okolicznościowa dla prawa, czy dla administracji, powinny to być dokumenty, regulujące konkretną sprawę lub określające fakty będące podstawą ustalenia konkretnego stanu prawnego, **sporządzone w określony sposób i w określonej formie, przez określoną władzę i zaopatrzone w określone środki uwierzytelniające – pieczęcie, podpisy.**

Stosownie do postanowień § 60 Statutu NSZZ „Solidarność” aktami prawnymi wydawanymi przez KK są Uchwały – jako akty o charakterze wiążącym, Stanowiska i Apele – jako oświadczenia wyrażające pogląd danej władzy jednostki organizacyjnej Związku w danej sprawie.

Komisja Krajowa – władza wykonawcza osoby prawnej tj. NSZZ „Solidarność”, upoważniona do tworzenia prawa uzupełniającego i interpretującego postanowienia Statutu NSZZ ”Solidarność”, stanowiącego podstawę orzekania w sprawach spornych z pracodawcami, powinna czynić to z niezwykłą starannością.

Dalsza część Protokołu zawiera merytoryczną ocenę zbioru uchwał i stanowisk Komisji Krajowej oraz decyzji i stanowisk Prezydium Komisji Krajowej.

Wnioski i zalecenia KKR:

1. Dokumenty przyjęte przez Komisję Krajową podpisuje zwyczajowo Sekretarz KK. Brak stosownych uregulowań w tej sprawie. **W Regulaminie Komisji Krajowej powinien być zapis: Uchwały, Decyzje, Stanowiska i Apele podjęte przez Komisję Krajową podpisuje Przewodniczący Komisji Krajowej lub upoważniony przez niego Członek Prezydium KK.**
2. Numeracja uchwał, decyzji, stanowisk przyjmowanych na posiedzeniach Komisji Krajowej powinna odzwierciedlać kolejność ich podejmowania. Należy prowadzić odrębne rejestry uchwał i stanowisk Komisji Krajowej.
3. Przyjmowane przez Komisję Krajową uchwały i podejmowane przez Prezydium KK decyzje, jako akty o charakterze wiążącym powinny mieć odrębną numerację.

4. Tekst jednolity uchwały KK, po wprowadzeniu zmian i/lub poprawek powinien mieć datę ostatniej uchwały wprowadzającej te zmiany (poprawki) i podpis jak w punkcie 1.
5. Należy dołożyć wszelkiej staranności przy przygotowywaniu aktów prawnych do uchwalenia i publikacji. Zmiany do aktów prawnych przyjętych przez KK może wprowadzić wyłącznie Komisja Krajowa.

Ocena realizacji uchwał XXV i XXVI

Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”

(Ocena realizacji uchwał XXV i XXVI KZD została przyjęta Uchwałą KKR nr 43/VIII/2014 z 03.00.2914 r.)

Uchwały XXV Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”

Podczas XXV Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” podjęto 2 uchwały, 14 stanowisk i 4 apele.

Uchwała XXV KZD nr 1/2010 ws. nadania tytułu Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”.

Uchwała nadaje tytuł Zasłużony dla NSZZ „Solidarność” 26 osobom.

Osobom wymienionym w uchwale wręczono uroczyste tytuły Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”

Uchwała XXV KZD nr. 2/2010 ws. nadania tytułu Honorowego Członka NSZZ „Solidarność”.

Uchwała nadaje tytuł Honorowy Członek NSZZ „Solidarność” 4 osobom.

Osobom wymienionym w uchwale przekazano uroczyste tytuły Honorowego Członka NSZZ „Solidarność”

Uchwały XXVI Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”

Podczas XXVI Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” podjęto 19 uchwał 15 stanowisk i 4 apele.

Uchwały nr 1-6/2012 XXV KZD ws. nadania tytułu Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”

W/w Uchwały dotyczą nadania tytułu Zasłużony dla NSZZ „Solidarność” osobom mającym szczególne zasługi dla Związku.

Osobom wymienionym w powyższych uchwałach wręczono uroczyste tytuły Zasłużonych dla NSZZ „Solidarność”

Uchwała nr 7/2012 XXVI KZD ws. zmian w Statucie

Wprowadza zmiany w § 9 ust. 1 Statutu (dotyczy nabywania członkostwa w Związku).

Uchwała nr 8/2012 XXVI KZD ws. zmian w Statucie

Wprowadza zmiany w § 20 ust. 3 Statutu (dotyczą przeprowadzania wyborów władz statutowych w nowo zarejestrowanych organizacjach zakładowych w terminie do 6 miesięcy; dotychczas obowiązywał termin do 3 miesięcy)

Uchwała nr 9/2012 XXVI KZD ws. zmian w Statucie

Zmiana dotyczy § 41 ust. 3 pkt 5 Statutu, który otrzymuje nowe brzmienie (wprowadza możliwość opiniowania lub uzgadniania projektów aktów prawnych dotyczących danej branży lub zakładu pracy przez władzę wykonawczą branżowej lub podstawowej jednostki organizacyjnej, po uzyskaniu upoważnienia nadrzędnych władz Związku).

Uchwała nr 10/2012 XXVI KZD ws. zmian w Statucie

Zmiana dotyczy § 50 ust. 2 pkt 1 lit. a Statutu. Umożliwia, po wyrażeniu zgody przez zarząd regionu, kandydowanie do władz podstawowej jednostki organizacyjnej Związku oraz jej wewnętrznych jednostek organizacyjnych osobom nie spełniającym warunku 6 miesięcznego nieprzerwanego okresu przynależności do Związku.

Uchwała nr 11/2012 XXVI KZD ws. zmian w Statucie

Zmiana w § 56 ust. 4 Statutu wprowadza możliwość jednorazowego przedłużenia okresu funkcjonowania zarządu komisarycznego o kolejne 3 miesiące.

Uchwała nr 12/2012 XXVI KZD ws. zmian w Statucie

Wprowadza zmiany w § 60 ust. 2 Statutu umożliwiające głosowanie przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania na odległość.

Uchwała KK nr 21/13 ws. zasad oraz sposobu głosowania przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania na odległość dokonała interpretacji w/w Uchwały nr 12/2012 XXVI KZD..

Zmiany dokonane Uchwałami nr 7-12 zostały wprowadzone do Statutu NSZZ „Solidarność”

Uchwała nr 13/2012 XXVI KZD ws. zmiany Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku

Zmiany dotyczą § 5 Uchwały nr 5 XIX KZD i określają warunki otrzymywania zasiłków statutowych i zapomóg).

Uchwałą KK nr 8/2013 ws. minimalnej wysokości zasiłków statutowych Komisja Krajowa ustaliła minimalną wysokość zasiłków statutowych i zapomóg.

Uchwała nr 14/2012 XXVI KZD ws. trybu przyjmowania wniosków dotyczących zmian w Statucie NSZZ „Solidarność”

Określa tryb składania projektów uchwał i wniosków dotyczących zmian w Statucie. Jednocześnie traci moc dotychczasowo obowiązująca Uchwała nr 22 VI KZD.

Uchwała nr 15/2012 XXVI KZD ws. trybu zgłaszania i przyjmowania projektów uchwał zwyczajnej sesji Krajowego Zjazdu Delegatów

Określa tryb zgłaszania i przyjmowania projektów uchwał zwyczajnej sesji KZD.

Uchwała nr 16/2012 XXVI KZD ws. zasad funkcjonowania Krajowego Funduszu Strajkowego i regionalnych funduszy strajkowych

Ustanawia nowy Regulamin funkcjonowania Krajowego Funduszu Strajkowego i regionalnych funduszy strajkowych.

Traci moc Uchwała nr 1 XIV KZD ws. przyjęcia Regulaminu Ogólnego Funduszu Strajkowego wraz z załącznikiem.

Uchwała Komisji Krajowej nr 29/2013 ws. przyjęcia Regulaminu Rady Krajowego Funduszu Strajkowego na podstawie § 5 ust. 2 w/w Uchwały nr 16/2012 XXVI KZD przyjęła Regulamin Rady Krajowego Funduszu Strajkowego.

Zmiany wprowadzone w/w uchwałami KZD zostały dokonane w stosownych przepisach wewnętrznych.

Uchwała nr 17/2012 XXVI KZD ws. ogłoszenia roku 2013 Rokiem Powstania Styczniowego

W 150 rocznicę wybuchu Powstania Styczniowego XXVI KZD ogłosił rok 2013 Rokiem Powstania Styczniowego.

W całym kraju były organizowane lub współorganizowane przez struktury Związku uroczystości związane z 150 rocznicą wybuchu Powstania Styczniowego.

Uchwała nr 18/2012 XXVI KZD ws. przyznawania tytułu Zasłużony dla NSZZ „Solidarność” oraz tytułu Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”

Wprowadza Regulamin przyznawania tytułu:

- Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”,
- Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”

Uchwała nr 19/2012 XXVI KZD ws. unieważnienia Uchwały nr 3 XIII KZD

Unieważnia Uchwałę nr 3 XIII KZD ws. powołania zespołu ds. funduszu wspierania Związku.

Jednocześnie traci moc Uchwała KK nr 40/2001 ws. ustanowienia Funduszu wspierania statutowych zadań Związku.

Krajowa Komisja Rewizyjna stwierdza, że wszystkie uchwały XXV i XXVI Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” zostały zrealizowane.

Krajowa Komisja Rewizyjna informuje jednocześnie, iż nie została (do dnia 03.08.2014 r. tj. do dnia przyjęcia niniejszego Sprawozdania Krajowej Komisji Rewizyjnej NSZZ „Solidarność”) zrealizowana Uchwała nr 3 XVI KZD ws. dysponowania finansami – mimo wyznaczenia przez KZD terminu realizacji w/w Uchwały do 31 grudnia 2003 r. Wcześniej KKR kierowała wnioski w tej sprawie do X, XV KZD, a po uchwaleniu w/w uchwały XVI KZD informowała XX, XXI, XXII i XXV KZD o braku jej realizacji oraz ponownie kierowała do KZD wnioski o zobowiązanie Komisji Krajowej do realizacji uchwały.

**UCHWAŁA PROGRAMOWA
XXV KRAJOWEGO ZJAZDU DELEGATÓW
NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”**

Nawiązując do celów programowych wyznaczonych w Statucie NSZZ „Solidarność” i Deklaracji Programowej przyjętej na XXI KZD w Legnicy, delegaci XXV KZD przyjmują program działania na kadencję 2010 – 2014.

Część I - PRACA – PŁACA – DIALOG

Najważniejsze zadania NSZZ „Solidarność” to ochrona miejsc pracy i stałego zatrudnienia, wzrost wynagrodzeń i poprawa bezpieczeństwa pracy, a także działania na rzecz tworzenia nowych miejsc pracy.

NSZZ „Solidarność” z całą mocą podkreśla, że teraźniejszość i przyszłość naszego kraju zależy od mądrych inwestycji w ludzi – ich wykształcenie, kwalifikacje, bezpieczeństwo zatrudnienia. Rządowa polityka błędnie pojmowanych oszczędności, nie tylko zepchnie kolejne grupy społeczne w sferę ubóstwa, ale także uniemożliwi właściwe wykorzystanie środków europejskich.

Tylko bezpieczna i właściwie wynagradzana praca może stać się podstawą realnej gospodarki i długofalowego rozwoju naszego kraju gwarantującego także systematyczny wzrost środków na ochronę zdrowia, edukację, a w przyszłości – odpowiednie zabezpieczenie emerytalne. Godność i podmiotowość pracownika w środowisku pracy, to warunek jego aktywności zawodowej, wydajności i rozwoju. Ich zagrożeniem są patologie: w zakresie czasu pracy, stosunku pracy (patologie samozatrudnienia i wielokrotnych umów na czas określony, w tym praca wyłącznie przez agencje pracy tymczasowej, praca „na czarno”) czy wreszcie relacji w środowisku pracy (dyskryminacja, mobbing), a także w zakresie bezpieczeństwa pracy oraz zabezpieczenia społecznego (emerytury). Prowadzi to do kryzysu rodziny i negatywnych zjawisk demograficznych.

PRAWO DO PRACY – BEZPIECZNEJ I GODZIWIE WYNAGRADZANEJ

Jednym z najważniejszych zadań, jakie czekają nasz związek w rozpoczynającej się kadencji, będzie ochrona standardów związanych z polskim, a także prawem pracy UE. Jesteśmy w tej chwili niechlubnymi liderami Europy w ilości umów o pracę na czas określony. Umów stawiających pracownika w roli bezwolnego przedmiotu w rękach pracodawcy, bez prawa do obrony, wynikającej chociażby z ustawy o związkach zawodowych. Coraz większa część pracodawców przekształca umowy o pracę w umowy cywilnoprawne (umowy o dzieło, umowy zlecenie). Pracownicy pod presją - w obawie przed utratą pracy, podpisują tego typu umowy,

stawiające ich w nadzwyczaj trudnej sytuacji. Żądamy zmian legislacyjnych, ograniczających czas trwania umów na czas określony do 18 miesięcy. Domagamy się ponadto umożliwienia zrzeszania się w związki zawodowe pracowników pracujących na zasadzie umów cywilno-prawnych.

Poważnym problemem dotyczącym pracowników całej Europy jest kolejna próba rewizji unijnej dyrektywy o czasie pracy. Istnieje obawa, że Polska w czasie swojej prezydencji będzie próbowała przeforsować tę niekorzystną dla pracowników nowelizację.

Budzące największy sprzeciw projekty zmian w dyrektywie to: możliwość ustanowienia w prawie krajowym przedłużenia okresu rozliczeniowego do 12 miesięcy, możliwość indywidualnych wyłączeń od limitu 48 godzinowego tygodniowego czasu pracy (klauzula opt-aut). Upowszechnienie elastycznych rozwiązań takich jak: ruchomy czas pracy, banki czasu pracy, kredyty czasu pracy, itp. Idea flexicurity (bezpiecznej elastyczności) nie zdała egzaminu i budzi powszechny sprzeciw wśród związków zawodowych całej Europy.

Praktyka coraz większej elastyczności prowadzi w konsekwencji do pozbawienia pracowników bezpieczeństwa, dlatego żądamy wycofania przez rząd poparcia dla nowelizacji dyrektywy UE o czasie pracy.

Prowadzona przez rząd i wielu pracodawców polityka konkurowania tanią siłą roboczą jest sprzeczna z ideą trwałego rozwoju. Polska jest niechlubnym liderem UE pod względem liczby ubogich pracujących. W praktyce niskie płace to wzrost ubóstwa i pogłębiające się rozwarstwienie społeczne, osłabienie popytu wewnętrznego, będącego kołem zamachowym wzrostu gospodarczego. Postulujemy systematyczny wzrost wynagrodzeń dla wszystkich grup zawodowych i sprzeciwiamy się stale pogłębiającemu się rozwarstwieniu.

Domagamy się określenia przez rząd mechanizmów wzrostu poziomu minimalnego wynagrodzenia za pracę to jest do osiągnięcia 50 % przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej oraz ratyfikacji art.4 pkt 1 Europejskiej Karty Społecznej.

SOLIDARNOŚĆ Z BEZROBOTNYMI

Aby prawdziwie być solidarnym z bezrobotnymi NSZZ „Solidarność” winien wywierać nacisk na rząd RP, by faktycznie realizowane były główne cele Strategii Lizbońskiej tj. pełne zatrudnienie i tworzenie nowych, dobrych miejsc pracy. Nie może być innych priorytetów niż: utrzymanie zatrudnienia, tworzenie stabilnych miejsc pracy, wspomaganie mobilności, umiejętności i zwiększenie dostępu do zatrudnienia.

W tym celu należy doprowadzić do zwiększenia środków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu do 1 % PKB, uzupełnionego drugim 1 % PKB na inwestycje, sprzyjające tworzeniu miejsc pracy, zwłaszcza, że są to w 80 % środki pracodawców. Wydatki

Funduszu Pracy na te cele winny być realizowane do 70 % ogółu wydatków do czasu utworzenia obowiązkowego ubezpieczenia od ryzyka bezrobocia. Nie należy też obciążać tego funduszu wciąż nowymi zadaniami pozaustawowymi.

Oprócz wzmocnienia Funduszu Pracy należy znacząco wzmocnić pośrednictwo pracy, doradztwo zawodowe i szkolenia osób bezrobotnych. Publiczne służby zatrudnienia winno się odciążyć od zadań dodatkowych, takich jak np. prowadzenie ubezpieczenia zdrowotnego osób bezrobotnych zarejestrowanych, ale wcale nieposzukujących zatrudnienia. W celu zatrudnienia osób długotrwale bezrobotnych czy bez kwalifikacji, większe środki należy przeznaczyć na tworzenie programów specjalnych. Należy też skończyć z doraźną praktyką legislacyjną w zakresie prac nad nowelizacją ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Do Kodeksu pracy należy wpisać rozdziały dotyczące statusu osób bezrobotnych, ich praw do szkolenia oraz zabezpieczenia w przypadku bezrobocia. Podobnie należy uczynić z najbardziej zagrożoną grupą ryzyka czyli pracownikami tymczasowymi.

Nie można dłużej zwlekać z ratyfikacją Konwencji MOP w zakresie polityki zatrudnienia i właściwej obsługi rynku pracy tj. Konwencji MOP Nr:

- 88 *dot. organizacji służb zatrudnienia,*
- 150 *dot. roli zadań i organizacji administracji,*
- 168 *dot. popierania zatrudnienia i ochrony przed bezrobociem,*

ochrony pracowników i migrantów tj. Konwencji Nr:

- 97 *dot. pracowników migrujących,*
- 143 *dot. migracji w niewłaściwych warunkach oraz popierania równości*

szans i traktowania pracowników migrujących,

- 156 *dot. równości szans i równego traktowania pracowników obu płci,*
- 158 *dot. rozwiązania stosunku pracy z inicjatywy pracodawcy,*
- 173 *dot. ochrony roszczeń pracowników w wypadku niewypłacalności pracodawcy,*
- 183 *dot. ochrony macierzyństwa.*

Powyższe zmiany są niezbędne dla zapewnienia minimum ochrony i poprawy sytuacji osób bezrobotnych, zagrożonych bezrobociem, a także osób aktywnie poszukujących pracy.

Należy też znacząco podnieść wielkość zasiłku dla bezrobotnych do wartości określonej przez Konwencje MOP 102 *dot. minimalnych norm zabezpieczenia społecznego* i 168 *dot. popierania zatrudnienia i ochrony przed bezrobociem* oraz objąć nim większą liczbę osób bezrobotnych.

Wobec zamiaru wypowiedzenia przez Rząd Konwencji o pracy nocnej kobiet z 1906 r., należy uznać, że można tego dokonać, jedynie pod warunkiem przyjęcia Konwencji 171 i 156.

Związek podejmie działania na rzecz wprowadzenia w Polsce umowy podpisanej przez europejskich partnerów społecznych na temat ułatwienia dostępu do rynku pracy osobom wykluczonym.

PODNOSENIE KWALIFIKACJI PRACOWNIKÓW

NSZZ „Solidarność” zobowiązany jest do wspierania polityk państwa wspomagających rozwój pracowników, które to polityki nabierają szczególnego znaczenia, wobec pojawiających się zagrożeń związanych z globalizacją, kryzysami oraz restrukturyzacją branż i zakładów. Należy zrobić wszystko, aby ułatwić podnoszenie kwalifikacji zawodowych pracownikom, osobom bezrobotnym poszukującym pracy, w szczególności młodzieży.

Państwo powinno mocniej wspierać krajowe i zakładowe fundusze szkoleniowe pracowników, ale przede wszystkim osoby doszkalające się. Powinny zostać wprowadzone powszechne odpisy podatkowe dla pracowników, bezrobotnych, a także dla pracodawców szkolących pracowników.

Szczególnie powinno się preferować szkolenia bezrobotnych w ramach umów trójstronnych (publiczne służby zatrudnienia, firmy szkolące, pracodawcy zapewniający trwałe miejsca pracy). Należy odpowiednio zwiększyć środki na system szkoleń organizowanych przez publiczne służby zatrudnienia, szczególnie dla klientów trudnych, jakimi są bezrobotni długotrwale, bez kwalifikacji, bez średniego wykształcenia, osoby powyżej 50 roku życia, osoby niepełnosprawne. Szkoleniami tymi należy też objąć pracowników tymczasowych jak i legalnych imigrantów. Nie mniej ważne są odpowiednio wczesne szkolenia dla pracowników z zakładów restrukturyzowanych, likwidowanych, w ramach regionalnych planów rozwoju i zatrudnienia, w celu zminimalizowania okresów bezrobocia i kosztów opieki społecznej.

Dodatkowo państwo powinno wspierać wysiłki rzemiosła polskiego w celu utrzymania tradycyjnych, ginących zawodów związanych z rzemiosłem, kulturą i sztuką, a także rozwój szkolnictwa zawodowego. W zakresie szkolnictwa zawodowego niezbędne jest prowadzenie bieżącego monitoringu zarówno w odniesieniu do jakości szkół, jak i ofert pracy dla absolwentów.

Należy utrzymać systemy stypendialne na kontynuowanie nauki, organizowanie staży i przygotowania zawodowego dorosłych, refundacji kosztów przejazdów, wyżywienia i zakwaterowania dla uczestników szkoleń. Na szkolenia należy przeznaczać 25 % środków Funduszu Pracy inwestowanych w aktywne programy rynku pracy (a nie jak jest obecnie - tylko 6,5 %). Powinno się szkolić wyłącznie w ramach indywidualnych planów działania, pod konkretne miejsce pracy, z preferencjami dla osób z grup defaworyzowanych na rynku pracy, czy osób wykluczonych. W każdym przypadku należy monitorować efektywność zatrudnieniową szkoleń.

Wszystkie ulgi szkoleniowe (jednakowe dla wszystkich szkolących się) powinny być zawarte w jednym akcie prawnym lub Kodeksie pracy w celu uniknięcia różnych interpretacji będących zawsze dyskryminacją.

DIALOG PODSTAWĄ ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU

Kryzys dialogu społecznego w Polsce jest faktem. Lekceważenie ustaleń Komisji Trójstronnej ds. Społeczno-Gospodarczych, łamanie porozumień zawartych z partnerami społecznymi, brak skutecznych negocjacji, szczególnie na szczeblu ponadzakładowym, czy wreszcie ataki na związki zawodowe – to przykłady, które muszą budzić nasz sprzeciw i oburzenie. To lekceważenie konstytucyjnej zasady dialogu, a także reguł obowiązujących w Unii Europejskiej. To zagrożenie dla demokracji i społeczeństwa obywatelskiego.

NSZZ „Solidarność” będzie działał na rzecz wzmocnienia partnerów społecznych, w tym reprezentatywności związków zawodowych i organizacji pracodawców, które muszą – aby być reprezentatywne – zawierać ponadzakładowe układy zbiorowe pracy.

Domagamy się powołania Rzecznika Dialogu Społecznego w celu skuteczniejszego rozwiązywania konfliktów oraz unikania długotrwałych i kosztownych postępowań sądowych („arbitraż społeczny”).

Postulujemy wprowadzenie takich rozwiązań prawnych, które umożliwią bezpieczne zrzeszanie się pracowników w związki zawodowe, w tym poszerzenie prawa do zrzeszania się dla pracowników pracujących w oparciu o umowy cywilno-prawne, skuteczną eliminację patologicznych umów na czas określony. Łamanie praw pracowniczych i związkowych winno być ścigane równie aktywnie jak przestępstwa skarbowe. Czynnikiem wzmacniającym partnerstwo i dialog powinno być wprowadzenie rozwiązań zachęcających do negocjacji ponadzakładowych układów zbiorowych pracy.

O SPOŁECZNĄ GOSPODARKE RYNKOWĄ

NSZZ „Solidarność” wzywa rząd do realizacji konstytucyjnej zasady społecznej gospodarki rynkowej (art. 20 Konstytucji RP). Do dziś Rzeczpospolita Polska, wbrew zapisom konstytucji, nie jest dobrem wspólnym wszystkich obywateli – a dobrem wybranych i uprzywilejowanych. Społeczna gospodarka rynkowa jest ustrojem, w którym przez aktywizację zawodową i gospodarczą społeczeństwa zapewnia się wzrost gospodarczy oraz odpowiedni rozwój społeczny, wsparty racjonalnymi zabezpieczeniami socjalnymi. Równość praw i wolności obywatelskich musi

się realizować także poprzez powszechny udział obywateli we własności i dochodach z rozwoju gospodarczego.

Wzywamy rząd do podjęcia zdecydowanych działań na rzecz zmniejszenia rozwarstwienia społecznego, m.in. poprzez wzrost płacy minimalnej, odpowiedni wzrost płac w państwowej sferze budżetowej, kompensujący stopień inflacji i połowę wzrostu PKB oraz odpowiedniej wysokości zasiłki z pomocy społecznej. Takie działanie, przyjęte przed laty w nieporównanie gorszej sytuacji gospodarczej w Pakcie o przedsiębiorstwie państwowym, zapewniło przynajmniej częściowy udział rzeszy pracowników we wzroście PKB. Niedopuszczalne są decyzje zamrażające płace w państwowej sferze budżetowej czy ustawową redukcję zatrudnienia pracowników tej sfery.

Ważnym elementem społecznej gospodarki rynkowej jest odpowiednie finansowanie usług publicznych. Tymczasem proponowane dziś zmiany ustawowe ograniczą dostęp do ochrony zdrowia, transportu publicznego czy edukacji.

Istotną częścią społecznej gospodarki rynkowej jest sprawiedliwy i solidarny system podatkowy. Postulujemy obniżenie podatku dochodowego dla osób o najniższych dochodach wraz z równoczesnym zwiększeniem kwoty wolnej od podatku. Rozwój przemysłu w Polsce opiera się głównie na niskich kosztach pracy i inwestycjach zagranicznych. NSZZ „Solidarność” domaga się realizacji polityki przemysłowej państwa, która promowałaby konieczne inwestycje w kapitał ludzki i te sektory przemysłu, które zapewnią bezpieczeństwo i rozwój naszego kraju.

W OBRONIE WOLNOŚCI, DEMOKRACJI I PRAW CZŁOWIEKA

Trzydzieści lat temu strajkujący w Stoczni Gdańskiej przyjęli 21 postulatów, które zmieniły bieg historii. Były to postulaty w głównej mierze związane z obroną demokracji, takie jak utworzenie niezależnych od partii i pracodawców związków zawodowych, czy też przestrzeganie wolności słowa, druku i publikacji.

Dzisiaj żyjemy w wolnej i demokratycznej Polsce, ale musimy pamiętać, że wolność stale trzeba zdobywać, nie można jej tylko posiadać. Jesteśmy zobowiązani do tego, aby pamiętać, że demokracja, w swej naturze nie może rozstrzygać o kwestiach, które naruszają godność osoby ludzkiej. Autentyczna demokracja możliwa jest tylko w państwie prawnym i w oparciu o koncepcję osoby ludzkiej. Sprzeciwiamy się instrumentalizacji demokracji i arogancji osób pełniących funkcje publiczne.

Wolność, to nie tylko prawo do udziału w wolnych wyborach, prawo do wolności słowa i wyznania, czy też możliwości zrzeszania się w związki zawodowe. Wolność ma swoją wewnętrzną logikę, która ją uszlachetnia i określa podporządkowując prawdzie.

Oczekujemy od mediów, które stanowią istotny składnik demokratycznego państwa, że będą podejmowały tematy społeczne a ich przekaz będzie obiektywny, oparty na prawdzie i tym samym realizujący misję społeczną.

PATRIOTYZM DLA PRZYSZŁOŚCI

„Kto ojczyźnie swej służy, sam sobie służy; bo w niej jego wszystko się dobre zamyka”.

Słowa ks. Piotra Skargi są kwintesencją patriotyzmu.

Nasze dzieje uczą, że w chwilach zagrożenia dla Ojczyzny Polacy zawsze byli zdolni do ponoszenia wielkich ofiar. Dlatego dzisiaj, żyjąc w wolnej ojczyźnie, nie możemy zapomnieć o takich wartościach jak patriotyzm, który nie tylko pozwala mądrze zagospodarować czas pokoju i budowania. Jest on przede wszystkim gwarantem rozwoju narodu i państwa.

Dzisiaj w dobie otwartych granic i globalizującej się gospodarki należy pamiętać, że patriotyzm to umiłowanie i pielęgnowanie narodowej tradycji i kultury, które przyczyniły się do zachowania tożsamości narodowej i odzyskania niepodległości. Patriotyzm, to dbałość o narodową gospodarkę. Patriotyzm, to stawianie dobra kraju ponad interes osobisty, a nawet rezygnacja z prywatnych korzyści. Patriotyzm, to ścisłe powiązanie między ojczyzną a rodziną. Dlatego też ojczyzna i naród podobnie jak rodzina, są rzeczywistością niezastąpioną.

Patriotyzm to także szacunek dla innych narodów. Dzisiaj, będąc współuczestnikiem przemian w Europie, będąc pełnoprawnym członkiem europejskiej wspólnoty, musimy pamiętać, że jesteśmy przede wszystkim Polakami, spadkobiercami pięknej tradycji polskiej państwowości, którą cechowała tolerancja do innych narodowości i wyznań. W poszanowaniu dla praw innych do ich samostanowienia, musimy pamiętać, że ważnym wyzwaniem dla NSZZ „Solidarność” staje się promocja postaw patriotycznych w systemie edukacyjnym, mediach publicznych, a także w praktyce codziennego życia.

Edukacja historyczna młodzieży, także w zakresie historii najnowszej, pokazywanie wydarzeń z naszej historii, budzących dumę, będzie bazą kształtowania postaw patriotycznych.

W TROSCE O NAJSŁABSZYCH

NSZZ „Solidarność”, wobec rosnącego obszaru biedy, rodzącej zagrożenia także dla kolejnych pokoleń, musi być również orędownikiem i rzecznikiem najslabszych – osób bezrobotnych, najslabiej zarabiających, niepełnosprawnych. Dlatego ze szczególnym oburzeniem przyjmujemy informacje o kolejnych posunięciach oszczędnościowych obecnej koalicji rządzącej, dotyczących właśnie tych środowisk. Domagamy się utrzymania systemu chronionego

zatrudnienia osób niepełnosprawnych, które ze względu na charakter schorzenia nie mają szans na zatrudnienie na otwartym rynku pracy.

Domagamy się także:

- Wprowadzenia rozwiązań prawnych, których celem jest ułatwienie dochodzenia sądowego roszczeń z tytułu nierównego traktowania najsłabszych obywateli, w szczególności osób niepełnosprawnych w dostępie do szeroko rozumianych dóbr i usług.
- Zabieganie o podejmowanie działań dążących do likwidacji barier architektonicznych, komunikacyjnych i w komunikowaniu się, jakich na co dzień doświadczają osoby niepełnosprawne. NSZZ „Solidarność” postuluje nadanie uchwałe Sejmu z 1 sierpnia 1997 roku „Karta Praw Osób Niepełnosprawnych” rangi ustawy.
- Wspomaganie osób niepełnosprawnych w zapewnieniu im równości w korzystaniu z dostępu do pracy, edukacji usług socjalnych i mieszkań.
- Wzmocnienie efektywności publicznej pomocy społecznej poprzez zmiany ustawodawstwa, gwarantującego prawa, ale i nakładające obowiązki na świadczeniobiorców pomocy społecznej (kontrakty socjalne, przymusowy obowiązek leczenia odwykowego itp.).
- Dążenie do rzeczywistego monitorowania i oceny realizacji zadań pomocy społecznej przez poszczególne szczeble pomocy społecznej (kraj, województwo, powiat, gmina) i domaganie się wprowadzenia elektronicznej bazy danych na temat rodzin korzystających z pomocy w celu lepszej koordynacji świadczeń i właściwego adresowania wsparcia.
- Działania na rzecz zapobiegania bezdomności.
- Realizacji przez rząd socjalnego programu mieszkaniowego, polegającego na wspomaganii przez państwo budowy i prowadzenia mieszkań socjalnych, schronisk i noclegowni.

DLA RODZINY

Kraj, którego liczba mieszkańców spada, jest skazany na ograniczony rozwój, utratę znaczenia, wewnętrzne problemy gospodarcze i społeczne, wynikające ze zmiany proporcji obywateli w wieku produkcyjnym i emerytów, a także określonego spadku przychodów do systemów ubezpieczenia społecznego. Wymaga to wielkiego, systemowego programu prorodzinnego, którego dziś niemal jedynym skutecznym elementem jest tzw. odpis podatkowy na dzieci. NSZZ „Solidarność” konsekwentnie domaga się zarówno od samorządów lokalnych, jak

i władz krajowych opracowania i wdrożenia kompleksowego programu wsparcia rodzin, szczególnie rodzin wielodzietnych. Elementami takiego programu powinny być m.in.:

- Działania w kierunku podniesienia kwot świadczeń rodzinnych i świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.
- Wsparcie rodzin poprzez działania mające na celu podniesienie kryteriów dochodowych, uprawniających do korzystania ze świadczeń rodzinnych i ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej oraz wprowadzenie mechanizmów ich stałej waloryzacji.
- Wprowadzenie corocznej indeksacji świadczeń rodzinnych oraz świadczeń z pomocy społecznej.
- Monitorowanie sytuacji na rynku pracy pod kątem przeciwdziałania dyskryminacji kobiet i realizacji odpowiednich zapisów Kodeksu pracy, w szczególności prawa kobiet, korzystających z urlopów macierzyńskich i wychowawczych oraz ich powrotu do pracy i kontynuacji na dotychczasowych warunkach.
- Działania na rzecz zapewnienia właściwej równowagi między życiem zawodowym i rodzinnym, w szczególności obejmujących inicjatywy wspierające rozwiązania umożliwiające opiekę nad małymi dziećmi i osobami zależnymi oraz wsparcie kobiet przebywających na urloпах macierzyńskich i wychowawczych do podnoszenia kwalifikacji i tworzenia możliwości płynnego powrotu do stabilnego zatrudnienia.

Jednak działania sprzyjające polityce prorodzinnej, to także działania na rzecz pewnego i bezpiecznego zatrudnienia, dostępności usług publicznych, w tym dostępności żłobków czy przedszkoli, a także stopniowy wzrost płac, gwarantujący bezpieczeństwo ekonomiczne rodzin.

NA RZECZ GLOBALIZACJI SOLIDARNOŚCI

Konieczność globalizacji solidarności jest szczególnie widoczna w czasie trwania kryzysu na skalę globalną. Odpowiedzią związków zawodowych na ofensywę globalnego kapitału musi być ścisła koordynacja działań na poziomie międzynarodowym, prowadząca do powstania zarządzania gospodarczego na szczeblu światowym w dialogu z partnerami społecznymi. Zwyczajne instrumenty interwencjonizmu państwowego typu keynesowskiego w dobie globalizacji kapitału utraciły swoją skuteczność ze względu na naturalne ograniczenie ich zasięgu do terytorium jednego kraju. Kryzys doprowadził do pogłębienia się nierówności zarówno między pracownikami w poszczególnych krajach, jak i między krajami, których władze prześcigają się w stwarzaniu dogodnych warunków dla inwestorów kosztem pracowników, co sprawę globalizacji solidarności

związkowej czyni zarówno szczególnie trudną jak i szczególnie ważną i pilną. Konkurencja państw w przyciąganiu kapitału tworzy swoisty wyścig w pogarszaniu warunków zatrudnienia, erozji przepisów bhp, obniżaniu płac, wszystko to w imię cięć kosztów pracy, czemu często towarzyszą prześladowania niezależnych związków zawodowych, bądź wręcz zakaz ich działania. W efekcie następuje koncentracja produkcji w strefach wolnych od związków zawodowych. Przeciwwstawienie się aspiracjom biznesu do likwidacji związków zawodowych jako ostatniej przeszkody na drodze ostatecznego triumfu neoliberalnego dogmatu, stanowi dziś największe wyzwanie, sprostanie któremu nie jest możliwe bez globalizacji solidarności.

OCHRONA I PROMOCJA EDUKACJI, KULTURY I NAUKI

W przekonaniu, że właściwy poziom edukacji w Polsce jest zadaniem dla całego społeczeństwa, NSZZ „Solidarność” będzie konsekwentnie dążyła do rzeczowej i merytorycznej debaty o oświacie, której efektem będzie:

- Podniesienie nakładów na polską edukację, na poziomie co najmniej 5% PKB.
- Ujednolicenie statusu zawodowego wszystkich nauczycieli w Polsce w oparciu o Kartę Nauczyciela.
- Dbałość o wychowanie młodych pokoleń w oparciu o uniwersalne wartości oraz polską tradycję i historię narodu.
- Efektywne doradztwo zawodowe i pomoc psychologiczna pedagogów dla uczniów i ich rodziców.
- Promocja szkolnictwa zawodowego i motywowanie pracodawców do współuczestnictwa w procesie kształcenia zawodowego, który pozwoli absolwentom szkół i uczelni na odnalezienie się na rynku pracy.

NSZZ „Solidarność” sprzeciwia się ograniczeniom w nauczaniu ojczystej historii i literatury.

Popieramy budowanie społeczeństwa opartego o wiedzę. Dziś Polska na kształcenie 1 studenta przeznacza najniższe kwoty wśród krajów OECD. Środki kierowane na rozwój nauki w relacji do PKB są kilkakrotnie niższe, niż przewidywane w dokumentach Unii Europejskiej, a płace pracowników nauki i szkolnictwa wyższego w związku z inflacją tracą swą moc nabywczą. Będziemy przeciwstawiać się takiej polityce. Będziemy zabiegać o wzrost nakładów na edukację, szkolnictwo wyższe i kulturę. Rozwój tych dziedzin gwarantuje rozwój cywilizacyjny kraju. Zarazem zapewnia godny byt członkom naszego związku zatrudnionym w tych obszarach.

W zakresie szkolnictwa wyższego wnioskujemy o:

- Zwiększenie finansowania nauki i szkolnictwa wyższego.

- Przywrócenie przejrzystych zasad płacowych pracowników naukowych.

Kultura i zakorzenienie w tradycji narodowej pozwoliło na zachowanie tożsamości narodowej i skuteczną walkę o odzyskanie niepodległości. Związek nie zgadza się na wycofywanie się państwa z funkcji mecenasa kultury. Dziedzictwo narodowe powinno być chronione ze środków publicznych, zarówno na szczeblu krajowym jak i samorządowym.

Domagamy się finansowania mediów publicznych na odpowiednim poziomie ze środków publicznych.

Apelujemy o troskę w zagwarantowaniu społeczeństwu dostępu do dzieł polskiej kultury na najwyższym poziomie.

OCHRONA ŚRODOWISKA

Konieczne jest powstrzymanie planów Rządu RP włączenia Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych. Wejście w życie drastycznych przepisów w konsekwencji doprowadzi do braku płynności finansowej, prywatyzacji Lasów Państwowych lub wyprzedaży tego majątku narodowego. Może to przynieść trudne do oszacowania straty, godzi w bezpieczeństwo ekologiczne kraju oraz utratę dostępu do lasów przez społeczeństwo.

Wzywamy rząd do przygotowania i konsekwentnego realizowania skonsultowanych projektów w zakresie kompleksowego rozwiązania problemów gospodarki wodnej, ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień przeciwpowodziowych i retencji wód.

Domagamy się zmian w systemie finansowania ochrony przyrody oraz wynagradzania pracowników zajmujących się jej ochroną.

NSZZ „Solidarność” opowiada się za systemową ochroną środowiska naturalnego.

W obecnym kształcie pakiet klimatyczny, w przypadku polskiej gospodarki, może doprowadzić do likwidacji tysięcy miejsc pracy i wpłynąć negatywnie na rozwój oraz konkurencyjność polskiej gospodarki, dlatego NSZZ „Solidarność” będzie domagał się rewizji niekorzystnych zapisów PKE.

OCHRONA INTERESÓW LUDZI PRACY NA FORUM MIĘDZYNARODOWYM I EUROPEJSKIM

Aby zrealizować ten cel, musimy przeciwstawić się próbom demontażu państwa opiekuńczego. Państwo pod pretekstem walki z kryzysem, usiłuje przerzucić jego koszty na pracowników. Nie akceptujemy też argumentacji, mającej na celu wykazanie, że przezwyciężenie kryzysu wymaga ograniczenia płac, zachwiania stabilności i pewności zatrudnienia oraz

destabilizacji ochrony socjalnej przy ciągle rosnących dochodach biznesu. Nie zgadzamy się na zwiększanie konkurencyjności kosztem pracownika. Oczekujemy na działania Państwa w kierunku innowacyjności, lepszej organizacji pracy, podwyższania kwalifikacji pracowników i tworzenia produktywnego zatrudnienia. Nasze członkostwo w UE daje nam narzędzia walki o pełne wdrożenie w naszym kraju europejskiego modelu społecznego, lecz aby instrumenty te uczynić bardziej kompletnymi i skutecznymi, musimy doprowadzić do pełnego obowiązywania Europejskiej Karty Praw Podstawowych w naszym kraju.

Część II - ROZWÓJ ZWIĄZKU - ZORGANIZOWANI MAJĄ LEPIEJ

NSZZ „Solidarność” konsekwentnie, jak w poprzednich kadencjach, prowadzić będzie bezpośrednie i pośrednie działania na rzecz zwiększenia liczby członków. Działania bezpośrednie obejmować będą prace na rzecz zwiększenia liczby członków w organizacjach już istniejących, z dużym naciskiem na te, które w silnych gałęziach gospodarki - handel, ochrona - powstały od początku. Działania organizatorów związkowych prowadzone będą na rzecz powstania nowych organizacji zakładowych i będą skoncentrowane w dużych liczebnie branżach, w których organizacje związkowe są słabo rozwinięte lub nie ma ich wcale, np. w branży spożywczej, w transporcie i sprzątaniu.

Realizacja tego będzie możliwa, gdy przekonamy niezorganizowanych jeszcze pracowników, iż tylko zrzeszeni w silnym i dobrze zorganizowanym Związku, aktywnie w nim działając, są w stanie prowadzić rzeczywisty, skuteczny dialog na rzecz poprawy swoich warunków pracy i życia.

Na rozwój Związku wpływa także sprawna organizacja, pomoc ekspercka, pełen przepływ informacji między wszystkimi strukturami, szkolenia, stałe konsultacje z członkami oraz wizerunek Związku na zewnątrz. Dopiero wszystkie te elementy sprawiają, że Związek staje się atrakcyjny dla nowych ludzi i jest w stanie wykorzystać swój potencjał, działając na rzecz i w imieniu swoich członków.

1. Pozyskiwanie członków

Tylko zorganizowani w związek zawodowy pracownicy mogą wywalczyć wyższe płace i obronić swoje prawa, dlatego priorytetem Związku jest doprowadzenie do większego zorganizowania się pracowników, zarówno w zakładach, gdzie istnieją organizacje zakładowe, jak i tam, gdzie ich nie ma.

Zmiany struktur gospodarczych, przemieszczanie się licznych grup pracowniczych z dużych zakładów przemysłowych do małych przedsiębiorstw handlowych i usługowych, stwarza dla Związku konieczność wypracowania efektywnych form zrzeszania się i ochrony praw pracowników zatrudnionych w tym obszarze.

Chcemy, aby do końca kadencji wzrost liczby członków nie tylko zrównoważył naturalny ubytek, ale przekroczył go co najmniej o 5%.

Potrzebujemy do tego wzmocnienia działań, wspierających pracę organizatorów związkowych, lepszej informacji, pomocy eksperckiej, szkoleń.

2. Szkolenia i programy unijne

NSZZ „Solidarność” będzie kontynuował działania zmierzające do coraz większego udziału w programach unijnych, służących realizacji naszego programu szkoleniowego, a także promocji dialogu i partnerstwa oraz komunikacji. Komisja Krajowa powinna rejestrować i koordynować zaangażowanie w programy unijne poszczególnych struktur Związku.

Program szkoleń - z wykorzystaniem programów unijnych – powinien być dostosowany do aktualnych potrzeb struktur związku (nowe ustawy, zmiana przepisów, przekształcenia własnościowe, techniki negocjacyjne, szkolenia językowe).

Będą prowadzone stałe szkolenia dotyczące organizacji i rozwoju Związku.

3. Informacja i promocja

- a. Doskonalenie i rozbudowanie strony internetowej, wzbogaconej o strony tematyczne.
- b. Zobowiązanie działaczy związkowych wszystkich szczebli do przekazania adresów poczty elektronicznej do jednolitej bazy adresowej do informacji i konsultacji, w tym wydawania internetowego Serwisu Informacyjnego.
- c. Poszerzenie sieci ankietowej do szybkiego badania opinii członków Związku.
- d. Działania na rzecz zwiększenia nakładu „Tygodnika Solidarność”.
- e. Opracowanie projektu połączenia sieciowego wszystkich struktur Związku.
- f. Promocja działań Związku poprzez kampanie wizerunkowe związane z realizacją głównych celów programowych.

4. Organizacja

- a. Powołanie Instytutu Solidarności – placówki naukowo-badawczej, której celem będzie przygotowywanie ekspertyz dotyczących sytuacji społecznej i rynku pracy oraz poszerzanie świadomości społecznej, ekonomicznej i etycznej w zakresie pracy.
- b. Opracowanie i upowszechnienie wzoru nowej legitymacji związkowej umożliwiającej elektroniczny zapis danych.
- c. Stworzenie bazy adresowej wszystkich członków i struktur Związku.
- d. Wzmocnienie Biura KK w Warszawie.

5. Etos „Solidarności” - pamięć dla przyszłości

„Solidarność” jest wielkim dziedzictwem Polski, Europy i świata. Kultywowanie pamięci o tym dziedzictwie, jego historii, wartościach, w oparciu, o które powstawał nasz Związek - jest naszym obowiązkiem. Także po to, aby stanowić inspirację dla walczących o wolność, godność i solidarność.

W imię pamięci o ofiarach komunizmu, o tych, którzy zbudowali fundament wolności i niepodległości Polski, Związek będzie konsekwentnie dążył do pokazania historycznej prawdy o przeszłości i wspierał wszelkie działania legislacyjne zmierzające do zadośćuczynienia ofiarom i sprawiedliwego osądzenia winnych zbrodni.

- a. Pamięć o rocznicach - Związek będzie organizował obchody i uroczystości rocznicowe, upamiętniające ważne wydarzenia i postaci związane z walką „Solidarności” o wolność i godność pracownika, ze szczególnym uwzględnieniem działań edukacyjnych, skierowanych do młodych.
- b. Kontynuowanie wsparcia dla ofiar i ich rodzin - Związek będzie m.in. poprzez Fundację Promocji Solidarności wspierał ofiary represji komunistycznych i ich rodziny, szczególnie z okresu stanu wojennego.
- c. Wspieranie badań nad historią „Solidarności” we współpracy z Instytutem Pamięci Narodowej.
- d. Budowanie Archiwum - NSZZ „Solidarność” będzie gromadził dokumenty, materiały, nagrania, zdjęcia i publikacje dotyczące historii Związku i antykomunistycznej wolnościowej opozycji, a także działań po roku 1989, porządkując je w Archiwum Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”.

Krajowy Zjazd Delegatów zobowiązuje Komisję Krajową do przygotowania w ciągu czterech miesięcy szczegółowego planu realizacji powyższych zadań wraz ze sposobem ich finansowania.

Wrocław, 22 października 2010 r.

XXV Krajowy Zjazd Delegatów
NSZZ „Solidarność”

UCHWAŁA NR 1 XXV KZD

ws. nadania tytułu Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia nadać następującym osobom tytuł Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”:

1. Eric Chenoweth	14. Alain Lebouteiller
2. Ojciec Euzebiusz Konstanty Ciaciek	15. Ks. Prałat Józef Maj
3. Ks. Prałat Józef Dobosz	16. Ks. Stanisław Małkowski
4. Ks. Prałat Stanisław Dutka	17. Ks. Prałat Józef Miszczuk
5. Ks. Franciszek Głód	18. Bertrand Retout
6. Ks. Prałat Jerzy Gniatczyk	19. Ks. dr Jan Sikorski
7. Ks. Krzysztof Gołębiowski	20. Ks. Tadeusz Sitko
8. Ks. Aleksander Jacyniak	21. Ks. Stanisław Słowik
9. Ks. Prałat Władysław Józków	22. Gérard Soufflet
10. Ks. Jerzy Kacprzyk	23. Wolfgang Stasche
11. Ks. Prałat Marian Kopko	24. Ks. Biskup Józef Zawitkowski
12. Ks. Janusz Kubrak	25. Ks. Infułat Zygmunt Żukowski
13. Irena Lasota	26. Ks. Dziekan Bogdan Żygadło

UCHWAŁA NR 2 XXV KZD

ws. nadania tytułu Honorowego Członka NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zgodnie ze Statutem Związku i Regulaminem przyjętym uchwałą nr 26 VI KZD w sprawie nadania tytułu „Honorowy Członek NSZZ „Solidarność” – nadaje tytuł Honorowego Członka NSZZ „Solidarność” niżej wymienionym:

1. Hanjo Lucassen
2. Bernhard Sonntag
3. Marek Banasik
4. Adam Łukowski.

STANOWISKO NR 1 XXV KZD

ws. protestu głodowego

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” solidaryzuje się z członkami NSZZ „Solidarność” PKP Cargo S.A. Podkarpacki Zakład Spółki w Przemysłu prowadzącymi

protest głodowy od 18 października 2010 r. w siedzibie Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Żurawicy (województwo podkarpackie) w obronie miejsc pracy w PKP Cargo S.A.

Delegaci domagają się od władz Spółki PKP Cargo S.A. utrzymania dotychczasowych miejsc pracy.

STANOWISKO NR 2 XXV KZD

ws. sytuacji polskich kolei

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, kierując się interesem pracowników polskich kolei, a także mając na uwadze obecną kryzysową sytuację w spółkach Grupy PKP, grożącą utratą płynności finansowej i prowadzącej wprost do upadłości Polskich Kolei tworzącej bezpośrednie zagrożenie dla miejsc pracy kolejarzy i bytu ich rodzin, widząc pogarszającą się z dnia na dzień sytuację spółek, żąda od Rządu RP jako właściciela:

1. Przyjęcia polityki transportowej państwa gwarantującej finansowanie infrastruktury drogowej i kolejowej w relacji 60:40;
2. Odstąpienia od planów prywatyzacji spółek Grupy PKP bez zapewnienia większościowego udziału Skarbu Państwa i przeznaczenia całości środków uzyskanych w wyniku prywatyzacji na dokapitalizowanie prywatyzowanych spółek oraz Funduszu Własności Pracowniczej;
3. Pełnego oddłużenia PKP S.A. bez wykorzystania środków z prywatyzacji i uregulowania spraw podatkowych w operacjach finansowych między spółkami Grupy PKP i w stosunku do Skarbu Państwa;
4. Natychmiastowego przekazania niezbędnego do funkcjonowania spółek majątku w formie aportu;
5. Zapewnienia finansowania PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. na poziomie:
 - a) gwarantującym wykorzystanie wszystkich możliwych środków z UE na modernizację infrastruktury kolejowej,
 - b) niezbędnym dla należytego utrzymania infrastruktury kolejowej będącej w jej zarządzie;
6. Utrzymania liczby uruchamianych pociągów przewozów regionalnych i międzywojewódzkich na poziomie nie niższym niż w 2010 r., a także wprowadzenie poprzez zmiany ustawowe obowiązku świadczenia usług przewozowych wzajemnie się uzupełniających.

Za niezbędne uważamy zagwarantowanie przez rząd utrzymania kontroli Skarbu Państwa nad spółkami z Grupy PKP, a także stworzenia warunków prawnych i finansowych rozwoju kolei w Polsce, modernizacji linii kolejowych i taboru oraz pomocy w sprostaniu wobec konkurencji kolei innych państw Unii Europejskiej.

STANOWISKO NR 3 XXV KZD

ws. propozycji zmian w ustawie o SIP

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” sprzeciwia się proponowanym zmianom w ustawie o Społecznej Inspekcji Pracy zmierzającym do ograniczenia uprawnień związków zawodowych.

KZD uważa, że zmiany w tej ustawie powinny dotyczyć możliwości zwiększenia zakresu obowiązywania ustawy o SIP w małych i średnich zakładach pracy w których nie działają związki zawodowe.

STANOWISKO NR 4 XXV KZD

ws. pracowników niepełnosprawnych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” sprzeciwia się działaniom parlamentu RP, który w drastyczny sposób zabiera uprawnienia pracującym osobom niepełnosprawnym w przygotowywanej nowelizacji ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych.

Takie działanie parlamentarzystów w roku ogłoszonym przez Parlament Europejski „Rokiem walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym” w sposób szczególny pokazuje brak odpowiedzialności.

STANOWISKO NR 5 XXV KZD

ws. Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża głęboki niepokój postępowaniem Rządu i Parlamentu RP, które destabilizują funkcjonowanie Państwowej Inspekcji Sanitarnej. Decentralizację systemu Inspekcji oraz zmianę zakresu badań i kompetencji oceniamy jako realne zagrożenie zdrowia obywateli i bezpieczeństwa państwa.

KZD zwraca się do Przewodniczącego KK i Komisji Krajowej o podjęcie niezbędnych działań, które doprowadzą do:

- ponownego włączenia wojewódzkich, powiatowych i granicznych stacji sanitarno-epidemiologicznych w struktury Ministerstwa Zdrowia jako organu założycielskiego,
- utrzymania dotychczasowych zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej ze szczególnym uwzględnieniem nadzoru nad bezpieczeństwem żywności,
- zakończenia w pełni realizacji uchwały z dnia 12 maja 2005 r. podjętej przez strony Zespołu Trójstronnego ds. ochrony zdrowia przy Ministrze Zdrowia w sprawie podwyżek wynagrodzeń dla pracowników inspekcji sanitarnej.

STANOWISKO NR 6 XXV KZD

ws. oświaty

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” w trosce o byt i przyszłość naszej Ojczyzny wyraża kategoryczny sprzeciw wobec:

- prowadzonej przez Ministerstwo Edukacji Narodowej szkodliwej polityki oświatowej, krytykowanej przez wiele środowisk, a przede wszystkim nauczycieli, pracowników oświaty i rodziców,
- dotychczasowego przebiegu konsultacji społecznych – łamaniu przez MEN ustawy o związkach zawodowych i nieuwzględnianiu opinii odmiennych niż stanowisko rządowe,
- wprowadzaniu niekorzystnych zmian w ustawie Karta Nauczyciela.

KZD uważa, że w Polsce potrzebna jest rzeczowa debata o systemie edukacji.

Wprowadzenie nowych idei i koncepcji modernizacji polskiej oświaty powinno uwzględniać system wartości i tożsamość Polaków oraz być poparte rzetelną wiedzą i badaniami naukowymi.

STANOWISKO NR 7 XXV KZD

ws. oceny inwestora w Elektrowni Połaniec

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” ocenia, iż GDF SUEZ Energia Polska S.A., inwestor Elektrowni Połaniec, jest najgorszym zagranicznym inwestorem w sektorze paliwowo – energetycznym w Polsce.

Inwestor narusza europejskie i polskie standardy dialogu społecznego wykazując brak poszanowania dla praw pracowniczych i związkowych, co przejawia się między innymi naruszaniem zawartych porozumień i układów.

STANOWISKO NR 8 XXV KZD

ws. Pakietu Klimatycznego realizowanego przez UE

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do wszystkich instytucji w Polsce i Unii Europejskiej, odpowiedzialnych za wprowadzanie rozwiązań prawnych w zakresie tzw. Pakietu klimatycznego, o odstąpienie od jego wdrażania w obecnym kształcie. KZD stoi na stanowisku, że proponowane regulacje są szkodliwe dla polskiej i europejskiej gospodarki, ponieważ obniżają poziom konkurencyjności przedsiębiorców operujących w granicach Unii Europejskiej względem przedsiębiorstw operujących poza jej granicami.

Podstawowe gałęzie przemysłu, których działanie jest niezbędne dla funkcjonowania każdej gospodarki narodowej, takie jak produkcja energii cieplnej i elektrycznej, cementu, wapna, koksu, surówki żelaza, stali surowej, szkła, wyrobów ceramicznych, papieru itp. będą obciążone na

nowych zasadach, po roku 2012, dodatkowymi kosztami związanymi z koniecznością zakupu praw do emisji CO₂.

Ze względu na to, że poza UE nie obowiązują i w najbliższej przyszłości nie będą wprowadzone analogiczne obciążenia finansowe, europejscy producenci ww. wyrobów będą postawieni na dużo gorszej pozycji w rywalizacji z producentami spoza UE.

Gałęzie przemysłu europejskiego, o wysokiej, wynikającej ze swojej natury emisji CO₂, będą osiągały niższą rentowność, a inwestowanie w nie będzie mniej opłacalne dla globalnych inwestorów. Lokowanie nowych inwestycji w tych branżach na terenie Unii Europejskiej będzie mniej atrakcyjne, co pociągnie za sobą procesy dezinwestycyjne.

Zaprezentowany mechanizm prowadzi do likwidacji szeregu podstawowych gałęzi przemysłu w obrębie UE oraz utraty miejsc pracy. Oznaczać to będzie oddawanie pola w ramach globalnego podziału pracy i narastające problemy z utrzymaniem dotychczasowego poziomu życia obywateli państw Unii Europejskiej.

Jak do tej pory jednostronna polityka klimatyczna UE nie ma większego wpływu na pomniejszenie emisji CO₂, ponieważ kraje azjatyckie z roku na rok zwiększają z nawiązką swoją emisję. W tej sytuacji polityka klimatyczna UE jest polityczną i ekonomiczną utopią.

Od 1990 r. tj. od podpisania Protokołu z Kioto emisja CO₂ spadała w Polsce o 33%, co oznacza wypełnienie warunków polityki klimatycznej Unii Europejskiej.

KZD zwraca się z wnioskiem do Rządu RP, aby spowodował przeprowadzenie przez UE analizy zasadności wprowadzenia pakietu klimatycznego na zmniejszenie emisji CO₂ na świecie, analizy kosztów gospodarczych i finansowych ponoszonych przez UE na jego realizację oraz jego wpływu na zmniejszenie ilości miejsc pracy. Nie zgadzamy się, aby skutkiem zmniejszenia do 2020 r. przez Polskę emisji CO₂ o 20% było postawienie w stan likwidacji polskiego przemysłu opartego na paliwie, jakim jest węgiel i jednoczesny wzrost cen energii elektrycznej o 100%.

STANOWISKO NR 9 XXV KZD

ws. polityki prywatyzacyjnej władz samorządowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy sprzeciw wobec polityki prywatyzacyjnej prowadzonej przez samorządy w spółkach, dla których są one jedynymi lub większościami właścicielami.

Głównym celem szybkiej sprzedaży firm komunalnych jest pozyskanie pieniędzy na bieżące wydatki w budżecie gminy. W konsekwencji doprowadzi to do negatywnych skutków, dotkliwych tak dla mieszkańców jak i pracowników. Nieuchronnym wynikiem tych działań będą podwyżki cen dostaw: ciepła, energii elektrycznej, wody, odprowadzenia ścieków oraz redukcja zatrudnienia.

STANOWISKO NR 10 XXV KZD

ws. prywatyzacji i restrukturyzacji w spółkach energetycznych:

Energa SA, ENEA SA, Tauron SA oraz PGE SA

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” żąda wyjaśnienia postępowania właściciela, czyli Ministra Skarbu Państwa, w sprawie prywatyzacji Tauron PE SA oraz przeprowadzanych przekształceń i programów restrukturyzacyjnych w Grupach Kapitałowych: Energa SA, ENEA SA, Tauron SA oraz PGE SA.

KZD negatywnie ocenia prywatyzację Tauron PE SA. Drugi pod względem wielkości Holding Energetyczny został wyceniony poniżej wartości nominalnej akcji.

Zarząd Spółki w najbardziej niekorzystnym okresie przygotował i przeprowadził prywatyzację wprowadzając spółkę na giełdę w czasie kryzysu. Zdaniem ekspertów Związku takie działanie obniżyło o około 15 % ceny akcji pracowniczych, a przez to naraziło na straty Skarb Państwa.

KZD krytycznie ocenia przeprowadzane w wyżej wymienionych grupach przekształcenia i programy restrukturyzacyjne, które łamią zawarte Umowy Społeczne, a także są niezgodne z wcześniej podpisanymi porozumieniami likwidują miejsca pracy. Przekształcenia takie destabilizują pracę spółek dystrybucyjnych a ponadto powodują pogorszenie bezpieczeństwa energetycznego dla odbiorców energii elektrycznej.

KZD sprzeciwia się łamaniu praw pracowniczych i związkowych w wyżej wymienionych spółkach i domaga się zaprzestania tych praktyk.

STANOWISKO NR 11 XXV KZD

ws. lasów państwowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” domaga się natychmiastowego wycofania projektu zmian dotyczących włączenia Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych.

Uzasadnienie:

1. Obowiązki i forma organizacyjno-prawna Lasów Państwowych nie uzasadniają zaliczenia tego podmiotu do sektora finansów publicznych.
2. Projektowane rozwiązania naruszają konstytucyjną zasadę równości podmiotów w obrocie prawnym oraz naruszają zasadę, zgodnie z którą Lasy Państwowe, działając w imieniu Skarbu Państwa, czynią to na własne ryzyko ekonomiczne.
3. Proponowane rozwiązania nie zdejmują z Lasów Państwowych odpowiedzialności za zachowanie zdolności ekonomicznej do prowadzenia gospodarki, a jednocześnie w sposób zdecydowany naruszają zasadę samodzielności Lasów Państwowych, o której mowa w art. 50 ustawy o lasach.

4. Kłopoty Lasów Państwowych jako następstwo wprowadzenia proponowanych rozwiązań legislacyjnych, doprowadzą do kresu misji wypełnianych obecnie przez Lasy Państwowe. Są nimi m.in. misja społeczna, ekologiczna i gospodarcza.
5. Proponowane rozwiązania prawne dotyczące Lasów Państwowych są zmianami ustrojowymi, dlatego też nie powinny być przyjmowane bez zgody społeczeństwa wyrażonej w drodze referendum.
6. Planowane zmiany są sprzeczne z uchwaloną zgodnie z wolą obywateli pierwszą obywatelską ustawą z dnia 6 lipca 2001 r. „o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju”, ponieważ ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych dopuszcza możliwość likwidacji jednostki budżetowej lub utworzenia jednostki o innej formie organizacyjno-prawnej.

KZD zobowiązuje Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” do pełnego wsparcia działań Krajowego Sekretariatu Zasobów Naturalnych, Ochrony Środowiska w obronie Polskich Lasów.

STANOWISKO NR 12 XXV KZD

ws. prywatyzacji spółek Skarbu Państwa

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” stanowczo protestuje przeciwko sprzedaży spółek Skarbu Państwa w sposób prowadzony aktualnie przez Rząd RP.

W związku z tym żądamy:

1. Zaprzestania sprzedaży spółek o znaczeniu strategicznym dla obronności i niezależności gospodarczej, takich jak przemysł zbrojeniowy, stoczniowy, energetyczny, koleje państwowe i samorządowe, przemysł wydobywczy i porty;
2. Podpisania ze Związkami Zawodowymi pakietów gwarancji pracowniczych przed prywatyzacją pozostałych spółek.

Obecna polityka prywatyzacyjna prowadzona przez Ministerstwo Skarbu Państwa nie polega na znalezieniu dobrego inwestora, który zapewni spółkom długoplanowy rozwój, a pracownikom korzystne warunki pracy, lecz na sprzedaży w celu pozyskania doraźnych środków finansowych.

STANOWISKO NR 13 XXV KZD

ws. braku dialogu rząd – związki zawodowe

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” z oburzeniem przyjmuje zaniechanie dialogu na szczeblu Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno – Gospodarczych. Przykładem ignorowania partnerów społecznych było zlekceważenie ustaleń zawartych w pakcie antykryzysowym, co doprowadziło do ograniczenia praw pracowniczych i obciążenia pracowników kosztami działań antykryzysowych.

Trójstronna Komisja stała się fasadą, która ma zasłaniać przed opinią publiczną brak rzeczywistego dialogu społecznego, lekceważenie i programową wręcz niechęć do wysłuchiwania argumentów strony związkowej – partnerów społecznych.

Wzywamy stronę rządową do niezwłocznego podjęcia rzeczywistego dialogu z partnerami społecznymi. Dalsze pozorowanie i unikanie tego dialogu spowoduje zaostrenie i eskalację istniejących konfliktów, co w efekcie może spowodować wybuch niezadowolenia społecznego.

STANOWISKO NR 14 XXV KZD

ws. łamania praw pracowniczych i związkowych przez pracodawców

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” stanowczo protestuje przeciwko łamaniu praw pracowniczych i związkowych przez część pracodawców.

W ostatnim okresie coraz częściej dochodzi do drastycznego dyskryminowania pracowników, członków NSZZ „Solidarność” ze względu na działalność związkową.

Niektórzy pracodawcy prowadzą walkę ze związkami zawodowymi przy użyciu niegodnych sposobów np. zastraszania, skłócania a także wyrzucania liderów związkowych z pracy pod różnymi fikcyjnymi pretekstami. Ponadto w sposób skandaliczny łamią polskie prawo a także zapisy Konstytucji RP, zakazując prowadzenia działalności związkowej na terenie zakładów pracy, którymi zarządzają.

Jest to jawne złamanie zasady swobody zrzeszania się w związki zawodowe, a także zasady niezależności od pracodawców i samorządności w prowadzeniu przez pracowników działań związkowych.

Wzywamy wszystkich pracodawców do przestrzegania obowiązującego w naszym kraju porządku prawnego, a instytucje państwowe, organy ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości do bezwzględnego i surowego karania sprawców dyskryminujących pracowników i działaczy związkowych.

APEL NR 1 XXV KZD

ws. nowelizacji ustawy „Prawo o szkolnictwie wyższym”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do parlamentarzystów o:

- Wypracowanie strategii rozwoju Szkolnictwa Wyższego i Nauki, akceptowalnej przez większość środowiska akademickiego;
- Przyjęcie jako zasady, że mianowanie jest podstawowym sposobem zatrudnienia w Uczelni pracowników naukowych, naukowo-dydaktycznych i dydaktycznych;
- Utrzymanie praw nabytych przez wszystkie grupy pracownicze;
- Rzeczywiste uproszczenie „Ścieżki kariery naukowej”;
- Pozostawienie stanowiska docenta będącego uhonorowaniem kariery naukowej;
- Umocowanie przedstawicieli pracodawców w ciałach kolegialnych z uprawnieniami identycznymi jak przedstawiciele związków zawodowych.

W związku z przyjętą w rządowym projekcie nowelizacji ustawy „Prawo o Szkolnictwie Wyższym” likwidacją górnych widełek w taryfikatorze płacowym, protestujemy przeciwko określaniu składników kształtujących płace w uczelniach publicznych w oparciu o „Średnie wynagrodzenie w poszczególnych grupach pracowników w relacji do kwoty bazowej”. W konsekwencji proponowanego rozwiązania – składniki wynagrodzenia powinny być określone, jako „minimalne wynagrodzenie zasadnicze w poszczególnych grupach pracowników w relacji do kwoty bazowej” odpowiednio waloryzowanej każdego roku.

APEL NR 2 XXV KZD

ws. finansowania nauki i szkolnictwa wyższego

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do parlamentarzystów RP o dokonanie korekty ustawy budżetowej na rok 2011 w części dotyczącej nauki i szkolnictwa wyższego, tak by zapewnić środki na realizację zobowiązań przyjętych przez Rząd RP odnośnie docelowego dochodzenia do finansowania szkolnictwa wyższego i nauki na poziomie przyjętym w Unii Europejskiej.

Budowanie wykształconego społeczeństwa wymaga odpowiednio wysokich nakładów finansowych, tymczasem według danych OECD Polska jest na ostatnim miejscu jeśli chodzi o wysokość środków finansowych przeznaczonych z budżetu państwa na jednego studenta. Również odsetek PKB przeznaczony na naukę jest kilkakrotnie niższy niż zakładany w dokumentach programowych Unii Europejskiej. Zamrożenie w projekcie ustawy budżetowej na 2011 r. nakładów na naukę oraz płace pracowników przy rosnącej inflacji jest sprzeczne z deklaracjami rządu o budowaniu społeczeństwa opartego na wiedzy.

APEL NR 3 XXV KZD

ws. ustawowego zwolnienia z podatku VAT darowizn na rzecz poszkodowanych
w wyniku klęsk żywiołowych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do parlamentarzystów o stworzenie mechanizmów umożliwiających zwolnienie z płacenia podatku VAT:

1. darczyńców przekazujących darowizny na rzecz poszkodowanych w wyniku klęsk żywiołowych oraz zwolnienia obdarowanych od płacenia podatku od darowizn,
2. środków zainwestowanych przez jednostki samorządu terytorialnego na odbudowę infrastruktury lokalnych zniszczonych w wyniku klęsk.

Potencjalnych darczyńców zniechęca konieczność odprowadzania podatku zwiększającego koszty darowizny. W wielu przypadkach pomoc udzielana przez osoby prywatne w znacznym stopniu uzupełnia środki przekazywane przez organy państwa i jest udzielana znacznie szybciej.

APEL NR 4 XXV KZD

ws. służby przy grobie ks. Jerzego Popiełuszki

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się z apelem do wszystkich struktur NSZZ „Solidarność” o włączenie się do zaszczytnej służby przy grobie błogosławionego ks. Jerzego Popiełuszki.

W dniu 19 października 1984 roku oprawcy ze Służby Bezpieczeństwa w bestialski sposób zamordowali księdza Jerzego Popiełuszkę. Od dnia pogrzebu przy grobie ks. Jerzego Popiełuszki i kościele św. Stanisława Kostki na warszawskim Żoliborzu trwa Służba, której zadaniem jest utrzymanie ładu i porządku oraz zabezpieczenie tego miejsca przed zbezczeszczeniem.

Wypełnijmy nasz moralny obowiązek wobec tego, który oddał swoje życie za naszą sprawę.

JEGO ŚWIĄTOBLIWOŚĆ

Benedykt XVI – Papież

W a t y k a n

Umiłowany Ojciec Święty,

prosimy o przyjęcie wyrazów głębokiego szacunku, które w imieniu wszystkich członków Związku przesyłają Delegaci zebrani w Kielcach na XXVI Sesji Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”.

Czcigodny Ojciec Święty,

rozpoczynający się Rok Wiary i zbliżający się adwent kierują naszą uwagę w stronę Katechizmu Kościoła Katolickiego i nakazują poddać się głębokiej refleksji, zwłaszcza w dobie trwającego kryzysu. NSZZ „Solidarność” jest gotowy na zrealizowanie apelu Waszej Świątobliwości o pokonanie gospodarczego i społecznego kryzysu wspólnie, w sposób odpowiedzialny, angażując wszystkich uczestników rynku pracy.

Dziękujemy za to, że podobnie jak wielki poprzednik Waszej Świątobliwości, błogosławiony Jan Paweł II, doceniasz Ojciec Święty znaczenie niezależnego ruchu związkowego i jego fundamentalną rolę w społeczeństwie.

Prosimy o Apostolskie Błogosławieństwo, byśmy umieli budować Polskę opartą na fundamencie wartości chrześcijańskich, których tak bardzo obawiają się nowoczesna Europa i świat.

Ojciec Święty,

nadchodzące Święta Bożego Narodzenia niech będą dla nas wszystkich okazją do otwarcia się na drugiego człowieka. Przyjmij Wasza Świątobliwość nasze najszczęśliwsze życzenia zdrowia i wielu sił w szerzeniu nauki Chrystusa.

UCHWAŁA NR 1 XXVI KZD

ws. nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia nadać tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* Mariannie Popieluszkowi.

UCHWAŁA NR 2 XXVI KZD

ws. nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia pośmiertnie nadać tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* Lechowi Kaczyńskiemu.

UCHWAŁA NR 3 XXVI KZD

ws. nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia nadać tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* Abp. Sławojowi Leszkowi Głódziowi.

UCHWAŁA NR 4 XXVI KZD

ws. nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia nadać tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* Ks. Henrykowi Bolczykowi.

UCHWAŁA NR 5 XXVI KZD

ws. nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia nadać tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* Ks. Prałatowi Zbigniewowi Dołhaniowi.

UCHWAŁA NR 6 XXVI KZD

ws. nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie regulaminu przyjętego uchwałą nr 7 XVI KZD, postanawia nadać tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* Stanisławowi Płatkowi.

UCHWAŁA NR 7 XXVI KZD

ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 9 ust. 1 Statutu NSZZ „Solidarność”.

Dotychczasowy § 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Ust.1. Członkostwo Związku nabywa się:

- a) z chwilą rejestracji organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, na podstawie uchwały o utworzeniu organizacji, członkostwo nabywają osoby podejmujące tę uchwałę,
- b) z chwilą przyjęcia deklaracji członkowskiej uchwałą komisji zakładowej lub międzyzakładowej. Komisja zakładowa lub międzyzakładowa podejmuje uchwałę w sprawie przyjęcia lub odmowy przyjęcia w poczet członków organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, której jest władzą, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od daty złożenia deklaracji przez kandydata na członka. Odmowa przyjęcia w poczet członków wymaga pisemnego uzasadnienia.”

Treść i numeracja kolejnych ustępów pozostaje bez zmian.

UCHWAŁA NR 8 XXVI KZD

ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 20 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”.

W § 20 ust. 3 w drugim zdaniu cyfrę „3” zastępuje się cyfrą „6”.

UCHWAŁA NR 9 XXVI KZD

ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 41 ust. 3 pkt. 5 Statutu NSZZ „Solidarność”.

W § 41 ust. 3 pkt. 5,

po wyrazach: „władza wykonawcza branżowej” dodaje się następujące słowa:

„lub podstawowej”,

wyrazy: „na zlecenie” zastępuje się następującymi słowami:

„z upoważnienia”,

po słowie: „opiniuje” dodaje się słowa:

„lub uzgadnia”.

UCHWAŁA NR 10 XXVI KZD

ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 50 ust. 2 pkt. 1 lit. a) Statutu NSZZ „Solidarność”.

W § 50 ust. 2 pkt. 1 lit. a), w drugim zdaniu po wyrazach: „powyższy okres przynależności nie dotyczy” dodaje się następujące słowa:

„kandydatów do władz”

oraz po kropce dopisuje się zdanie o następującym brzmieniu:

„Zarząd regionu może wyrazić zgodę na kandydowanie do władz podstawowej jednostki organizacyjnej związku oraz jej wewnętrznych jednostek organizacyjnych osób niespełniających warunku sześciomiesięcznego, nieprzerwanego okresu przynależności do Związku bezpośrednio poprzedzającego wybór. Decyzja zarządu regionu jest ostateczna.”

UCHWAŁA NR 11 XXVI KZD

ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 56 ust. 4 Statutu NSZZ „Solidarność”.

Na końcu § 56 ust. 4 dopisuje się zdanie o następującym brzmieniu:

„Zarząd regionu może jednorazowo przedłużyć okres funkcjonowania zarządu komisarycznego o kolejne 3 miesiące.”

UCHWAŁA NR 12 XXVI KZD

ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 60 ust. 2 Statutu NSZZ „Solidarność”.

Na końcu § 60 ust. 2 dopisuje się zdanie o następującym brzmieniu:

„Dla władz wykonawczych dopuszcza się możliwość głosowania przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość. Zasady oraz sposób głosowania przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość określa uchwała Komisji Krajowej.”

UCHWAŁA NR 13 XXVI KZD

ws. zmiany Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” w Uchwale nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku, zmienionej Uchwałą nr 7 XXI KZD, wprowadza następujące zmiany:

1) Paragraf 5 otrzymuje brzmienie:

„1. Władza wykonawcza organizacji zakładowej, międzyzakładowej lub podzakładowej wypłaca określone w Statucie zasiłki oraz zapomogi:

1/ zasiłek z tytułu urodzenia dziecka – członkowi Związku, na każde urodzone dziecko (również na dziecko urodzone martwe); w przypadku rodzica wychowującego samotnie dziecko zasiłek wypłacany jest w podwójnej wysokości,

2/ zasiłek z tytułu adopcji dziecka – członkowi Związku na każde adoptowane dziecko,

3/ zapomoga z tytułu śmierci członka Związku – wypłacana przez organizację zmarłego członka Związku, tylko jednej osobie uprawnionej (nawet nie będącej członkiem Związku), tj. współmałżonkowi lub innej osobie, która pokryła koszty związane z pogrzebem zmarłego członka Związku.

4/ zapomoga z tytułu śmierci członka rodziny wypłacana wszystkim uprawnionym członkom Związku, w przypadku zgonu: współmałżonka, rodziców, teściów, dziecka lub innej osoby będącej na wyłącznym utrzymaniu osoby występującej o zasiłek.

2. Wysokość zasiłku oraz zapomóg wymienionych w ust.1 ustala władza wykonawcza podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, z tym, że kwoty najniższe ustalone dla zasiłku oraz zapomóg nie mogą być mniejsze od minimalnych wysokości zasiłku oraz zapomóg statutowych ustalanych przez Komisję Krajową.

3. Określa się następujące zasady ustalania uprawnień do zasiłku i zapomóg wymienionych w ust. 1

1/ członek Związku nabywa prawa do zasiłku i zapomogi po 6 miesięcznym nieprzerwanym okresie przynależności do NSZZ „Solidarność”, z wyłączeniem § 5 ust 1 pkt 3/ i 4/,

2/ uprawnienia do zasiłku oraz zapomóg ustala się na podstawie przedłożonych przez uprawnionego w terminie 6 miesięcy od daty zaistnienia zdarzenia dokumentów (akt urodzenia, akt zgonu, dokument określający stopień pokrewieństwa) a w przypadku ich braku - na podstawie złożonego oświadczenia zawierającego informacje niezbędne do ustania prawa do zasiłku,

3/ wysokość wypłacanego zasiłku oraz zapomóg ustalana jest na dzień zaistniałego zdarzenia uprawniającego do zasiłku lub zapomogi,

4/ w wyjątkowych przypadkach organizacja wypłacająca zasiłek lub zapomogę może przyznać prawo do zasiłku lub zapomogi z pominięciem zasad określonych w ust. 3 pkt. 1/ - 4/.

4. Organizacja zakładowa, międzyzakładowa lub podzakładowa na podstawie § 69 ust. 1 i 2 Statutu może realizować pomoc finansową (w tym zasiłek oraz zapomogi statutowe) za pośrednictwem systemu ubezpieczeniowego, przy czym wysokość świadczeń nie może być mniejsza od minimalnych wysokość zasiłków statutowych ustalanych przez Komisję Krajową.”

2) Paragraf 6 otrzymuje brzmienie:

„Oprócz zasiłku oraz zapomóg statutowych wymienionych w § 5 ust. 1 mogą być wypłacane członkom Związku (w miarę posiadanych środków, przy zachowaniu zasady samowystarczalności finansowej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku) zapomogi, których wysokość i zasady przyznawania uchwała władza wykonawcza danej organizacji.”

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UCHWAŁA NR 14 XXVI KZD

ws. trybu przyjmowania wniosków dotyczących zmian w Statucie NSZZ „Solidarność”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie § 38 ust. 1 Statutu NSZZ „Solidarność” postanawia, że:

§ 1

1. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o Statucie, należy przez to rozumieć: Statut NSZZ „Solidarność”,
2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o Krajowym Zjeździe Delegatów, w skrócie KZD lub Zjeździe, należy przez to rozumieć: Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność".
3. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o Komisji Krajowej lub w skrócie KK, należy przez to rozumieć: Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”.

§ 2

1. Projekty uchwał lub wnioski dotyczące zmian Statutu NSZZ „Solidarność” mogą zgłaszać:
 - a) Komisja Krajowa,
 - b) Krajowa Komisja Rewizyjna
 - c) zarząd regionu,
 - d) rada krajowego sekretariatu branżowego,
 - e) rada Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,
 - f) Komisja Statutowa Krajowego Zjazdu Delegatów.
2. Projekty, o których mowa w ust. 1. należy składać w formie pisemnej do Komisji Krajowej, najpóźniej na 6 miesięcy przed rozpoczęciem obrad Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 3

1. Komisja Krajowa, najpóźniej na 5 miesięcy przed terminem rozpoczęcia obrad Krajowego Zjazdu Delegatów, przekazuje Komisji Statutowej KZD oraz za pośrednictwem zarządów regionów delegatom na Krajowy Zjazd Delegatów, projekty uchwał lub wniosków, o których mowa w § 2.
2. Projekty uchwał zgłoszone do Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność” w trybie niezgodnym z § 2. niniejszej uchwały pozostaną nierozpatrzone.

§ 4

Krajowemu Zjazdowi Delegatów przedkładane są pod głosowanie tylko projekty uchwał zmieniających Statut, opracowane i przyjęte przez Komisję Statutową Zjazdu.

§ 5

1. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.
2. Traci moc Uchwała nr 22 VI KZD

UCHWAŁA NR 15 XXVI KZD

ws. trybu zgłaszania i przyjmowania projektów uchwał zwyczajnej sesji
Krajowego Zjazdu Delegatów

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” działając na podstawie § 38 ust. 1 Statutu NSZZ „Solidarność” postanawia, że:

§ 1

1. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o Krajowym Zjeździe Delegatów, w skrócie KZD lub Zjeździe, należy przez to rozumieć: Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ "Solidarność".
2. Ilekroć w niniejszej uchwale jest mowa o Komisji Krajowej lub w skrócie KK, należy przez to rozumieć: Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność”,

§ 2

1. Komisja Krajowa uchwała termin rozpoczęcia zwyczajnej sesji Krajowego Zjazdu Delegatów. Wyżej wymieniona uchwała musi być podjęta przez Komisję Krajową najpóźniej 8 miesięcy przed terminem rozpoczęcia obrad KZD.
2. Projekty uchwał na kolejną zwyczajną sesję Krajowego Zjazdu Delegatów mogą zgłaszać:
 - a) Komisja Krajowa,
 - b) Krajowa Komisja Rewizyjna
 - c) delegaci na Krajowy Zjazd Delegatów,
 - d) zarząd regionu,
 - e) rada krajowego sekretariatu branżowego,
 - f) rada Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów,

g) rada krajowej sekcji branżowej,

Statutowe władze pozostałych jednostek organizacyjnych Związku mogą zgłaszać projekty uchwał Krajowego Zjazdu Delegatów za pośrednictwem władz wymienionych w pkt. b), c) i d) lub grupy co najmniej pięciu delegatów na KZD.

3. Projekty uchwał, o których mowa w ust. 2 pkt. od b) do g) należy składać w formie pisemnej do Komisji Krajowej w terminie nie krótszym niż dwanaście tygodni przed rozpoczęciem obrad Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 3

1. Komisja Krajowa w terminie nie krótszym niż osiem tygodni przed rozpoczęciem zwyczajnej sesji Krajowego Zjazdu Delegatów przesyła delegatom na KZD projekty uchwał, spełniając warunki określone w § 2 ust. 2 i 3.
2. Delegaci na KZD mogą, nie później niż na cztery tygodnie przed rozpoczęciem obrad Zjazdu, przekazać Komisji Krajowej uwagi, propozycje zmian lub uzupełnienia projektów uchwał.
3. Komisja Krajowa przekazuje Komisji Uchwał i Wniosków KZD projekty uchwał, o których mowa w ust. 1 wraz uwagami, propozycjami zmian lub uzupełnień przekazanych KK zgodnie z postanowieniami ust. 2.

§ 4

1. Komisji Uchwał i Wniosków KZD przyjmuje, opracowuje i przedkłada pod obrady KZD zgodnie z Regulaminem Zjazdu projekty uchwał spełniające warunki określone w niniejszej uchwale.
2. Projekty uchwał wynikające z nagłej sytuacji, a których waga wymaga rozpatrzenia przez Krajowy Zjazd Delegatów mogą być przedłożone pod obrady Zjazdu, jedynie wówczas, gdy Komisja Uchwał i Wniosków oraz Prezydium Zjazdu stwierdzą, że nie mogły być zgłoszone zgodnie z postanowieniami § 2 ust. 3.

§ 5

1. Zasady zgłaszania projektów uchwał określone w niniejszej uchwale nie dotyczą prac Komisji Programowej KZD nad uchwałą programową Krajowego Zjazdu Delegatów.
2. Projekt uchwały programowej KZD powinien być przesłany delegatom na KZD, przez Komisję Programową - za pośrednictwem Komisji Krajowej - na sześć tygodni przed posiedzeniem sesji Krajowego Zjazdu Delegatów.
3. Uwagi i propozycje zmian do projektu, delegaci mogą przekazać do Zjazdowej Komisji Programowej, przed i w trakcie obrad Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 6

1. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.
2. Traci moc Uchwała nr 21 VI KZD

UCHWAŁA NR 16 XXVI KZD

ws. zasad funkcjonowania Krajowego Funduszu Strajkowego i regionalnych funduszy strajkowych

Zasady funkcjonowania Krajowego Funduszu Strajkowego i regionalnych funduszy strajkowych

Rozdział I

Postanowienia ogólne

§ 1

1. Niniejszy regulamin określa zasady tworzenia i funkcjonowania Krajowego Funduszu Strajkowego.
2. Zasady tworzenia i funkcjonowania regionalnych funduszy strajkowych określają ich regulaminy przyjęte w oparciu o niniejszy Regulamin. Dodatkowe postanowienia zawarte w regulaminach regionalnych funduszy strajkowych nie mogą być sprzeczne z zasadami przyjętymi w niniejszym Regulaminie.

§ 2

1. Dla wspierania finansowego akcji podejmowanych w imię obrony podstawowych celów statutowych związku ustanawia się Krajowy Fundusz Strajkowy, zwany dalej „KFS” i regionalne fundusze strajkowe zwane dalej „RFS”.
2. Zadaniem KFS i RFS jest niesienie pomocy osobom uczestniczącym w akcji strajkowej. Dopuszcza się dofinansowanie do innych form akcji protestacyjnej.

§ 3

Krajowy Fundusz Strajkowy stanowi źródło dofinansowania akcji organizowanych przez struktury krajowe, regionalne i branżowe Związku.

Rozdział II

Pochodzenie i dysponowanie środkami FS

§ 4

Dysponentami funduszy strajkowych są Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność” i Zarządy Regionu, które do bieżącego zarządzania powołują w drodze uchwały odpowiednio Radę Krajowego Funduszu Strajkowego, zwaną dalej „RKFS” oraz rady regionalnych funduszy strajkowych, zwane dalej „RRFS”.

§ 5

1. Rada KFS działa w oparciu o zasady określone w niniejszym Regulaminie. Zasady działania Rad RFS określają regulaminy uchwalone przez zarządy regionów zgodnie z zasadami określonymi w § 1 ust. 2 niniejszego Regulaminu.
2. Regulamin działania RKFS oraz RRFs, w oparciu o niniejsze zasady, uchwalają odpowiednio Komisja Krajowa i zarządy regionów.

§ 6

Przychody FS stanowią:

- a) środki pochodzące z obowiązkowych składek członkowskich opłacanych przez struktury związku wg zasad ustalonych w Uchwale Finansowej Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność”,
- b) odsetki od posiadanych środków,
- c) darowizny,
- d) inne przychody.

§ 7

1. Środki FS mogą być lokowane:
 - a) na oddzielnym rachunku bankowym opisanym, jako fundusz strajkowy (ustawowa ochrona przed zajęciem komorniczym),
 - b) w papierach wartościowych,
 - c) w nieruchomościach,
 - d) w innych formach akceptowanych przez dysponenta funduszu.
2. Środki ulokowane w formie pieniężnej w sposób określony w ust. 1 pkt. 1 powinny stanowić co najmniej 25% środków FS.

Rozdział III

Udzielania pomocy ze środków KFS

§ 8

1. Pomoc ze środków KFS może być udzielana dla akcji związkowych o charakterze międzynarodowym, ogólnopolskim, branżowym, ponadregionalnym, zorganizowanych i prowadzonych zgodnie ze Statutem oraz decyzjami właściwych władz statutowych Związku.
2. Pomoc dla akcji regionalnych wymaga każdorazowo decyzji Prezydium KK lub KK.
3. Prawo złożenia wniosku o udzielanie pomocy z KFS przysługuje:
 - a) Zarządowi Regionu, z uwzględnieniem pkt.2
 - b) Radzie Krajowego Sekretariatu Branżowego wyłącznie w przypadku ponadregionalnych akcji o charakterze branżowym,

c) Radzie Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów.

4. Prawo inicjatywy własnej przysługuje w tym zakresie również Prezydium Komisji Krajowej i Komisji Krajowej.
5. Wniosek o udzielenie pomocy z KFS powinien zostać złożony na trzy tygodnie przed planowanym rozpoczęciem akcji, a w wyjątkowych sytuacjach najpóźniej na 14 dni przed jej rozpoczęciem.
6. W przypadku wniosku, którego realizacja może przekroczyć sumę 500 tys. zł, wniosek należy złożyć co najmniej 1,5 miesiąca przed planowanym rozpoczęciem akcji.
7. Wzór wniosku stanowi załącznik do Regulaminu.
8. Warunkiem otrzymania pomocy z KFS jest udokumentowanie, że struktury ubiegające się o pomoc (komisje zakładowe do Zarządów Regionu, a Zarządy Regionów do Komisji Krajowej) regularnie, zgodnie z uchwałą finansową KZD odprowadzają składki, również na fundusz strajkowy. Warunek ten nie dotyczy krajowych sekretariatów branżowych, Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów oraz przypadków nieopłacenia składki powodu wstrzymania przez pracodawcę wypłat wynagrodzeń.
9. Warunkiem udzielenia pomocy z KFS jest uzyskanie przed rozpoczęciem akcji zgody RKFS. W przypadku akcji, których koszt może przekroczyć 40 tys. zł konieczna jest także zgoda Prezydium KK, a w przypadku kosztów przekraczających 100 tys. zł – zgoda KK, które wskażą jednocześnie osobę odpowiedzialną za akcję o zasięgu krajowym i poinformują o tym RRFS.
10. RKFS zobowiązana jest do rozpatrzenia wniosku spełniającego kryteria określone w ust. 1-4 ciągu 14 dni od dnia jego złożenia.
11. Jednostka organizacyjna Związku, która występuje o pomoc do KFS zobowiązana jest dokonać na podstawie faktur rozliczenia otrzymanej pomocy nie później niż 6 tygodni po zakończeniu akcji protestacyjnej. Do rozliczenia finansowego należy dołączyć sprawozdanie z przeprowadzonej akcji oraz listę uczestników.
12. W przypadku braku rozliczenia zgodnego z pkt.11 RKFS jest zobowiązana do odmowy refundacji poniesionych kosztów. Od odmownej decyzji Rady służy odwołanie do Komisji Krajowej w terminie 14 dni wraz z uzasadnieniem.
13. Rozliczenie poszczególnych etapów akcji protestacyjnej przyjmuje – na podstawie dokumentacji RKFS. Ostateczne rozliczenie akcji – z uwzględnieniem par.9 ust.4 – akceptuje struktura udzielająca pomocy w zależności od kwoty.

§ 9

1. RKFS rozpatrując wniosek o udzielenie pomocy powinna wziąć pod uwagę następujące kryteria:
 - a) skalę i wagę merytoryczną akcji,
 - b) aktualne możliwości finansowe KFS,
 - c) stopień wypełnienia przez organizatora i wnioskodawcę kryteriów z niniejszego rozdziału.
2. Wielkość pomocy z KFS udzielonej strukturom Związku nie może przekroczyć połowy poniesionych i udokumentowanych przez nie kosztów, z wyjątkiem akcji międzynarodowych i ogólnokrajowych organizowanych przez Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” i kosztów transportu w przypadku akcji ogólnopolskich organizowanych przez krajowe sekretariaty branżowe.
3. Rada KFS może udzielić strukturom branżowym związku, zaliczki na poczet organizowanej akcji związkowej, nieprzekraczającej 20% planowanych i kosztów.
4. Pomoc ze środków KFS może być udzielana na:
 - a) pokrycie kosztów akcji strajkowej wraz z wypłatą zasiłków strajkowych;
 - b) refundowanie kosztów transportu zbiorowego (od 8 osób) na dojazd uczestników akcji protestacyjnej;
 - c) refundowanie kosztów akcji informacyjnej wspierającej protest oraz działania organizacyjne, zgodnie z decyzjami władz statutowych Związku, określających zakres i wysokość refundacji.

§ 10

Wypłata zasiłku strajkowego może dotyczyć wyłącznie osób, które spełniają wszystkie poniższe wymogi:

- a) są członkami NSZZ „Solidarność” i regularnie odprowadzają składki,
- b) za okres strajku nie otrzymały wynagrodzenia za pracę,
- c) uczestniczyły w strajku:
 - co najmniej 3 dni w przypadku strajku wielodniowego lub
 - przez cały czas jego trwania w przypadku strajku krótszego niż 3 dni,
- d) przed otrzymaniem zasiłku na piśmie zobowiązały się do jego zwrotu w przypadku, o którym mowa w § 11,
- e) wysokość i sposób wypłaty zasiłku strajkowego określa każdorazowo uchwałą Rada KFS.

§ 11

1. W razie otrzymania przez pracownika uczestniczącego w strajku wynagrodzenia za okres strajku wypłaconego przez pracodawcę pracownik jest obowiązany zwrócić zapomogę z funduszu strajkowego, chyba, że w oparciu o uzasadnione okoliczności Rada KFS zadecyduje inaczej.

2. Środki pochodzące ze zwrotu zasiłku na podstawie ust. 1 stanowią przychód KFS i RFS proporcjonalnie do poniesionych przez nie wydatków.

Rozdział IV

Rada Krajowego Funduszu Strajkowego

§ 12

1. Rada Krajowego Funduszu Strajkowego jest powoływana przez Komisję Krajową najpóźniej w trzy miesiące po zjeździe sprawozdawczo-wyborczym na okres kadencji zbieżnej z kadencją władz Związku na szczeblu krajowym.
2. Do czasu wyboru nowych RKFS i RRFS funkcjonują dotychczasowe Rady.
3. RKFS funkcjonuje w oparciu o Regulamin przyjęty przez Komisję Krajową.
4. Rady regionalnych funduszy strajkowych są powoływane odpowiednio i funkcjonują w oparciu o regulamin przyjęty przez zarządy regionów zgodny z niniejszymi postanowieniami.

Rozdział V

Postanowienia końcowe

§ 13

Od uchwały RKFS przysługuje odwołanie do Komisji Krajowej.

§ 14

Działalność RKFS podlega kontroli Krajowej Komisji Rewizyjnej, RRFS – odpowiednio regionalnych komisji rewizyjnych.

§ 15

W sprawach nieobjętych postanowieniami Regulaminu decyzję podejmuje Komisja Krajowa.

§ 16

Traci moc Uchwała nr 1 XIV KZD z 2001 roku ws. przyjęcia Regulaminu Ogólnego Funduszy Strajkowych wraz z załącznikiem.

§ 17

Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 roku.

Wniosek o udzielenie pomocy ze środków Krajowego Funduszu Strajkowego NSZZ „Solidarność”

UWAGA !!!

Właściwą odpowiedź proszę zaznaczyć otaczając cyfrę kółkiem

Data złożenia wniosku

.....
(wypełnia KFS)

I. Określenie jednostki organizacyjnej składającej wniosek:

1. Zarząd Regionu*
(nr uchwały)

2. Rada Krajowego Sekretariatu Branżowego
(nr uchwały)

3. Prezydium Komisji Krajowej
(nr decyzji)

II. Określenie formy akcji protestacyjnych:

1. akcja strajkowa,
2. inna forma

III. Określenie zasięgu akcji protestacyjnych:

1. ogólnopolskie (ilość uczestników) ilość uczestników

2. regionalne (nazwa struktur biorących udział w akcji)
..... ilość uczestników

3. branżowe (nazwa struktur biorących udział w akcji)
..... ilość uczestników

4. lokalne (nazwa struktur wspierających)
..... ilość uczestników

5. międzynarodowe (nazwa struktur biorących udział w akcji)
..... ilość uczestników

IV. Czas trwania akcji protestacyjnych:

1. data rozpoczęcia
2. data zakończenia

V. Podstawa statutowa zorganizowania i prowadzenia działań protestacyjnych:

1.

VI. Podjęte czynności (w tym prawne) zmierzające do legalizacji akcji protestacyjnej:

1.

VII. Określenie rodzaju i wysokości pomocy finansowej**:

1. zasiłki strajkowe, kwota złotych

2. pożyczka zwrotna, kwota złotych

3. transport zbiorowy (rodzaj i ilość pojazdów)
..... kwota złotych

4. inne formy kwota złotych

.....
(podpis)

UCHWAŁA NR 17 XXVI KZD

ws. ogłoszenia roku 2013 Rokiem Powstania Styczniowego

W styczniu 2013 roku mija 150 lat od wybuchu Powstania Styczniowego. Okoliczność ta zmusza do refleksji i zobowiązuje do oddania hołdu bohaterom tego zrywu patriotycznego.

NSZZ „Solidarność” buduje swą tożsamość również na identyfikacji z celami wszystkich polskich insurekcji. Wszystkie one – począwszy od konfederacji barskiej, poprzez kolejne powstania dawały pokoleniom Polaków moc i motywację do walki o wolną, niezawisłą i sprawiedliwą Ojczyznę.

Dlatego Krajowy Zjazd Delegatów ogłasza Rok 2013 Rokiem Powstania Styczniowego. Niech w ciągu nadchodzących miesięcy pamięć o wysiłkach powstańczych pod przywództwem Ludwika Mierosławskiego, Mariana Langiewicza, Romualda Traugutta buduje w nas poczucie dumy narodowej, solidarności międzypokoleniowej i daje siły do tworzenia sprawiedliwych warunków w naszej Ojczyźnie.

UCHWAŁA NR 18 XXVI KZD

ws. przyznawania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

oraz tytułu *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”*

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” uchwala regulaminy przyznawania honorowego tytułu:

1. *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*.
2. *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”*.

Warunki przyznawania

tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*

oraz tytułu *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”*

§ 1

1. Walne zebranie delegatów regionu może przyznać tytuł: *Zasłużony dla Regionu (nazwa regionu) NSZZ „Solidarność”*
2. Kongres krajowego sekretariatu branżowego może przyznać tytuł: *Zasłużony dla Krajowego Sekretariatu (nazwa sekretariatu branżowego) NSZZ „Solidarność”*.
3. Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” może przyznać tytuł: *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*.
4. Tytuł, o którym mowa w ust. 1 i 2 może być przyznany osobie, która ma znaczące zasługi w działalności na rzecz członków Związku danego regionu lub krajowego sekretariatu, wspierała aktywnie działalność struktur związkowych, przyczyniała się do ich rozwoju oraz dochowuje wierności ideałom „Solidarności”.

5. Tytuł, o którym mowa w ust. 3 może być przyznany osobie mającej wybitne zasługi dla NSZZ „Solidarność”, która nadal dochowuje wierności ideałom „Solidarności” oraz spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:
- 1) Przyczyniała się swoją postawą w służbie, w pracy, w życiu osobistym do popularyzacji ideałów „Solidarności” na poziomie ponadregionalnym.
 - 2) Nie będąc członkiem naszego Związku wspierała czynnie - w kraju lub za granicą - jego działalność.
 - 3) Była represjonowana za działalność na rzecz NSZZ „Solidarność” w okresie PRL lub w okresie późniejszym

§ 2

1. Wniosek o wszczęcie procedury nadawania tytułu, o którym mowa w par. 1 ust. 1, może składać:
 - 1) zarząd regionu;
 - 2) władza wykonawcza jednostki organizacyjnej Związku zarejestrowanej w danym regionie.
2. Wniosek o wszczęcie procedury nadawania tytułu, o którym mowa w par. 1 ust.2, może składać:
 - 1) rada krajowego sekretariatu branżowego;
 - 2) władza wykonawcza branżowej jednostki organizacyjnej Związku będącej członkiem danego krajowego sekretariatu branżowego.
3. Wniosek o wszczęcie procedury nadawania tytułu, o którym mowa w par. 1 ust. 3, może składać:
 - 1) zarząd regionu. Wniosek ten musi być dodatkowo poparty przez co najmniej jedną władzę wykonawczą innego regionu,
 - 2) rada krajowego sekretariatu branżowego. Wniosek ten musi być poparty przez co najmniej jedną radę innego krajowego sekretariatu branżowego. W przypadku, gdy wniosek dotyczy członka Związku, to musi on posiadać pozytywną opinię zarządu regionu, w którym zarejestrowana jest jednostka organizacyjna Związku, w której kandydat do tytułu kontynuuje członkostwo w NSZZ „Solidarność”.
 - 3) Prezydium Komisji Krajowej. W przypadku, gdy wniosek dotyczy członka Związku, to musi on posiadać pozytywną opinię zarządu regionu, w którym zarejestrowana jest jednostka organizacyjna Związku, w której kandydat do tytułu kontynuuje członkostwo w NSZZ „Solidarność”.
4. Wniosek musi zawierać krótki życiorys kandydata i opis zasług wraz z uzasadnieniem.

§ 3

1. Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” może nadać tytuł: *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”* osobie nieposiadającej prawa do zrzeszania się w NSZZ „Solidarność”, jeżeli dochowuje ona wierności ideałom „Solidarności” i spełnia co najmniej jeden z następujących warunków:
2. Nie będąc członkiem Związku, udzielała znaczącego wsparcia i pomocy NSZZ „Solidarność”.
3. Przed utratą prawa zrzeszania się w związku zawodowym, będąc członkiem NSZZ „Solidarność” poniosła na jego rzecz znaczące zasługi.
4. Czynnie wspierała działalność NSZZ „Solidarność” na terenie Polski lub poza jej granicami.
5. Była represjonowana przez władze komunistyczne za działalność na rzecz NSZZ „Solidarność”.

§ 4

1. Wniosek o wszczęcie procedury nadawania tytułu, o którym mowa w par. 3, może składać:
 - 1) zarząd regionu;
 - 2) rada krajowego sekretariatu branżowego;
 - 3) Prezydium Komisji Krajowej;
2. Wniosek musi zawierać krótki życiorys kandydata i opis zasług wraz z uzasadnieniem.

§ 5

1. Wniosek o wszczęcie procedury nadania tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* lub *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”* składa się do Komisji Krajowej nie później niż na trzy miesiące przed terminem kolejnej sesji KZD.
2. Komisja Krajowa powołuje Kapitułę Tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* i *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”*, wskazując jednocześnie jej przewodniczącego oraz uchwalając regulamin funkcjonowania Kapituły. Skład Kapituły nie może liczyć mniej niż 7 osób. Wskazane jest, aby skład Kapituły stanowili: co najmniej dwóch członków Komisji Krajowej oraz osoby wyróżnione przez Krajowy Zjazd Delegatów tytułem *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* lub *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”*.
3. Kapituła rozpatruje wnioski, o których mowa w ust. 1, w okresie jednego miesiąca po wygaśnięciu terminu, o którym mowa w ust.1. Zaakceptowane przez Kapitułę wnioski zostaną wysłane, za pośrednictwem Komisji Krajowej, do wszystkich zarządów regionów i rad krajowych sekretariatów branżowych. Uwagi lub zastrzeżenia, do poszczególnych kandydatur, zarządy regionów i rady sekretariatów mogą przesłać do Komisji Krajowej w terminie wskazanym przez Komisję Krajową, który nie może być krótszy niż 30 dni przed datą rozpoczęcia sesji Krajowego Zjazdu Delegatów.

4. Komisja Krajowa przedkłada Krajowemu Zjazdowi Delegatów projekt uchwały zawierającą listę kandydatów do tytułu *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* lub *„Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”* zaakceptowanych przez Kapitułę, o której mowa w ust. 2 do których nie wpłynęły uwagi lub zastrzeżenia, o których mowa w ust. 3.

§ 6

1. Osoba, której przyznano tytuł *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”* otrzymuje:
 - odznakę: *Zasłużony dla NSZZ „Solidarność”*,
 - specjalną legitymację lub dyplom.
2. Osoba, której przyznano tytuł *Honorowy Członek NSZZ „Solidarność”* otrzymuje:
 - legitymację Honorowego Członka NSZZ „Solidarność”
 - odznakę honorowego członka związku

Honorowy członek NSZZ „Solidarność” jest uprawniony do uczestniczenia, w charakterze gościa, w obradach Krajowego Zjazdu Delegatów.

§ 7

1. Uchwała wchodzi w życie z dniem jej uchwalenia.
2. Tracą moc Uchwała nr 26 VI KZD oraz Uchwała nr 7 XVI KZD.

UCHWAŁA NR 19 XXVI KZD

ws. unieważnienia Uchwały nr 3 XIII KZD

§ 1

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” unieważnia Uchwałę nr 3 XIII Krajowego Zjazdu Delegatów ws. powołania zespołu ds. funduszu wspierania Związku.

§ 2

Jednocześnie traci moc Uchwała Komisji Krajowej nr 40/2001 ws. ustanowienia Funduszu wspierania statutowych zadań Związku.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia

STANOWISKO NR 1 XXVI KZD

ws. Pomnika Poległych Stoczniovców 1970 w Gdańsku

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zdecydowanie protestuje przeciwko próbie oddania Pomnika Poległych Stoczniovców i Placu Solidarności w Gdańsku grupie założycieli Stowarzyszenia Społeczny Komitet Budowy i Tradycji Pomnika Poległych Stoczniovców 1970, związanych z obecną władzą. Jest to chyba jedyny w świecie przypadek, gdy komitet budowy pomnika reaktywuje się ponad 30 lat od jego zbudowania. Praktyczny cel jest jasny – zawłaszczyć kolejny obszar przestrzeni publicznej dla jednej grupy i dokonać jedynie właściwej i wygodnej interpretacji historii. NSZZ „Solidarność” nigdy na to nie wyrazi zgody.

Władza komunistyczna stawiała wokół Pomnika barierki i kordony ZOMO, kazała się odwracać plecami, gdy hołd poległym składał błogosławiony Ojciec Święty Jan Paweł II. Dziś próbuje się pod pozorem demokracji zawłaszczyć to miejsce i odebrać je społeczeństwu. To działanie haniebne.

NSZZ „Solidarność” nigdy nie zamierzał tego miejsca traktować jako własność. Wręcz przeciwnie – zawsze była to przestrzeń wolności i pamięci. Wspólnie z różnymi instytucjami dbaliśmy o jego wygląd i charakter. Dlatego nie zgodzimy się, aby Pomnik i Plac prywatyzowano tworząc pod hasłami dbałości o tradycję „Komitet Ochrony Pomnika”.

Krajowy Zjazd Delegatów nie zgadza się na zamykanie przed Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym „Solidarność” jego dziedzictwa i miejsca pamięci.

STANOWISKO NR 2 XXVI KZD

ws. sytuacji społeczno-gospodarczej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” stwierdza, że skutki trwającego kryzysu gospodarczego oraz brak perspektyw szybkiej poprawy sytuacji na rynkach światowych mają coraz większy, negatywny wpływ na stosunki społeczne i gospodarcze w Polsce. Wzrost bezrobocia, zahamowanie wzrostu płac, brak stabilizacji zatrudnienia, ograniczona pomoc społeczna, niewystarczające wsparcie rodzin oraz chaos w ochronie zdrowia i edukacji wpływają negatywnie na poziom życia Polaków powodując ubożenie coraz większej części społeczeństwa.

System podatkowy nierównomiernie rozkładający obciążenia fiskalne, premijujący osoby o wysokich dochodach, podobnie jak nierówne obciążenia kosztami zabezpieczenia społecznego potęgują poczucie niesprawiedliwości społecznej, dzielą społeczeństwo - dlatego konieczna jest gruntowna rewizja systemów podatkowych i zabezpieczenia społecznego.

Władza publiczna w sposób niewystarczający lub w ogóle nie dostrzega konieczności przeciwdziałania tym zjawiskom. Dotychczasowa polityka, skupiona przede wszystkim na cięciach i oszczędnościach, wobec czekających Polskę i Europę wyzwań demograficznych i poważnych

zmian na rynku pracy nie daje gwarancji poprawy sytuacji przeciętnej rodziny w bliskiej i dalszej perspektywie, ale także odbija się na stabilności publicznych finansów oraz bezpieczeństwie ubezpieczeń społecznych.

Wzrost gospodarczy powinien być generowany zarówno przez inwestycje, w tym, publiczne jak i wzrost popytu wewnętrznego. Jednak osiągnięcie pozytywnych rezultatów w obszarze gospodarki nie może odbywać się kosztem pracowników i ich rodzin.

KZD jest zaniepokojony powszechnym i wzrastającym brakiem poczucia bezpieczeństwa na rynku pracy. Jednym z kluczowych problemów jest postępująca segmentacja rynku, która dotyczy szczególnie młodych ludzi, z dużym opóźnieniem wchodzących na rynek pracy oferujący niskie standardy zatrudnienia (umowy śmieciowe), powodujące oddalenie szans na założenie rodziny, godzenie życia zawodowego i rodzinnego oraz gwarancję zabezpieczenia na starość.

Wyzwaniem na dziś jest nadmiernie wysoki poziom bezrobocia i niekorzystne tendencje dalszego jego wzrostu. Konieczne jest opracowanie strategii państwa na rzecz wzrostu zatrudnienia, a podstawą: uruchomienie zamrożonych środków Funduszu Pracy na aktywne formy wzmacniające zatrudnienie i przeciwdziałanie bezrobociu. Wymaga to od wszystkich uczestników dialogu społecznego racjonalnych działań na jego rzecz. Zatrudnienie musi być dla nas priorytetem.

NSZZ „Solidarność” oczekuje od rządu już dzisiaj, a nie w odległej, nieokreślonej przyszłości działań wzmacniających bezpieczeństwo pracujących i ich rodzin oraz równoważenia potrzeb pracowników i pracodawców dla stworzenia instytucjonalnych ram stabilnego rynku pracy. Rząd musi skutecznie i w odpowiednim czasie kierować swoje programy i środki finansowe w ramach polityki zatrudnienia oraz działań socjalnych do określonych grup społecznych, ponieważ skutki opóźnień, niedopasowania lub braku reakcji są nieodwracalne zarówno dla obywateli jak i państwa. Jednym z nich, szczególnie dotkliwym społecznie, jest wymuszona emigracja zarobkowa. Przyczyniają się do niej zwłaszcza brak powiązań systemu edukacji z potrzebami rynku, niskie wynagrodzenia, zaniedbania w obszarze uczenia się przez całe życie, brak kompleksowego systemu doradztwa zawodowego oraz niewydolność publicznych służb zatrudnienia. Domagamy się wprowadzenia mechanizmów prawnych, organizacyjnych i finansowych dla poprawy sytuacji gospodarstw domowych i budowania rodziny, w której będą się rodzić i wychowywać dzieci, a rodzice nie będą zmuszani do wyjazdu za granicę. Konieczne jest stworzenie całego systemu mechanizmów kompleksowo wspomagających rodzinę: na rynku pracy, w systemie edukacji i opieki nad dzieckiem, osobami starszymi, niepełnosprawnymi oraz w systemie podatkowym.

NSZZ „Solidarność” nie ucieka od funkcji edukacyjnej i kontrolnej w zakresie praw i obowiązków pracowników, ale dostrzega narastający brak odpowiedzialności państwa za tworzenie dobrego prawa i jego egzekucję.

Atmosfera braku zaufania oraz niedocenywanie doświadczenia NSZZ „Solidarność” zarówno w sferze rozwiązywania konfliktów jak i kreowania nowych rozwiązań przez władzę publiczną powodują, że dialog społeczny staje się fikcją, fasadą, za którą kryje się dyktat jedynie słusznej opcji.

Polska potrzebuje odpowiedzialnej strategii społecznej, będącej integralną częścią polityki gospodarczej, która musi być tworzona w duchu dialogu społecznego, jedynego skutecznego sposobu rozwiązywania problemów demokratycznego państwa.

STANOWISKO NR 3 XXVI KZD

ws. Kontraktu Socjalnego dla Europy

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wzywa europejskie organizacje pracodawców, instytucje Unii Europejskiej, rządy państw i organizacje wspomagające do włączenia się do dyskusji nad proponowanym przez EKZZ Kontraktem Socjalnym dla Europy.

Obecnie zagrożony jest powojenny ład społeczno-gospodarczy, który doprowadził do utworzenia Unii Europejskiej i europejskiego modelu społecznego. Ten unikalny model społeczny przyniósł znaczące korzyści dla obywateli i pracowników.

Dostrzegamy rosnące nierówności, coraz wyższy poziom ubóstwa i wykluczenia społecznego, wielkie bezrobocie, brak bezpieczeństwa zatrudnienia, który dotyka szczególnie ludzi młodych oraz pogłębiające się rozczarowanie projektem europejskim.

Podstawowe prawa społeczne muszą mieć pierwszeństwo przed wolnością gospodarczą. Taki jest duch Karty Praw Podstawowych włączonej do Traktatu Lizbońskiego. Powinno to być podkreślone w Protokole Postępu Społecznego, który ma być załączony do Traktatów.

Wierzimy, iż tylko poprzez dialog społeczny będziemy w stanie dojść do sprawiedliwych i skutecznych rozwiązań odpowiadających na głęboki kryzys, w którym tkwi Unia.

Wzywamy UE do skupienia się na polityce poprawiającej standardy warunków życia i pracy, jakość zatrudnienia, sprawiedliwe płace, równe traktowanie, skuteczny dialog społeczny, prawa związkowe i inne prawa człowieka, usługi użyteczności publicznej wysokiej jakości ochronę socjalną - w tym sprawiedliwy i stabilny system ochrony zdrowia oraz system emerytalny – jak również na polityce przemysłowej sprzyjającej sprawiedliwemu przejściu do modelu zrównoważonego rozwoju. Polityka taka ma pomóc w budowie zaufania obywateli wobec ich wspólnej przyszłości.

STANOWISKO NR 4 XXVI KZD

ws. rozwoju przemysłu

Polska jest krajem przemysłowym, posiadającym w tej dziedzinie tradycje, uczelnie techniczne, a przede wszystkim przedsiębiorstwa, w wielu ważnych sektorach przemysłowych, przedsiębiorstwa, w których pracują tysiące znakomitych fachowców. Zasoby te należy chronić i rozwijać. To na nich opiera się realna gospodarka gwarantująca rozwój naszego kraju i dobrobyt obywateli. To od ich właściwego wykorzystania i rozwoju zależą nowe miejsca pracy. Produkcja przemysłowa wymaga zapewnienia rzetelnych i stabilnych warunków prawnych, zwiększenia inwestycji w badania i rozwój, poprawy współpracy uczelni i ośrodków badawczych z przemysłem, aby zwiększyć jego innowacyjność.

Globalna gospodarka XXI wieku wymaga jasnej polityki przemysłowej naszego Państwa, polityki, której dziś nie ma. Należy poddać ocenie mocne i słabe strony naszego przemysłu, aby znaleźć odpowiednie kierunki działań, które zagwarantują nam rozwój gospodarczy oraz stabilne i dobre miejsca pracy. Przestrzegaliśmy i przestrzegamy – niewidzialna ręka rynku nie zastąpi mądrej polityki władz publicznych! Dobitnie świadczy o tym upadek wielu gałęzi przemysłu.

NSZZ „Solidarność” domaga się takiej polityki przemysłowej, która będzie wykorzystywała i umacniała potencjał polskich firm, stwarzała im właściwe warunki do konkurencji na europejskim i światowym rynku, ale także, aby gwarantowała wysokie europejskie standardy ekonomiczne, technologiczne i społeczne, które w efekcie pozwolą na rozwój ekonomiczny i społeczny Polski. Strategia rozwoju polskiego przemysłu winna być centralnym punktem strategii rozwoju kraju.

Filarami polityki przemysłowej powinny być inwestycje w kapitał ludzki oraz dialog społeczny. Taka strategia będzie też najlepszą drogą do ochrony miejsc pracy, stabilnego zatrudnienia, godziwego wynagrodzenia – a więc najważniejszych postulatów naszego Związku.

STANOWISKO NR 5 XXVI KZD

ws. bieżącej sytuacji

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” uważa, że tylko powszechny społeczny sprzeciw może położyć kres antyspołecznej i antypracowniczej polityce rządu.

Rosnące bezrobocie, spadek płac realnych, wydłużenie wieku emerytalnego, wzrost kosztów utrzymania – to realne problemy, które powodują, że coraz więcej polskich rodzin żyje w ubóstwie.

Koalicja rządząca nie robi nic, żeby temu przeciwdziałać. Wręcz przeciwnie – to na najuboższych przerzucane są koszty kryzysu, to najuboższymi musi się ponosić dodatkowe koszty ochrony zdrowia czy edukacji. Tak dalej być nie może!

Krajowy Zjazd Delegatów apeluje do wszystkich członków NSZZ „Solidarność”, do wszystkich pracowników o czynny udział w akcjach protestu organizowanych przez NSZZ „Solidarność”

STANOWISKO NR 6 XXVI KZD

ws. sytuacji w nauce i szkolnictwie wyższym

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” z dezaprobatą obserwuje wieloletnie zaniedbania Państwa Polskiego w dziedzinie nauki i szkolnictwa wyższego. Wbrew deklarowanym intencjom reprezentantów Rządu Rzeczypospolitej Polskiej, jesteśmy świadkami pogłębiającej się zapaści cywilizacyjnej i narastania dystansu w stosunku do innych krajów Europy i świata.

W latach 2008 – 2012 nastąpił spadek wydatków na szkolnictwo wyższe, licząc w proporcji do PKB, z 0,84% do 0,75%, a finansowanie nauki utrzymuje się na bardzo niskim poziomie tj. około 0,3%.

Krajowy Zjazd Delegatów uważa, że szkolnictwo wyższe i nauka powinny być postrzegane przez wszystkie ugrupowania polityczne jako atut rozwojowy, wymagający wsparcia i ochrony ze strony instytucji Państwa Polskiego, a nie obciążenie budżetu.

Badania naukowe i edukacja są najlepszą i najbardziej opłacalną inwestycją w przyszłość narodu, w jego materialny, kulturowy i cywilizacyjny rozwój. Niedofinansowanie uczelni publicznych – jedyńskich, które wytrzymują porównania międzynarodowe – spycha Polskę na margines w dziedzinach nauki i innowacji.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” popiera starania środowisk naukowych w tym Krajowej Sekcji Nauki o zwiększenie nakładów na naukę i poprawę płac pracowników instytucji naukowych i publicznego szkolnictwa wyższego.

STANOWISKO NR 7 XXVI KZD

ws. polityki oświatowej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” sprzeciwia się propozycjom zmian w prawie oświatowym przedstawionym przez korporacje samorządowe, których skutkiem będzie:

- obniżenie jakości edukacji,
- pogorszenie warunków nauczania i uczenia się,
- destabilizacja systemu oświaty i warunków pracy.

NSZZ „Solidarność” od wielu lat domaga się wzrostu nakładów na oświatę na poziomie 5% PKB. Związek oczekuje, że jednostki samorządu terytorialnego zamiast ograniczania wydatków na oświatę, podejmą skuteczne działania wobec Rządu RP i wyegzekwują właściwy sposób i poziom subwencjonowania zadań oświatowych.

Za niedopuszczalne uważamy przenoszenie, przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej, odpowiedzialności państwa za finansowanie oświaty na samorządy i rodziców.

STANOWISKO NR 8 XXVI KZD

ws. wycofania się z polityki komercjalizacji i prywatyzacji publicznej służby zdrowia

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do Parlamentu i Rządu RP o natychmiastowe wycofanie się z komercjalizacji publicznej służby zdrowia poprzez wprowadzenie niezbędnych zmian w ustawie o działalności leczniczej.

Krajowy Zjazd Delegatów sprzeciwia się zmianom formy prawnej szpitali, które z powodu ujemnego wyniku finansowego są przekształcane w spółki prawa handlowego. Sama zmiana formy prawnej nie rozwiąże problemów finansowych i nie zatrzyma narastającej spirali zadłużania, również przekształconych placówek.

Jak potwierdzają wyniki finansowe większość już przekształconych szpitalnych spółek odnotowuje straty. Powodem jest zbyt niski poziom wyceny świadczeń medycznych, zwłaszcza wobec coraz bardziej wzrastających kosztów leczenia.

Państwo nie może wyzbywać się konstytucyjnej odpowiedzialności za organizację i finansowanie opieki zdrowotnej przerzucając ciężar tych obowiązków głównie na samorząd terytorialny. Domagamy się zatem poprawy finansowania świadczeń medycznych, zwłaszcza tych wysokospecjalistycznych, wzmocnienia roli wojewodów, którzy powinni nadzorować i koordynować przekształcenia placówek służby zdrowia w swoich regionach tak, aby zabezpieczyć równy dostęp obywateli do świadczeń medycznych.

Trzeba zbudować na nowo system opieki zdrowotnej przyjazny dla pacjentów i bezpieczny dla pracowników. Musi to być jednak system monitorowany i nadzorowany przez państwo – a nie jak dziś proponują rządzący – przez niewidzialną rękę rynku. Krajowy Zjazd Delegatów opowiada się za systemem zdrowotnym, który powinien być oparty na bazie sieci wieloprofilowych szpitali publicznych z uzupełniającą ich ofertę szpitalami niepublicznymi.

STANOWISKO NR 9 XXVI KZD

ws. zapewnienia pracownikowi prawa do odwołania się do Sądu Pracy od decyzji ZUS dotyczącej wcześniejszej emerytury

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” uważa, że niezbędne jest podjęcie działań w celu wprowadzenia zmiany w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych tak, aby pracownik pracujący w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze nie był zobowiązany do rozwiązania stosunku pracy na dzień złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Krajowy Zjazd Delegatów uważa, że pracownik powinien mieć prawo do złożenia wniosku do ZUS o wcześniejszą emeryturę oraz możliwość odwołania się od decyzji ZUS do sądu pracy bez rozwiązywania stosunku pracy na dzień złożenia wniosku o emeryturę, ponieważ pracownik praktycznie nie ma możliwości ponownego zatrudnienia się u ostatniego pracodawcy w razie negatywnej decyzji ZUS i sądu pracy.

STANOWISKO NR 10 XXVI KZD

ws ograniczania praw pracowniczych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” jest przeciwny wprowadzaniu do Kodeksu Pracy, pod przykrywką kryzysu, rozwiązań z pakietu antykryzysowego. Zmiany te zagrażają podstawowym prawom pracowniczym zawartym w Kodeksie Pracy.

Główne zagrożenia wynikające z proponowanych zmian to m.in.:

1. Nadużywanie elastycznej formy zatrudnienia – promowanie umów cywilno – prawnych zastępujących umowy o pracę;
2. Elastyczność rynku pracy – pracodawca może swobodnie zwalniać i zatrudniać pracowników, składa się na to krótki okres wypowiedzania, relatywnie długi okres zatrudniania próbnego oraz niskie odprawy;
3. Elastyczność czasów pracy – dzielenie czasów pracy na krótsze okresy, płynność godzin, praca w ramach niepełnego etatu i systemu nadgodzin, polegające na wydłużaniu okresów rozliczeniowych do 12 miesięcy czy wydłużaniu dniówki do 13 godzin likwidując dopłaty do nadgodzin;
4. Wieloetatowość i elastyczna organizacja pracy oraz praca u wielu pracodawców.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zgodnie ze Stanowiskiem nr 9 XXIII KZD wnosi do Komisji Krajowej o podjęcie skutecznych działań, które spowodują zablokowanie wprowadzenia niekorzystnych zmian w prawie pracy.

Wzywamy rząd i pracodawców do zaprzestania wprowadzania antypracowniczych praw oraz praktyk, pod pozorem walki z kryzysem.

STANOWISKO NR 11 XXVI KZD

ws. zmian w kodeksie pracy

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do Komisji Krajowej z NSZZ „Solidarność” o podjęcie działań w sprawie zmian w Kodeksie Pracy dotyczących zawierania umów o pracę. Umowa o pracę powinna być zawarta w sposób uniemożliwiający wykonywanie pracy „na czarno”.

STANOWISKO NR 12 XXVI KZD

ws. łamania praw pracowniczych

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża zaniepokojenie wzrostem liczby pracodawców niewypłacających w terminie wynagrodzeń pracownikom. Według Państwowej Inspekcji Pracy w bieżącym roku o 20 tys. wzrosła liczba pracowników, którym nie wypłacono w terminie wynagrodzeń, a zaległości wzrosły do 154 mln. zł.

Kolejny raz Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” protestuje przeciw łamaniu praw pracowniczych, zwiększającej się liczbie tzw. „umów śmieciowych” oraz próbom zmian w prawie pracy prowadzącym do wydłużenia okresów rozliczeniowych czasu pracy.

STANOWISKO NR 13 XXVI KZD

ws. sytuacji w przemyśle chemicznym

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża zdecydowany sprzeciw wobec działań restrukturyzacyjnych Grupy Kapitałowej Ciech S.A., w tym wobec Zakładów Chemicznych Zachem S.A. w Bydgoszczy, jako jedyne go krajowego producenta pianki poliuretanowej, zaliczanego dzisiaj do grupy europejskich liderów tego sektora.

Skutki przejścia przez obcy kapitał rynku producentów toluenodiisocjanianu (TDI) i epichlorohydryny (EPI) będą odczuwalne nie tylko przez krajowych wytwórców tego produktu, ale także odbiją się na kondycji branży meblarskiej, motoryzacyjnej i budowlanej.

Krajowy Zjazd Delegatów wzywa Rząd RP do zaniechania działań szkodliwych dla gospodarki i kraju, które mogą stać się realną próbą niszczenia przemysłu chemicznego, bardzo ważnego dla gospodarki kraju, a co za tym idzie likwidacji tysięcy miejsc pracy.

STANOWISKO NR 14 XXVI KZD

ws. przekształceń organizacyjnych w Grupie Kapitałowej
Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” protestuje przeciwko likwidacji spółek gazownictwa zajmujących się dystrybucją gazu i funkcjonujących w nich zakładów gazowniczych, która skutkuje zmianami warunków pracy i płacy zatrudnionych w nich pracowników. Spółki gazownictwa osiągają pozytywne wyniki finansowe, dlatego też dokonywanie w nich istotnych zmian organizacyjnych budzi nasz stanowczy sprzeciw.

Domagamy się również bezwzględnego wstrzymania dalszych działań reorganizacyjnych w sferze wydobywania i handlu. Obrany kierunek i tempo przeobrażeń szczególnie w obszarze obrotu stwarzają olbrzymie zagrożenie dla sprzedaży gazu ziemnego zwłaszcza w perspektywie otwarcia rynku gazu w Polsce. Likwidacja terenowych komórek organizacyjnych (BOK-ów) będzie

skutkować obniżeniem jakości i przejęciem klientów PGNiG przez konkurencję (w większości są to firmy zagraniczne). Spowoduje to utratę miejsc pracy dla pracowników PGNiG a dla społeczeństwa podwyżkę cen gazu.

Wnosimy równocześnie o przyspieszenie realizacji planów inwestycyjnych przyjętych w Planie Działalności Gospodarczej PGNiG na 2012 rok, co pozwoli poprawić sytuację spółek zależnych oraz pracowników Grupy Kapitałowej.

STANOWISKO NR 15 XXVI KZD

ws. nieprzestrzegania prawa pracy w Polsce przez Koncern Alstom

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” popiera działania organizacji związkowych w Koncernie Alstom w Polsce walczących o przestrzeganie międzynarodowych standardów wolności związkowych.

Konwencje MOP i Dyrektywy UE umożliwiają związkom zawodowym dokonanie oceny społecznych i gospodarczych problemów, wszczynanie sporów zbiorowych, rozwiązywaniu tych problemów metodami pokojowymi, a także przymuszenie pracodawców do zaspokojenia zgłaszanych żądań poprzez podejmowanie akcji zbiorowych.

Działania Koncernu Alstom w Polsce w sprawach płacowych i socjalnych nie gwarantują prawa związkom zawodowym do występowania z żądaniami i inicjowania sporów. Alstom podejmuje działania mające na celu prawne blokowanie podstawowych uprawnień związkowych poprzez ich jednostronną interpretację oraz zastraszanie pracowników.

Stosowanie tych praktyk potwierdza PIP informując o tym organy ścigania oraz złożone przez organizacje związkowe zawiadomienia do prokuratury o popełnienie przestępstwa.

Problem ten występuje we wszystkich lokalizacjach Koncernu Alstom w Polsce, gdzie funkcjonują związki zawodowe.

Żądamy od Koncernu Alstom, który jest międzynarodowym pracodawcą natychmiastowego zaprzestania tych niedozwolonych praktyk godzących w interesy pracowników zatrudnionych przez koncern Alstom w Polsce.

STANOWISKO NR 16 XXVI KZD

ws. funkcjonowania Państwowej Inspekcji Sanitarnej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” negatywnie ocenia działania administracji państwowej prowadzące do finansowej degradacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

KZD sprzeciwia się planowanym zmianom organizacyjnym tej Inspekcji zagrażającym jej prawidłowemu funkcjonowaniu domagając się:

1. Ponownego włączenia Państwowej Inspekcji Sanitarnej w struktury Ministerstwa Zdrowia.

2. Właściwego finansowania budżetowego Państwowej Inspekcji Sanitarnej, które zapewni prawidłowe funkcjonowanie Stacji Sanitarnej – Epidemiologicznych i pozwoli na godziwym poziomie kształtować rażąco niskie wynagrodzenia pracowników.
3. Odstąpienia od likwidacji akredytowanych laboratoriów i zwalniania wysoko kwalifikowanych pracowników.
4. Utrzymania nadzoru nad bezpieczeństwem żywności w strukturach Inspekcji Sanitarnej.

Krajowy Zjazd Delegatów ostrzega, że wobec powszechnie występujących zagrożeń epidemiologicznych, dalsze niszczenie struktur Państwowej Inspekcji Sanitarnej może mieć katastrofalne skutki dla bezpieczeństwa zdrowia publicznego w Polsce.

STANOWISKO NR 17 XXVI KZD

ws. podjęcia postępowania przez Prokuraturę Gdańską w sprawie usunięcia z bramy Stoczni Gdańskiej napisu „im. Lenina”

Krajowy Zjazd Delegatów wyraża sprzeciw wobec postępowania Prokuratury Gdańskiej w sprawie usunięcia napisu „im. Lenina” z bramy Stoczni Gdańskiej przez członków Komisji Krajowej.

Nadanie Stoczni imienia Lenina nastąpiło w czasach, gdy Polska nie była krajem suwerennym. Jednak nawet w czasach komunistycznego zniewolenia polscy stoczniowcy nie stracili ducha wolności, ani wiary przodków. Odpowiadając na wezwanie Papieża Polaka Jana Pawła II zorganizowali się i w pokojowy sposób przyczynili się do upadku komunizmu.

Świadcami zrywu niepodległościowego polskich robotników były ołtarze polowe, konfesjonały na dziedzińcu Stoczni i nieprzebrane tłumy po obu stronach bramy stoczniowej.

Tych wydarzeń nie mogą upamiętniać symbole komunistyczne. Przeciwnie - ich eksponowanie stanowi fałszowanie historii. Jest to szczególnie bolesne dla uczestników tamtych wydarzeń. Jest też groźne dla kształtowania świadomości młodego pokolenia może bowiem stwarzać wrażenie, że to pod tym imieniem doszło do zwycięstwa „Solidarności”.

Miejsce Lenina jest na śmietniku historii, a nie na zaszczytnym miejscu – na bramie Stoczni Gdańskiej.

Wzywamy Prokuratora Generalnego do natychmiastowego przerwania postępowania w sprawie zdjęcia napisu „im. Lenina” z bramy Stoczni Gdańskiej.

STANOWISKO NR 18 XXVI KZD

ws. zwolnień członków Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w PZLPiT „Mazowsze”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” wyraża stanowczy sprzeciw wobec zwolnienia członków Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” i dyskryminacji członków Związku

w Państwowym Zespole Ludowym Pieśni i Tańca „Mazowsze” im. T. Sygietyńskiego. Niczym innym jak przejawem dyskryminacji jest wykluczenie przedstawiciela Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” z Komisji Konkursowej na kandydata na stanowisko dyrektora PZLPiT „Mazowsze” im. T. Sygietyńskiego w Karolinie, oraz brak dialogu pomiędzy Zarządem Województwa Mazowieckiego, a Zarządem Regionu Mazowsze NSZZ „Solidarność”.

Krajowy Zjazd Delegatów żąda przywrócenia członków Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” do pracy i włączenia przedstawiciela Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” w Państwowym Zespole Ludowym Pieśni i Tańca „Mazowsze” do składu komisji konkursowej powoływanej przez Marszałka Województwa Mazowieckiego.

STANOWISKO NR 19 XXVI KZD

ws. nauczania religii w szkołach

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do Ministra Edukacji Narodowej o przywrócenie dotychczasowych przepisów regulujących nauczanie religii w szkołach.

Usunięcie religii z ramowych planów nauczania obciąża budżety samorządów jednostek terytorialnych, co może doprowadzić do eliminacji zajęć z religii i ateizację polskiej młodzieży.

APEL NR 1 XXVI KZD

ws. zawieszenia pakietu klimatycznego w UE

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zwraca się do rządów państw oraz związków zawodowych działających w Unii Europejskiej o doprowadzenie do zawieszenia pakietu klimatyczno-energetycznego.

Wskutek wciąż rosnącej na świecie produkcji pochodzącej z zakładów energochłonnych, rośnie globalna emisja tzw. „gazów cieplarnianych”. UE odpowiada jedynie za 14% światowej emisji CO₂. Obecnie w UE wytwarza się jedynie 5,4% światowej produkcji cementu, a same Chiny produkują 57,3%. W 2011 r. Chiny wytworzyły 45,5% światowej produkcji stali, a UE jedynie 11,6%. W tym samym roku Chiny wydobyły 49,5% światowej produkcji węgla, UE jedynie 4,2%.

Skala tego porównania wskazuje, że bez wprowadzenia wspólnej polityki klimatycznej w skali świata i przyjęcia jej przez takie kraje, jak Chiny, USA, Rosję, Brazylię czy Indie, nie zrealizuje się założonego przez UE obniżenia emisji gazów cieplarnianych do atmosfery Ziemi.

Polityka klimatyczna UE nie ma żadnego wpływu na klimat naszego globu, ma natomiast niebagatelne znaczenie dla jej obywateli. W następstwie tej polityki Unia Europejska utraci setki tysięcy miejsc pracy a spora część jej społeczeństwa pograży się w ubóstwie.

1 stycznia 2013 r. wchodzi w życie postanowienia unijnego pakietu klimatyczno-energetycznego, wskutek których w Polsce, gdzie produkcja energii w ponad 90% oparta jest na

węgłu, ceny energii elektrycznej i ciepłej wzrosną o ok. 20 - 30%, a w kolejnych latach tendencja ta wciąż będzie rosła.

NSZZ „Solidarność” jest współinicjatorem Europejskiej Inicjatywy Obywatelskiej na rzecz zawieszenia Pakietu Klimatyczno-Energetycznego do czasu, gdy zostanie podpisana globalna umowa dotycząca emisji CO₂ przez największych światowych emitentów, takich jak Chiny, USA czy Indie.

Krajowy Zjazd Delegatów zwraca się do rządów państw i związków zawodowych działających w UE o poparcie tej inicjatywy. Unii Europejskiej i jej obywateli nie stać na dalszą degradację jej gospodarki, przez sztuczne zawyżanie cen energii i produktów przemysłowych wskutek realizacji polityki klimatycznej UE.

APEL NR 2 XXVI KZD

ws. wsparcia finansowego Fundacji „Smoleńsk 2010”

Krajowy Zjazd Delegatów apeluje do wszystkich jednostek organizacyjnych, członków i sympatyków Związku o wsparcie finansowe realizacji filmu poświęconego tragicznej śmierci Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego i towarzyszących mu osób. Film ten może powstać tylko przy wsparciu ludzi i środowisk niezależnych, a NSZZ „Solidarność”, który 10 kwietnia 2010 stracił wielu wiernych przyjaciół ma moralny obowiązek wsparcia takiej inicjatywy.

APEL NR 3 XXVI KZD

ws. restrukturyzacji Poczty Polskiej S.A.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do Rządu RP o wstrzymanie zmian restrukturyzacyjnych w Poczcie Polskiej S.A., wprowadzanych sprzecznie z zasadami dialogu społecznego, bez rzetelnej konsultacji ze związkami zawodowymi.

Proponowane przez rząd zmiany destabilizują rynek usług pocztowych w kraju, osłabiając w ten sposób strategiczną gałąź usług publicznych, jaką jest Poczta Polska S.A.

APEL NR 4 XXVI KZD

ws. orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie uchylenia art. 28 nowelizacji ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. „o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw”

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do Rządu RP o przyjęcie takich uregulowań prawnych, które pozwoliłyby na zwrot niesłusznie zawieszonych świadczeń emerytalnych bez konieczności indywidualnego występowania do sądu przez pokrzywdzonego.

APEL NR 5 XXVI KZD

ws. finansowania nauki i szkolnictwa wyższego

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” apeluje do Parlamentarzystów RP o dokonanie korekty ustawy budżetowej na rok 2013 w części dotyczącej nauki i szkolnictwa wyższego, tak by zapewnić środki na realizację zobowiązań przyjętych przez Rząd RP odnośnie docelowego dochodzenia do finansowania szkolnictwa wyższego na poziomie przyjętym w Unii Europejskiej.

Według danych OECD Polska znajduje się na jednym z ostatnich miejsc w Unii Europejskiej w wysokości przeznaczanych środków finansowych z budżetu państwa na jednego studenta. Budowanie społeczeństwa opartego na wiedzy wymaga znaczącego zwiększenia nakładów z budżetu państwa.

APEL NR 6 XXVI KZD

ws. opracowania Narodowej Strategii Demograficznej

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” nawiązując do prac kończącego się II Kongresu Demograficznego wzywa władze państwowe do opracowania Narodowej Strategii Demograficznej oraz prowadzenia polityki prorodzinnej.

Projekt zmiany Statutu § 19 ust. 4

Uchwała XXVII KZD
ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 19 ust. 4 Statutu NSZZ „Solidarność”.

W § 19 ust. 4 dotychczasowy tekst zastępuje się następującym tekstem:

4. Organizacją międzyzakładową jest organizacja, która zrzesza osoby, o których mowa w ust. 3, i swoim zasięgiem działania obejmuje co najmniej dwóch pracodawców z **danego regionu. W szczególnych sytuacjach, na wniosek zainteresowanych zarządów regionów Komisja Krajowa, może wyrazić zgodę organizacji międzyzakładowej na rozszerzenie swojego zasięgu działania na pracodawcę prowadzącego działalność na terenie innego regionu niż region rejestrujący tę organizację. Szczegółowe zasady oraz tryb podejmowania decyzji w tej sprawie określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów/Komisja Krajowa.**

Tekst jednolity § 19

§ 19

1. Podstawowymi jednostkami organizacyjnymi Związku są: zakładowe organizacje koordynacyjne, organizacje zakładowe i organizacje międzyzakładowe z zastrzeżeniem postanowień ust.2
2. U jednego pracodawcy może działać tylko jedna podstawowa jednostka organizacyjna Związku.
3. Organizacją zakładową, z uwzględnieniem postanowień ust.6, jest jednostka organizacyjna Związku zrzeszająca pracowników zatrudnionych u danego pracodawcy, bez względu na wykonywany przez nich zawód oraz osoby nie pozostające w stosunku zatrudnienia, a będące członkami tej organizacji zgodnie z zasadami określonymi w Rozdziale II.
4. Organizacją międzyzakładową jest organizacja, która zrzesza osoby, o których mowa w ust. 3, i swoim zasięgiem działania obejmuje co najmniej dwóch pracodawców z danego regionu. W szczególnych sytuacjach, na wniosek zainteresowanych zarządów regionów Komisja Krajowa, może wyrazić zgodę organizacji międzyzakładowej na rozszerzenie swojego zasięgu

działania na pracodawcę prowadzącego działalność na terenie innego regionu niż region rejestrujący tę organizację. Szczegółowe zasady oraz tryb podejmowania decyzji w tej sprawie określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów/Komisja Krajowa.

5. Organizacją międzyzakładową jest również terenowa organizacja Związku – nie mająca swojej siedziby u żadnego z pracodawców – zrzeszająca osoby zatrudnione u pracodawców z danego terenu lub branży, nieobjętych działaniem innej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku. Ponadto organizacją międzyzakładową jest organizacja, która zrzesza wyłącznie osoby niepozostające w stosunku pracy.
6. Zakładowa organizacja koordynacyjna powstaje u pracodawcy utworzonego w wyniku połączenia pracodawców objętych dotychczas zakresem działania różnych podstawowych jednostek organizacyjnych Związku. Rejestr zakładowych organizacji koordynacyjnych prowadzi Komisja Krajowa. Szczegółowe zasady funkcjonowania zakładowych organizacji koordynacyjnych określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów, który może to uprawnienie scedować na Komisję Krajową.
7. Organizacje zakładowe i międzyzakładowe tworzą, w miarę potrzeby, niższe jednostki organizacyjne Związku. Niższymi jednostkami organizacyjnymi Związku są w szczególności: organizacje wydziałowe, oddziałowe, koła oraz organizacje podzakładowe, o których mowa w ust. 8.
8. Organizacja zakładowa lub międzyzakładowa, która w wyniku zmiany struktury pracodawcy utraciła status podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, może na wniosek władzy stanowiącej podstawowej jednostki organizacyjnej Związku, której stała się częścią, zostać zarejestrowana - przez właściwy terytorialnie dla niej zarząd regionu - jako organizacja podzakładowa. Zasady tworzenia i funkcjonowania organizacji podzakładowych określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów, który może to uprawnienie scedować na Komisję Krajową.

Projekt zmiany Statutu § 32 i 56

Uchwała XXVII KZD
ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 24 Statutu NSZZ „Solidarność”:

1. W § 32 dotychczasowy tekst zastępuje się następującym tekstem:

„2. Władza wykonawcza Związku dokonująca wyrejestrowania danej jednostki organizacyjnej, posiadającej osobowość prawną, przed dokonaniem wyrejestrowania, wszczyna procedurę likwidacyjną, wyznaczając jednocześnie jej likwidatora. Zadaniem likwidatora jest zaspokojenie zobowiązań ciążących na likwidowanej jednostce, ściągnięcie wierzytelności oraz zabezpieczenie dokumentacji. Majątek pozostały po likwidowanej jednostce organizacyjnej przekazuje na rzecz jednostki organizacyjnej Związku, której władza dokonuje wyrejestrowania. Procedura ta nie ma zastosowania w przypadku określonym w postanowieniach ust. 1 pkt. 2.”

2. W § 56 ust.4 na końcu zdania pierwszego, po słowie „Związku”, kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się treść: **„po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, o którym mowa w § 32 ust. 2.”**.

3. W § 56 ust.5 na końcu zdania, po słowie „międzyzakładowych”, kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się treść: **„po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, o którym mowa w § 32 ust. 2.”**.

4. W § 56 ust. 6 dotychczasowy tekst zdania pierwszego zastępuje się tekstem:

„Od decyzji o wszczęciu postępowania likwidacyjnego i powołaniu likwidatora organizacji zakładowych i międzyzakładowych zainteresowanej organizacji służy prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu w terminie nie później niż 14 dni od doręczenia decyzji wszczynającej postępowanie likwidacyjne.”

Tekst jednolity § 32 i 56

§ 32

1. Wyrejestrowanie danej jednostki organizacyjnej Związku może nastąpić z niżej wymienionych przyczyn:

1. jednostka organizacyjna przestała zrzeszać odpowiednią liczbę członków określoną postanowieniami uchwały Krajowego Zjazdu Delegatów, który może przekazać to uprawnienie Komisji Krajowej,

2. nastąpił jej podział lub połączenie z inną jednostką organizacyjną,
 3. w wyniku podjęcia uchwały, o której mowa w § 56 ust. 4, 5 i 6 oraz §§ 57 i 58,
 4. w wyniku niespełnienia wymogów, o których mowa w § 20 ust. 3,
 5. z własnej inicjatywy, zgodnie z zasadami określonymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów, który może przekazać to uprawnienie Komisji Krajowej.
2. Władza wykonawcza Związku dokonująca wyrejestrowania danej jednostki organizacyjnej, posiadającej osobowość prawną, przed dokonaniem wyrejestrowania, wszczyna procedurę likwidacyjną, wyznaczając jednocześnie jej likwidatora. Zadaniem likwidatora jest zaspokojenie zobowiązań ciążących na likwidowanej jednostce, ściągnięcie wierzytelności oraz zabezpieczenie dokumentacji. Majątek pozostały po likwidowanej jednostce organizacyjnej przekazuje na rzecz jednostki organizacyjnej Związku, której władza dokonuje wyrejestrowania. Procedura ta nie ma zastosowania w przypadku określonym w postanowieniach ust. 1 pkt. 2.

§ 56

1. Zarząd regionu, z własnej inicjatywy lub na wniosek regionalnej komisji rewizyjnej, może podjąć uchwałę o zawieszeniu działalności władzy wykonawczej i kontrolnej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej, prowadzącej działalność sprzeczną ze Statutem, innymi przepisami prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzjami władz nadrzędnych, po uprzednim wyznaczeniu terminu co najmniej 14 dni na dostosowanie tejże działalności do postanowień Statutu, prawa wewnątrzwiązkowego oraz decyzji władz nadrzędnych Związku.
2. W okresie zawieszenia działalności władz, o których mowa w ust. 1, statutowe obowiązki i uprawnienia komisji zakładowej lub międzyzakładowej, z wyjątkiem prawa wykluczania członków Związku, przejmuje zarząd komisaryczny wskazany przez zarząd regionu. Obowiązki i uprawnienia władzy kontrolnej przejmuje regionalna komisja rewizyjna.
3. Zarząd komisaryczny zwołuje posiedzenie zakładowego lub międzyzakładowego zebrania członków lub delegatów, w terminie nie dłuższym niż 3 miesiące od daty podjęcia uchwały, o której mowa w ust. 1. W trakcie tego posiedzenia należy:
 1. przeprowadzić głosowanie nad wnioskiem zarządu komisarycznego o odwołanie wszystkich członków komisji zakładowej lub międzyzakładowej,
 2. przeprowadzić głosowanie nad wnioskiem o odwołanie członków komisji rewizyjnej, jeśli zarząd komisaryczny postawił taki wniosek.
3. W przypadku odwołania członków władz wskazanych w pkt. 1 i 2, należy przeprowadzić wybory uzupełniające na zasadach ogólnych.
4. Jeśli w okresie 3 miesięcy, pomimo zwołania przez zarząd komisaryczny, nie odbędzie się posiedzenie zakładowego lub międzyzakładowego zebrania członków lub delegatów, albo

nie zostanie przeprowadzona procedura, o której mowa w ust. 3, organizacja zakładowa lub międzyzakładowa zostaje skreślona przez zarząd regionu z regionalnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych Związku, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, o którym mowa w § 32 ust. 2. Zarząd regionu może jednorazowo przedłużyć okres funkcjonowania zarządu komisarycznego o kolejne 3 miesiące.

5. Jeżeli po zakończeniu procedury przewidzianej w postanowieniach ust. 3, komisja zakładowa lub międzyzakładowa w dalszym ciągu prowadzi działalność sprzeczną ze Statutem, innymi aktami prawa wewnątrzwiązkowego lub decyzjami władz nadrzędnych, zarząd regionu może podjąć uchwałę o skreśleniu organizacji zakładowej lub międzyzakładowej z regionalnego rejestru organizacji zakładowych i międzyzakładowych po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, o którym mowa w § 32 ust. 2.
6. Od decyzji o wszczęciu postępowania likwidacyjnego i powołaniu likwidatora zainteresowanej organizacji służy prawo wniesienia odwołania do zarządu regionu w terminie nie później niż 14 dni od doręczenia decyzji wszczynającej postępowanie likwidacyjne. Zarząd regionu może podtrzymać swoją decyzję większością co najmniej 2/3 głosów. Decyzja ta jest ostateczna.

Projekt zmiany Statutu § 40

Uchwała XXVII KZD ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 40 Statutu NSZZ „Solidarność”.

1. W § 40 ust.2 po słowie „**postanowien**” dodaje się treść: „**ust. 3 i**”.
2. W § 40 dodaje się ust. 3 o treści:
3. **W przypadku, gdy dana jednostka organizacyjna funkcjonuje na terenie więcej niż jednego regionu, jej władza wykonawcza ma obowiązek utworzyć organizację oddziałową na terenie regionu, w którym liczba członków tej organizacji wyniesie co najmniej dziesięć**

osób. Tak utworzone wewnętrzne jednostki organizacyjne muszą zostać zarejestrowane w regionie, na terenie którego działają.

Tekst jednolity § 40

§ 40

1. Do kompetencji władz stanowiących należy wybór wszystkich pozostałych władz danej jednostki organizacyjnej Związku.
2. Władza stanowiąca ustala wewnętrzną strukturę organizacyjną danej jednostki Związku, z zastrzeżeniem postanowień ust. 3 i § 23.
3. W przypadku, gdy dana jednostka organizacyjna funkcjonuje na terenie więcej niż jednego regionu, jej władza wykonawcza ma obowiązek utworzyć organizację oddziałową na terenie regionu, w którym liczba członków tej organizacji wyniesie co najmniej dziesięć osób. Tak utworzone wewnętrzne jednostki organizacyjne muszą zostać zarejestrowane w regionie, na terenie którego działają.

Projekt zmiany Statutu § 42 ust. 7

Uchwała XXVII KZD
ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 42 ust. 7 Statutu NSZZ „Solidarność”.

W § 42 ust. 7 dotychczasowy tekst zastępuje się następującym tekstem:

7. Władza wykonawcza może scedować część swoich uprawnień na prezydium, bez możliwości dalszego ich przekazywania innym władzom Związku, z zastrzeżeniem uprawnień do wyboru członków danego prezydium oraz uprawnień i obowiązków określonych w postanowieniach §§ 28 ust. 3, 36 ust. 1, 41 ust. 2, 61 ust. 2, 71 ust. 1 i 3 **oraz innych określonych w przepisach prawa ogólnego, w uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej.**

Tekst jednolity § 42

§ 42

1. Prezydium, o którym mowa w § 34 ust. 4, jest organem władzy wykonawczej.
2. Do zadań prezydium władzy wykonawczej należy kierowanie bieżącą działalnością danej jednostki organizacyjnej Związku.
4. Prezydium władzy wykonawczej tworzą: przewodniczący oraz osoby wybrane na jego wniosek spośród członków tej władzy, w tym jego zastępca lub zastępcy, sekretarz i skarbnik. Przewodniczący władzy wykonawczej jest jednocześnie przewodniczącym prezydium tej władzy.
5. Funkcji sekretarza i skarbnika nie można łączyć z funkcją przewodniczącego.
6. Przewodniczący reprezentuje na zewnątrz władzę wykonawczą, z uwzględnieniem postanowień ust. 7 i 8 oraz § 46, kieruje pracami władzy wykonawczej i jej prezydium, zobowiązany jest do nadzoru i egzekwowania wykonywania obowiązków przez członków władzy wykonawczej i jej prezydium.
7. Władza wykonawcza może scedować część swoich uprawnień na prezydium, bez możliwości dalszego ich przekazywania innym władzom Związku, z zastrzeżeniem uprawnień do wyboru członków danego prezydium oraz uprawnień i obowiązków określonych w postanowieniach §§ 28 ust. 3, 36 ust. 1, 41 ust. 2, 61 ust. 2, 71 ust. 1 i 3 oraz innych określonych w przepisach prawa ogólnego, w uchwałach Krajowego Zjazdu Delegatów i Komisji Krajowej.
8. W jednostkach organizacyjnych Związku, posiadających osobowość prawną, czynności prawne w imieniu tych jednostek podejmuje co najmniej dwóch członków prezydium, upoważnionych do tego stosowną jego decyzją, z wyjątkiem czynności prawnych wykonywanych przez przewodniczącego władzy wykonawczej, dokonującego czynności w imieniu pracodawcy w stosunku do zatrudnianych przez jednostkę organizacyjną Związku pracowników. Do czynności związanych z zawieraniem ponadzakładowych zbiorowych układów pracy, prezydium właściwej władzy wykonawczej wymienionej odpowiednio w § 41 ust. 3 pkt 2, 4 i 6, upoważnia co najmniej dwóch członków tej władzy wykonawczej. Władza wykonawcza lub jej prezydium może upoważnić osoby spoza swego składu do zawarcia umowy, z której wynikać mogą zobowiązania finansowe do kwoty w wysokości wyznaczonej przez tę władzę.
9. W przypadku, kiedy komisja zakładowa lub międzyzakładowa nie powołała prezydium, realizuje ona jego zadania i wypełnia kompetencje, a w szczególności określone w postanowieniach ust. 7, udzielając upoważnienia co najmniej dwóm swoim członkom.
10. Komisja zakładowa i międzyzakładowa może, za zgodą zarządu regionu, upoważnić osoby spoza swego składu do dokonywania czynności w jej imieniu. W przypadku, gdy upoważnienie

ma dotyczyć spraw związanych z reprezentowaniem członków Związku wobec pracodawcy lub organizacji pracodawców, a dana organizacja zakładowa należy do zakładowej organizacji koordynacyjnej, wówczas dla ważności upoważnienia niezbędna jest zgoda zakładowej komisji koordynacyjnej. Zasady postępowania upoważniające do wprowadzenia powyższej procedury określa uchwała Krajowego Zjazdu Delegatów.

Projekt zmiany Statutu § 29

Uchwała XXVII KZD
ws. zmian w Statucie

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 60 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność”, wprowadza następujące zmiany w § 29 Statutu NSZZ „Solidarność”.

1. W par. 29 ust.4 pkt. 2 skreśla się literę **c**).
2. W par. 29 ust.4 pkt. 2 litera b) na końcu zdania zamiast przecinka stawia się kropkę.

Tekst jednolity § 29

§ 29

- 1. Krajowa sekcja branżowa może ustalić swoją strukturę organizacyjną, tworząc inne wewnętrzne jednostki organizacyjne Związku zgodnie z zasadami przyjętymi w uchwale Krajowego Zjazdu Delegatów.**
2. Krajowa sekcja branżowa należy do krajowego sekretariatu branżowego obejmującego swym zasięgiem działania jej branżę.
3. Krajowy sekretariat branżowy jest zrzeszeniem krajowych sekcji branżowych oraz innych jednostek organizacyjnych Związku wymienionych w ust. 4.
4. Zasady przystępowania do krajowego sekretariatu branżowego innych jednostek organizacyjnych Związku, oprócz krajowych sekcji branżowych, uchwała Komisja Krajowa, z zachowaniem następujących reguł: do krajowego sekretariatu branżowego mogą należeć:
 - 1) międzyregionalne i regionalne sekcje branżowe, jeżeli nie istnieje krajowa sekcja danej branży,

- 2) organizacje zakładowe i międzyzakładowe spełniające łącznie następujące warunki:
- a) jeżeli nie istnieje krajowa sekcja danej branży,
 - b) jeżeli nie istnieje międzyregionalna ani regionalna sekcja branżowa obejmująca swym działaniem obszar działania danej organizacji zakładowej lub międzyzakładowej.
 - c) (~~skreślony~~)

Projekt nr 1

Uchwały XXVII KZD

ws. zmiany uchwały nr 5 XIX KZD (z późn. zm) ws. działalności finansowej Związku

W uchwale Nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej związku zm. Uchwałą nr 7 XXI KZD w rozdziale I § 3 punkt 1 wprowadza się następującą zmianę:

ppunkt 1/ 65 % środków pozostaje do dyspozycji jednostki organizacyjnej z zastrzeżeniem § 4

ppunkt2/ 35% środków- przekazywane jest zarządowi Regionu, z czego do dyspozycji regionu pozostaje 25%, natomiast zarząd regionu przekazuje:

- a) 5% Komisji Krajowej, z czego 2% przeznaczone jest na działalność sekretariatów branżowych i Krajowego Sekretariatu Emerytów i Rencistów a 3% pozostaje do dyspozycji Komisji Krajowej; na zasadach określonych w umowie zawartej przez Komisję Krajową z radą właściwego sekretariatu Komisja Krajowa przekazuje dodatkowo sekretariatom branżowym i Krajowemu Sekretariatowi Emerytów i Rencistów środki przeznaczone na pokrycie kosztów związanych z zatrudnieniem przewodniczącego rady tego sekretariatu przez ten sekretariat, uwzględniając maksymalne kwoty wynagrodzeń określone w § 7 ust 1 niniejszej uchwały
- b) 2,5 % na rzecz regionalnego funduszu strajkowego
- c) 2,5 % na rzecz Krajowego funduszu Strajkowego

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia

Wnioskodawca: *Delegaci Regionu Małopolskiego*

Projekt nr 2

UCHWAŁA XXVII KZD
ws. działalności finansowej Związku

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność”, działając na podstawie § 64 ust.2, 69 ust.1 i 2, 70 i 74 ust. 4 Statutu NSZZ „Solidarność” dokonuje zmian §1 uchwały finansowej nr.5 XIX KZD ustalającej obowiązującą dla członków Związku wysokość miesięcznej składki członkowskiej, podział środków uzyskanych ze składki członkowskiej, ich przeznaczenie oraz maksymalne wynagrodzenie pracowników Związku pochodzących z wyboru

Rozdział I

Składka członkowska i jej podział

§ 1

1. Miesięczna składka członkowska wynosi:

1/ dla osób będących w stosunku pracy – 0,82%:

- a/ od miesięcznych przychodów, osiągniętych u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, bez wynagrodzenia za pracę w nadgodzinach. Z uwzględnieniem dodatków płacowych, z wyjątkiem: przychodów zwolnionych z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz różnego rodzaju deputatów, rekompensat, ekwiwalentów, odszkodowań, odpraw, nagród – w tym jubileuszowych – oraz świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub świadczeń urlopowych wypłacanych w zamian tych świadczeń,
- b/ pobieranych zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (chorobowych, wyrównawczych, macierzyńskich, opiekuńczych),

2/ dla osób uzyskujących dochody z innego tytułu niż stosunek pracy 1 zł. za każde 100 zł. dochodu

3/ dla emerytów, rencistów oraz osób przebywających na zasiłkach i świadczeniach przed-emerytalnych: 2 zł. miesięcznie.

4/ dla bezrobotnych i osób przebywających na urloпах bezpłatnych – w tym wychowawczych —wysokość składki członkowskiej uchwała władza stanowiąca podstawowej jednostki organizacyjnej Związku.

2. Dla osób wymienionych w ust.1 pkt 2 uzyskujących dochody wyłącznie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej, dochód stanowiący podstawę wymiaru składki nie może być niższy niż dochód deklarowany do ubezpieczenia społecznego.

§ 2

Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały finansowej ulega zmianie § 1 uchwały finansowej nr.5 XIX KZD.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie 1 stycznia 2015 r.

Wnioskodawca: Krzysztof Nawrocki, Delegat Region Zachodniopomorski

Projekt nr 3

Uchwała XXVII KZD

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” w Uchwale nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku, zmienionej Uchwałą nr 7 XXI KZD oraz Uchwałą 13 XXVI KZD, wprowadza następującą zmianę:

W § 1 ust. 1 pkt. 1 litera a) otrzymuje brzmienie:

§ 1

1. Miesięczna składka członkowska wynosi:

1/ dla osób będących w stosunku pracy – 0,82%:

- a/ miesięcznych przychodów, osiągniętych u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z uwzględnieniem dodatków płacowych, z wyjątkiem: **przychodów osiągniętych z tytułu godzin nadliczbowych**, przychodów zwolnionych z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz różnego rodzaju deputatów, rekompensat, ekwiwalentów, odszkodowań, odpraw, nagród – w tym jubileuszowych – oraz świadczeń finansowanych ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych lub świadczeń urlopowych wypłacanych w zamian tych świadczeń,
- b/ pobieranych zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego (chorobowych, wyrównawczych, macierzyńskich, opiekuńczych),

Wnioskodawca: ZR Wielkopolska

Projekt nr 4

Uchwała XXVII KZD

ws. korekty par. 11 Uchwały nr 5 XIX KZD

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” dokonuje korekty przepisów par. 11 Uchwały nr 5 XIX KZD ws. działalności finansowej Związku. W miejsce słów „zarządy regionów” wprowadza słowo „regiony”.

UZASADNIENIE

Według przepisów w/w par. 11 zarządy regionów, krajowe sekretariaty branżowe oraz Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów zobowiązane są przekazać do Komisji Krajowej sprawozdanie finansowe składające się z bilansu, rachunku wyniku, informacji dodatkowej oraz zeznania podatkowego CIT-8 w terminie do 15 lipca każdego roku.

W/w przepis zobowiązuje zarządy regionów tj. – wg. przepisów par. 34 ust. 3 ppkt.3 Statutu NSZZ „Solidarność” – władze wykonawcze regionów oraz krajowe sekretariaty branżowe i Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów tj. – wg. przepisów par.16 ust. 3 Statutu NSZZ „Solidarność” – branżowe jednostki organizacyjne Związku do przekazywania sprawozdań finansowych do Komisji Krajowej.

Należy zatem wprowadzić korektę w/w przepisu tj. zamiast słów „zarządy regionów” wprowadzić słowo „regiony” bowiem obowiązek składania CIT-8. Zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2000 r. Nr 54 poz. 654, ze zm.) spoczywa (m.in.) na podatnikach posiadających osobowość prawną, którą – z godnie z przepisami par. 17 Statutu NSZZ „Solidarność” posiadają (m.in.) regiony, krajowe sekretariaty branżowe oraz Krajowy Sekretariat Emerytów i Rencistów.

Jednocześnie informuję, że powyższy projekt zmian przepisów par. 11 Uchwały nr 5 XIX KZD tekst zawarty w „Wnioskach Krajowej Komisji Rewizyjnej do Krajowego Zjazdu Delegatów NSZZ „Solidarność” stanowiących integralną część „Informacji z prac i działalności Krajowej Komisji Rewizyjnej w okresie między XXI a XXII Krajowym Zjazdem Delegatów NSZZ „Solidarność” przygotowanej dla delegatów na XXII KZD”

Wnioskodawca: Krajowa Komisja Rewizyjna

Projekt nr 5

Uchwała XXVII KZD

ws. zmiany Uchwały Nr 15 XXVI KZD ws. trybu zgłaszania i przyjmowania projektów uchwał zwyczajnej sesji KZD

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” postanawia zmienić treść Uchwały Nr 15 XXVI KZD ws. trybu zgłaszania i przyjmowania projektów uchwał zwyczajnej sesji KZD w ten sposób, że § 5 otrzymuje brzmienie:

1. Zasady zgłaszania projektów uchwał określone w niniejszej uchwale nie dotyczą prac nad uchwałą programową Krajowego Zjazdu Delegatów.
2. Projekt uchwały programowej KZD przygotowuje Komisja Krajowa i przesyła delegatom na KZD – za pośrednictwem zarządów regionów – sześć tygodni przed sesją Krajowego Zjazdu Delegatów.
3. Uwagi i propozycje zmian do projektu, delegaci mogą przekazać do sekretarza Komisji Krajowej na trzy tygodnie przed sesją Krajowego Zjazdu Delegatów.
4. Projekt uchwały programowej wraz z poprawkami przyjmuje Komisja Krajowa na i rekomenduje go Krajowemu Zjazdowi Delegatów.

1. Zasady zgłaszania projektów uchwał określone w niniejszej uchwale nie dotyczą prac ~~Komisji Programowej KZD~~ nad uchwałą programową Krajowego Zjazdu Delegatów.
2. Projekt uchwały programowej KZD **przygotowuje Komisja Krajowa i przesyła** delegatom na KZD, ~~przez Komisję Programową~~ – za pośrednictwem ~~Komisji Krajowej~~ **zarządów regionów** – sześć tygodni przed ~~posiedzeniem~~ sesją Krajowego Zjazdu Delegatów.
3. Uwagi i propozycje zmian do projektu, delegaci mogą przekazać do ~~Zjazdowej Komisji Programowej~~ **sekretarza Komisji Krajowej** ~~przed i w trakcie obrad Krajowego Zjazdu Delegatów.~~ **na trzy tygodnie przed sesją Krajowego Zjazdu Delegatów.**
4. **Projekt uchwały programowej wraz z poprawkami przyjmuje Komisja Krajowa i rekomenduje go Krajowemu Zjazdowi Delegatów.**

Wnioskodawcy: Ewa Zydorek, Tadeusz Majchrowicz, Bogdan Biś, Jerzy Jaworski, Jerzy Wielgus

Projekt nr 6

Uchwała XXVII KZD

ws. utworzenia Regionalnych Funduszy Rozwoju Związku

Uznając rozwój Związku za jeden z priorytetów, XXVII Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje wszystkie regiony do utworzenia Regionalnych Funduszy Rozwoju Związku. Wysokość rocznego odpisu na Regionalny Fundusz Rozwoju Związku powinien wynosić co najmniej 5% budżetu regionu.

Wnioskodawca: ZR Środkowowschodniego

Projekt nr 7

Uchwała XXVII KZD

ws. elektronicznej bazy danych podstawowych jednostek organizacyjnych związku

XXVII Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ „Solidarność” zobowiązuje Komisję Krajową NSZZ „Solidarność” do sporządzenia elektronicznej bazy danych podstawowych jednostek organizacyjnych Związku z podziałem na regiony. Elektroniczna baza danych podstawowych jednostek organizacyjnych związku byłaby przeznaczona do użytku wewnętrznego. Dostęp do informacji zawartych w elektronicznej bazie danych miałyby osoby upoważnione przez poszczególne zarządy regionów.

Wnioskodawca: ZR Środkowowschodniego

Projekt nr 8

Uchwała XXVII KZD
ws. budownictwa mieszkaniowego.

Wielu Polaków doświadczając to na co dzień wie że kryzys w budownictwie mieszkaniowym od wielu lat trwa i ciągle narasta. Rozwiązanie tych problemów to szansa na pozbycie się problemów społecznych, utrwalenie trendów rozwojowych to wreszcie obniżenie bezrobocia oraz ograniczenie patologii społecznych w tym kryzysu demograficznego.

Wartość rynku mieszkaniowego ocenia się na ok. 50 – 60 miliardów zł. Z czego do budżetu państwa wpływa ok. 15 miliardów z podatków (VAT,PIT,CIT).

Aby rozwiązywać problemy budownictwa mieszkaniowego niezbędna jest pomoc organizacyjna i finansowa państwa. To jest standard w Unii Europejskiej w Polsce jest dokładnie odwrotnie. Przeznaczamy najmniej PKB na wsparcie popytu mieszkaniowego, nie ma długofalowej polityki państwa.

Problematyka budownictwa mieszkaniowego została rozmyta w super Ministerstwie Infrastruktury i Rozwoju. Zmiany organizacyjne w Rządzie zdecydowanie nie sprzyjają dobrej polityce w zakresie mieszkalnictwa. Programy mieszkaniowe w ostatnich 25 latach wykonywane były średnio w 20 %. W 2013 r. oddano do użytku 146 tysięcy mieszkań. W tym jedynie 5 % efektów to budownictwo społeczno – czynszowe, komunalne, socjalne. W Polsce buduje się dla bogatych i bardzo bogatych.

CBOS przeprowadził we wrześniu 2013 r. badania z których wynika:

- 52,8 % ankietowanych brak własnego mieszkania wskazano jako główne problemy polskich rodzin.
- 72.7 % ankietowanych oceniło, że jest przyczyną narastania kryzysu demograficznego.

Rząd RP dobrze wie, że tą postawą łamie Konstytucję Rzeczypospolitej, gdyż artykuł 75 ust. 1 nakłada na władze publiczną zobowiązanie do prowadzenia polityki sprzyjającej zaspakajaniu potrzeb mieszkaniowych obywateli.

Rząd RP nie wyciąga żadnych pozytywnych wniosków.

Krajowy Zjazd Delegatów NSZZ Solidarność wzywa Rząd RP do podjęcia KONKRETNYCH działań w zakresie legislacyjnym i finansowym w stosunku do budownictwa mieszkaniowego w tym przede wszystkim dla niezamożnej części obywateli.

Wnioskodawca: Sekretariat Budownictwa i Przemysłu Drzewnego

Projekt nr 9

Uchwała XXVII KZD
ws. drugiego pakietu klimatycznego

KZD NSZZ „Solidarność” domaga się od Rządu RP zawetowania przygotowanego przez Komisję Europejską dokumentu pt. „Ramy polityczne na okres 2020-2030 dotyczące klimatu i energii”, czyli tzw. Drugiego pakietu klimatyczno-energetycznego.

Dokument ten (komunikat Komisji Europejskiej z dnia 22 stycznia 2014 r.), przewiduje między innymi dwa cele:

1. Ograniczenie do 2030 emisji CO₂ w UE o 40% w porównaniu do roku 1990 (ma być równomiernie podzielone pomiędzy Krajami członkowskimi).
2. Reformę EU ETS: poprzez zmiany w unijnym systemie handlu emisjami (ETS) polegające na utworzeniu „rezerwy stabilizacyjnej” pozwoleń od 2021 roku oraz zwiększenie corocznej redukcji liczby pozwoleń na emisję CO₂ z 1,74% do 2,2% po 2010 r. Sektory znajdujące się poza ETS (m.in. transport) powinny zredukować emisję o 30% poniżej poziomu z 2005 r. i wysiłek ten powinien „być podzielony równo” między krajami UE.

Wprowadzenie w życie tzw. Drugiego projektu pakietu klimatycznego UE w proponowanym kształcie doprowadzi do likwidacji polskiego przemysłu związanego z emisją CO₂. Będzie to miało katastrofalne skutki dla naszej gospodarki i mieszkańców naszego kraju. Zgoda na takie cele to likwidacja polskiej energetyki opartej na węglu, polskiego górnictwa węgla kamiennego i brunatnego oraz innych branż jak przemysłu cementowego, wapienniczego, hutnictwa, papiernictwa, przemysłu szklarskiego.

KZD zwraca się do Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, do wszystkich organizacji zakładowych związku zagrożonych likwidacją swoich zakładów pracy o podjęcie wszelkich możliwych działań w celu doprowadzenia do zawetowania drugiego pakietu klimatycznego przez Premiera RP na Radzie Europy”.

Wnioskodawca: Sekretariat Budownictwa i Przemysłu Drzewnego

Projekt nr 10

Uchwała XXVII KZD
do Uchwały XIII KZD „Solidarności” o Hymnie NSZZ „Solidarność”

Oficjalny Hymn Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” pieśń „Solidarni” Jerzego Narbutta i Stanisława Markowskiego odtwarza się i odśpiewuje w czasie:

- obrad najwyższych władz związku – Walnych Zebrań każdej struktury: zakładowej, regionalnej, branżowej i krajowej,
- uroczystości rocznicowych organizowanych przez Związek oraz innych poświęconych Związkowi
- manifestacji i protestów NSZZ „Solidarność”

Wezwanie do odpowiedzialnego tworzenia podstaw wolności oraz determinacji w obronie tego co jest ważne dla wspólnoty narodowej i związkowej, które niosą słowa Naszego Hymnu muszą być zawsze obecne w sercu każdego członka NSZZ „Solidarność”. Naszym Hymnem wyrażamy też szacunek dla historii „Solidarności” oraz służby dla Ojczyzny i człowieka, która nam przyświeca.

Wnioskodawca: Witold Darski, Członek Komisji Uchwał i Wniosków

Projekt nr 11

Uchwała XXVII KZD

ws. obrony wartości narodowych i katolickich

W związku ze zmasowaną kampanią ataków na polskie i katolickie wartości, instytucje oraz osoby w przestrzeni publicznej XXVII KZD NSZZ „Solidarność” zwraca się do Komisji Krajowej o przyjęcie jako jednego z priorytetów programowych na lata 2014-2018 obrony wartości narodowych i katolickich, obok obrony godności i interesów ludzi pracy.

Wnioskodawca: Jacek Smagowicz, delegat KZD z Regionu Małopolskiego NSZZ „Solidarność”

Projekt nr 12

Uchwała XXVII KZD

ws. powołania Narodowego Trybunału ds. zbrodni komunistycznych

XXVII KZD NSZZ „Solidarność” wobec sabotażu polskiego sądownictwa zwraca się do Komisji Krajowej o powołanie Narodowego Trybunału celem osądzenia nieukaranych sprawców zbrodni komunistycznych jakimi były:

masakra robotników Wybrzeża w grudniu 1970r

zabójstwa, internowania, więzienia członków NSZZ „Solidarność” po stanie wojennym w grudniu 1981r.

Wnioskodawca: Jacek Smagowicz, delegat KZD z Regionu Małopolskiego NSZZ „Solidarność”

Projekt nr 13

Uchwała XXVII KZD

ws. dekomunizacji i desowietyzacji polskiej przestrzeni publicznej

XXVII KZD NSZZ „Solidarność” zwraca się do Komisji Krajowej o wystąpienie do klubów Parlamentu o doprowadzenie do ustawy nakazującej bezzwłoczne usunięcie wszystkich reliktyw komunistycznych i sowieckich z polskiej przestrzeni publicznej.

Krajowy Zjazd Delegatów nie wyraża zgody na dalszą blokadę i bezczynność władz w tej narodowej kwestii.

Wnioskodawca: Jacek Smagowicz, delegat KZD z Regionu Małopolskiego NSZZ „Solidarność”

Projekt nr 14

Uchwała XXVII KZD

ws. obrony polskich patriotów

XXVII KZD NSZZ „Solidarność” zwraca się do Komisji Krajowej o wystąpienie do Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości o podjęcie działań w celu odstąpienia od dochodzeń i postępowań w stosunku do obywateli protestujących przeciwko:

5. istniejącym pomnikom – reliktom komunizmu
6. uroczystym obchodom ku czci sowieckich okupantów
7. honorowaniu przez państwo zbrodniarzy komunistycznych
8. procesom i niesprawiedliwym wyrokom sądowym w obronie komunizmu

Wnioskodawca: Jacek Smagowicz, delegat KZD z Regionu Małopolskiego NSZZ „Solidarność”

Projekt nr 14

Stanowisko XXVII KZD
ws. wychowania patriotycznego

XXVII KZD NSZZ „Solidarność” wyraża podziękowanie za krzewienie patriotyzmu wśród młodzieży, za nauczanie prawdziwej historii, piękna języka ojczystego oraz wiary chrześcijańskiej:

5. Nauczycielom, profesorom uczelni i szkół
6. Kościołowi Katolickiemu
7. Instytutowi Pamięci Narodowej
8. Pisarzom, poetom, wydawnictwom
9. Niezależnym mediom
10. Klubom Pamięci o bohaterach
11. Organizacjom patriotycznym, w tym: Związkowi Harcerstwa Rzeczypospolitej, Związkom Piłsudczyków, Drużynom Strzeleckim, Kadrowce, Młodzieży Wszechpolskiej
12. Zaangażowanym samorządom
13. Wolontariuszom i wszystkim ludziom dobrej woli

Wnioskodawca: Jacek Smagowicz, delegat KZD z Regionu Małopolskiego NSZZ „Solidarność”